APOSTELIEN TEOT

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Finnish

Tekijänoikeus © 2020. Uuden Liiton Kansainväliset Julkaisut

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla ilman tekijän nimenomaista kirjallista lupaa, paitsi jos kriittisissä artikkeleissa ja arvosteluissa on lyhyitä lainauksia. Lähetä kaikki olennaiset kysymykset kustantajalle.

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti tai mekaanisesti, mukaan lukien valokopiointi, tallennus, tai tietojen tallennus- ja hakujärjestelmä - paitsi arvostelija, joka voi lainata lyhyitä kohtia aikakauslehdessä tai sanomalehdessä painettavassa tarkistuksessa - ilman kustantajan kirjallista lupaa.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Luettelointi julkaisutiedoissa

Toimitus ja Suunnittelu: Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

Painettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Ensimmäinen painatus 26. toukokuuta 2020

Julkaissut : Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Käy verkkosivustolla: www.newcovenant.co.uk

Kauhistava on se kamppailu, jota käydään hyvien ja pahojen voimien välillä niissä tärkeissä keskuksissa, joihin totuuden lähettiläät kutsutaan työskentelemään. »Meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan», Paavali julistaa, »vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan» . Aikojen loppuun asti on vallitseva sotatila Jumalan seurakunnan ja pahojen enkelien vallassa olevien välillä. Varhaiskristityt joutuivat useasti kasvotusten pimeyden voimien kanssa. Viekkailla väitteillään ja vainoilla sielunvihollinen pyrki käännyttämään heidät pois oikeasta uskosta. Nykyisenä aikana, jolloin kaiken maisen loppu on nopeasti lähestymässä, saatana pyrkii kiihkeästi kietomaan maailman pauloihinsa. Hän laatii monenlaisia suunnitelmia vangitakseen ihmisten ajatukset ja suunnatakseen heidän huomionsa pois pelastukselle välttämättömistä totuuksista. Jokaisessa kaupungissa hänen kätyrinsä muodostavat tarmokkaasti ryhmiksi niitä, jotka vastustavat Jumalan lakia. Pääpetturi itse pyrkii synnyttämään sekaannusta ja kapi-naa, ja ihmisissä lietsotaan suuttumusta, joka ei piittaa tiedosta. Jumalattomuus on kohoamassa määrään, johon se ei ole koskaan aikaisemmin yltänyt,..

Luku 21—Euroopan Puolelle

Alfa ja Omega, Vol. 6

Tämä sivu on jätetty tarkoituksella tyhjäksi

New Covenant Publications International Ltd.

Uudistetut Irjat, Muunnetut Mielet

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Kiitokset

Omistettu Jumalalle.

Esipuhe

New Covenant Publications International yhdistää lukijan jumalalliseen suunnitelmaan, joka sitoo taivaan ja maan ja vahvistaa rakkauden laki jatkuvuutta. Logo, liiton arkki edustavat läheisyyttä Kristuksen Jeesuksen ja Hänen kansansa välillä ja Jumalan lain keskeisyyttä. Kuten on kirjoitettu: “Tämä tulee olemaan liitto, jonka teen Israelin huoneen kanssa, sanoo Herra:" Laitan lakini heidän sisäosaansa ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä, ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän jumalansa. ” (Jeremian 31: 31-33; Hepr. 8: 8-10). Itse asiassa uusi liitto osoittaa lunastusta, jonka synnyttävät riistämättömät riidat ja sinetöivät verta.

Lukemattomien vuosisatojen ajan monet ovat kärsineet vaikeista kärsimyksiä ja käsittämätöntä sortoa, joka on laskettu hävittämään totuus. Erityisesti pimeinä aikoina tämä valo oli tunkeutunut ja hämärtänyt ihmisten perinteitä ja suosittua tietämättömyyttä, koska maailman asukkaat olivat halvanneet viisautta ja ylittäneet liiton. Kompromissin heikkeneminen leviävien pahojen kanssa aiheutti tällaisen hallitsemattoman rappeutumisen ja hartaan epäinhimillisyyden vitsauksen, että monet elämät uhrattiin perusteettomasti ja kieltäytyivät antamasta omantunnonvapautta. Kuitenkin menetetty tieto elvytettiin, etenkin uskonpuhdistuksen aikana.

1600-luvun uskonpuhdistuksen aikakausi herätti totuuden, perustavanlaatuisen muutoksen ja siitä seuraavan turbulenssin hetken, mikä heijastui vastareformaatiossa. Kuitenkin tämän volyymin avulla voidaan selvittää tämän yksittäisen vallankumouksen kiistaton merkitys uudistajien ja muiden rohkeiden pioneereiden näkökulmista. Heidän kirjanpidostaan voidaan ymmärtää raivostavat taistelut, syyt tällaiseen ilmiömäiseen vastarintaan ja yliluonnollisiin interventioihin.

Mottomme: “Uudistetut Kirjat, Muunnetut Mielet” korostaa kriittisen aikakauden säveltämää erillistä kirjallisuuden tyyliä ja sen vaikutusta. Se kuvastaa myös henkilökohtaisen uudistamisen, uudestisyntymisen ja muutoksen kiireellisyyttä. Koska Gutenbergin painotalo, jota yhdisti käännöstoimisto, levitti uudistetun uskon periaatteita, noin 500 vuotta sitten, digitalisoitu lehdistö ja verkkomedia välittäisivät kaikilla kielillä totuuden valon viimeisinä aikoina.

Sisällysluettelo

Luku 1—Seurakunta - Jumalan linnoitus 7

Luku 2—Maailmaan lähetetyt 12

Luku 3—Suuri tehtävä 16

Luku 4—Helluntai 22

Luku 5—Luvattu voima 29

Luku 6—Temppelin portilla 35

Luku 7—Varoitus ulkokultaisuudesta 43

Luku 8—Neuvoston edessä 47

Luku 9—Seitsemän diakonia 53

Luku 10—Ensimmäinen kristitty marttyyri 59

Luku 11—Evankeliumi Samariassa 63

Luku 12—Vainoojasta opetuslapseksi 68

Luku 13—Valmistautumisen päivät 75

Luku 14—Totuuden etsijä 80

Luku 15—Vankilasta vapauteen 87

Luku 16—Evankeliumin sanoma Antiokiassa 94

Luku 17—Evankeliumin airuet 100

Luku 18—Sanoma pakanoiden keskuudessa 106

Luku 19—Juutalaiset ja pakanat 113

Luku 20—Ristin kunnia 121

Luku 21—Euroopan puolelle 127

Luku 22—Tessalonika 133

Luku 23—Berea ja Ateena 139

Luku 24—Korintti 146

Luku 25—Kirjeet tessalonikalaisille 153
Luku 26—Apollos Korintissa 162
Luku 27—Efesos 169
Luku 28—Työn ja koettelemusten päiviä 175
Luku 29—Varoituksen ja kehotuksen sanoma 179
Luku 30—Kutsu korkeampaan elämänmuotoon 185
Luku 31—Sanomasta otetaan vaarin 193
Luku 32—Antelias seurakunta 200
Luku 33—Työtä vaikeuksien keskellä 207
Luku 34—Pyhittynyt palvelustyö 214
Luku 35—Pelastusta juutalaisille 222
Luku 36—Luopumusta Galatiassa 228
Luku 37—Paavalin viimeinen matka Jerusalemiin 232
Luku 38—Paavali vankina 238
Luku 39—Oikeudenkäynti Kesareassa 250
Luku 40—Paavali vetoaa keisariin 256
Luku 41—»Sinä miltei taivutit minut» 259
Luku 42—Merimatka ja haaksirikko 263
Luku 43—Roomassa 268
Luku 44—Keisarin huonekunta 276
Luku 45—Kirjeitä Roomasta 281
Luku 46—Vapaana 291
Luku 47—Viimeinen vangitseminen 293
Luku 48—Paavali Neron edessä 295
Luku 49—Paavalin viimeinen kirje 299

Luku 50—Kuolemaan tuomittu 306
Luku 51—Uskollinen sijaispaimen 309
Luku 52—Vahvana loppuun asti 318
Luku 53—Rakastettu Johannes 324
Luku 54—Uskollinen todistaja 328
Luku 55—Armon muuttava voima 334
Luku 56—Patmos 340
Luku 57—Ilmestyskirja 346
Luku 58—Voitosta riemuitseva seurakunta 355

Luku 1—Seurakunta - Jumalan linnoitus

Jumala on asettanut seurakunnan välikappaleekseen pelastamaan ihmisiä. Se järjestettiin palvelemaan, ja sen tehtävänä on evankeliumin vieminen maailmaan. Jumalan suunnitelmana on alusta asti ollut, että hänen seurakuntansa tulee heijastaa maailmalle hänen täyteyttään ja ylenpalttisuuttaan. Seurakunnan jäsenten, jotka hän on kutsunut pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa, tulee ilmentää hänen kunniaansa. Seurakunta on Kristuksen armon rikkauden varastopaikka, ja seurakunnan kautta tulee Jumalan rakkaus lopullisesti ja täysin jopa »taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon» (Ef. 3: 10). {AO6 11.1}

Seurakuntaa koskevia lupauksia

Raamatussa on monia ja ihmeellisiä seurakuntaa koskevia lupauksia. »Minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi.» »Ja minä teen siunatuiksi heidät ja kaiken, mitä minun kukkulani ympärillä on, ja vuodatan sateen ajallansa - ne ovat siunauksen sateita.» »Ja minä annan nousta heille istutuksen, joka on oleva kunniaksi, niin ettei heidän tarvitse siinä maassa menehtyä nälkään eikä enää kärsiä pakanain pilkkaa. Ja he tulevat tietämään, että minä, Herra, heidän Jumalansa, olen heidän kanssansa ja että he, Israelin heimo, ovat minun kansani, sanoo Herra, Herra. Niin, te olette minun lampaani, minun laitumeni lampaat, te ihmiset; minä olen teidän Jumalanne, sanoo Herra, Herra» (Jes. 56: 7; Hes. 34: 26, 29-31). {AO6 11.2}

»Te olette minun todistajani, sanoo Herra, minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta te tuntisitte minut ja uskoisitte minuun ja ymmärtäisitte, että minä se olen. Ennen minua ei ole luotu yhtäkään jumalaa, eikä minun jälkeeni toista tule. Minä, minä olen Herra, eikä ole muuta pelastajaa, kuin minä. Minä olen ilmoittanut, olen pelastanut ja julistanut, eikä ollut vierasta jumalaa teidän keskuudessanne. Te olette minun todistajani, sanoo Herra.» »Minä, Herra, olen vanhurskaudessa kutsunut sinut, olen tarttunut sinun käteesi, varjellut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, pakanoille valkeudeksi, avaamaan sokeat silmät, päästämään sidotut vankeudesta, pimeydessä istuvat vankihuoneesta» (Jes. 43: 10-12; 42: 6, 7). {AO6 11.3}

»Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut; minä olen valmistanut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat, sanomaan vangituille: ’Käykää ulos!’ ja pimeässä oleville: ’Tulkaa esiin!’ Teiden varsilta he löytävät laitumen, kaikki kalliokukkulat ovat heillä laidunpaikkoina. Ei heidän tule nälkä eikä jano, ei hietikon helle eikä aurinko satu heihin, sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä ja vie heidät vesilähteille. Minä teen kaikki vuoreni teiksi, ja minun valtatieni kulkevat korkealla. - - {AO6 12.1}

»Riemuitkaa, te taivaat, iloitse, sinä maa, puhjetkaa riemuun, te vuoret, sillä Herra lohduttaa kansaansa ja armahtaa kurjiansa. Mutta Siion sanoo: ’Herra on minut hyljännyt, Herra on minut unhottanut.’ Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhota. Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt, sinun muurisi ovat aina minun edessäni» (Jes. 49: 816). {AO6 12.2}

Jumalan huolenpito seurakunnasta

Seurakunta on Jumalan linnoitus, hänen turvakaupunkinsa kapinoivassa maailmassa. Mikä tahansa seurakunnan pettäminen on myös hänen kavaltamistaan, joka on ostanut ihmiskunnan ainokaisen Poikansa verellä. Alusta lähtien uskolliset sielut ovat muodostaneet maanpäällisen seurakunnan. Jokaisena aikakautena Herralla on ollut vartijansa, jotka ovat uskollisesti todistaneet omalle sukupolvelleen. Nämä vartiomiehet julistivat varoitussanomaa, ja kun heidän aikansa tuli riisua varustuksensa, toiset ryhtyivät jatkamaan työtä. Jumala saattoi nämä todistajat liittosuhteeseen kanssaan yhdistämällä maanpäällisen seurakunnan taivaalliseen seurakuntaan, eivätkä tuonelan portit ole voittaneet hänen kansaansa. {AO6 12.3}

Halki vainon, taistelun ja pimeyden vuosisatojen Jumala on pitänyt yllä seurakuntaansa. Yksikään pilvi ei ole synkentänyt sitä hänen siihen varautumatta, eikä mikään vastustava voima ole noussut haittaamaan hänen työtään hänen sitä ennalta näkemättä. Kaikki on tapahtunut hänen ennustustensa mukaan. Hän ei ole hylännyt seurakuntaansa vaan on profeetallisissa ilmoituksissa hahmotellut ääriviivat sille, mitä tulisi tapahtumaan, ja se, mitä hänen Henkensä innoitti profeetat ennustamaan, on toteutunut. Kaikki hänen tarkoituksensa täyttyvät. Hänen lakinsa kytkeytyy hänen valtaistuimeensa, eikä mikään pahuuden voima voi tuhota sitä. Totuus on lähtöisin Jumalasta, ja hän varjelee sitä, niin että se voittaa kaiken vastustuksen. {AO6 12.4}

Hengellisen pimeyden kausina Jumalan seurakunta on ollut kuin vuorelle rakennettu kaupunki. Aikakaudesta toiseen ja sukupolvien seuratessa toisiaan taivaan puhtaat opit ovat tulleet ilmoille sen rajojen sisäpuolella. Vaikka seurakunta voi näyttää heikolta ja puutteelliselta, se on kuitenkin Jumalan erikoisen huolenpidon kohteena. Se on hänen armonsa näyttämö, jossa hän niin mielellään osoittaa sydämiä muuttavan voimansa. {AO6 12.5}

Kristus kysyi: »Mihin vertaamme Jumalan valtakunnan, eli mitä vertausta siitä käytämme?»(Mark. 4: 30). Hän ei voinut rinnastaa sitä maailman valtakuntiin. Yhteiskunnasta hän ei liioin löytänyt mitään siihen verrattavaa. Maalliset valtakunnat hallitsevat fyysisellä vallalla, mutta Kristuksen valtakunnalle kaikki maailman aseet ja pakkokeinot ovat vieraita. Tämä valtakunta pyrkii kohottamaan ja jalostamaan ihmiskuntaa. Jumalan seurakunta on pyhän elämän tyyssija, täynnä erilaisia lahjoja ja Pyhää

Henkeä. Sen jäsenten on määrä kokea onnea niiden onnesta, joille he ovat avuksi ja siunaukseksi. {AO6 13.1}

Jumala toimii seurakunnan välityksellä

Ihmeellistä on se työ, jota Herra tahtoo saada seurakuntansa suo-rittamaan hänen nimensä kirkastamiseksi. Hesekielin näky parantavasta virrasta antaa tästä työstä seuraavan kuvauksen: »Nämä vedet juoksevat itäiselle alueelle, virtaavat alas Aromaahan ja tulevat mereen; niiden jouduttua mereen vesi siinä paranee. Ja kaikki elolliset, kaikki, jotka liikkuvat, virkoavat elämään kaikkialla, mihin tämä kaksoisvirta tulee. — Mutta virran varrella, sen molem-milla rannoilla, kasvaa kaikkinaisia hedelmäpuita. Niistä eivät lakastu lehdet eivätkä lopu hedelmät: joka kuukausi ne kantavat tuoreet hedelmät, sillä niitten vedet juoksevat pyhäköstä, ja niitten hedelmät ovat ravitsevaiset ja niitten lehdet parantavaiset» (Hes. 47:8-12). {AO6 13.2}

Alusta asti Jumala on vuodattanut siunausta maailmaan kansansa välityksellä. Jumala teki Joosefin muinaiselle Egyptille elämän lähteeksi. Joosefin turmeltumattomuus säilytti koko tuon kansan elossa. Jumala käytti Danielia pelastaakseen Baabelin kaikkien viisaiden hengen. Ja nämä pelastumistapaukset kuvaavat aivan kuin havainto-opetuksena hengellisten siunausten tarjoamista maailmalle, minkä saa aikaan yhteys siihen Jumalaan, jota Joosef ja Daniel palvelivat. Jokainen, jonka sydämessä Kristus asuu, jokainen, joka tahtoo ilmentää hänen rakkauttaan maailmalle, toimii Jumalan työtoverina ihmiskunnan siunaukseksi. Kun hän saa Vapahtajalta armoa jaettavaksi toisille, koko hänen olemuksestaan virtaa esille hengellistä elämää. {AO6 13.3}

Jumala valitsi Israelin ilmaisemaan hänen luonnettaan ihmisille. Hän toivoi israelilaisten olevan pelastuksen lähteinä maailmassa. Heille uskottiin, mitä taivas oli puhunut, heille ilmoitettiin Jumalan tahto. Israelin varhaisina aikoina maailman kansakunnat olivat turmelukseensa vajonneina menettäneet Jumalan tuntemuksensa. He olivat kerran tunteneet hänet, mutta »koska he — eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, - heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt» (Room. 1: 21). Kuitenkin Jumala armollisena ei heitä tyystin hävittänyt. Hän tarjosi heille uuden tilaisuuden tutustua häneen hänen valitun kansansa välityksellä. Uhritoimitusten tarkoituksena oli ilmaista Kristusta kaikille kansoille, jotta kaikki häneen katsovat jäisivät eloon. Kristus oli koko juutalaisuskon perustana. Koko esikuvien ja vertauskuvien järjestelmä oli täynnä evankeliumin profetiaa, ja sen toimituksiin kytkeytyi lupauksia lunastuksesta. {AO6 13.4}

Israel laiminlöi kutsumuksensa

Mutta israelilaiset kadottivat ne arvokkaat etuoikeutensa, jotka he Jumalan edustajina olivat saaneet. He unohtivat Jumalan eivätkä täyttäneet pyhää tehtäväänsä. He eivät

välittäneet saamiaan siunauksia maailmalle. He käyttivät kaikki saamansa edut omaksi hyödykseen. He erottautuivat maailmasta välttääkseen kiusausta. Niistä rajoituksista, joilla Jumala oli tahtonut estää heitä epäjumalain palvelijoiden parissa mukautumasta näiden pakanallisiin tapoihin, he muodostivat väliseinän, joka erotti heidät kaikista muista kansoista. Näin he eväsivät Jumalalta sen palveluksen, jota hän odotti heiltä, ja kanssaihmisiltään uskonnollisen ohjauksen ja pyhän esimerkin. {AO6 14.1}

Papit ja hallitusmiehet vajosivat muotomenojen kaavamaisuuteen. He tyytyivät lakiuskontoon eivätkä niin muodoin pystyneet välittämään toisille taivaan eläviä totuuksia. He pitivät omaa van-hurskauttaan täysin riittävänä eivätkä suvainneet uskontoonsa lisättävän mitään oleellista. He eivät katsoneet Jumalan hyvän tahdon ihmisiä kohtaan olevan ansaitsematonta armoa vaan uskoivat ansainneensa sen hyvillä teoillaan. Rakkauden kautta vaikuttavalla uskolla, joka puhdistaa sielun, ei ollut mitään sijaa fariseusten uskonnossa, joka käsitti vain muotomenoja ja ihmisten säädöksiä. {AO6 14.2}

Jumala lausui Israelista: »Minä olin istuttanut sinut jaloksi viini-köynnökseksi, puhtaimmasta siemenestä; kuinka olet muuttunut minulle vieraan viinipuun villiköynnökseksi?» (Jer. 2: 21). »Israel on tyhjä viiniköynnös, joka tekee hedelmiä itselleen» (Hoos. 10: 1, engl. käänn.) »Ja nyt, te Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa minun ja minun viinitarhani välillä. Mitä olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtävä, jota en olisi sille tehnyt? Miksi se kasvoi villimarjoja, kun minä odotin sen kasvavan rypäleitä? {AO6 14.3}

»Mutta nyt minä ilmoitan teille, mitä teen viinitarhalleni: minä poistan siitä aidan, niin että se jää hävitettäväksi, särjen siitä muu-rin, niin että se jää tallattavaksi. Minä hävitän sen: ei sitä enää ve-sota eikä kuokita, vaan se on kasvava ohdaketta ja orjantappuraa, ja minä kiellän pilvet sille vettä satamasta. Sillä Israelin heimo on Herran Sebaotin viinitarha, ja Juudan miehet ovat hänen iloistutuksensa. Ja hän odotti oikeutta, mutta katso, tuli oikeuttomuus, ja vanhurskautta, mutta katso, tuli vaikerrus» (Jes. 5: 3-7). Te »ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette vallinneet niitä ty lysti ja väkivaltaisesti» (Hes. 34: 4). {AO6 14.4}

Juutalaiset lestään liian viisaita tarvitakseen johtajat olivat mieopetusta, liian vanhurskaita tarvitakseen pelastusta ja liian korkeasti kunnioitettuja tarvitak-seen Kristukselta tulevaa kun-niaa. Vapahtaja hylkäsi heidät ja antoi toisille heidän väärin käyttämänsä etuoikeudet ja väheksy-mänsä työn. Jumalan kunnia oli-julistettava ja hänen sanansa vah-vistettava. Kristuksen valtakunta oli perustettava maailmaan. Ju-malan pelastus oli saatettava erä-maan kaupunkien tietoon, ja ope-tuslapset kutsuttiin suorittamaan se työ, jonka juutalaiset johtajat olivat laiminlyöneet. {AO6 15.1}

Luku 2—Maailmaan lähetetyt

Kristus ei halunnut työnsä suorittamisessa käytettävän juutalaisen neuvoston oppineisuutta tai kaunopuheisuutta eikä Rooman valtaa. Sivuuttaen itsevanhurskaat juutalaiset johtajat Mestari-työntekijä valitsi nöyriä, oppimattomia miehiä julistamaan niitä totuuksia, jotka liikuttaisivat maailmaa. Nämä miehet hän halusi harjoittaa ja kasvattaa seurakuntansa johtajiksi. Heidän tuli vuorostaan kasvattaa toisia ja lähettää heidät julistamaan evankeliumia. Jotta he menestyisivät työs-sään, heille annettaisiin Pyhän Hengen voima. Evankeliumia ei tullut julistaa inhimillisellä voimalla eikä inhimillisellä viisaudella vaan Jumalan voimalla. {AO6 16.1}

Kristuksen opettamia

Kolmen ja puolen vuoden ajan opetuslapset saivat opetusta suurimmalta Opettajalta, jonka maailma on koskaan tuntenut. Henkilökohtaisen yhteyden ja seurustelun avulla Kristus harjoitti heitä palvelukseensa. Päivä päivältä he vaelsivat ja puhelivat hänen kanssaan ja kuulivat, miten hän sanoillaan ilahdutti väsyneitä ja raskautettuja, sekä näkivät hänen voimallaan auttavan sairaita ja ahdistettuja. Toisinaan hän opetti heitä istuessaan heidän joukossaan vuoren rinteellä; välistä taas järven rannalla tai tietä astellessaan hän paljasti Jumalan valtakunnan salaisuuksia. Missä vain sydämet olivat avoinna vastaanottamaan jumalallista sanomaa, siellä hän selitti pelastuksen tien totuuksia. Hän ei käskenyt opetuslapsiaan tekemään tätä tai tuota vaan sanoi: »Seuratkaa minua.» Hän otti heidät mukaansa matkoilleen maaseudun tai kaupunkien halki, jotta he voisivat nähdä, miten hän opetti kansaa. He vaelsivat hänen kanssaan paikasta toiseen. He noudattivat hänen vaatimatonta elämäntapaansa ja olivat kuten hänkin toisinaan nälkäisiä ja usein uuvuksissa. Väkeä täynnä oleviilla kaduilla, järven rannalla ja erämaan yksinäisyydessäkin he olivat hänen kanssaan. He näkivät hänet elämän joka vaiheessa. {AO6 16.2}

Kahdentoista opetuslapsen asettaminen merkitsi sen seurakunnan järjestämisen ensi askelta, jonka oli määrä jatkaa Kristuksen työtä hänen poismenonsa jälkeen. Sana kertoo tästä asettamisesta: »Hän nousi vuorelle ja kutsui tykönsä ne, jotka hän itse tahtoi, ja he menivät hänen tykönsä. Niin hän asetti kaksitoista olemaan kanssansa ja lähettääksensä heidät saarnaamaan» (Mark. 3: 13, 14). Katsele tuota liikuttavaa kohtausta, taivaan Majesteettia valitsemiensa kahdentoista ympäröimänä. Hän on asettamassa heidät tehtäväänsä. Käyttäen näitä heikkoja välikappaleita hän aikoo sanansa ja Henkensä avulla saattaa pelastuksen kaikkien ulottuville. {AO6 16.3}

Iloiten ja riemuiten Jumala ja enkelit katselivat tätä kohtausta. Isä tiesi, että näistä miehistä loistaisi taivaan valo ja että heidän sanansa, jotka he lausuisivat todistukseksi hänen Pojastaan, kiirisivät sukupolvesta toiseen ajan loppuun asti. {AO6 17.1}

Opetuslasten tuli lähteä Kristuksen todistajina julistamaan maailmalle, mitä he olivat nähneet ja kuulleet hänestä. Heidän virkatehtävänsä oli tärkein kaikista, mihin ihmisiä koskaan oli kutsuttu, ja vain Kristuksen oma asema ylitti sen. Heidän tuli toimia Jumalan työtovereina ihmisten pelastamiseksi. Samoin kuin Vanhan testamentin kaksitoista patriarkkaa edustivat Israelia, kaksitoista apostolia edustivat evankeliumiajan seurakuntaa. {AO6 17.2}

Maanpäällisen toimintansa aikana Kristus alkoi purkaa juutalaisten ja pakanain välistä seinää ja saarnata pelastusta koko ihmiskunnalle. Vaikka olikin juutalainen, hän oli vapaasti kosketuksissa samarialaisiin välittämättä vähääkään siitä, miten juutalaiset farisealaisine tapoineen suhtautuivat tähän halveksittuun kansaan. Hän yöpyi heidän taloissaan, aterioi heidän pöytävieraanaan ja opetti heidän kaduillaan. {AO6 17.3}

Vapahtaja halusi selittää opetuslapsilleen totuuden »erottavan väliseinän» purkamisesta Israelin ja muiden kansojen väliltä - totuuden siitä, »että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä» juutalaisten kanssa »ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta» (Ef. 2: 14; 3: 6). Tämä totuus selvisi osaksi silloin, kun hän palkitsi Kapernaumissa sadanpäämiehen uskon, sekä silloin, kun hän saarnasi evankeliumia Sykarin asukkaille. Vielä selvemmäksi se tuli hänen vieraillessaan Foinikiassa, jolloin hän paransi kanaanilaisen vaimon tyttären. Nämä tapaukset auttoivat opetuslapsia ymmärtämään, että niiden joukossa, joita monet pitivät arvottomina pelastumaan, oli totuuden valoa isoavia sieluja. {AO6 17.4}

Näin Kristus koetti opettaa opetuslapsilleen sitä totuutta, ettei Jumalan valtakunnassa ole mitään aluerajoja, luokkarajoja eikä ylimystöä, vaan että heidän täytyy lähteä viemään sanomaa Vapahtajan rakkaudesta kaikille kansoille. Mutta vasta myöhemmin he täysin käsittivät, että Jumala »on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrätyt ajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä» (Ap.t. 17:26, 27). {AO6 17.5}

Nämä ensimmäiset opetuslapset erosivat toisistaan huomattavasti. Heistä oli määrä tulla maailman opettajia, ja he edustivat toisistaan suuresti eroavia luonnetyyppejä. Voidakseen menestyksellisesti suorittaa kutsumustyötään nämä miehet, jotka erosivat toisistaan luonteenpiirteiltään ja elintavoiltaan, tarvitsivat keskenään tunteen, ajatuksen ja toiminnan yhteyttä. Kristuksen tarkoitus oli saada aikaan tämä yhteys. Siinä tarkoituksessa hän koetti saada heidät yhteyteen kanssaan. Vastuu työstä heidän hyväkseen painoi häntä, mikä ilmenee Isälle esitetystä rukouksesta: »Että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, - niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut» (Joh. 17: 21, 23). Hän rukoili jatkuvasti heidän puolestaan, että totuus saisi pyhittää heidät, ja hän rukoili

luottavasti koska hän tiesi, että asiasta oli jo annettu kaikkivaltias päätös ennen maailman luomista. Hän tiesi, että valtakunnan evankeliumia saarnattaisiin todistukseksi kaikille kansoille. Hän tiesi, että Pyhän Hengen kaikkivallalla varustettu totuus voittaisi taistelun pahuutta vastaan ja että verilippu kerran liehuisi voittoisana hänen seuraajiensa yllä. {AO6 19.1}

Lähestyessään maanpäällisen toimintansa loppua ja tietäessään pian joutuvansa jättämään opetuslapsensa jatkamaan työtä ilman hänen henkilökohtaista valvontaansa Kristus koetti rohkaista heitä ja valmistaa heitä tulevaisuutta varten. Hän ei pettänyt heitä väärillä toiveilla. Hän luki tulevaisuutta kuin avointa kirjaa. Hän tiesi joutuvansa pian eroamaan heistä ja jättämään heidät kuin lampaat susien keskelle. Hän tiesi, että heitä vainottaisiin ja heidät erotettaisiin synagoogasta ja heitettäisiin vanki-laan. Hän tiesi, että jotkut heistä tapettaisiin sen vuoksi, että todis-taisivat hänen olevan Messias. Ja hän kertoi heille jotakin tästä. Hän puhui heidän tulevaisuudestaan selvästi ja täsmällisesti, jotta he tulevassa koetuksessaan muistaisivat hänen sanansa ja vahvistuisivat uskossaan siihen, että hän on Lunastaja. {AO6 19.2}

Hän elvytti myös heidän toivoaan ja rohkeuttaan. »Älkööon teidän sydämenne olko murheellinen», hän sanoi. »Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Ja mihin minä menen - tien sinne te tiedätte» (Joh. 14: 1-4). Teidän tähtenne minä tulin maailmaan, ja teidän hyväksenne olen työskennellyt. Vaikka lähdenkin pois, toimin silti todella hyväksenne. Tulin maailmaan ilmoittaakseni itseni teille, jotta uskoisitte. Menen oman Isäni ja teidän Isänne tykö työskennelläkseni yhdessä hänen kanssaan teidän hyväksenne. {AO6 20.1}

Voimaa työhön

»Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä mina menen Isän tykö» (Joh. 14: 12). Kristus ei tällä tarkoittanut, että opetuslasten teot olisivat hänen tekojaan jalompia vaan että niillä olisi suurempi ulottuvuus. Hän ei viitannut vain ihmeiden tekemiseen vaan kaikkeen, mitä Pyhän Hengen vaikutuksesta voisi tapahtua. »Kun Puolustaja tulee», hän sanoi, »jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta. Ja te myös todistatte, sillä te olette alusta asti olleet minun kanssani» (Joh. 15: 26, 27). {AO6 20.2}

Ihmeellisesti nämä sanat täyttyivät. Pyhän Hengen laskeutumisen jälkeen opetuslapset olivat niin tulvillaan rakkautta häntä ja niitä kohtaan, joiden puolesta hän kuoli, että sydämet sulivat heidän puheestaan ja rukouksistaan. He puhuivat Hengen voimassa, ja sen voiman vaikutuksesta tuhansia kääntyi. {AO6 20.3}

Kristuksen edustajina apostolien tuli jättää ratkaiseva vaikutus maailmaan. Heidän vaatimattomuutensa ei tulisi vähentämään heidän vaikutustaan vaan lisäisi sitä, sillä heidän kuulijainsa ajatukset siirtyisivät heistä Vapahtajaan, joka näkymättömänä kuitenkin työskenteli heidän kanssaan. Apostolien ihmeellinen opetus samoin kuin heidän rohkea ja luottavainen puheensa vakuuttaisi kaikille, etteivät he työskennelleet omassa voimassaan vaan Kristuksen voimassa. Nöyrästi he julistaisivat, että hän, jonka juutalaiset olivat ristiinnaulinneet, oli elämän Ruhtinas, elävän Jumalan Poika, ja että hänen nimessään he suorittivat niitä tekoja, joita hänkin oli tehnyt. {AO6 20.4}

Jäähyväiskeskustelussaan opetuslastensa kanssa ristiinnaulitsemista edeltäneenä iltana Vapahtaja ei maininnut mitään kestämästään ja vielä odotettavanaan olevasta kärsimyksestä. Hän ei puhunut tulevasta nöyryytyksestään vaan koetti johtaa heidän mielensä siihen, mikä vahvistaisi heidän uskoaan, ja kiinnitti heidän katseensa eteenpäin siihen iloon, joka odottaa voittajaa. Hän iloitsi tietäessään, että hän voisi tehdä ja tulisi tekemään seuraajiensa hyväksi enemmän kuin oli luvannut, että hänestä vuotaisi rakkautta ja sääliä, mikä puhdistaa sielun temppelin ja tekee ihmiset luonteeltaan hänen kaltaisikseen, ja että Hengen voimalla varustettuna hänen totuutensa lähtisi voittajana ja voittamaan. {AO6 20.5}

»Tämän minä olen teille puhunut», hän sanoi, »että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: Minä olen voittanut maailman» (Joh. 16: 33). Kristus ei epäonnistunut eikä masentunut; ja opetuslasten tuli osoittaa samaa kestävää uskoa. Heidän tuli työskennellä hänen tavallaan ja riippuvaisina häneltä saatavasta voimasta. Vaikka mahdottomilta näyttävät esteet tukkisivat heidän tiensä, heidän tuli hänen armonsa avulla käydä eteenpäin joutumatta mistään epätoivoon ja toivoen kaikkea. {AO6 21.1}

Kristus oli täyttänyt saamansa tehtävän. Hän oli valinnut ne, joiden tuli jatkaa hänen työtään ihmisten parissa. Ja hän sanoi: »Minä olen kirkastettu heissä. Ja minä en enää ole maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niinkuin mekin. — Mutta minä en rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, - minä heissä, ja sinä minussa - että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut» (Joh. 17: 10, 11, 20-23). {AO6 21.2}

Luku 3—Suuri tehtävä

Kristuksen kuoleman jälkeen opetuslapset olivat miltei joutuneet masennuksen valtaan. Heidän Mestarinsa oli hylätty, tuomittu ja ristiinnaulittu. Papit ja hallitusmiehet olivat pilkaten sanoneet: »Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen» (Matt. 27: 42). Opetuslasten toivon aurinko oli laskenut, ja yö peitti heidän sydämensä. Usein he toistivat sanoja: »Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin» (Luuk. 24: 21). Yksinäisinä ja raskain mielin he muistivat hänen sanoneen: »Jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä sitten kuivalle tapahtuu?»(Luuk. 23: 31). {AO6 22.1}

Jeesus oli useita kertoja koettanut avata tulevaisuutta opetuslap-silleen, mutta he eivät olleet välittäneet ajatella hänen sanojaan. Siksi hänen kuolemansa oli yllättänyt heidät, ja kun he jälkeenpäin muistelivat mennyttä ja näkivät epäuskonsa seuraukset, heidät valtasi suru. Kun Kristus ristiinnaulittiin, he eivät uskoneet hänen nousevan kuolleista. Hän oli selvästi sanonut nousevansa kolmantena päivänä, mutta he eivät olleet selvillä siitä, mitä hän tarkoitti. Tämän epätietoisuuden tähden he olivat hänen kuolemansa aikaan täysin toivottomia. He olivat katkerasti pettyneitä. Heidän uskonsa ei läpäissyt varjoa, jolla saatana oli verhonnut heidän näköpiirinsä. Kaikki näytti epämääräiseltä ja salaperäiseltä. Miten paljolta surulta he olisivatkaan säästyneet, jos olisivat uskoneet, mitä Vapahtaja oli sanonut! {AO6 22.2}

Alakuloisuuden, surun ja epätoivon murtamina opetuslapset kokoontuivat yläsaliin, jossa he sulkivat ja lukitsivat ovet siitä pelosta, että heidän rakastetun Opettajansa kohtalo tulisi heidänkin osakseen. Siellä Vapahtaja ilmestyi heille ylösnousemuksensa jälkeen. {AO6 22.3}

Evankeliumin julistustehtävä selviää

Kristus viipyi maan päällä neljäkymmentä päivää. Tänä aikana hän valmisti opetuslapsia heidän tulevaan työhönsä ja selitti heille siihen asti epäselviksi jääneitä asioita. Hän puhui ennustuksista, jotka koskivat hänen tulemistaan, joutumistaan juutalaisten hylkäämaksi ja kuolemistaan, ja osoitti näiden ennustusten toteutuneen jokaista yksityiskohtaa myöten. Hän sanoi heille, että heidän tuli pitää tätä ennustusten täyttymistä vakuutena siitä voimasta, jota he saisivat kokea tulevissa toimissaan. Raamattu kertoo: »Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: ’Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemista’.» Ja hän lisäsi: »Te olette tämän todistajat» (Luuk. 24: 45-48). {AO6 22.4}

Näinä päivinä, jotka Kristus vietti opetuslastensa kanssa, he saivat uuden kokemuksen. Kun he kuulivat rakkaan Mestarinsa selittävän kirjoituksia kaiken tapahtuneen valossa,

heidän uskonsa häneen varmistui lopullisesti. Nyt he saattoivat sanoa: »Minä tunnen hänet, johon minä uskon» (2 Tim. 1: 12). He alkoivat käsittää työnsä laatua ja laajuutta sekä että heidän tuli julistaa heidän haltuunsa uskottuja totuuksia koko maailmalle. Kristuksen elämän tapahtumat, hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa, näihin tapahtumiin viittaavat ennustukset, pelastussuunnitelman salaisuudet ja Jeesuksen valta antaa syntejä anteeksi - tämän kaiken todistajia he olivat olleet, ja heidän tuli tiedottaa se kaikki maailmalle. Heidän tuli julistaa ilosanomaa rauhasta ja pelastuksesta, joka saadaan katumuksen tietä ja Vapahtajan voimalla. {AO6 23.1}

Ennen taivaaseen astumistaan Kristus antoi opetuslapsilleen heidän lähetystehtävänsä. Hän kertoi heille, että heidän tuli olla sen testamentin toimeenpanijoita, jolla hän sääti maailmalle iankaikkisen elämän aarteet. Te olette sen todistajia, mikä uhri minun elämäni on ollut maailman hyväksi, hän sanoi heille. Te olette nähneet työskentelyni Israelin hyväksi. Ja vaikka minun kansani ei tahtonut tulla minun tyköni, että saisi elämän, vaikka papit ja hallitusmiehet ovat tehneet minulle mitä tahtoivat ja vaikka he ovat hylänneet minut, he saavat vielä tilaisuuden Jumalan Pojan vastaanottamiseen. Te olette nähneet minun kernaasti ottavan vastaan kaikki, jotka tulevat minun tyköni ja tunnustavat syntinsä. Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos. Teille, opetuslapseni, minä uskon tämän armon sanoman. Se on julistettava sekä juutalaisille että pakanoille - Israelille ensin ja sitten kaikille kansanheimoille ja kielille ja kansoille. Kaikki ne jotka uskovat tulee koota yhdeksi seurakunnaksi. {AO6 23.2}

Opetuslasten saama evankeliumin lähetystehtävä on Kristuksen valtakunnan lähetysohjelman suuri peruskirja. Heidän tuli työskennellä vakavasti sielujen hyväksi ja esittää armon kutsu kaikille. Heidän ei tullut odottaa ihmisten tulevan heidän luokseen, vaan heidän tuli viedä sanomansa ihmisten luo. {AO6 23.3}

Kristuksen nimessä ja voimassa

Opetuslasten tuli suorittaa työtänsä Kristuksen nimessä. Heidän jokaisen sanansa ja tekonsa tuli kiinnittää huomio hänen nimeensä ja osoittaa, että siinä on se elämän voima, jonka avulla syntiset voivat pelastua. Heidän uskonsa tuli keskittyä häneen, joka on armon ja voiman alkulähde. Hänen nimessään heidän tuli esittää pyyntönsä Isälle, ja he saisivat vastauksen. Heidän tuli kastaa Isän, Pojan ja Pyhän Hengen ni-meen. Kristuksen nimen tuli olla heidän tunnussananansa, tuntomerkkinsä, yhdyssiteensä, toimivaltuutensa ja menestyksensä tae. Mitään ei tullut tunnustaa hänen valtakunnassaan ilman hänen nimeään ja hyväksymistään. {AO6 23.4}

Kun Kristus käski opetuslapsiaan lähtemään hänen nimessään kokoamaan seurakuntaan kaikki jotka uskovat, hän selvästi velvoitti heidät noudattamaan yksinkertaisuutta. Mitä vähemmän olisi kerskailua ja komeilua, sitä suuremmaksi tulisi heidän hyvä vaikutuksensa.

Opetuslasten tuli puhua yhtä yksinkertaisesti kuin Kristus oli puhunut. Heidän tuli tähdentää kuulijoilleen häneltä kuulemiaan opetuksia. {AO6 24.1}

Kristus ei sanonut opetuslapsilleen, että heidän työnsä olisi help-poa. Hän osoitti heille, miten laaja pahuuden liittoutuma oli järjes-täytynyt heitä vastaan. He joutuisivat taistelemaan »hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa» (Ef. 6:12). Mutta heitä ei jätettäisi taistelemaan yksin. Hän vakuutti heille olevansa heidän kanssaan; ja jos he etenisivät uskossa, Kaikkivaltias suojaisi {AO6 24.2} heidän kulkuaan. Hän kehotti heitä olemaan rohkeita ja lujia, sillä heidän mukanaan oli oleva hän, joka oli enkeleitäkin mahtavampi - taivaan sotajoukkojen Päämies. Hän huolehti kaikesta, mikä heidän työnsä suorittamiseksi oli tarpeen, ja otti vastatakseen sen menestyksestä. Jos he vain noudattivat hänen sanaansa ja työskentelivät hänen yhteydessään, he eivät voineet epäonnistua. Menkää kaikkeen maailmaan, hän kehotti heitä. Menkää asutun maailman uloimmillekin rajoille varmoina siitä, että minä olen sielläkin teidän kanssanne. Työskennelkää uskoen ja luottaen, sillä koskaan ei tule aikaa, jolloin minä hylkäisin teidät. Minä olen aina teidän kanssanne, autan teitä täyttämään velvollisuutenne, opastan, lohdutan, pyhitän, tuen teitä ja annan teidän menestyä pyrkimyksissänne puhua niin, että toisten huomio kiinnittyisi taivaaseen. {AO6 24.3}

Kristus suoritti ihmisen hyväksi täydellisen uhrin. Sovituksen ehto tuli täytetyksi. Tehtävä, jota varten hän oli tullut tähän maailmaan, oli tullut suoritetuksi. Hän oli voittanut saatanalta valtakunnan ja tullut kaiken perilliseksi. Hän oli menossa Jumalan valtaistuimen luo saamaan osakseen taivaan joukkojen kunnioituksen. Rajattomalla arvovallalla hän julisti opetuslapsille heidän tehtävänsä: »Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä mailman loppuun asti» (Matt. 28: 19, 20). Juuri vähän ennen lähtöään opetuslasten luota Kristus vielä kerran selvästi esitti valtakuntansa luonteen. Hän palautti heidän mieleensä seikkoja, joita hän oli aikaisemmin maininnut siitä. Hän selitti, ettei hän aikonut perustaa tähän maailmaan ajallista valtakuntaa. Hänen ei ollut määrä hallita maallisena yksinvaltiaana Daavidin valtaistuimella. Kun opetuslapset kysyivät: »Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?» hän vastasi: »Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut» (Ap.t.l: 6, 7). Heidän ei tarvinnut nähdä pitemmälle tulevaisuuteen, kuin hänen ilmoituksensa auttoivat heitä näkemään. Heidän tehtävänään oli evankeliumin julistaminen. {AO6 24.4}

Opetuslapset menettäisivät Kristuksen näkyvän läsnäolon, mutta he saisivat uutta voimaa. Heille annettaisiin Pyhä Henki täyteydessään sinetöimään heidät tehtäväänsä. »Ja katso», sanoi Vapahtaja, »minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta» (Luuk.

24: 49). »Sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen. — Kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka» (Ap.t. 1: 5, 8). {AO6 25.1}

Vapahtaja tiesi, ettei johdon-mukaisinkaan todistelu sulattaisi kovia sydämiä eikä pääsisi tun-keutumaan maailmallisuuden ja itsekkyyden kovan kuoren läpi. Hän tiesi, että opetuslasten täytyi saada apua taivaasta ja että evankeliumi pääsisi vaikuttamaan vain niiden julistamana, joiden sydän oli lämmennyt ja esitys tullut kaunopuheiseksi sen perusteella, että he olivat elävästi tunteneet hänet, joka on tie, totuus ja elämä. Opetuslapsille uskottu tehtävä vaati erinomaista tehokkuutta, sillä pahuuden hyökyaalto syöksyi heitä vastaan syvänä ja voimakkaana. Pimeyden joukot olivat valppaan ja päättäväisen johtajan komennuksessa, ja Kristuksen seuraajat saattoivat taistella oikeuden puolesta vain sen avun turvin, jota Jumala Henkensä välityksellä antaisi heille. {AO6 25.2}

Kristus sanoi opetuslapsilleen, että heidän tuli aloittaa työnsä Jerusalemista. Hänen hämmästyttävä uhrinsa ihmissuvun puolesta oli tapahtunut tuossa kaupungissa. Siellä hän ihmisyyteen verhottuna oli vaeltanut ja puhunut ihmisten kanssa, ja muutamat olivat tajunneet, miten lähelle maata taivas oli tullut. Siellä hänet oli tuomittu ja ristiinnaulittu. Jerusalemissa oli monia, jotka salaa uskoivat Jeesus Nasaretilaisen olevan Messias, sekä monia pappien ja hallitusmiesten pettämiä. Heille oli evankeliumi julistettava. Heitä piti kehottaa parannukseen. Se ihmeellinen totuus oli tehtävä selväksi, että synnit voitiin saada anteeksi vain Jeesuksen kautta. Ja opetuslasten saarna vaikuttaisi syvimmin juuri nyt, kun viime viikkojen järkyttävät tapahtumat olivat kuohuttaneet koko Jerusalemia. {AO6 25.3}

Toimintansa aikana Jeesus oli jatkuvasti tähdentänyt opetuslapsille, että heidän tuli olla yhtä hänen kanssaan hänen pyrkiessään vapauttamaan maailmaa synnin orjuudesta. Kun hän lähetti ensin kaksitoista ja myöhemmin seitsemänkymmentä julistamaan Jumalan valtakuntaa, hän opetti heille, että heidän tuli levittää toisille tietoa siitä, mitä hän oli ilmoittanut heille. Kaikessa toiminnassaan hän harjoitti heitä henkilökohtaiseen työhön, joka laajenisi heidän joukkonsa kasvaessa ja lopulta saavuttaisi maan ääret. Viimeisenä opetuksena seuraajilleen hän sanoi, että heille oli uskottu ilosanoma pelastuksesta julistettavaksi maailmalle. {AO6 26.1}

Lupaus toisesta tulemisesta

Kun Kristuksen oli aika kohota Isänsä luo, hän johti opetuslapset Betaniaan asti. Siellä hän pysähtyi, ja he kerääntyivät hänen ym-pärilleen. Kädet ojennettuina siunaamaan ja aivan kuin vakuuttamaan heille hänen suojaavaa huolenpitoaan hän kohosi hitaasti heidän luotaan. »Ja tapahtui, että hän siunatessaan heitä erkani heistä, ja hänet otettiin ylös taivaaseen» (Luuk. 24: 51). {AO6 26.2}

Opetuslasten seuratessa katseellaan viimeiseen asti ylös kohoavaa Herraansa riemuitsevat taivaan enkelit vastaanottivat hänet joukkoonsa. Saattaessaan häntä korkeuden kartanoihin nämä enkelit lauloivat voitonvirttä: »Te maan valtakunnat, laulakaa Jumalalle, veisatkaa Herralle kiitosta. - Antakaa väkevyys Jumalalle! Hänen herruutensa on Israelin yllä ja hänen voimansa on taivaissa» (Ps. 68: 33, 35, engl.k. margin.). {AO6 26.3}

Opetuslapset katselivat vielä hartaasti taivaalle, kun »katso, heidän tykönänsä seisoi kaksi miestä valkeissa vaatteissa; ja nämä sanoivat: 'Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän» (Ap.t. 1:10,11). {AO6 26.4}

Lupauksen Kristuksen toisesta tulemisesta oli aina pysyttävä tuoreena hänen opetuslastensa mielessä. Sama Jeesus, jonka he olivat nähneet nousevan taivaaseen, oli tuleva ottaakseen luokseen ne, jotka täällä alhaalla antautuivat hänen palvelukseensa. Sama ääni, joka oli sanonut heille: »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti», oli lausuva heidät tervetulleiksi hänen luokseen taivaan valtakuntaan. {AO6 26.5}

Aivan kuten esikuvallisessa palveluksessa ylimmäinen pappi riisui ylimmäispapilliset vaatteensa ja suoritti palvelusta tavallisen papin valkeassa pellavapuvussa, Kristus riisui kuninkaalliset vaatteensa, verhoutui ihmisyyteen ja suoritti uhrin, ollen itse sekä pappina että uhrina. Ja samoin kuin ylimmäinen pappi täytettyään palveluksensa kaikkein pyhimmäsä ilmaantui odottavan seurakunnan eteen ylimmäispapillisissa vaatteissaan, niin Kristuskin on tuleva toisen kerran puettuna niin valkoisista valkoisimpiin vaatteisiin, »ettei kukaan vaatteenvalkaisija maan päällä taida semmoiseksi valkaista» (Mark. 9: 3). Hän on tuleva omassa kirkkaudessaan ja Isänsä kirkkaudessa, ja kaikki enkelijoukot saattavat häntä matkalla. {AO6 26.6}

Niin täyttyy lupaus, jonka Kristus antoi opetuslapsilleen: »Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni» (Joh. 14: 3). Ne jotka ovat rakastaneet häntä ja odottaneet häntä, hän kruunaa kirkkaudella ja kunnialla ja kuolemattomuudella. Vanhurskaat kuolleet nousevat haudoistaan, ja elossa olevat temmataan heidän kanssaan Herraa vastaan yläilmoihin. He kuulevat Jeesuksen äänen, joka suloisempana kuin mikään kuolevaisen korvan koskaan kuulema musiikki lausuu heille: Teidän sodankäyntinne on päättynyt. »Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omista-kaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti» (Matt. 25: 34). {AO6 27.1}

Hyvin saattoivat opetuslapset olla toivossa iloisia odottaessaan Herransa paluuta. {AO6 27.2}

Luku 4—Helluntai

Kun opetuslapset palasivat Öljymäeltä Jerusalemiin, kansa katseli heitä ja odotti heidän kasvojensa kuvastavan surua, hämmennystä ja tappiota mutta havaitsikin heidät iloisiksi ja voitonriemuisiksi. Opetuslapset eivät nyt murehtineet pettäneitä toiveitaan. He olivat nähneet ylösnousseen Vapahtajan, ja hänen erotessaan lausumansa lupaus kaikui yhä heidän korvissaan. {AO6 28.1}

Valmistuminen Hengen vuodatukselle

Kristuksen käskyä noudattaen he odottivat Jerusalemissa Isän lupauksen täyttymistä - Hengen vuodatusta. Mutta he eivät odottaneet joutilaina. Raamattu sanoo, että »he olivat alati pyhäkössä ja ylistivät Jumalaa» (Luuk. 24: 53). Niin ikään he kokoontuivat esittämään pyyntönsä Isälle Jeesuksen nimessä. He tiesivät, että heillä oli Edustaja taivaassa, Puolustaja Jumalan valtaistuimen luona. Syvän kunnioituksen tuntein he kumartuivat rukoukseen ja toistivat vakuutusta: »Jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen» (Joh. 16: 23, 24). Yhä ylemmäksi he kurottivat uskon kätensä vedoten voimallisesti tähän tosiasiaan: »Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme» (Room. 8: 34). {AO6 28.2}

Odottaessaan lupauksen täyttymistä opetuslapset nöyrryttivät sydämensä tosi parannukseen ja tunnustivat epäuskonsa. Muistellessaan, mitä Kristus oli puhunut ennen kuolemaansa, he käsittivät nyt täydellisemmin hänen sanojensa merkityksen. Heidän muististaan häipyneet totuudet palautuivat jälleen heidän mieleensä, ja niitä he toistivat toisillleen. He pahoittelivat sitä, että olivat käsittäneet Vapahtajan väärin. Kuvaelman tavoin, kohtaus toisensa jälkeen, hänen ihmeellinen elämänsä näyttäytyi heille. Mietiskellessään hänen puhdasta, pyhää elämäänsä heistä tuntui, ettei mikään uurastus olisi liian rasittava eikä mikään uhraus liian vaativa, jos he vain voisivat ilmentää elämässään Kristuksen luonteen rakastettavuutta. {AO6 28.3}

Oi, jos he vain saisivat elää kolme viime vuottaan uudestaan, he ajattelivat, miten toisin he menettelisivätkään! Jos he vain voisivat vielä nähdä Mestarin, kuinka hartaasti he koettaisivatkaan osoittaa hänelle, miten syvästi he rakastivat häntä ja miten vilpittömästi he surivatkaan sitä, että olivat murehduttaneet häntä epäuskoisin sanoin tai töin! Mutta heitä lohdutti ajatus siitä, että heille oli annettu anteeksi. Ja he päättivät, että mikäli mahdollista he sovittaisivat epäuskonsa tunnustamalla hänet rohkeasti maailman edessä. {AO6 29.1}

Opetuslapset rukoilivat tavattoman hartaasti, että he saisivat kykyä kohdata ihmisiä ja päivittäisessä seurustelussaan puhua sanoja, jotka johtaisivat syntisiä Kristuksen luo. He poistivat kaikki erimielisyydet ja kaiken ylivallan tavoittelun, ja näin he lähentyivät toisiaan

kristillisessä yhteydessä. He pääsivät myös yhä lähemmäksi Jumalaa, ja tällöin he huomasivat olleensa etuoikeutettuja saadessaan olla niin läheisessä yhteydessä Jeesukseen. Suru täytti heidän mielensä heidän muistellessaan, miten monesti he olivat murehduttaneet häntä hitaalla käsityskyvyllään, kun eivät olleet ymmärtäneet niitä läksyjä, joita hän heidän parhaakseen oli koettanut opettaa heille. {AO6 29.2}

Nämä valmistuspäivät olivat syvän sydämentutkiskelun aikaa. Opetuslapset tunsivat hengellisen tarpeensa ja anoivat Herralta sitä pyhää voitelua, joka tekisi heidät kelvollisiksi suorittamaan sieluja-voittavaa työtä. Eivätkä he pyytäneet siunausta vain itselleen. Heitä painoi sielujen pelastuksen taakka. He käsittivät, että evankeliumi oli vietävä kaikkeen maailmaan, ja he anoivat voimaa vedoten Kristuksen lupaukseen. {AO6 29.3}

Patriarkkojen aikana Pyhän Hengen vaikutus ilmeni usein huomattavalla tavalla mutta ei koskaan täyteydessään. Nyt opetuslapset Vapahtajan kehotusta noudattaen anoivat tätä lahjaa, ja taivaassa Kristus liitti siihen oman esirukouksensa. Ansionsa perusteella hän pyysi Hengen lahjaa vuodattaakseen sen kansalleen. {AO6 29.4}

Hengen vuodatus

»Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat» (Ap.t. 2:1, 2). {AO6 29.5}

Henki laskeutui odottavien, rukoilevien opetuslasten ylle niin runsaana, että jokainen sydän koki sen. Ääretön ilmaisi itsensä voimallisesti seurakunnalleen. Oli kuin tätä vaikutusta olisi entisinä aikakausina pidätelty ja nyt koettu taivaan iloitsevan saadessaan vuodattaa seurakunnalle Hengen armon runsautta. Ja nyt Hengen vaikuttaessa kuultiin samalla kertaa katumuksen ja tunnustuksen sanoja, syntinsä anteeksi saaneiden ylistyslauluja sekä kiitoksen ja profetian sanoja. Koko taivas kumartui alas katselemaan ja ihailemaan äärettömän, käsittämättömän rakkauden viisautta. Haltioissaan ihmettelevät apostolit huudahtivat: »Tässä on rakkaus. » He tarttuivat ylhäältä annettuun lahjaan. Ja mikä oli seurauksena? Juuri voimalla teroitettu ja taivaan salamoiden karaisema Hengen miekka tunkeutui epäuskon lävitse. Tuhansia kääntyi yhtenä päivänä. {AO6 29.6}

»Teille on hyväksi, että minä menen pois», oli Kristus sanonut opetuslapsilleen, »sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän. - - Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu; ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa» (Joh. 16: 7, 13). {AO6 30.1}

Kristuksen taivaaseen astuminen oli merkkinä siitä, että hänen seuraajiensa tuli saada luvattu siunaus. Heidän oli odotettava sitä ennen kuin ryhtyivät työhönsä. Käytyään sisälle taivaan porteista Kristus joutui enkelien ihailevan palvonnan kohteeksi. Niin pian kuin

nämä kunnianosoitukset päättyivät, Pyhä Henki laskeutui opetuslasten ylle vuolaina virtoina, ja Kristus todella kirkastui nyt sillä kirkkaudella, joka hänellä oli Isän tykönä iankaikkisuudesta asti. Hengen vuodatus helluntaina oli taivaan tiedotus siitä, että Lunastajan virkaan vihkiminen oli tapahtunut. Lupauksensa mukaan hän oli lähettänyt Pyhän Hengen taivaasta seuraajilleen merkiksi siitä, että hän oli pappi-na ja kuninkaana saanut kaiken vallan taivaassa ja maan päällä ja että hän oli kansansa Voideltu. {AO6 30.2}

»Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.» Pyhä Henki omaksui tulisten kielten muodon ja jäi olemaan koolla olevien yllä. Tämä oli sen opetuslapsille vuodatetun lahjan merkkinä, joka antoi heille kyvyn puhua sujuvasti kieliä, jotka siihen asti olivat heille tuntemattomia. Tulen ilmeneminen kuvasi palavaa intoa, jolla apostolit tulivat työskentelemään, ja heidän työhönsä liittyvää voimaa. {AO6 30.3}

»Ja Jerusalemissa asui juutalaisia, jumalaapelkääväisiä miehiä, kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on.» Hajaannuksensa aikana juutalaiset olivat levittäytyneet miltei kaikkeen asuttuun maailmaan, ja maanpakolaisuudessaan he olivat oppineet puhumaan eri kieliä. Monet näistä juutalaisista olivat tällöin Jerusalemissa ja osallistuivat siellä parhaillaan vietettäviin uskonnollisiin juhliin. Koolla olevien parissa oli edustettuna jokainen tunnettu kieli. Tämä kielten erilaisuus olisi suuresti haitannut evankeliumin julistusta, ja siitä syystä Jumala ihmeellisellä tavalla täydensi apostolien vajav standardnoindent countpara-partofprevious infolio uuden. Pyhä Henki antoi heille edun, jota he omin kyvyin eivät olisi voineet hankkia itselleen koko elämänsä aikana. He saattoivat nyt julistaa evankeliumin totuuksia ulkomailla ja puhua täsmällisesti niiden kieltä, joiden hyväksi he työskentelivät. Tämä ihmeellinen lahja todisti voimakkaasti maailmalle, että heille oli annettu tehtäväänsä taivaan sinetöimä valtuus. Tästedes opetuslasten kieli oli puhdasta, yksinkertaista ja täsmällistä, puhuivatpa he sitten omaa äidinkieltään tai jotakin vierasta kieltä. {AO6 30.4}

»Ja kun tämä ääni kuului, niin kokoontui paljon kansaa; ja he tulivat ymmälle, sillä kukin kuuli heidän puhuvan hänen omaa kieltänsä. Ja he hämmästyivät ja ihmettelivät sanoen: ’Katso, eivätkö nämä kaikki, jotka puhuvat, ole galilealaisia? Kuinka me sitten kuulemme kukin sen maan kieltä, jossa olemme syntyneet?’» {AO6 32.1}

Papit ja hallitusmiehet raivostuivat tästä ihmeellisestä ilmiöstä mutta eivät uskaltaneet purkaa vihaansa, koska he pelkäsivät silloin joutuvansa kansan väkivallan kohteiksi. He olivat surmanneet Nasaretilaisen, mutta tässä nyt hänen palvelijansa, jotka olivat oppimattomia galilealaisia, kertoivat kaikilla silloin puhutuilla kie-lillä hänen elämästään ja toiminnastaan. Papit päättivät selittää opetuslasten ihmeellisen voiman jollakin luonnollisella tavalla ja julistivat heidän juopuneen nautittuaan runsaasti juhlaa varten

valmistettua uutta viiniä. Jotkut läsnäolleen kansan tietämättömimpiin lukeutuvista omaksuivat totena tämän selityksen, mutta älykkäämmät tiesivät sen vääräksi, ja ne jotka ymmärsivät eri kieliä, todistivat opetuslasten käyttävän näitä kieliä täsmällisesti. {AO6 32.2}

Pietarin saarna helluntaina

Vastatessaan pappien syytökseen Pietari osoitti, että tämä ilmiö oli Jooelin profetian suoranaista täyttymystä. Jooel oli ennustanut, että sellainen voima vuodatettaisiin ihmisille tekemään heidät kykeneviksi erityiseen tehtävään. »Miehet, juutalaiset ja kaikki Jerusalemissa asuvaiset», hän sanoi, »olkoon tämä teille tiettävä, ja ottakaa minun sanani korviinne. Eivät nämä ole juovuksissa, niinkuin te luulette; sillä nyt on vasta kolmas hetki päivästä. Vaan tämä on se, mikä on sanottu profeetta Jooelin kautta: ’Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat.’» {AO6 32.3}

Selvästi ja voimakkaasti Pietari todisti Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta: »Te Israelin miehet, kuulkaa nämä sanat: Jeesuksen, Nasaretilaisen, sen miehen, josta Jumala todisti teille voimallisilla teoilla ja ihmeillä ja merkeillä, joita Jumala hänen kauttansa teki teidän keskellänne, niinkuin te itse tiedätte, hänet - - te laista tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristille ja tapoitte. Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, niinkuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut hänet pitää.» {AO6 32.4}

Pietari ei viitannut Kristuksen opetuksiin todistukseksi hänen asemastaan, koska hän tiesi kuulijoidensa ennakkoluulon niin suureksi, ettei niillä ollut mitään todistusarvoa. Sen sijaan hän puhui heille Daavidista, jota juutalaiset pitivät yhtenä kansakuntansa patriarkoista. »Daavid sanoo hänestä», hän julisti: »’Minä näen alati edessäni Herran, sillä hän on minun oikealla puolellani, etten horjahtaisi. Sentähden mi-nun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, ja myös minun ruumiini on lepäävä toivossa; sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä salli Pyhäsi nähdä katovaisuutta.’-- {AO6 33.1}

»Te miehet, veljet, on lupa teille rohkeasti sanoa, mitä kantaisäämme Daavidiin tulee, että hän on sekä kuollut että haudattu; onhan hänen hautansa meidän keskellämme vielä tänäkin päivänä. - Hän - puhui Kristuksen ylösnousemuksesta, sanoen, ettei Kristus ollut jäävä hyljätyksi tuonelaan eikä hänen ruumiinsa näkevä katoavaisuutta. Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme.» {AO6 33.2}

Tuo tapahtuma on erittäin mielenkiintoinen. Katso, miten kansaa kerääntyy kaikilta tahoilta kuulemaan opetuslasten todistuksia totuudesta sellaisena kuin se on Jeesuksessa.

Väkijoukko tungeksii ja työntyy sisälle temppelin täydeltä. Siellä on pappeja ja hallitusmiehiä kasvoillaan vielä pahuuden synkentämä, tuima ilme, sydän yhä täynnä jatkuvaa vihaa Kristusta kohtaan ja kädet puhdistamattomina heidän ristiinnaulitsemansa maailman Lunastajan verestä. He olivat luulleet tapaavansa apostolit pelon lamauttamina painostuksen ja murhan ankarassa puserruksessa mutta huomaavatkin heidän vapautuneen kaikesta pelosta ja Hengellä täytettyinä julistavan voimakkaasti Jeesus Nasaretilaisen jumaluutta. He kuulevat näiden esittävän rohkeasti, että tuo äsken nöyryytetty, pilkattu, julmasti piesty ja ristiinnaulittu on elämän Ruhtinas, joka nyt on korotettuna Jumalan oikealla puolella. {AO6 33.3}

Jotkut apostolien kuuntelijoista olivat suoranaisesti osallistuneet Kristuksen tuomitsemiseen ja surmaamiseen. He yhtyivät roskaväen mukana vaatimaan hänen ristiinnaulitsemistaan. Kun Jeesus ja Barabbas seisoivat heidän edessään tuomiosalissa ja Pilatus kysyi: »Kummanko tahdotte, että minä teille päästän?» he olivat huutaneet: »Älä häntä, vaan Barabbas!» (Matt. 27: 17; Joh. 18: 40). Kun Pilatus luovutti Kristuksen heille ja sanoi: »Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä - -. Viaton olen minä tämän miehen vereen", he olivat huutaneet: »Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle» (Joh. 19: 6; Matt. 27: 24, 25). {AO6 33.4}

Nyt he kuulivat opetuslasten julistavan, että tuo ristiinnaulittu oli Jumalan Poika. Papit ja halli-tusmiehet vapisivat. Kansan valtasi vakuuttuminen ja ahdistus. He saivat »piston sydämeensä ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: 'Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?'» Opetuslasten kuulijoiden joukossa oli hartaita juutalaisia, jotka olivat vilpittömiä uskossaan. Puhujan sanoihin liittyvä voima sai heidät vakuuttumaan siitä, että Jeesus todella oli Messias. {AO6 33.5}

»Niin Pietari sanoi heille: 'Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.'» {AO6 34.1}

Vakuuttuneelle kansalle Pietari selvitti, että he olivat hylänneet Kristuksen, koska papit ja hallitusmiehet olivat pettäneet heitä, ja että, jos he edelleen kysyisivät neuvoa näiltä miehiltä ja odottaisivat heidän tunnustavan Kristuksen ennen kuin itse uskaltaisivat sen tehdä, he eivät koskaan vastaanottaisi häntä. Vaikka nämä mahtavat miehet tunnustautuivatkin jumalisiksi, he tavoittelivat maallista rikkautta ja kunniaa. He eivät halunneet tulla Kristuksen luo saamaan valoa. {AO6 34.2}

Tämä taivaallinen valo kirkasti Kristuksen opetuslapsille selittämät kirjoitukset täydelliseksi totuudeksi. Nyt väistyi verho, joka oli estänyt heitä, näkemästä sitä kaikkea, mikä oli tullut poistetuksi, ja he käsittivät täysin selvästi Kristuksen tehtävän tarkoituksen ja hänen valtakuntansa luonteen. He saattoivat puhua voimakkaasti Vapahtajasta, ja heidän

selvittäessään kuulijoilleen pelastussuunnitelmaa monet tulivat täysin vakuuttuneiksi. Pappien juurruttama perimätieto ja taikausko häipyivät heidän mielestään, ja he omaksuivat Vapahtajan opetukset. {AO6 34.3}

Evankeliumin julistuksen ensi hedelmä

»Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua.» {AO6 34.4}

Juutalaisten johtajat olivat arvelleet Kristuksen työn loppuvan hänen kuollessaan, mutta nyt he joutuivatkin helluntain ihmeellisten tapahtumien todistajiksi. He kuulivat opetuslasten saarnaavan Kristusta ennennäkemättömän voimakkaasti ja innokkaasti ja näkivät merkkien ja ihmeiden seuraavan heidän sanojaan. Jerusalemissa, juutalaisuuden keskuspaikassa, tuhannet julistivat avoimesti uskovansa, että Jeesus Na-saretilainen oli Messias. {AO6 34.5}

Suuri sielusato hämmästytti ja ilahdutti opetuslapsia tavattomasti. He eivät pitäneet tätä suurenmoista saavutusta omien ponnistustensa tuloksena vaan käsittivät päässeensä toisten vaivan hedelmille. Aina Aadamin lankeemuksesta lähtien Kristus oli uskonut valituille palvelijoille sanansa siemenen kylvettäväksi ihmissydämiin. Eläessään maan päällä hän oli kylvänyt totuuden siementä ja kastellut sen verellään. Helluntaipäivänä tapahtuneet kääntymykset olivat tämän kylvön tulosta, Kristuksen työn satoa, mikä ilmaisi hänen opetuksensa voiman. {AO6 34.6}

Niin selviä ja vakuuttavia kuin apostolien todistelut olivatkin, ne yksin eivät olisi hälventäneet tuota ennakkoluuloa, joka oli uhmannut niin laajaa todistusaineistoa. Mutta Pyhä Henki sai jumalallisella voimallaan nämä todistelut vaikuttamaan sydämiä vakuuttavasti. Apostolien sanat olivat kuin Kaikkivaltiaan teräviä nuolia, ja ne saivat ihmiset vakuuttumaan hirveästä synnistä, johon he olivat syyllistyneet hylkäämällä ja ristiinnaulitsemalla kirkkauden Herran. {AO6 35.1}

Kristuksen harjoittamina opetuslapset olivat oppineet tuntemaan Hengen tarpeensa. Ja Hengen opettamina he saivat lopullisen pätevyyden ja lähtivät täyttämään elämäntehtäväänsä. He eivät enää olleet tietämättömiä ja kouliintumattomia. He eivät enää olleet pelkkien irrallisten yksilöiden tai epäsopuisten, ristiriitaisten ainesten ryhmittymä. He eivät enää tavoitelleet maailmallista suuruutta. He toimivat »yksimielisesti», ja heillä »oli yksi sydän ja yksi sielu» (Ap.t. 2: 46; 4: 32). Kristus täytti heidän ajatuksensa, ja heidän toiveensa oli hänen valtakuntansa edistäminen. Mieleltään ja luonteeltaan he olivat tulleet Mestarinsa kaltaisiksi, ja ihmiset »tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa» (Ap.t. 4:13). {AO6 35.2}

Helluntai toi heille taivaallista valistusta. Nyt selvisivät totuudet, joita he eivät olleet ymmärtäneet Kristuksen ollessa heidän kanssaan. He omaksuivat pyhän Sanan opetukset

sellaisella uskon-varmuudella, mitä he eivät olleet kokeneet koskaan aikaisemmin. Heille ei enää ollut pelkkä uskon asia, että Kristus oli Jumalan Poika. He tiesivät, että vaikka hän olikin verhoutunut ihmisyyteen, hän todella oli Messias, ja he todistivat kokemuksestaan maailmalle niin luottavasti, että se osoitti Jumalan olevan heidän kanssaan. {AO6 36.1}

He saattoivat lausua Jeesuksen nimen vakuuttavasti, sillä eikö hän ollut heidän Ystävänsä ja vanhempi Veljensä? Läheinen yhteys Kristukseen asetti heidät yhdessä hänen kanssaan taivaallisiin. Miten palavalla kielellä he esittivätkään ajatuksensa todistaessaan hänestä! Heidän sydämensä oli tulvillaan niin täyttä, niin syvää ja niin kauskantoista hyväntahtoisuutta, että se pakotti heidät viemään todistusta Kristuksen voimasta maan ääriin saakka. Palavasti he halusivat jatkaa hänen aloittamaansa työtä. He tajusivat taivaallisen velkansa suuruuden ja vastuun työstään. Pyhän Hengen vuodatuksen vahvistamina he lähtivät intoa täynnä laajentamaan ristin voittoja. Henki elähdytti heitä ja puhui heidän kauttaan. Kristuksen rauha loisti heidän kasvoiltaan. He olivat pyhittäneet elämänsä hänen palvelukseensa, ja heidän piirteensäkin ilmaisivat heidän antaumuksensa. {AO6 36.2}

Luku 5—Luvattu voima

Antaessaan opetuslapsilleen lupauksen Hengestä Kristus lähestyi maallisen toimintansa loppua. Hän seisoi ristin varjossa ja käsitti täysin syyllisyyden taakan, mikä tulisi painamaan häntä synnin kantajana. Ennen jättäytymistään uhrattavaksi hän selosti opetuslapsilleen erittäin oleellista ja täydellistä lahjaa, jonka hän oli antava seuraajilleen - lahjaa, joka toisi hänen armonsa äärettömät varat heidän ulottuvilleen. »Minä olen rukoileva Isää», hän sanoi, »ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva» (Joh. 14: 16, 17). Vapahtaja viittasi eteenpäin siihen aikaan, jolloin Pyhä Henki tulisi suorittamaan voimallista työtä hänen edustajanaan. Pyhän Hengen jumalallinen voima tulisi vastustamaan vuosisatojen aikana kerääntynyttä pahuutta. {AO6 37.1}

Hengen vuodatuksen seuraukset

Mikä oli seurauksena helluntaipäivänä tapahtuneesta Hengen vuodatuksesta? Ilosanoma ylösnousseesta Vapahtajasta vietiin asutun maailman ääriin. Kun opetuslapset julistivat sanomaa lunastavasta armosta, tämän sanoman voima taivutti sydämet. Seu-rakunta sai nähdä kääntyneiden tulevan luokseen suurin joukoin kaikilta suunnilta. Luopuneet kääntyivät uudelleen. Syntiset etsivät kallisarvoista helmeä yhdessä uskovien kanssa. Joistakin evankeliumin katkerimmista vastustajista tuli sen sankareita. Nyt täyttyi ennustus: »Kompastuvainen - on oleva niinkuin Daavid, ja Daavidin suku - niinkuin Herran enkeli» (Sak. 12: 8). Jokainen kristitty näki veljessään jumalallisen rakkauden ja laupeuden ilmennyksen. Heillä oli yksi pääharrastus, yksi ainoa kilvoittelun kohde syrjäytti kaikki muut. Uskovien valtahaluna oli ilmentää Kristuksen luonteen kaltaisuutta ja toimia hänen valtakuntansa laajentamiseksi. {AO6 37.2}

»Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylös-nousemuksesta, ja suuri armo oli heillä kaikilla» (Ap.t. 4: 33). Heidän työnsä tuloksena seurakuntaan liittyi valittuja miehiä, jotka vastaanottivat totuuden sanan ja pyhittivät elämänsä viedäkseen toisille sitä toivoa, joka täytti heidän sydämensä rauhalla ja ilolla. Heitä ei voitu estää tai pelottaa uhkauksilla. Herra puhui heidän välityksellään, ja heidän kulkiessaan paikasta toiseen köyhät saivat kuulla evankeliumin saarnan, ja jumalallisen armon ihmeitä tapahtui. {AO6 37.3}

Niin voimallisesti voi Jumala toimia, kun ihmiset jättäytyvät hänen Henkensä hallintaan. {AO6 38.1}

Pyhän Hengen lupaus ei rajoitu mihinkään aikakauteen tai rotuun. Kristus julisti, että hänen seuraajansa saisivat kokea hänen Henkensä jumalallista vaikutusta loppuun asti. Helluntaipäivästä nykyaikaan asti Puolustaja on lähetetty kaikille, jotka ovat täysin

jättäytyneet Herralle ja hänen palvelukseensa. Kaikille, jotka ovat vastaanottaneet Kristuksen omakohtaisena Vapahtajanaan, Pyhä Henki on tullut neuvonanta-jaksi, pyhittäjäksi, oppaaksi ja todistajaksi. Mitä läheisemmin us-kovaiset ovat vaeltaneet Jumalan yhteydessä, sitä selvemmin ja voi-makkaammin he ovat todistaneet Lunastajansa rakkaudesta ja hänen pelastavasta armostaan. Miehet ja naiset, jotka vainon ja ahdistuksen pitkinä vuosisatoina saivat elämässään kokea Hengen runsasta läsnäoloa, ovat olleet merkkeinä ja ihmeinä maailmassa. Enkelien ja ihmisten edessä he ovat ilmentäneet lunastavan rakkauden muuttavaa voimaa. {AO6 38.2}

Ne, jotka helluntaina saivat voiman korkeudesta, eivät siten va-pautuneet tulevista kiusauksista ja koetuksista. Heidän todistaessaan totuudesta ja vanhurskaudesta kaiken totuuden vihollinen syöksyi alinomaa heitä vastaan ja koetti riistää heiltä heidän kristillisen kokemuksensa. Heidän oli pakko taistella kaikin Jumalalta saaduin voimin päästäkseen miehinä ja naisina täyden iän määrään Kristuksessa Jeesuksessa. Päivittäin he rukoilivat lisää tuoretta armoa päästäkseen yhä korkeammalle täydellistymistä kohti. Harjoittamalla uskoa Jumalaan heikoimmatkin oppivat Pyhän Hengen vaikutuksesta kehittämään saamiaan kykyjä ja pyhittymään, puhdistumaan ja jalostumaan. Kun he nöyrästi alistuivat Pyhän Hengen muovaavan vaikutuksen alaisiksi, he osallistuivat jumaluuden täyteydestä ja muovautuivat jumalallisen kaltaisiksi. {AO6 38.3}

Voima tarjona kaikille

Kun Kristus lähtiessään lupasi lähettää Pyhän Hengen edustajakseen, ei kulunut aika ole sitä mitenkään muuttanut. Jumalan puolelta ei mikään rajoita hänen armonsa runsautta virtaamasta maahan päin ihmisille. Ellei lupaus pääse täyttymään siinä määrin kuin se voisi, se johtuu siitä, ettei lupausta arvosteta siinä määrin kuin pitäisi. Jos kaikki haluai-sivat, kaikki täytettäisiin Hengellä. Missä tahansa Pyhän Hengen tarpeeseen kiinnitetään vain vähän huomiota, siellä havaitaan hengellistä kuivuutta, hengellistä pimeyttä sekä hengellistä rappeu-tumista ja kuolemaa. Aina kun vähäisemmät asiat valtaavat mielen, puuttuu jumalallinen voima, joka on välttämätön seurakunnan kasvulle ja menestykselle ja joka tuo kaikki muut siunaukset tullessaan. Kuitenkin tuo voima on tarjona äärettömän runsaana. {AO6 38.4}

Koska me saamme voimaa vain tällä tavalla, miksi emme isoa ja janoa Hengen lahjaa? Miksi emme puhu siitä, rukoile sitä ja saarnaa siitä? Herra on halukkaampi antamaan Pyhän Hengen palvelijoilleen kuin vanhemmat ovat halukkaita antamaan hyviä lahjoja lapsilleen. Jokaisen työntekijän tulisi anoa Jumalalta päivittäistä Hengen kastetta. Kristit-tyjen työntekijöiden tulisi ryhminä kokoontua pyytämään erikoista apua, taivaallista viisautta, voidakseen tietää, miten suunnitella ja toimia viisaasti. Heidän tulisi erikoisesti rukoilla Jumalaa kastamaan lähetyskentillä toimivat valitut lähettiläänsä runsaasti Hengellään.

Hengen läsnäolo Jumalan työntekijöissä antaa totuuden julistukselle voiman, mitä kaikki maailman kunnia ja loisto ei voisi antaa. {AO6 39.1}

Pyhä Henki on Jumalalle pyhittyneesti työskentelevän kanssa, olipa hän missä tahansa. Opetuslapsille lausutut sanat sanotaan myös meille. Puolustaja on meidän yhtä hyvin kuin heidänkin. Henki antaa voimaa, joka pitää yllä kilvoitelevia, taistelevia sieluja jokaisessa hätätilanteessa, maailman vihan keskellä ja omien tappioiden ja erehdysten tunnossa. Kun suru ja ahdistukset saavat kaiken näyttämään synkältä ja tulevaisuuden pulmalliselta ja kun tunnemme itsemme avuttomiksi ja yksinäisiksi - juuri tällaisina aikoina Pyhä Henki tuo lohdun sydämelle vastauksena uskon rukoukseen. {AO6 39.2}

Pyhän Hengen toiminnan luonne

Jos joku esiintyy hengellisesti hurmioituneena epätavallisessa ti-lanteessa, ei se vielä aukottomasti todista, että hän on kristitty. Py-hyys ei ole hurmiota vaan tahdon täydellistä alistumista Jumalan tahtoon. Se on elämistä jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Se on taivaallisen Isämme tahdon tekemistä. Se on Jumalaan luottamista koetuksissa, pimeydessä yhtä hyvin kuin valossakin. Se on vaeltamista uskossa eikä näkemisessä. Se on Jumalaan luottamista mitään kyselemättä ja lepäämistä hänen rakkaudessaan. {AO6 39.3}

Meidän ei tarvitse osata tarkoin määritellä, mitä Pyhä Henki on. Kristus sanoo meille, että Henki on Puolustaja, »totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä». Pyhästä Hengestä sanotaan selvästi, että hänen tehtävänään on johdattaa ihmisiä kaikkeen totuuteen, ja tässä työssä »se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään» (Joh. 15: 26; 16:13). {AO6 39.4}

Pyhän Hengen olemus on salaisuus. Ihmiset eivät voi selittää sitä, koska Herra ei ole ilmaissut sitä heille. Kuviteltuja näkemyksiä omaavat miehet saattavat koota Raamatusta kohtia jonkinlaiseksi inhimilliseksi rakennelmaksi, mutta näiden näkemysten omaksuminen ei vahvista seura-kuntaa. Inhimilliselle ymmärrykselle liian syvällisistä salaisuuksista vaikeneminen on kultaa. {AO6 39.5}

Kristus täsmentää Pyhän Hengen tehtävää seuraavasti: »Kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion» (Joh. 16: 8). Pyhä Henki saa syntisen vakuuttumaan synnistä. Jos synnintekijä suostuu Hengen elvyttävään vaikutukseen, hänet johdetaan parannukseen ja näkemään jumalallisten vaatimusten noudattamisen tärkeys. {AO6 40.1}

Katuvalle syntiselle, joka isoaa ja janoaa vanhurskautta, Pyhä Henki ilmaisee Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin. »Hän ottaa minun omastani ja julistaa teille», Kristus sanoi. »Hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut» (Joh. 16:14; 14: 26). {AO6 40.2}

Hengen tehtävänä on uudestisynnyttää ja käytännössä toteuttaa Lunastajamme kuolemalla aikaansaatu pelastus. Henki pyrkii jatkuvasti kiinnittämään ihmisten huomion Golgatan ristillä annettuun suureen uhriin, ilmaisemaan maailmalle Jumalan rakkautta ja avaamaan syntinsä tuntevalle sielulle Raamatun aarteita. {AO6 40.3}

Näytettyään todeksi synnin ja esitettyään vanhurskauden vaatimustason Pyhä Henki vapauttaa mielen kiintymyksestä tämän maailman asioihin ja täyttää sielun pyhyyden kaipuulla. Vapahtaja sanoi Hengestä, että hän »johdattaa — teidät kaikkeen totuuteen» (Joh. 16: 13). Henki pyhittää niiden koko olemuksen, jotka suostuvat hänen muovattavikseen. Henki ottaa Jumalan omasta ja painaa tämän ottamansa ihmissieluun. Hän tekee voimallaan elämän tien niin selväksi, ettei kenenkään tarvitse siltä eksyä. {AO6 40.4}

Alusta lähtien Jumala on inhimillisissä välikappaleissa vaikuttavan Pyhän Hengen avulla toteuttanut langenneen ihmissuvun hyväksi laadittua suunnitelmaansa. Tämä oli ilmeistä patriarkkojen elämässä. Samoin seurakunnan ollessa erämaassa Mooseksen aikana Jumalasta sanotaan: »Hy-vän Henkesi sinä annoit heitä opettamaan» (Neh. 9: 20). Ja apostolien päivinä hän toimi voimallisesti seurakuntansa hyväksi Pyhän Hengen välityksellä. Sama voima, joka tuki patriarkkoja, joka antoi Kaalebille ja Joosualle uskoa ja rohkeutta ja joka tehosti apostolisen seurakunnan työtä, on pitänyt yllä Jumalan uskollisia lapsia kaikkina seuraavinakin aikakausina. Pyhän Hengen voimalla valmistivat valdolaiskristityt keskiajalla osaltaan tietä uskonpuhdistukselle. Sama voima antoi menestystä niiden jalojen uranuurtajien ponnisteluille, jotka panivat alulle nykyaikaisen lähetystyön ja Raamatun kääntämisen kaikkien kansojen kielille ja murteille. {AO6 40.5}

Hengen työ lopun aikana

Tänään Jumala yhä käyttää seurakuntaansa tiedottaakseen suunnitelmistaan maailmalle. Tänään ristin lähettiläät kulkevat kaupungista toiseen ja valmistavat tietä Kristuksen toiselle tulolle. Jumalan laki kohotetaan arvoonsa. Kaikkivaltiaan Henki liikuttaa ihmisten sydäntä, ja niistä, jotka suostuvat sen vaikutukseen, tulee Jumalan ja hänen totuutensa to-distajia. Monissa paikoissa voidaan nähdä, miten pyhittyneet miehet ja naiset levittävät toisille valoa, joka on tehnyt heille selväksi Kristuksen kautta saatavan pelastuksen tien. Ja kun he antavat valonsa loistaa jatkuvasti samoin kuin ne, jotka kastettiin Hengellä helluntaipäivänä, he saavat yhä lisää Hengen voimaa. Siten tulee maailma valaistuksi Jumalan kirkkaudella. {AO6 40.6}

Toisaalta muutamat eivät käytä viisaasti hyväkseen nykyisiä tilai-suuksia vaan odottavat joutilaina jonkin erikoisen hengellisen vir-voituksen aikaa, mikä tekisi heidät paljon kykenevämmiksi valistamaan toisia. He lyövät laimin nykyiset velvollisuutensa ja etuoikeutensa ja päästävät valonsa himmenemään odottaessaan aikaa, jolloin he ilman

vähääkään omaa yritystään saisivat osakseen erikoisen siunauksen, mikä muuttaisi heidät ja tekisi kykeneviksi palvelukseen. {AO6 41.1}

On totta, että lopun aikana, jolloin Jumalan työ maan päällä on päättymässä, pyhittyneiden uskovaisten vakaviin yrityksiin, joihin he käyvät Pyhän Hengen opastamina, liittyy jumalallisen suosion erikoisia ilmauksia. Käyttäen kuvausta syysja kevätsateesta, jotka itämailla sattuvat kylvön ja sadonkorjuun aikoihin, heprealaisprofeetat ennustivat hengellisen armon tavallista runsaampaa vuodattamista Jumalan seurakunnalle. Hengen vuodatus apostolien päivinä merkitsi varhaiseli syyssateen alkua, ja tulos oli ihana. Tosi seurakunta on kokeva Hengen pysyvää läsnäoloa ajan loppuun asti. {AO6 41.2}

Mutta lähellä maan elonkorjuun päättymistä on luvattu erikoinen hengellisen armon vuodatus valmistamaan seurakuntaa Ihmisen Pojan tulolle. Tätä Hengen vuodatusta verrataan myöhäiseli kevätsateeseen, ja tätä lisävoimaa kristittyjen tulee rukoilla Herralta »kevätsateen aikana». Vastaukseksi »Herra tekee ukkospilvet ja antaa heille sade-kuurot». »Hän - vuodattaa teille sateen, syyssateen ja kevätsateen» (Sak. 10:1; Jooel 2: 23). {AO6 41.3}

Mutta ellei Jumalan nykyisen seurakunnan jäsenillä ole elävää yhteyttä kaiken hengellisen kasvun Antajaan, he eivät ole valmiita, kun sadonkorjuuaika tulee. Elleivät he kunnosta lamppujaan ja pidä niitä palavina, he eivät tule saamaan lisarmoa erikoisen tarpeen aikoina. {AO6 41.4}

Vain niillä, jotka jatkuvasti ottavat vastaan tuoreita armon anteja, on oleva voimaa sen mukaan, kuin he päivittäin tarvitsevat ja kykenevät sitä käyttämään. Sen sijaan että odottaisivat jotakin tulevaa aikaa, jolloin heidät erikoisella Hengen voiman vuodatuksella ihmeellisesti tehtäisiin kykeneviksi voittamaan sieluja, he jättäytyvät päivittäin Jumalalle, jotta hän tekisi heistä hänelle hyödyllisiä astioita. Päivittäin he käyttävät hyväkseen heille tarjoutuvia palvelemisen tilaisuuksia. Päivittäin he todistavat Mestarista, missä sitten ovatkin, joko kodin vaatimattomissa askareissa tai jossakin julkisen elämän palveluksessa. {AO6 41.5}

Pyhittynyttä työntekijää loh duttaa suuresti tietoisuus siitä, että Kristuskin eläessään maan päällä lähestyi Isäänsä päivittäin saadakseen tarvitsemaansa tuoretta armoa; ja tästä yhteydestä Jumalan kanssa hän lähti vahvistamaan ja siunaamaan toisia. Katso Jumalan Poikaa, joka kumartuu rukoilemaan Isäänsä! Vaikka hän on Jumalan Poika, hän vahvistaa uskoaan rukoilemalla ja saa olemalla yhteydessä taivaaseen itselleen voimaa pahuuden vastustamiseen ja ihmisten tarpeiden täyttämiseen. Sukumme vanhimpana Veljenä hän tietää niiden kipeät tarpeet, jotka heikkoutensa ahdistamina ja eläessään syn-nin ja kiusausten maailmassa kuitenkin haluavat palvella häntä. Hän tietää, että sanansaattajat, jotka hän hyväksyy lähetettäviksi, ovat heikkoja ja erehtyviä ihmisiä, mutta kaikille, jotka antautuvat kokonaan hänen palvelukseensa, hän lupaa jumalallista apua. Hänen oma

esimerkkinsä vakuuttaa, että harras, kestävä jättäytyminen Jumalalle uskossa, mikä johtaa täydelliseen riippuvuuteen Jumalasta ja varauksettomaan pyhittäytymiseen hänen työhönsä, tuottaa ihmisille Pyhän Hengen avun taistelussa syntiä vastaan. {AO6 41.6}

Jokainen työntekijä, joka seuraa Kristuksen esimerkkiä, tulee olemaan valmis vastaanottamaan ja käyttämään sitä voimaa, minkä Jumala on luvannut seurakunnalleen maan sadonkorjuuta varten. Aamu aamulta, kun evankeliumin airuet polvistuvat Herran edessä ja uudistavat pyhittäytymislupauksensa hänelle, hän suo Henkensä läsnäolon antamaan heille elvyttävää, pyhittävää voimaa. Kun he lähtevät päivän tehtäviin-sä, he saavat olla varmat siitä, että Pyhän Hengen näkymätön vaikutus tekee heidät kykeneviksi olemaan »Jumalan työtovereita». {AO6 42.1}

Luku 6—Temppelin portilla

Kristuksen opetuslapset olivat syvästi tietoisia omasta voimatto-muudestaan, ja nöyryydellä ja rukouksella he yhdistivät heikkoutensa hänen voimaansa, tietämättömyytensä hänen viisauteensa, kelvottomuutensa hänen vanhurskauteensa, köyhyytensä hänen ehtymättömään rikkauteensa. Näin vahvistuneina ja varustautuneina he eivät epäröineet kilvoitella eteenpäin Mestarin palveluksessa. {AO6 43.1}

Ramman parantaminen

Kohta Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen ja välittömästi erään hartaan rukoushetken päätyttyä Pietari ja Johannes näkivät mennessään temppeliin jumalanpalvelukseen Kauniin portin luona erään nelikymmenvuotiaan ram-man, jonka elämä oli syntymästä saakka ollut pelkkää tuskaa ja sai-rautta. Tämä onneton mies oli jo kauan halunnut nähdä Jeesuksen, jotta hän paranisi; mutta hän oli miltei liikuntakyvytön ja kaukana niiltä paikoilta, missä suuri Parantaja teki työtään. Hänen hartaista pyynnöistään muutamat hänen ystävistään kantoivat hänet lopulta temppelin portille, mutta sinne saavuttuaan hän sai tietää, että se Henkilö, johon hän oli keskittänyt toivonsa, oli kärsinyt raa’an kuoleman. {AO6 43.2}

Hänen pettymyksensä herätti myötätuntoa niissä, jotka tiesivät hänen kauan innokkaasti toivoneen, että Jeesus parantaisi hänet. Niinpä he toivat hänet joka päivä temppelialueelle, jotta ohikulkijat säälistä antaisivat hänelle kolikon elantoon. Kun Pietari ja Johannes kulkivat ohitse, hän pyysi heiltä almua. Opetuslapset katsoivat häneen säälivästi, ja Pietari sanoi: »Katso meihin.» »Ja hän tarkkasi heitä odottaen heiltä jotakin saavansa. Niin Pietari sanoi: ’Hopeaa ja kultaa ei minulla ole —.’» Kun Pietari näin ilmaisi köyhyytensä, ramman mie-liala laski mutta kirkastui toivolla apostolin jatkaessa: »catdog mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan: Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, nouse ja käy.» {AO6 43.3}

»Ja hän tarttui hänen oikeaan käteensä ja nosti hänet ylös; ja heti hänen jalkansa ja nilkkansa vahvistuivat, ja hän hypähti pystyyn, seisoi ja käveli; ja hän meni heidän kanssansa pyhäkköön, käyden ja hypellen ja ylistäen Jumalaa. Ja kaikki kansa näki hänen kävelevän ja ylistävän Jumalaa; ja he tunsivat hänet siksi, joka almuja saadakseen oli istunut pyhäkön Kauniin portin pielessä, ja he olivat täynnä hämmästystä ja ihmettelyä siitä, mikä hä-nelle oli tapahtunut.» {AO6 43.4}

»Ja kun hän yhä pysyttäytyi Pietarin ja Johanneksen seurassa, riensi kaikki kansa hämmästyksen vallassa heidän luoksensa niin sanottuun Salomon pylväskäytävään.»He olivat ihmeissään siitä, että opetuslapset kykenivät tekemään samanlaisia tunnustekoja kuin Jeesus oli tehnyt. Tässä oli nyt kuitenkin mies, joka oli ollut neljäkymmentä vuotta avuton raajarikko ja joka nyt riemuiten hallitsi jäsenensä, oli vapaa kivusta ja uskoi onnellisena Jeesukseen. {AO6 44.1}

Pietari ja Johannes todistavat Kristuksesta

Kun opetuslapset näkivät kansan hämmästyksen, Pietari kysyi: »Mitä te tätä ihmettelette, tai mitä te meitä noin katselette, ikäänkuin me omalla voimallamme tai hurskaudellamme olisimme saaneet hänet kävelemään.»Hän vakuutti heille, että parantuminen oli tapahtunut Jeesus Nasaretilaisen nimessä ja ansiosta, hänen, jonka Jumala oli herättänyt kuolleista. »Uskon kautta hänen nimeensä», apostoli selitti, »on hänen nimensä vahvistanut tämän miehen, jonka te näette ja tunnette, ja usko, jonka Jeesus vaikuttaa, on hänelle antanut hänen jäsentensä terveyden kaikkien teidän nähtenne.» {AO6 44.2}

Apostolit puhuivat selvin sanoin siitä suuresta synnistä, minkä juutalaiset olivat tehneet hylätessään ja surmauttaessaan elämän Ruhtinaan, mutta he varoivat ajamasta kuulijoitaan epätoivoon. »Te kielsitte Pyhän ja Vanhurskaan”, Pietari sanoi, »ja anoitte, että teille annettaisiin murhamies, mutta elämän ruhtinaan te tapoitte; hänet Jumala on herättänyt kuolleista, ja me olemme sen todistajat.» »Ja nyt, veljet, minä tiedän, että te olette tietämättömyydestä sen tehneet, te niinkuin teidän hallitusmiehennekin. Mutta näin on Jumala täyttänyt sen, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien profeettain suun kautta, että nimittäin hänen Voideltunsa piti kärsimän.» Hän julisti, että Pyhä Henki kehotti heitä parannukseen ja kääntymykseen, ja vakuutti heille, ettei ollut muuta toivoa pelastuksesta kuin heidän ristiinnaulitsemansa Kristuksen armo. Ainoastaan usko häneen toisi heille syntien anteeksiantamuksen. {AO6 44.3}

»Tehkää siis parannus ja kääntykää”, hän julisti, »että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista.» {AO6 44.4}

»Te olette profeettain ja sen liiton lapsia, jonka Jumala teki meidän isiemme kanssa sanoen Aabrahamille: ’Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat.’ Teille ensiksi Jumala on herättänyt Poikansa ja lähettänyt hänet siunaamaan teitä, kun käännytte itsekukin pois pahuudestanne.» {AO6 44.5}

Näin opetuslapset saarnasivat Kristuksen ylösnousemusta. Monet kuulijoiden joukossa odottivat tätä todistusta, ja kun he sen kuulivat, he uskoivat. Se toi heidän mieleensä Kristuksen lausumat sanat, ja he liittyivät niiden joukkoon, jotka vastaanottivat evankeliumin. Siemen, jonka Vapahtaja oli kylvänyt, versoi ja kantoi hedelmää. {AO6 45.1}

Pietari ja Johannes vangitaan

Opetuslasten puhuessa kansalle »astuivat papit ja pyhäkön vartioston päällikkö ja saddukeukset heidän eteensä, närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista”. {AO6 45.2}

Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen papit olivat levittäneet joka taholle sellaista valheellista huhua, että opetuslapset olivat va-rastaneet hänen ruumiinsa roomalaisten vartiomiesten nukkuessa. Ei ole yllättävää, että he olivat närkästyneitä kuullessaan Pietarin ja Johanneksen saarnaavan hänen ylösnousemustaan, jonka he olivat murhanneet. Erityisesti saddukeukset olivat hyvin kiihdyksissään. He tunsivat, että heidän rakkain oppinsa oli vaarassa ja heidän maineensa vaakalaudalla. {AO6 45.3}

Uusi usko sai nopeassa tahdissa yhä enemmän käännynnäisiä, ja sekä fariseukset että saddukeukset olivat yhtä mieltä siitä, että jos näiden uusien opettajien sallittaisiin toimia esteettömästi, heidän oma arvovaltansa olisi nyt suuremmassa vaarassa kuin Jeesuksen ollessa maan päällä. Niinpä temppelin vartioston päällikkö, apunaan joukko saddukeuksia, pidätti Pietarin ja Johanneksen ja pani heidät vankilaan, sillä heidän kuulustelemisensa ei ollut mahdollista enää samana päivänä. {AO6 45.4}

Opetuslasten vihamiehet tulivat pakostakin vakuuttuneiksi siitä, että Kristus oli noussut kuolleista. Todisteet olivat liian selvät epäiltäviksi. Kuitenkin he paaduttivat sydämensä ja kieltäytyivät katumasta sitä hirvittävää tekoa, johon he olivat syyllistyneet surmauttaessaan Jeesuksen. Juutalaisten hallitusmiehet olivat saaneet runsaasti todisteita siitä, että apostolit puhuivat ja toimivat Jumalan innoittamina, mutta he vastustivat tiukasti totuuden sanomaa. Kristus ei ollut tullut siten kuin he olivat odottaneet, ja vaikka he olivat toisinaan olleet vakuuttuneita siitä, että hän oli Jumalan Poika, he olivat kuitenkin tukahduttaneet tuon varmuutensa ja ristiinnaulinneet hänet. Laupeudessaan Jumala antoi heille vielä lisää todisteita, ja nyt heille suotiin uusi mahdollisuus kääntyä hänen puoleensa. Hän lähetti opetuslapset julistamaan heille, että he olivat surmanneet elämän Ruh-tinaan, ja tämän hirvittävän syytöksen myötä hän esitti heille uuden kehotuksen parannukseen. Mutta itsevanhurskautensa rohkaisemina juutalaisten opettajat kieltäytyivät myöntämästä, että miehet, jotka syyttivät heitä Kristuksen ristiinnaulitsemisesta, puhuivat Pyhän Hengen ohjaamana. {AO6 45.5}

Päätettyään ryhtyä vastustamaan Kristusta papit saivat jokaisesta tämänsuuntaisesta teostaan lisäaihetta noudattaa edelleenkin samaa menettelyä. Heidän uppi-niskaisuutensa muuttui yhä jyrkemmäksi. Ei ollut kysymys siitä, etteivät he olisi voineet antaa periksi; kyllä he olisivat voineet, mutta he eivät halunneet. Ei pelastus ollut poissa heidän ulottuviltaan pelkästään siksi, että he olivat syyllisiä ja ansaitsivat kuoleman, ei pelkästään siksi, että he olivat surmauttaneet Jumalan Pojan; syynä oli se, että he varustautuivat vastustamaan Jumalaa. He hylkäsivät itsepintaisesti valkeuden ja tukahduttivat Hengen vakuuttavan äänen. Voima, joka hallitsee tottelemattomuuden lapsia, vaikutti heissä ja sai heidät kohtelemaan huonosti miehiä, joiden välityksellä Jumala toimi. Heidän kapinallisen mielensä pahansuopaisuutta lisäsi jokainen vastatoimi, jonka he kohdistivat Jumalaan ja siihen sanomaan, minkä hän oli antanut palvelijoilleen julistettavaksi. Kieltäytyessään

tekemästä parannusta juutalaisten johtohenkilöt terästivät kapinallisen mielensä joka päivä uudelleen ja valmistautuivat niittämään mitä olivat kylväneet. {AO6 45.6}

Jumalan vihaa ei julisteta katumattomille syntisille pelkästään heidän tekemiensä syntien tähden vaan siksi, että kun heitä kehotetaan parannukseen, he pitävät parempana pysyä vastarinnassa ja tehdä uudelleen aikaisempia syntejä heille annetusta valosta huolimatta. Jos juutalaisten johtohenkilöt olisivat mukautuneet Pyhän Hengen vakuuttavaan voimaan, he olisivat saaneet anteeksi; mutta he päättivät olla antamatta periksi. Samalla tavoin syntinen jatkaessaan vastarintaa saattaa itsensä tilaan, jossa hän ei ole alttiina Pyhän Hengen vaikutukselle. {AO6 47.1}

Ramman parantamisen jälkeisenä päivänä Hannas ja Kaifas sekä muut temppelin korkeat virkamiehet kokoontuivat oikeusistuntoon, ja vangit tuotiin heidän eteensä. Juuri samassa huoneessa ja vieläpä muutamien samojen henkilöiden läsnäollessa Pietari oli häpeällisesti kieltänyt Herransa. Tämä palautui elävänä hänen mieleensä hänen saapuessaan omaan oikeudenkäyntiinsä. Hänellä oli nyt tilaisuus hyvittää pelkuruutensa. {AO6 47.2}

Rohkea Pietari

Ne läsnäolijoista, jotka muistivat Pietarin menettelyn hänen Mestarinsa ollessa oikeuden edessä, ajattelivat itsevarmoina, että häntä nyt voitaisiin pelotella vankeudella ja kuolemalla. Mutta se Pietari, joka kielsi Kristuksen hänen suurimman hätänsä hetkellä, oli ajattelematon ja itsevarma mies - suuresti erilainen kuin se Pietari, joka tuotiin sanhedrinin tutkittavaksi. Lankeemuksensa jälkeen hän oli kääntynyt. Hän ei ollut enää ylpeä ja kerskaileva vaan vaatimaton ja itseensä luottamaton. Hänet oli täytetty Pyhällä Hengellä, ja tämän voiman avulla hän oli päättänyt poistaa luopumuksensa häpeätahran olemalla kunniaksi nimelle, jonka hän kerran oli kieltänyt. {AO6 47.3}

Tähän asti papit olivat välttäneet viittaamasta Jeesuksen ris-tiinnaulitsemiseen tai ylösnousemukseen. Mutta nyt saadakseen aikeensa toteutetuksi heidän oli pakko kysyä syytetyiltä, kuinka tuon ramman miehen parantuminen oli tapahtunut. »Millä voimalla tai kenen nimeen te tämän teitte?» he kysyivät. {AO6 48.1}

Pyhällä rohkeudella ja Hengen voimalla Pietari julisti pelottomasti: »Olkoon teille kaikille ja koko Israelin kansalle tiettävä, että Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimen kautta, hänen, jonka te ristiinnalitsitte, mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo terveenä teidän edessänne. Hän on ’se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on kulmakiveksi tullut’. Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.» {AO6 48.2}

Tämä rohkea puolustuspuhe pelästytti juutalaisten johtomiehiä. He olivat otaksuneet, että opetuslapset olisivat pelon ja hämmennyksen vallassa joutuessaan sanhedrinin eteen.

Mutta nämä todistajat puhuivatkin Kristuksen tavoin vakuuttavalla voimalla, joka vaiensi heidän vastustajansa. Pietarin äänessä ei ollut pelon häivääkään, kun hän julisti Kristuksesta: »Hän on ’se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on kulmakiveksi tullut’.» {AO6 48.3} Pietari käytti papeille tuttua kielikuvaa. Profeetat olivat puhuneet hylätystä kivestä. Kristus itse oli sanonut puhuessaan erään kerran papeille ja kansan vanhimmille: »Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: ’Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme’? Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä. Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa» (Matt. 21: 42-44). {AO6 48.4}

Kuunnellessaan apostolien pelottomia sanoja papit »tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa». {AO6 48.5}

Kristuksen kirkastumisen jälkeen opetuslapsista kirjoitetaan, että tuon ihmeellisen tapahtuman päättyessä »eivät he nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään» (Matt. 17: 8). Jeesus yksin - näissä sanoissa piilee sen elämän ja voiman salaisuus, joka oli tunnusmerkillistä varhaisseurakunnan historialle. Kun opetuslapset ensi kerran kuulivat Kristuksen sanat, he tunsivat tarvitsevansa häntä. He etsivät häntä, he löysivät hänet ja he seurasivat häntä. He olivat hänen seurassaan pyhä-kössä, aterialla, vuoren rinteellä, kedolla. He olivat kuin oppilaat opettajansa seurassa ja saivat häneltä päivittäin opetusta iankaikkisesta totuudesta. {AO6 48.6}

Vapahtajan taivaaseen astumisen jälkeenkin he olivat tietoisia jumaluuden läsnäolosta, mikä säteili rakkautta ja valoa. Se oli henkilökohtaista läsnäoloa. Jeesus, Vapahtaja, joka oli kulkenut ja keskustellut ja rukoillut heidän kanssaan, joka oli julistanut toivoa ja lohtua heidän sydämelleen, oli rauhan sanoma huulillaan otettu heidän keskeltään taivaaseen. Hänen astuessaan enkelien vaunuihin he olivat kuulleet hänen sanansa: »Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28: 20). Hän oli astunut ylös taivaisiin ihmishahmossa. He tiesivät, että hän oli Jumalan valtaistuimen edessä yhä heidän ystävänsä ja Vapahtajan-sa, ettei hänen myötätuntonsa ollut kadonnut, vaan hän tuntisi iäti yhteyttä kärsivään ihmiskuntaan. He tiesivät, että hän esitti Jumalan edessä verensä ansiota, näytti haavoittuneita käsiään ja jalkojaan muistutukseksi siitä hinnasta, jonka hän oli maksanut lunastetuistaan, ja tämä ajatus auttoi heitä kestämään hänen tähtensä kokemansa pilkan. Heidän yhteytensä häneen oli lujempi nyt kuin silloin, kun hän oli heidän luonaan omassa persoonassaan. Heissä asuvan Kristuksen valkeus ja rakkaus ja voima loisti heidän olemuksestaan, niin että ihmiset sitä katsellessaan ihmettelivät. {AO6 48.7}

Kristus vahvisti sinetillään sanat, jotka Pietari lausui hänen puolustuksekseen. Vakuuttavana todistuskappaleena aivan opetuslapsen vierellä seisoi mies, joka oli parantunut niin ihmeellisellä tavalla. Tämä mies, joka vielä muutamaa hetkeä aikaisemmin

oli ollut avuton raajarikko mutta joka nyt oli saanut takaisin terveytensä, todisti olemuksellaan merkittävällä tavalla Pietarin sanojen puolesta. Papit ja hallitusmiehet olivat vaiti. He eivät kyenneet kumoamaan Pietarin lausuntoa mutta eivät silti luopuneet vähääkään päätöksestään tehdä loppu opetuslasten opetustoiminnasta. {AO6 49.1} Kristuksen suurin tunnusteko - Lasaruksen herättäminen kuolleista - oli sinetöinyt pappien päätöksen tehdä selvää Jeesuksesta ja hänen ihmeellisistä teoistaan, jotka nopeata vauhtia hävittivät heidän vaikutusvaltaansa kansaan nähden. He olivat ristiinnaulinneet hänet, mutta tässä oli vakuuttava todiste siitä, etteivät he olleet tehneet loppua tunnustekojen suorittamisesta hänen nimessään eivätkä hänen opettamansa totuuden julistamisesta. Ramman paraneminen ja apostolien saarnatoiminta olivat jo saattaneet Jerusalemin kuohuksiin. {AO6 49.2}

Pietari ja Johannes vapautetaan

Salatakseen hämmennyksensä papit ja hallitusmiehet käskivät viedä apostolit pois, jotta he voisivat neuvotella keskenään. He olivat kaikki yhtä mieltä siitä, että miehen paranemista oli turha kieltää. He olisivat kernaasti peittäneet tunnusteon valheisiin, mutta tämä oli mahdotonta. Tunnusteko oli tapahtunut keskellä kirkasta päivää kansanjoukon nähden, ja se oli jo tullut tuhansien tietoon. He tunsivat, että opetuslasten toiminta oli pysäytettävä, sillä muuten Jeesus saisi paljon seuraajia. He joutuisivat tällöin itse häpeään, sillä heitä pidettäisiin syyllisinä Jumalan Pojan surmaamiseen. {AO6 49.3}

Mutta huolimatta halustaan tuhota opetuslapset papit eivät us-kaltaneet muuta kuin uhata heitä ankarimmalla rangaistuksella, jos he edelleenkin puhuisivat tai toimisivat Jeesuksen nimessä. Kutsuttuaan heidät uudelleen sanhedrinin eteen he kielsivät heitä puhumasta tai opettamasta Jeesuksen nimessä. Mutta Pietari ja Johannes vastasivat: »Päättäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa; mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet.» {AO6 50.1}

Kernaasti papit olisivat rangaisseet näitä miehiä heidän horju-mattomasta uskollisuudestaan pyhälle kutsumukselleen, mutta he pelkäsivät kansaa, »sillä kaikki ylistivät Jumalaa siitä, mitä ta-pahtunut oli”. Näin toistettujen uhkausten ja määräysten säestyksellä apostolit päästettiin vapaiksi. {AO6 50.2}

Opetuslasten ilo

Pietarin ja Johanneksen ollessa vangittuina muut opetuslapset, jotka olivat tietoisia juutalaisten pahansuopaisuudesta, olivat rukoilleet lakkaamatta veljiensä puolesta. He pelkäsivät, että Kristukselle osoitettu julmuus toistuisi. Heti kun apostolit oli vapautettu, he etsivät käsiinsä muut opetuslapset ja ilmoittivat heille kuulustelun tuloksen. Suuri oli uskovien ilo. »He yksimielisesti korottivat äänensä Jumalan puoleen ja sanoivat: ’Herra, sinä, joka olet tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on! Sinä, joka Pyhän

Hengen kautta, isämme Daavidin, sinun palvelijasi, suun kautta, olet puhunut: ’Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat nousevat, ja ruhtinaat kokoontuvat yhteen Herraa ja hänen Voideltuansa vastaan.’ Sillä totisesti tässä kaupungissa kokoontuivat sinun pyhää Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut, sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin sukukuntain kanssa, tekemään kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi oli edeltämäärännyt tapahtuvaksi. {AO6 50.3}

»’Ja nyt, Herra, katso heidän uhkauksiansa ja anna palvelijasi kaikella rohkeudella puhua sinun sanaasi; ja ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän Poikasi Jeesuksen nimen kautta.’» {AO6 50.4}

Opetuslapset rukoilivat, että he saisivat palvelustyössään entistä enemmän voimaa. He tajusivat, että he kohtaisivat samaa päättäväistä vastarintaa, jota Kristus oli kohdannut ollessaan maan päällä. Heidän yhteisten rukoustensa kohotessa uskossa kohti taivasta tuli vastaus. Paikka, jossa he olivat koolla, vavahteli, ja heidät täytettiin uudelleen Pyhällä Hengellä. Heidän sydämensä valtasi rohkeus, ja he ryhtyivät jälleen julistamaan Jumalan sanaa Jerusalemissa. »Apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta”, ja Jumala siunasi ihmeellisellä tavalla heidän toimiaan. {AO6 50.5}

Enemmän tulee totella Jumalaa

Kun opetuslapsia kiellettiin puhumasta enää Jeesuksen nimessä, he vastasivat: »Päättäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa.» Näin he puolustivat pelottomasti samaa periaatetta, jonka puolesta evankeliumille uskolliset kamppailivat uskonpuhdistuksen aikoina. Kun Saksan ruhtinaat kokoontuivat vuonna 1529 Speierin valtiopäiville, kokouksessa esitettiin keisarin säädös, joka rajoitti uskonnonvapautta ja kielsi puhdistettujen oppien edelleen levittämisen. Näytti siltä, että maailman toivo olisi vähällä tulla tuhotuksi. Hyväksyisivätkö ruhtinaat tuon säädöksen? Evättäisiinkö evankeliumin valo kansanjoukoilta, jotka yhä olivat pimeydessä? Vaakalaudalla olivat suunnattomat, koko maailmaa koskevat kysymykset. Ne, jotka olivat hyväksyneet puhdistetun uskon, pitivät yhteisen kokouksen, ja heidän yksimielisenä päätöksenään oli: »Hylätkäämme tämä säädös. Omantunnon asioissa enemmistöllä ei ole valtaa.” {AO6 51.1}

Tätä periaatetta meidän tulee tänä omana aikanamme päättävästi puolustaa. Totuuden ja uskonnonvapauden lippu, jota evankelisen seurakunnan perustajat ja Jumalan todistajat kautta vuosisatojen ovat pitäneet koholla, on tässä viimeisessä taistelussa uskottu meidän käsiimme. Vastuu tästä suuresta lahjasta kuuluu niille, joita Jumala on siunannut sanansa tuntemuksella. Meidän tulee pitää tätä sanaa ylimpänä auktoriteettina. Meidän tulee tunnustaa inhimillinen esivalta Jumalan säätämäksi ja opettaa, että sen totteleminen sille kuuluvan laillisen toimialueen rajoissa on pyhä velvollisuutemme. Mutta kun sen vaatimukset ovat ristiriidassa Jumalan vaatimusten kanssa, meidän on toteltava enemmän

Jumalaa kuin ihmistä. Jumalan sana on tunnustettava kaikkea inhimillistä lainsäädäntöä korkeammaksi. Julistus »näin sanoo Herra» ei saa koskaan hävitä julistukselle »näin sanoo kirkko» tai »näin sanoo hallitusvalta». Kristuksen kruunu on kohotettava maallisten vallanpitäjien kruunuja korkeammalle. {AO6 51.2}

Meitä ei vaadita uhmaamaan esivaltaa. Niin puhuttujen kuin kirjoitettujenkin sanojemme tulisi olla huolellisesti harkittuja, jottei meidän selitettäisi esittävän mielipiteitä, jotka vaikuttavat vi-hamielisiltä laille ja järjestykselle. Meidän ei pidä sanoa eikä tehdä mitään sellaista, mikä tarpeettomasti sulkisi meiltä tien. Meidän tulee kulkea eteenpäin Kristuksen nimessä puolustaen meille uskottuja totuuksia. Jos ihmiset kieltävät meitä tekemästä tätä työtä, me voimme sanoa apostolien tavoin: »Päättäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa; mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet.» {AO6 51.3}

Luku 7—Varoitus ulkokultaisuudesta

Kun opetuslapset julistivat evankeliumin totuuksia Jerusalemissa, Jumala vahvisti heidän sanansa ja monet uskoivat. Juutalaisten jyrkkä kiihkomielisyys johti siihen, että monet näistä ensimmäisistä uskovaisista joutuivat perheja ystäväpiirinsä ulkopuolelle, ja niinpä heille oli järjestettävä ruokaa ja asunto. {AO6 52.1}

Raamatussa todetaan: »Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenalaista» ja selitetään, kuinka tarpeet saatiin tyydytetyiksi. Ne uskovaiset, joilla oli rahaa ja omaisuutta, uhrasivat ne ilomielin hädänalaisten auttamiseksi. He myivät talonsa tai maansa ja laskivat saamansa rahat apostolien jalkojen juureen, »ja jokaiselle jaettiin sen mukaan, kuin hän tarvitsi». {AO6 52.2}

Tämä uskovaisten anteliaisuus oli seurausta Hengen vuodatuksesta. Evankeliumiin kääntyneiden joukossa oli »yksi sydän ja yksi sielu”. Yksi yhteinen pyrkimys ohjasi heitä - heille uskotun lähetystyön menestyminen. Ahneudella ei ollut minkäänlaista sijaa heidän elämässään. Heidän rakkautensa veljiään ja omaksumaansa asiaa kohtaan oli suurempi kuin heidän kiintymyksensä rahaan ja omaisuuteen. Heidän tekonsa osoittivat, että he pitivät ihmisten sielua suuriarvoisempana kuin maallista rikkautta. {AO6 52.3}

Näin on oleva aina, milloin Jumalan Henki saa elämän hallintaansa. Ne, joiden sydän on täynnä Kristuksen rakkautta, seuraavat hänen esimerkkiään, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, jotta me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Rahaa, aikaa, vaikutusvaltaa - kaikkia Jumalan kädestä saamiaan lahjoja he arvostavat vain evankelioimistyön edistämisen välikappaleina. Näin oli alkuseurakunnassa, ja kun nykypäivän seurakunnassa on todettavissa, että jäsenet ovat Hengen voimasta vieraantuneet maailmallisista ja että he ovat halukkaat tekemään uhrauksia, jotta heidän lähimmäisensä kuulisivat evankeliumin, julistetuilla totuuksilla on voimallinen vaikutus kuulijoihin. {AO6 52.4}

Ananias ja Safiira

Tästä uskovien osoittamasta hyväntahtoisuudesta poikkesi jyrkästi Ananiaan ja Safiiran menettely. Tämä Hengen kehotuksesta muistiin merkitty tapaus on jättänyt mustan tahran alkuseurakunnan historiaan. Muiden tavoin nämä opetuslapsiksi tunnustautuneet henkilöt olivat saaneet kuulla apostolien julistamaa evankeliumia. He olivat olleet läsnä muiden uskovaisten kanssa silloin, kun apostolien rukoiltua »vapisi se paikka, jossa he olivat koolla, ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi» (Ap.t. 4: 31). Syvä varmuus oli vallannut kaikki läsnäolijat, ja Jumalan Hengen välittömästä vaikutuksesta Ananias ja Safiira olivat luvanneet antaa Herralle eräästä kaupasta saamansa rahat. {AO6 52.5}

Myöhemmin Ananias ja Safiira murehduttivat Pyhän Hengen antamalla periksi ahneudelleen. He alkoivat katua lupaustaan ja menettivät kohta suloisen tietoisuutensa siunauksesta, joka oli sytyttänyt heidän sydämessään halun tehdä suuria Kristuksen asian

puolesta. He ajattelivat olleensa liian hätäisiä, niin että heidän piti uudelleen harkita päätöstään. He keskustelivat asiasta ja päättivät jättää lupauksensa täyttämättä. He näkivät kuitenkin, että niitä, jotka luopuivat omaisuudestaan auttaakseen köyhempiä veljiään, pidettiin suuressa arvossa uskovien keskuudessa. Häpeissään mahdollisuudesta, että heidän veljensä saisivat tietää, ettei heidän itsekäs sielunsa hennonut luopua siitä, minkä he olivat juhlallisesti Pyhittäneet Jumalalle, he harkinnan jälkeen päättivät myydä omaisuutensa ja olla luovuttavinaan koko summan yhteiseen rahastoon, vaikka pitäisivät suuren osan itsellään. Näin he saisivat elantonsa yhteisestä varastosta ja saisivat samalla suurta arvonantoa veljiltään. {AO6 53.1}

Mutta Jumala vihaa ulkokultaisuutta ja valheellisuutta. Ananias ja Safiira menettelivät petollisesti Jumalaa kohtaan. He valehtelivat Pyhälle Hengelle, ja heidän syntinsä sai nopean ja kauhistavan tuomion. Kun Ananias tuli tuomaan uhrilahjaansa, Pietari sanoi: »Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilan hinnasta? Eikö se myymätönnä ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkin sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle.» {AO6 53.2}

»Kun Ananias kuuli nämä sanat, kaatui hän maahan ja heitti henkensä. Ja suuri pelko valtasi kaikki, jotka sen kuulivat.» {AO6 53.3}

»Eikö se myymätönnä ollut sinun omasi?» Pietari kysyi. Ananiasta ei ollut millään tavoin painostettu uhraamaan omaisuuttaan yhteiseksi hyväksi. Hän oli toiminut oman päätöksensä mukaisesti. Mutta yrittäessään pettää opetuslapsia hän oli valehdellut Kaikkivaltiaalle. {AO6 53.4}

»Noin kolmen hetken kuluttua hänen vaimonsa tuli sisään eikä tiennyt, mitä oli tapahtunut. Niin Pietari kysyi häneltä: ’Sano minulle: siihenkö hintaan te myitte maatilan?’ Hän vastasi: ’Kyllä, juuri siihen hintaan.’ Mutta Pietari sanoi hänelle: ’Miksi olette yksissä neuvoin käyneet kiusaamaan Herran Henkeä? Katso, niiden jalat, jotka hautasivat sinun miehesi, ovat oven takana, ja he kantavat sinutkin pois.’ Niin hän heti kaatui hänen jalkojensa eteen ja heitti henkensä; ja kun nuorukaiset tulivat sisään, tapasivat he hänet kuolleena, kantoivat pois ja hautasivat hänet hänen miehensä viereen. Ja suuri pelko valtasi koko seurakunnan ja kaikki ne, jotka tämän kuulivat.» {AO6 53.5}

Varoitus kaikille sukupolville

Ääretön Viisaus näki, että tämä Jumalan vihan näkyvä osoitus oli välttämätön, jottei nuori seurakunta ajautuisi siveelliseen rappioon. Uskovaisten määrä oli nopeassa kasvussa. Seurakunta olisi joutunut vaaraan, jos siihen olisi käännynnäisten määrän nopeasti lisääntyessä liittynyt miehiä ja naisia, jotka olisivat sanoneet pal-velevansa Jumalaa mutta olisivatkin palvelleet mammonaa. Tämä tuomio osoitti, etteivät ihmiset voi pettää Jumalaa.

Herra havaitsee sydämen salaisen synnin, eikä hän salli itseänsä pilkattavan. Tuomio oli tarkoitettu varoitukseksi seurakunnalle, jotta uskovaiset karttaisivat teeskentelyä ja ulkokultaisuutta ja varoisivat riistämästä Jumalalta. {AO6 54.1}

Tätä osoitusta vihasta, jota Jumala tuntee ahneutta, petollisuutta ja ulkokultaisuutta kohtaan, ei annettu varoitusmerkiksi vain alkuseurakunnalle vaan myös kaikille tuleville sukupolville. Ahneuteen Ananias ja Safiira olivat langenneet ensimmäiseksi. Halu pitää itsellään osa siitä, mitä he olivat luvanneet Herralle, oli johdattanut heidät petokseen ja ulkokul-taisuuteen. {AO6 54.2}

Jumala on saattanut evankeliumin julistamisen riippuvaiseksi hänen kansansa työstä ja lahjoituksista. Herran työ rahoitetaan vapaaehtoisilla uhreilla ja kymmenyksillä. Ihmiselle uskotuista varoista Jumala vaatii tietyn osan - kymmenennen. Hän antaa kaikille vapauden päättää, antavatko he enemmän tai eivät. Mutta kun Pyhä Henki koskettaa sydäntä ja ihminen lupautuu antamaan jonkin summan, hänellä ei enää ole minkäänlaista oikeutta tähän pyhitettyyn osaan. Tämän laatuisia ihmisille annettuja lupauksia pidettäisiin sitovina, mutta eivätkö Jumalalle annetut lupaukset ole vielä sitovampia? Ovatko omantunnon oikeudessa vahvistetut lupaukset vähemmän sitovia kuin kirjalliset sopimukset? {AO6 55.1}

Kun jumalallinen valo loistaa sydämeen tavallista kirkkaampana ja voimallisempana, tavanomainen itsekkyys hellittää otteensa ja ihminen on halukas tukemaan lahjoituksin Jumalan asiaa. Mutta kenenkään ei pidä luulla, että hän saa täyttää tuolloin antamansa lupauksen saatanan yrittämättä lainkaan estää. Saatanasta ei ole mieluisaa nähdä Lunastajan maanpäällisen valtakunnan lujittuvan. Hän vihjaa, että annettu lupaus oli liian suuri, että se saattaa tehdä tyhjiksi heidän yrityksensä hankkia omaisuutta tai täyttää perheensä toiveita. {AO6 55.2}

Jumala siunaa ihmisiä omaisuudella, ja hän tekee näin, jotta he kykenisivät tukemaan hänen asiansa eteenpäin viemistä. Hän lähettää auringonpaisteen ja sateen. Hän saattaa kasvillisuuden kukoistamaan. Hän antaa terveyttä ja kykyä hankkia varoja. Kaikki siunauksemme tulevat hänen anteliaasta kädestään. Hän haluaisi ihmisten osoittavan puolestaan kiitollisuutta palauttamalla hänelle osan kymmenyksinä ja uhreina. Jos varoja virtaisi rahastoon tämän jumalallisesti säädetyn suunnitelman mukaisesti - kymmenykset kaikista tuloista ja runsaat uhrilahjat - niin Herran työ saisi tukea ylenpalttisesti. {AO6 55.3}

Mutta itsekkyys kovettaa ihmisten sydämen, ja Ananiaan ja Safiiran tavoin he tuntevat kiusausta pitää itsellään osan hinnasta teeskennellen kuitenkin täyttävänsä Jumalan vaatimukset. Monet kuluttavat rahaa ylettömästi omiin itsekkäisiin tarpeisiinsa. Miehet ja naiset kallistavat korvansa haluilleen ja tyydyttävät mielitekojaan mutta tuovat Jumalalle miltei vasten tahtoaan kitsaan uhrin. He unohtavat, että Jumala vaatii vielä tarkan

selvityksen siitä, kuinka hänen suo-maansa hyvyyttä on käytetty, ja ettei hän hyväksy sitä mitätöntä antia, jonka he luovuttavat rahastoon, sen enempää kuin hän hyväksyi Ananiaan ja Safiiran uhria. {AO6 55.4}

Siitä ankarasta rangaistuksesta, joka langetettiin noille pettu-reille, Jumala haluaisi meidän oppivan sen, kuinka syvästi hän vihaa ja halveksii kaikkea ulkokultaisuutta ja petollisuutta. Teeskennellessään antaneensa kaiken Ananias ja Safiira valehtelivat Pyhälle Hengelle, ja tämän vuoksi he menettivät niin tämän kuin tulevankin elämän. Sama Jumala, joka rankaisi heitä, tuomitsee tänä päivänä kaiken valheellisuuden. Vilpilliset huulet ovat hänelle kauhistus. Hän julistaa, ettei pyhään kaupunkiin »ole pääsevä mitään epäpyhää eikä ketään kauhistusten tekijää eikä valhettelijaa» (Ilm. 21: 27). Totuuden puhumisessa oltakoon lujia ja tinkimättömiä. Se tulkoon osaksi elämää. Totuudella leikit - teleminen ja teeskentely omien itsekkäiden päämäärien saavuttamiseksi merkitsee uskon haaksirikkoa. »Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä» (Ef. 6: 14). Valheiden puhuja myy sielunsa halvalla. Hänen valheistaan saattaa olla näennäistä hyötyä kiperissä tilanteissa. Hän saattaa kokea tällä tavoin näennäistä menestystä, jota hän ei kokisi menettele-mällä rehellisesti. Mutta lopulta hän päätyy vaiheeseen, jossa hän ei voi luottaa kehenkään. Koska hän itse on petturi, hän ei luota muidenkaan sanaan. {AO6 55.5}

Ananiaan ja Safiiran tapauksessa petollisuus Jumalaa kohtaan sai tuota pikaa rangaistuksensa. Sama synti toistui useasti seurakunnan myöhemmässä historiassa ja on monien tunnolla nykyisinkin. Mutta vaikka Jumalan närkästys ei kenties ilmenekään näkyvällä tavalla, tuo synti on yhtä inhottava hänen silmissään tänä aikana kuin apostolien aikanakin. Varoitus on annettu; Jumala on selvästi ilmaissut inhonsa tätä syntiä kohtaan. Kaikki, jotka antavat periksi ulkokultaisuudelleen ja ahneudelleen, saavat olla varmoja siitä, että he turmelevat tällä omaa sieluaan. {AO6 56.1}

Luku 8—Neuvoston edessä

Toivon ja pelastuksen toi maailmalle risti, tuo häpäisyn ja kidutuksen välikappale. Opetuslapset olivat vaatimattomista oloista, vailla varallisuutta, ainoana aseenaan Jumalan sana; mutta he menivät eteenpäin Kristuksen voimassa ja kertoivat ihmeellistä sanomaa seimestä ja rististä ja voittivat kaiken vastustuksen. He eivät olleet saaneet osakseen maallista kunniaa ja tunnustusta, mutta he olivat uskon sankareita. Heidän suustaan kaikuivat jumalallisen kaunopuheisuuden innoittamat sanat, jotka järisyttivät maailmaa. {AO6 57.1}

Jerusalemissa, missä vallitsi syvin ennakkoluuloisuus ja missä esiintyi sekavimpia käsityksiä hänestä, joka oli ristiinnaulittu pa-hantekijänä, opetuslapset edelleenkin puhuivat rohkeina elämän sanoja. He kuvasivat juutalaisille Kristuksen työtä ja tehtävää, hänen ristiinnaulitsemistaan, ylösnousemistaan ja taivaaseen astumistaan. Papit ja hallitusmiehet kuuntelivat hämmentyneinä apostolien selkeätä, pelotonta todistusta. Ylösnousseen Vapahtajan voima oli todellakin laskeutunut opetuslapsiin, ja heidän työtään seurasivat merkit ja tunnusteot, joiden ansiosta uskovien määrä lisääntyi päivä päivältä. Niiden katujen varsille, joita opetuslasten tiedettiin kulkevan, kansa pani sairaita »vuoteille ja paareille, että Pietarin kulkiessa edes hänen varjonsa sattuisi johonkuhun heistä». Paikalle tuotiin myös saastaisten henkien riivaamia. Kansanjoukot kerääntyivät heidän ympärilleen, ja parantuneet kiittivät Jumalaa suureen ääneen ja ylistivät Lunastajan nimeä. {AO6 57.2}

Pappien vastustusta

Papit ja hallitusmiehet näkivät, että Kristusta pidettiin heitä suu-remmassa kunniassa. Kun saddukeukset, jotka eivät uskoneet ylösnousemukseen, kuulivat apostolien julistavan, että Kristus oli noussut kuolleista, he raivostuivat. He tajusivat, että jos apostolien sallittaisiin saarnata ylösnoussutta Vapahtajaa ja tehdä tunnustekoja hänen nimessään, kaikki hylkäisivät opin, joka kielsi ylösnousemuksen, ja saddukeusten lahkosta tulisi pian loppu. Fariseukset olivat vihaisia havaitessaan, että opetuslasten opetus horjutti juutalaisten seremonioiden asemaa ja teki uhritoimitukset mitättömiksi. {AO6 57.3}

Tähän asti kaikki tähän uuteen oppiin kohdistetut tukahduttamisyritykset olivat olleet turhia, mutta nyt sekä saddukeukset että fariseukset päättivät, että opetuslasten toiminnasta oli tehtävä loppu, sillä se oli alkanut osoittaa heidät syyllisiksi Jeesuksen kuolemaan. Suuttumuksen vallassa papit kävivät käsiksi Pietariin ja Johannekseen ja panivat heidät yleiseen vankihuoneeseen. {AO6 58.1}

Juutalaisen kansakunnan johtomiehet olivat kiistämättömällä tavalla jättäneet toteuttamatta Jumalan aivoituksen hänen valitun kansansa suhteen. Ne, jotka Herra oli tehnyt totuuden haltijoiksi, olivat osoittautuneet uskottomiksi tälle saamalleen vastuulle, joten Jumala valitsi työhönsä muita. Sokeudessaan nämä johtajat antoivat nyt täyden vallan

tunteelle, jota he itse sanoivat vanhurskaaksi suuttumukseksi niitä kohtaan, jotka pyrkivät syrjäyttämään heidän rakkaat oppinsa. He eivät myöntäneet edes mahdolliseksi, että he itse eivät ymmärtäneet pyhiä kirjoituksia oikein tai että he olivat tulkinneet tai soveltaneet niitä väärin. He toimivat kuin järkensä menettäneet. Mikä oikeus on näillä opettajilla, joista muutamat ovat pelkkiä kalastajia, esittää meidän opetustemme vastaisia ajatuksia? Näin he kysyivät. Päättäen tukahduttaa näiden ajatusten opettamisen he toimittivat vankilaan niiden esittäjät. {AO6 58.2}

Opetuslapset eivät pelästyneet eivätkä masentuneet tästä kohtelusta. Pyhä Henki johdatti heidän mieleensä Kristuksen lausumat sanat: »'Ei ole palvelija herraansa suurempi.' Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat; jos he ovat ottaneet vaarin minun sanastani, niin he ottavat vaarin teidänkin sanastanne. Mutta kaiken tämän he tekevät teille minun nimeni tähden, koska he eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt. » »He erottavat teidät synagoogasta; ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle.» »Tämän minä olen puhunut teille, että, kun se aika tulee, te muistaisitte minun sen teille sanoneen» (Joh. 15: 20, 21; 16: 2,4). {AO6 58.3}

Taivaan Jumala, maailmankaikkeuden väkevä Hallitsija, puuttui opetuslasten vangitsemiseen, sillä ihmiset taistelivat hänen työtänsä vastaan. Yöllä Herran enkeli avasi vankilan ovet ja sanoi opetuslapsille: »Menkää ja astukaa esiin ja puhukaa pyhäkössä kansalle kaikki tämän elämän sanat.» Tämä käsky oli täysin vastakkainen juutalaisten hallitusmiesten antamalle määräykselle. Mutta sanoivatko apostolit: emme voi tehdä sitä ennen kuin olemme kääntyneet viranomaisten puoleen ja saaneet heiltä luvan? Eivät. Jumala oli sanonut: »Menkää", ja he tottelivat. »He menivät päivän koittaessa pyhäkköön ja opettivat.» {AO6 58.4}

Kun Pietari ja Johannes ilmaantuivat uskovien joukkoon ja kertoivat, kuinka enkeli oli ohjannut heidät suoraan vankilaa vartioivan sotilasketjun lävitse ja käskenyt heidän jatkaa kesken jäänyttä työtä, veljet täytti hämmästys ja ilo. {AO6 58.5}

Tällä välin ylimmäinen pappi ja ne, jotka olivat hänen puolellaan, olivat kutsuneet »koolle neuvoston ja israelilaisten vanhinten ko-kouksen". Papit ja hallitusmiehet olivat päättäneet asettaa opetuslapset vastuuseen kapinasta, syyttää heitä Ananiaan ja Safiiran murhasta ja pappien arvovallan riistämiseksi suunnitellusta salaliitosta. He toivoivat saavansa roskaväen niin kiihdyksiin, että se ottaisi asian omiin käsiinsä ja tekisi opetuslapsille niin kuin se oli tehnyt Jeesukselle. He tiesivät, että monet niistä, jotka eivät tunnustaneet Kristuksen oppeja, olivat kyllästyneet juutalaisten viranomaisten mielivaltaiseen hallintoon ja kaipasivat muutosta. Papit pelkäsivät, että jos nämä tyytymättömät omaksuisivat apostolien julistamat totuudet ja tunnustaisivat Jeesuksen Messiaaksi, koko kansan viha syttyisi uskonnollisia johtajia vastaan, jotka tällöin

joutuisivat vastuuseen Kristuksen murhasta. He päättivät ryhtyä lujiin toimiin tämän ehkäisemiseksi. {AO6 59.1}

Kun he lähettivät hakemaan vankeja, heidän hämmästyksensä oli suuri, kun heille tultiin ilmoittamaan, että vankilan ovet olivat lujasti teljetyt ja vartijat paikallaan niiden edessä mutta ettei vankeja löytynyt mistään. {AO6 59.2}

Pian tuli hämmästyttävä tieto: »Katso, ne miehet, jotka te panitte vankilaan, seisovat pyhäkössä ja opettavat kansaa. » »Silloin päällikkö meni oikeudenpalvelijain kanssa ja nouti heidät; ei kuitenkaan väkisin, sillä he pelkäsivät, että kansa heidät kivittäisi.» {AO6 59.3}

Vaikka apostolit ihmeellisellä tavalla vapautettiin vankilasta, he eivät pelastuneet tutkimukselta ja rangaistukselta. Kristus oli sanonut ollessaan heidän parissaan: »Pitäkää te vaari itsestänne. Teidät vedetään oikeuksiin» (Mark. 13: 9). Lähettämällä enkelin vapauttamaan heidät Jumala oli antanut heille merkin rakkaudestaan ja vakuutuksen läsnäolostaan. Heidän velvollisuutenaan oli nyt kärsiä hänen tähtensä, jonka evankeliumia he saarnasivat. {AO6 60.1}

Profeettojen ja apostolien historiassa on monia yleviä esimerkkejä Jumalalle osoitetusta kuuliaisuudesta. Kristuksen todistajat ovat alistuneet vankeuteen, kidutukseen ja vieläpä kuolemaan ennemmin kuin ovat rikkoneet Jumalan käskyjä. Pietarin ja Johanneksen menettely on yhtä sankarillista kuin mikä muu teko tahansa lähetystyössä. Kun he seisoivat toista kertaa samojen miesten edessä, jotka olivat halukkaat tuhoamaan heidät, heidän sanoissaan tai asenteessaan ei ollut ha-vaittavissa minkäänlaista pelkoa tai epävarmuutta. Kun ylimmäinen pappi sanoi: »Me olemme kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tähän nimeen; ja katso, te olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne ja tahdotte saattaa meidän päällemme tuon miehen veren", niin Pietari vastasi: »Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.» Taivaan enkeli oli vapauttanut heidät vankilasta ja käskenyt heidän opettaa pyhäkössä. Hänen ohjeitaan noudattaessaan he tottelivat jumalallista käskyä, ja näin heidän oli meneteltävä edelleenkin, maksoipa se heille mitä hyvänsä. {AO6 60.2}

Sitten innoituksen henki laskeutui opetuslapsiin; syytetyt muuttuivat syyttäjiksi ja totesivat, että neuvoston jäsenet olivat vastuussa Kristuksen murhasta. »Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen", Pietari julisti, »jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte. Hänet on Jumala oikealla kädellänsä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, anta-maan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta. Ja me olemme kaiken tämän todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on antanut niille, jotka häntä tottelevat.» {AO6 60.3}

Niin raivoissaan olivat juutalaiset näistä sanoista, että päättivät ottaa lain omiin käsiinsä ja ilman enempää oikeudenkäyntiä ja ilman roomalaisten viranomaisten lupaa surmata

vangit. Jo syyllisinä Kristuksen vereen he olivat nyt kärkkäitä tahraamaan kätensä hänen opetuslastensa verellä. {AO6 60.4}

Gamalielin viisas neuvo

Mutta neuvostossa oli muuan mies, joka tunsi Jumalan äänen opetuslasten lausumissa sanoissa. Hän oli Gamaliel, hyvämaineinen fariseus, oppinut ja korkea-arvoinen mies.

Selkeällä älyllään hän oivalsi, että pappien suunnittelema väkivaltainen toimenpide johtaisi kauhistaviin seurauksiin. Ennen kuin hän ryhtyi puhumaan läsnäolijoille, hän pyysi, että vangit vietäisiin pois. Hän tiesi mainiosti, millaisten voimien kanssa hän oli tekemisissä. Hän tiesi, että Kristuksen murhaajat eivät kaihtaisi mitään halutessaan toteuttaa aikomuksensa. {AO6 60.5}

Tämän jälkeen hän puhui hyvin harkitusti ja tyynesti: »Israelin miehet, kavahtakaa, mitä aiotte tehdä näille miehille. Sillä ennen näitä päiviä nousi Teudas, sanoen jokin olevansa, ja häneen liittyi noin neljäsataa miestä; hänet tapettiin, ja kaikki, jotka olivat häneen suostuneet, hajotettiin, ja he joutuivat häviöön. Hänen jälkeensä nousi Juudas, galilealainen, verollepanon päivinä ja vietteli kansaa luopumaan puolellensa; hänkin hukkui, ja kaikki, jotka olivat suostuneet häneen, hajotettiin. Ja nyt minä sanon teille: pysykää erillänne näistä miehistä ja antakaa heidän olla; sillä jos tämä hanke eli tämä teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukeaa; mutta jos se on Jumalasta, niin te ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaa vastaan.» {AO6 61.1}

Papit tajusivat näiden näkemysten järkevyyden ja joutuivat pakostakin yhtymään Gamalielin mielipiteeseen. Heidän ennakkoluuloisuutensa ja vihansa oli kuitenkin vaivoin hillittävissä. Hyvin vastahakoisesti, piestyään ensin opetuslapsia ja kiellettyään heitä jälleen kuoleman uhalla enää saarnaamasta Jeesuksen nimessä, he päästivät heidät menemään. »Niin he lähtivät pois neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden. Eivätkä he lakanneet, vaan opettivat joka Päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.» {AO6 61.2}

Kristuksen rauha ja maailman viha

Vähän ennen ristiinnaulitsemistaan Kristus oli antanut opetuslapsilleen rauhan testamentin. »Rauhan minä jätän teille”, hän sanoi, »minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö» (Joh. 14: 27). Tämä rauha ei ole sitä rauhaa, joka koetaan mukautumalla maailmaan. Kristus ei milloinkaan ostanut rauhaa antamalla periksi pahalle. Se rauha, jonka Kristus jätti opetuslapsilleen, on ennemminkin sisäistä kuin ulkonaista, ja sen rauhan tuli alati vallita hänen todistajiensa keskuudessa kiistoista ja erimielisyyksistäkin huolimatta. {AO6 61.3}

Kristus sanoi itsestään: »Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan» (Matt. 10: 34). Rauhanruhtinaanakin hän oli erimielisyyksien aiheena. Hän, joka tuli julistamaan ilosanomaa ja synnyttämään toivoa ja iloa ihmislasten sydämessä, pani alulle ristiriidan, joka ulottuu syvälle ja herättää voimakkaita tunteita ihmissydämessä. Ja hän varoittaa seuraa-jiaan: »Maailmassa teillä on ahdistus.» »He käyvät teihin käsiksi ja vainoavat teitä ja vetävät teidät synagoogiin ja heittävät vankiloihin ja vievät teidät kuningasten ja maaherrain eteen minun nimeni tähden.» »Omat vanhemmatkin ja veljet ja sukulaiset ja ystävät antavat teidät alttiiksi; ja muutamia teistä tapetaan» (Joh. 16: 33; Luuk. 21: 12, 16). {AO6 61.4}

Tämä profetia on täyttynyt selvästi nähtävällä tavalla. Jokainen häväistys, moite ja julmuus, minkä keksimiseen saatana on saanut yllytetyksi ihmismieliä, on kohdistettu Jeesuksen seuraajiin. Ja se on vieläkin täyttyvä selvästi nähtävällä tavalla, sillä lihallinen sydän on yhä sodassa Jumalan lakia vastaan eikä halua alistua sen käskyihin. Maailma ei ole nykyään sopusoinnussa Kristuksen periaatteiden kanssa yhtään enempää kuin apostolienkaan aikoina. Sama viha, joka nostatti huudon: »Ristiinnaulittakoon! Ristiinnaulittakoon!» sama viha, joka aiheutti opetuslasten vainoamisen, vaikuttaa yhä tottelemattomuuden lapsissa. Sama henki, joka keskiajalla määräsi ihmisille vankila-, karkotusja kuolemantuomioita, joka keksi inkvisition käyttämät tuskalliset kidutusmenetelmät, joka suunnitteli ja toimeenpani Pärttylin yön verilöylyn ja sytytti Smithfieldin liekit, tekee yhä työtään pahansuovalla tarmolla uudestisyntymättömissä sydämissä. Totuuden historia on aina ollut kuvausta oikean ja väärän välisestä taistelusta. Evankeliumin julistusta on aina viety eteenpäin tässä maailmassa vas-tustuksen, vaarojen, menetysten ja kärsimysten uhalla. {AO6 62.1}

Voittava voima

Mistä saivat voimansa ne, jotka menneinä aikoina kärsivät vainoa Kristuksen tähden? He saivat voimansa yhteydestään Jumalaan, yhteydestään Pyhään Henkeen, yhteydestään Kristukseen. Moitteet ja vaino ovat erottaneet monia maallisista ystävistä mutta eivät milloinkaan Kristuksen rak-kaudesta. Milloinkaan ei myrskyjen runtelema sielu ole rakkaampi Vapahtajalleen kuin silloin, kun häntä soimataan totuuden tähden. »Minä rakastan häntä”, Kristus sanoi, »ja ilmoitan itseni hänelle» (Joh. 14: 21). Kun uskova seisoo totuuden tähden maallisten tuomarien edessä, Kristus seisoo hänen vierellään. Kun hän on suljettuna vankilaan, Kristus ilmoittaa itsensä hänelle ja rohkaisee hänen sydäntään rakkaudellaan. Kun hän kärsii kuoleman Kristuksen tähden, Vapahtaja sa-noo hänelle: Ruumiin he voivat tappaa, mutta sielua he eivät voi vahingoittaa. »Olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.» »Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä» (Joh. 16: 33; Jes. 41: 10). {AO6 62.2}

»Jotka Herraan turvaavat, ovat kuin Siionin vuori: se ei horju, vaan pysyy iankaikkisesti. Vuoret ympäröivät Jerusalemia, ja Herra ympäröitsee kansaansa, nyt ja iankaikkisesti.» »Hän lunastaa heidän sielunsa sorrosta ja väkivallasta, ja heidän verensä on hänen silmissään kallis» (Ps. 125: 1,2; 72:14). {AO6 62.3}

»Herra Sebaot on suojaava heitä Ja Herra, heidän Jumalansa, on sinä päivänä auttava heitä, kansaansa, joka on kuin hänen lammaslaumansa; sillä he ovat kruunuun kiinnitettyjä kiviä, jotka kohoavat yli hänen maansa» (Sak. 9:15,16). {AO6 62.4}

Luku 9—Seitsemän diakonia

»Niinä päivinä, kun opetuslasten luku lisääntyi, syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan siitä, että heidän leskiänsä syrjäytettiin Jokapäiväisessä avunannossa.» {AO6 63.1}

Alkuseurakunta koostui monenlaisista ihmisryhmistä, useista eri kansallisuuksista. Siihen aikaanhan, kun Pyhä Henki vuodatettiin helluntaina, »Jerusalemissa asui juutalaisia, jumalaapelkääväisiä miehiä, kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on» (Ap.t. 2: 5). Jerusalemiin kerääntyneiden heprealaisen uskon edustajien joukossa oli joitakin, joita nimitettiin yleisesti hellenisteiksi, ja näiden ja Palestiinan juutalaisten välillä oli jo kauan vallinnut epäluottamus ja vieläpä vihollisuus. {AO6 63.2}

Kristillinen rakkaus oli sulattanut ja yhdistänyt niiden sydämet, jotka olivat kääntyneet apostolien toiminnan ansiosta. Huolimatta aikaisemmista ennakkoluuloista kaikki olivat sopusoinnussa keskenään. Saatana tiesi, että niin kauan kuin tätä yksimielisyyttä jatkuisi, hän ei kykenisi estämään evankeliumin totuuden leviämistä. Niinpä hän pyrki käyttämään hyväksi aikaisempia ajatustottumuksia ja toivoi, että hän siten saisi tuoduksi seurakuntaan eri-mielisyyttä synnyttäviä tekijöitä. {AO6 63.3}

Tästä syystä tapahtui niin, että kun opetuslasten lukumäärä li-sääntyi, sielunvihollisen onnistui herättää epäluuloja muutamissa sellaisissa, joilla oli ollut tapana tuntea kateutta uskonveljiään kohtaan ja panetella hengellisiä johtajiaan. Näin »syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan”. Valituksen aiheena oli se, että hellenistien leskiä muka laiminlyötiin jokapäiväisessä avunannossa. Kaikki epätasapuolisuus olisi ollut vastoin evankeliumin henkeä, mutta saatanan oli kuitenkin onnistunut herättää epäluuloisuutta. Nyt oli ryhdyttävä pikaisiin toimiin kaikkien tyytymättömyyden syiden poistamiseksi, jottei sielunvihollinen onnistuisi pyrkimyksessään aiheuttaa erimielisyyttä uskovien keskuudessa. {AO6 63.4}

Jeesuksen opetuslapset olivat joutuneet kriisivaiheeseen. Apostolit, jotka työskentelivät yksimielisesti Pyhän Hengen voimassa, johtivat viisaasti evankeliumin sanansaattajille uskottua työtä, joka näin edistyi nopeasti. Seurakunta suureni jatkuvasti, ja tämä jäsenmäärän kasvu merkitsi johtajille yhä suurempaa vastuuta. Kukaan yksityinen henkilö tai edes mikään yksityinen ryhmä ei voinut jatkaa tämän kantamista yksinään vaarantamatta seurakunnan tulevaa menestystä. Velvollisuudet, joita muutamat harvat olivat hoitaneet niin uskollisesti seurakunnan alkupäivinä, oli nyt jaettava useampien kesken. Apostolien oli nyt otettava tärkeä askel evankelisen järjestyksen täydellistämiseksi seurakunnassa luovuttamalla muille osan niistä velvollisuuksista, joita he olivat tähän asti hoitaneet itse. {AO6 63.5}

Diakonit valitaan

Kutsuessaan uskovat koolle apostolit saivat Pyhältä Hengeltä ohjausta seurakunnan kaiken työvoiman paremmaksi organisoinniksi. Oli tullut aika, apostolit totesivat, vapauttaa seurakunnan hengelliset johtajat köyhien avustamiseen liittyvistä tehtävistä ja muista samantapaisista velvollisuuksista, niin että he olisivat vapaat viemään eteenpäin evankelioimistyötä. »Valitkaa sentähden, veljet”, he sanoivat, »kes-kuudestanne seitsemän miestä, joista on hyvä todistus ja jotka ovat Henkeä ja viisautta täynnä, niin me asetamme heidät tähän toimeen. Mutta me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa.» Tätä neuvoa noudatettiin, ja rukouksella ja kätten päällepanolla seitsemän valittua miestä erotettiin juhlallisesti diakonitehtäväänsä. {AO6 64.1}

Näiden seitsemän valitseminen erityisten työmuotojen valvojiksi osoittautui suureksi siunaukseksi seurakunnalle. Nämä virkailijat huolehtivat tarkoin sekä yksityisten jäsenten tarpeista että seurakunnan yleisistä taloudellisista eduista. Viisaalla toiminnallaan ja hurskaalla esimerkillään he antoivat merkittävää apua muille virkailijoille seurakunnan erilaisten tavoitteiden yhdistämisessä yhdeksi kokonaisuudeksi. {AO6 64.2}

Se, että tämä toimenpide oli Jumalan tahdon mukainen, käy ilmi niistä välittömistä myönteisistä seurauksista, jotka olivat nähtävissä. »Jumalan sana menestyi, ja opetuslasten luku lisääntyi suuresti Jerusalemissa. Ja lukuisa joukko pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi.» Tämä sielusato johtui sekä apostolien laajentuneista toi-mintamahdollisuuksista että seitsemän diakonin osoittamasta innosta ja voimasta. Se, että näiden veljien erityistehtäväksi oli määrätty huolenpito köyhien tarpeista, ei estänyt heitä myös opettamasta sanaa. Heillä oli päinvastoin täydet edellytykset opettaa muille totuutta, ja he tekivätkin tätä työtä sangen innokkaasti ja menestyksellisesti. {AO6 64.3}

Alkuseurakunnalle oli uskottu alati laajeneva tehtävä: valon ja siunauksen keskusten perustaminen kaikkialle, missä oli rehellisiä sieluja, jotka olivat halukkaita antautumaan Kristuksen palvelukseen. Evankeliumia oli julistettava kaikkialla maailmassa, eivätkä ristin lähettiläät voineet toivoa suoriutuvansa tärkeästä tehtävästään, ellei heitä jatkuvasti yhdistäisi kristillisen yksimielisyyden siteet. Se osoittaisi maailmalle, että he olivat yhtä Kristuksen kanssa Jumalassa. Eikö heidän jumalallinen Johtajansa ollut rukoillut Isältä: »Varjele heidät ni-messäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niinkuin mekin”? Ja eikö hän ollut todennut opetuslapsistaan: »Maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta»? Eikö hän ollut anonut Isältä, että he »olisivat täydellisesti yhtä», »niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt»? (Joh. 17: 11, 14, 23, 21). Heidän hengellinen elämänsä ja voimansa oli riippuvainen läheisestä yhteydestä häneen, joka oli valtuuttanut heidät saarnaamaan evankeliumia. {AO6 64.4}

Vain olemalla liitossa Kristuksen kanssa opetuslapset saattoivat toivoa pääsevänsä osallisiksi Pyhän Hengen läsnä olevasta voimasta ja taivaan enkelien avusta. Näiden

jumalallisten voimien tuella he muodostaisivat maailmaa vastaan yhtenäisen rintaman ja olisivat voittoisia taistelussa, jota heidän oli lakkaamatta käytävä pimeyden voimia vastaan. Kun he edelleenkin työskentelisivät yksimielisesti, taivaalliset sanansaattajat kulkisivat heidän edellään raivaten tietä; sydämet olisivat valmiita vastaanottamaan totuuden, ja monia voitettaisiin Kristukselle. Niin kauan kuin he pysyisivät yksimielisinä, seurakunta etenisi »kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste, peljättävänä kuin sotajoukot» (Kork.v. 6: 10). Mikään ei estäisi sen edistymistä. Seurakunta etenisi voitosta voittoon ja täyttäisi kunniakkaasti jumalallisen tehtävänsä julistaa evankeliumia maailmalle. {AO6 65.1}

Jerusalemissa toteutettu seurakuntajärjestys oli tarkoitettu malliksi seurakuntien järjestykselle kaikkialla muuallakin, missä totuuden lähettiläät voittaisivat käännynnäisiä evankeliumille. Niiden, jotka saivat vastuulleen seurakunnan yleisen valvonnan, ei ollut määrä herroina hallita Jumalan perintöosaa, vaan heidän tuli viisaina paimenina kaita »Jumalan laumaa - - ollen laumalle esikuvina» (1 Piet. 5: 2, 3). Diakonien tuli olla miehiä, »josta on hyvä todistus ja jotka ovat Henkeä ja viisautta täynnä». Näiden miesten tuli asettua yksimielisesti oikeuden puolelle ja noudattaa kantaansa lujasti ja päättävästi. Näin heillä olisi yhdistävä vaikutus koko laumaan. {AO6 65.2}

Myöhemmin alkuseurakunnan historiassa, kun maailman eri osissa monia uskovien ryhmiä oli järjestetty seurakunniksi, seurakuntajärjestystä kehitettiin edelleen, jotta säännönmukaisuus ja toiminnan sopusointuisuus saataisiin säilymään. Jokaista jäsentä kehotettiin tekemään kunnollisesti osansa. Kutakin käskettiin käyttämään viisaasti saamiaan leivisköitä. Muutamille Pyhä Henki antoi erityisiä lahjoja asettaen »ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja, avustaa, hallita, puhua eri kielillä» (1 Kor. 12: 28). Kaikkien näiden työntekijäryhmien tuli kuitenkin työskennellä sopusointuisesti. {AO6 66.1}

Seurakunnan tehtävien moninaisuus

»Armolahjat ovat moninaiset, mutta Henki on sama; ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama; ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama. Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi. Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta; toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksitekemisen lahjat siinä yhdessä Hengessä; toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin tahtoo. Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki

ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin» (1 Kor. 12: 412). {AO6 66.2}

Vakavat velvollisuudet on sälytetty niiden harteille, jotka on kutsuttu johtajiksi Jumalan maanpäällisessä seurakunnassa. Kun Mooses teokratian päivinä koetti kantaa yksinään niin raskaita kuormia, että hän olisi pian uupunut niiden alla, Jetro neuvoi häntä viisaan työnjaon laatimiseen. »Ole sinä kansan edusmies Jumalan edessä”, Jetro neuvoi, »ja saata sinä sen asiat Jumalan eteen. Ja opeta heille säädökset ja lait, ja neuvo heille tie, jota heidän on kuljettava, ja mitä heidän on tehtävä.» Jetro neuvoi myös, että asetettaisiin miehiä »tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päämiehiksi». Näiden tuli olla »kelvollisia ja Jumalaa pelkääväisiä, luotettavia ja väärää voittoa vihaavia miehiä». Näiden tuli tuomita »kansaa joka aika», niin ettei Mooseksen tarvitsisi uuvuttaa itseään kohdistamalla huomiotaan moniin pikkuasioihin, joiden viisaasta käsittelystä kykenisivät huolehtimaan tehtävälleen pyhittäytyneet apulaiset. {AO6 66.3}

Niiden, jotka Jumalan sallimuksesta ovat joutuneet vastuullisiin johtotehtäviin seurakunnassa, tulisi päästä kohdistamaan aikansa ja voimansa tärkeämpiin asioihin, jotka edellyttävät erityistä viisautta ja laajanäköisyyttä. Ei ole Jumalan järjestyksen mukaista, että tällaisiin henkilöihin vedotaan vähäpätöisissä asioissa, joita muutkin kykenevät pätevästi hoitamaan. »Kaikki suuret asiat he saattakoot sinun tietoosi», Jetro ehdotti Moosekselle, »mutta kaikki vähäiset asiat ratkaiskoot itse. Huojenna näin jotakin itseltäsi, ja kantakoot he kuormaa sinun kanssasi. Jos näin teet ja Jumala itse sinua näin käskee, niin sinä jaksat sen kestää; ja kaikki tämä kansa saa mennä rauhassa kotiinsa.» {AO6 67.1}

Tämän suunnitelman mukaisesti »Mooses valitsi kelvollisia miehiä koko Israelista ja asetti heidät kansan johtoon, tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päämiehiksi. Nämä tuomitsivat kansaa joka aika. Vaikeat asiat he lykkäsivät Moosekselle, mutta vähäiset asiat he ratkaisivat itse» (2 Moos. 18:19-26). {AO6 67.2}

Myöhemmin, valitessaan seitsemänkymmentä vanhinta hoitamaan kanssaan johtotehtäviä, Mooses huolellisesti valitsi apulaisikseen kunnioitettuja, arvostelukykyisiä ja kokeneita miehiä. Puhuessaan näille vanhimmille heidän asettamisensa yhteydessä hän selvitti niitä ominaisuuksia, jotka tekevät henkilöstä viisaan johtajan seurakunnassa. »Kuulustelkaa veljiänne”, Mooses sanoi, »ja tuomitkaa oikein, jos jollakulla on riita-asia veljensä tai luonaan asuvan muukalaisen kanssa. Älkää katsoko henkilöön tuomitessanne, vaan kuulkaa pientä yhtä hyvin kuin suurtakin; älkää peljätkö ketään ihmistä, sillä tuomio on Jumalan» (5 Moos. 1:16,17). {AO6 67.3}

Kuningas Daavid lausui hallituskautensa lopulla vakavia sanoja niille, jotka kantoivat vastuuta Jumalan työstä hänen aikanaan. Kutsuttuaan »Jerusalemiin kaikki Israelin päämiehet, sukukuntien päämiehet, osastojen päälliköt, jotka palvelivat kuningasta, tuhannenja sadanpäämiehet, kuninkaan ja hänen poikiensa kaiken omaisuuden ja karjan

ylihoitajat, hovimiehet, sankarit ja kaikki sotaurhot» iäkäs kuningas kehotti heitä vakavasti, »koko Israelin, Herran seurakunnan, läsnäollessa ja meidän Jumalamme kuullen», noudattamaan ja tutkimaan »kaikkia Herran, Jumalanne, käskyjä» (1 Aikak. 28: 1,8). {AO6 67.4}

Salomolle, johtotehtävään kutsutulle pojalleen, Daavid lausui erityiskehotuksen: »Sinä, minun poikani Salomo, opi tuntemaan isäsi Jumala ja palvele häntä ehyellä sydämellä ja alttiilla mielellä, sillä Herra tutkii kaikki sydämet ja ymmärtää kaikki ajatukset ja aivoitukset. Jos häntä etsit, niin sinä löydät hänet, mutta jos luovut hänestä, niin hän hylkää sinut iankaikkisesti. Katso siis eteesi, sillä Herra on valinnut sinut Ole luja» (1 Aikak. 28: 9, 10). {AO6 67.5}

Samoja hurskaita ja oikeudenmukaisia periaatteita, joiden tuli ohjata hallitusmiehiä Jumalan kansan keskuudessa Mooseksen ja Daavidin aikoina, tuli noudattaa myös niiden, jotka saivat valvontaansa uudelleen järjestetyn Jumalan seurakunnan evankeliumin aikakaudella. Pannessaan asiat järjestykseen kaikissa seurakunnissa ja asettaessaan sopivia miehiä virkailijoiksi apostolit noudattivat niitä korkeita valintaperusteita, joita johtajille asetettiin Vanhan testamentin kirjoituksissa. He katsoivat, että henkilön, joka kutsutaan vastuulliseen johtotehtävään seurakunnassa, »on, niinkuin Jumalan huoneenhaltijan tulee, oltava nuhteeton, ei itserakas, ei pikavihainen, ei juomari, ei tappelija, ei häpeällisen voiton pyytäjä, vaan vieraanvarainen, hyvää rakastava, maltillinen, oikeamielinen, pyhä, itsensähillitseväinen; hänen tulee pysyä kiinni opinmukaisessa, luotettavassa sanassa, että olisi kykenevä sekä neuvomaan terveellä opilla että kumoamaan vastaansanojain väitteet» (Tiit. 1: 7-9). {AO6 67.6}

Varhaisessa kristillisessä seurakunnassa noudatettu järjestys auttoi sitä etenemään vakaasti, ikään kuin kurinalaisena, Jumalan sota-asuun sonnustautuneena sotajoukkona. Uskovien ryhmät, vaikka olivatkin hajallaan laajalla alueella, olivat kaikki saman yhteisön jäseniä; ne kaikki toimivat keskinäisessä yksimielisyydessä ja yhteisymmärryksessä. Kun jossakin paikallisessa seurakunnassa syntyi erimielisyyttä, kuten sitä myöhemmin syntyi Antiokiassa ja muualla, eivätkä uskovat kyenneet pääsemään yhteisymmärrykseen, kyseisten asioiden ei annettu synnyttää erimielisyyttä koko seurakunnassa. Kysymykset annettiin ratkaistaviksi koko uskovien yhteisön yleiselle neuvottelukokoukselle, joka koostui paikallisten seurakuntien valtuutetuista edustajista ja jossa keskeinen vastuu kuului apostoleille ja vanhimmille. Näin hyökkäykset, jotka saatana kohdisti seurakuntaan muista erillään olevilla paikkakunnilla, torjuttiin kaikkien yhteisellä toimilla, ja sielunvihollinen epäonnistui pyrkimyksessään saada aikaan hajaannusta ja tuhoa. {AO6 68.1}

»Ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala» (1 Kor. 14: 33). Hän vaatii, että säännönmukaisuutta ja järjestelmällisyyttä noudatetaan seurakunnan asioiden hoidossa yhtä lailla nykyään kuin muinoinkin. Hän haluaa, että hänen työtään viedään eteenpäin

perusteellisesti ja täs-mällisesti, niin että hän voi painaa siihen hyväksymisensä sinetin. Kristityn tulee olla liittyneenä kristittyyn, seurakunnan seurakuntaan; inhimillisen välikappaleen tulee olla yhteistyössä jumalallisten kanssa, jokaisen voiman tulee mukautua Pyhän Hengen ohjaukseen, ja kaikkien tulee yhdessä välittää maailmalle ilosanomaa Jumalan laupeudesta. {AO6 68.2}

Luku 10—Ensimmäinen kristitty marttyyri

Stefanus, seitsemästä diakonista merkittävin, oli syvällisesti hurskas ja uskossaan voimakas mies. Vaikka hän oli syntyperältään juutalainen, hän puhui kreikkaa ja tunsi kreikkalaisten olot ja tavat. Sen vuoksi hän sai tilaisuuden saarnata evankeliumia hellenistijuutalaisten synagoogissa. Hän ajoi hyvin toimeliaasti Kristuksen asiaa ja julisti rohkeasti uskoaan. Oppineet rabbit ja laintuntijat antautuivat julkiseen keskusteluun hänen kanssaan ja odottivat itsevarmoina helppoa voittoa. Mutta »he eivät kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä vastaan, jolla hän puhui”. Hän ei ainoastaan puhunut Pyhän Hengen voimalla, vaan oli myös selvää, että hän tunsi profetiat ja oli perehtynyt kaikkiin lain kysymyksiin. Hän puolusti pätevästi edustamiaan totuuksia ja voitti vastustajansa perusteellisesti. Hänen kohdallaan täyttyi lupaus: »Pankaa siis sydämellenne, ettette edeltäpäin huolehdi, miten te vastaatte puolestanne. Sillä minä annan teille suun ja viisauden, jota vastaan eivät ketkään teidän vastustajanne kykene asettumaan tai väittämään» (Luuk. 21: 14, 15). {AO6 69.1}

Kun papit ja hallitusmiehet näkivät voiman, jolla Stefanus saarnasi, heidät valtasi katkera viha. Sen sijaan että olisivat myöntäneet tosiksi hänen esittämänsä todisteet, he päättivät vaientaa hänet surmaamalla hänet. Useita kertoja he olivat lahjoneet roomalaiset viranomaiset ummistamaan silmänsä tapauksille, jolloin juutalaiset olivat ottaneet lain omiin käsiinsä. He olivat tutkineet, tuominneet ja teloittaneet vankeja kansallisen tapansa mukaisesti. Stefanuksen viholliset olivat varmoja, että he voisivat taaskin menetellä samoin vaarantamatta itseään. He päättivät olla piittaamatta seurauksista ja kävivät käsiksi Stefanukseen ja toimittivat hänet sanhedrinin tutkittavaksi. {AO6 69.2}

Stefanus neuvoston edessä

Oppineita juutalaisia naapurimaista oli kutsuttu paikalle kumoamaan vangin väitteet. Saulus Tarsolainen oli läsnä ja lukeutui Stefanuksen päävastustajiin. Hän turvautui kaunopuheisuuden voimaan ja rabbien logiikkaan puolustaessaan kantaansa ja vakuuttaessaan kansalle, että Stefanus saarnasi petollisia ja vaarallisia oppeja. Mutta Stefanuksessa hän kohtasi miehen, jolla oli perusteellinen käsitys Jumalan aikomuksesta levittää evankeliumi muiden kansojen keskuuteen. {AO6 69.3}

Koska papit ja hallitusmiehet eivät kyenneet pitämään puoliaan Stefanuksen selkeää, tyyntä viisautta vastaan, he päättivät tehdä hänestä esimerkkitapauksen. Tyydyttäessään kostonhimoista vihaansa he pelottamalla estäisivät muita omaksumasta hänen edustamaansa uskoa. Todistajia palkattiin valehtelemaan, että he olivat kuulleet hänen puhuvan herjaavia sanoja temppelistä ja laista. »Me olemme kuulleet hä-nen sanovan”, nämä todistajat selittivät, »että Jeesus, tuo Nasa-retilainen, on hajottava maahan tämän paikan ja muuttava ne säädökset, jotka Mooses on meille antanut.» {AO6 70.1}

Kun Stefanus seisoi kasvotusten tuomareittensa kanssa vastaamassa jumalanpilkkasyytökseen, hänen kasvoillaan loisti pyhä kirkkaus, ja »kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot». Monet niistä, jotka näkivät tämän valon, vapisivat ja peittivät kasvonsa, mutta hallitusmiesten itsepintainen epäusko ja ennakkoluuloisuus pysyi järkkymättömänä. {AO6 70.2}

Stefanuksen puolustuspuhe

Kun Stefanukselta kysyttiin, pitivätkö häntä vastaan esitetyt syytökset paikkansa, hän aloitti puolustuspuheensa selkeällä, vaikuttavalla äänellä, joka kaikui läpi neuvoston salin. Sanoin, jotka pitivät koolla olijat ikään kuin lumouksen vallassa, hän ryhtyi kertaamaan Jumalan valitun kansan historiaa. Hän osoitti olevansa perusteellisesti selvillä juutalaisesta jumalanpalvelusjärjestelmästä ja sen hengellisestä tulkinnasta, joka oli nyt tullut tiettäväksi Kristuksen välityksellä. Hän toisti Mooseksen sanat, jotka ennustivat Messiaasta: »Profeetan minun kaltaiseni, Jumala on teille herättävä teidän veljienne joukosta.» Hän teki tiettäväksi oman kuuliaisuutensa Jumalalle ja juutalaisten uskolle, joskin hän osoitti, ettei laki, jota juutalaiset pitivät pelastuksensa perustana, ollut kyennyt varjelemaan Israelia epäjumalanpalvelukselta. Hän yhdisti Jeesuksen Kristuksen kaikkeen juutalaisten historiaan. Hän mainitsi Salomon rakennuttamasta temppelistä ja sekä Salomon että Jesajan sanoista: »Korkein ei kuitenkaan asu käsillä tehdyissä huoneissa; sillä näin sanoo profeetta: ’Taivas on minun valtaistuimeni ja maa minun jalkojeni astinlauta; minkäkaltaisen huoneen te minulle rakentaisitte, sanoo Herra, tai mikä paikka olisi minun leposijani? Eikö minun käteni ole tätä kaikkea tehnyt?’» {AO6 70.3}

Stefanuksen lausuttua nämä sanat kansassa kävi kohahdus. Kun hän yhdisti Kristuksen profetioihin ja puhui temppelistä kuvatulla tavalla, pappi repäisi viittansa kauhistusta teeskennellen. Stefanukselle tämä teko oli merkkinä siitä, että hänen äänensä vaiennettaisiin iäksi. Hän näki vastustuksen, joka hänen sanojaan kohtasi, ja tiesi, että hän oli esittämässä viimeistä todistustaan. Vaikka hänen saarnansa oli vielä kesken, hän päätti sen äkkiä. {AO6 70.4}

Irrottautuen historiallisista tapahtumista, joiden kulkua hän oli kuvannut, ja kääntyen hurjistuneiden tuomareittensa puoleen hän huudahti: »Te niskurit ja ympärileikkaamattomat sydämeltä ja korvilta, aina te vastustatte Pyhää Henkeä - niinkuin teidän isänne, niin tekin. Ketä profeetoista eivät teidän isänne vainonneet? He tappoivat ne, jotka ennustivat sen Vanhurskaan tulemista, jonka kavaltajiksi ja murhaajiksi te nyt olette tulleet, te, jotka enkelien toimen kautta saitte lain, mutta ette sitä pitäneet.» {AO6 71.1}

Stefanuksen kivittäminen

Tämän kuultuaan papit ja hallitusmiehet olivat vihasta suunniltaan. Käyttäytyen enemmän petojen kuin ihmisten tavoin he karkasivat Stefanuksen kimppuun kiristellen hampaitaan. Ympärillään olevista julmista kasvoista vanki luki kohtalonsa, mutta hän ei järkkynyt. Hän ei tuntenut kuolemanpelkoa. Häntä eivät raivostuneet papit ja kiihtynyt roskajoukko pelottaneet. Näkymä hänen edessään haihtui hänen silmistään. Hänelle taivaan portit olivat raollaan, ja katsoessaan sisään hän näki Jumalan kartanoiden kirkkauden. Hän näki Kristuksen - ikään kuin juuri nousseena valtaistuimeltaan - seisovan valmiina tukemaan palvelijaansa. Riemuiten Stefanus huudahti: »Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella.» {AO6 71.2}

Se, että hän näin kuvasi ihanaa näkyä, joka oli avautunut hänen silmilleen, oli enemmän kuin hänen vainoojansa saattoivat kestää. Tukkien korvansa, jotta eivät kuulisi hänen sanojaan, ja huutaen suureen ääneen he kävivät raivostuneina hänen kimppuunsa yksissä tuumin ja »ajoivat hänet ulos kaupungista”. »Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: ’Herra Jeesus, ota minun henkeni!’ Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: ’Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!’ Ja sen sanottuaan hän nukkui pois.» {AO6 71.3}

Stefanukselle ei ollut langetettu minkäänlaista laillista tuomiota, mutta roomalaiset viranomaiset lahjottiin suurilla rahasummilla, jotta he jättäisivät tapauksen tutkimatta. {AO6 71.4}

Saulus

Stefanuksen marttyyrikuolema teki kaikkiin näkijöihinsä syvän vaikutuksen. Muisto Jumalan merkistä hänen kasvoillaan ja hänen sanansa, jotka koskettivat kuulijoittensa sielua, säilyivät tapauksen silminnäkijöiden mielessä ja todistivat hänen julistuksensa totuudellisuudesta. Hänen kuolemansa oli kova koettelemus seurakunnalle, mutta se johti Sauluksen kääntymykseen. Saulus ei saanut pois mielestään marttyyrin uskoa ja lujuutta eikä sitä kirkkautta, joka loisti hänen kasvoiltaan. {AO6 71.5}

Saulus oli Stefanusta tutkittaessa ja surmattaessa näyttänyt olevan mielettömän kiihkon vallassa. Jälkeenpäin häntä suututti hänen oma salainen vakuuttuneisuutensa siitä, että Jumala oli ilmaissut kunnioituksensa Stefanukselle juuri silloin, kun ihmiset olivat häpäisseet hänet. Saulus jatkoi Jumalan seurakunnan vainoamista. Hän etsiskeli käsiinsä sen jäseniä, vangitsi heitä heidän kodeissaan ja luovutti heitä papeille ja hallitusmiehille tuomittaviksi vankeuteen tai kuolemaan. Se kiihko, jolla hän harjoitti tätä vainoa, synnytti kauhua Jerusalemissa asuvien kristittyjen keskuudessa. Roomalaiset viranomaiset eivät erityisemmin pyrkineet ehkäisemään tätä julmaa toimintaa, vaan he vieläpä salaa auttoivat

juutalaisia pysyäkseen sovinnossa heidän kanssaan ja voittaakseen puolelleen heidän suosionsa. {AO6 71.6}

Stefanuksen kuoleman jälkeen Saulus valittiin sanhedrinin jäseneksi tunnustukseksi hänen osuudestaan tuon kristityn kuolemaan. Jonkin aikaa saatana käytti häntä voimakkaana aseenaan kapinassaan Jumalan Poikaa vastaan. Mutta pian tämä säälimätön vainooja oli ryhtyvä rakentamaan samaa seurakuntaa, jota hän siihen asti oli pyrkinyt hajottamaan. Saatanaa Voimallisempi oli valinnut Sauluksen astumaan marttyyri Stefanuksen tilalle saarnaamaan ja kärsimään Kristuksen nimen tähden ja levittämään kaikkialle sanomaa
Kristuksen veressä saatavasta pelastuksesta. {AO6 73.1}

Luku 11—Evankeliumi Samariassa

Stefanuksen kuoleman jälkeen Jerusalemissa asuvia uskovaisia vastaan nousi niin ankara vaino, että he »kaikki hajaantuivat ympäri Juudean ja Samarian paikkakuntia». Saulus »raateli seurakuntaa, kulki talosta taloon ja raastoi ulos miehiä ja naisia ja panetti heidät vankeuteen”. Tässä raa’assa työssä osoittamastaan kiihkosta hän kirjoitti myöhemmin: »Luulin minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä vastaan, ja niin minä teinkin Jerusalemissa. Paljon pyhiä minä suljin vankiloihin - Ja kaikkialla synagoogissa minä usein koetin rankaisemalla pakottaa heitä herjaamaan Jeesusta, ja menin niin pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä aina ulkomaan kaupunkeihin saakka.»Se, ettei Stefanus ollut ainoa surmansa saanut, on pääteltävissä Sauluksen omista sanoista: »Ja kun heitä tapettiin, annoin minä ääneni sen puolesta» (Ap.t. 26: 9-11). {AO6 74.1}

Nikodeemus

Näinä vaarallisina aikoina Nikodeemus astui esiin tunnustaen pelottomasti uskovansa ristiinnaulittuun Vapahtajaan. Nikodeemus oli sanhedrinin jäsen ja muiden tavoin joutunut kuohuksiin Jeesuksen opetuksista. Kun hän oli nähnyt Kristuksen ihmeelliset teot, hänen mielensä oli vallannut varmuus siitä, että tämä oli Jumalan Lähettämä. Liian ylpeänä ilmaisemaan avoimesti olevansa tuon galilealaisen Opettajan puolella hän oli hakeutunut salaa Jeesuksen puheille. Tämän keskustelun aikana Jeesus oli selvittänyt hänelle pelastussuunnitelman ja tehtävänsä maailmassa, mutta silti Nikodeemus oli epäröinyt. Hän kätki totuuden sydämeensä, ja kolmeen vuoteen näkyväistä hedelmää oli varsin vähän. Mutta vaikka Nikodeemus ei ollut julkisesti tunnustanut Kristusta, hän oli neuvostossa useita kertoja tehnyt tyhjiksi juonet, joita papit olivat punoneet Kristuksen tuhoa-miseksi. Kun Kristus oli vihdoin kohotettu ristille, Nikodeemus muisti sanat, jotka oli kuullut häneltä öisessä keskustelussa Öljy; mäellä: »Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän» (Joh. 3: 14). Hän tajusi, että Jeesus oli maailman Lunastaja. {AO6 74.2}

Joosef Arimatialaisen kanssa Nikodeemus oli huolehtinut Jeesuksen hautaamiseen liittyneistä kustannuksista. Opetuslapset olivat pelänneet esiintyä julkisesti Kristuksen seuraajina, mutta Nikodeemus ja Joosef olivat tulleet rohkeasti heidän avukseen. Näiden rikkaiden ja kunnioitettujen miesten apu oli suureen tarpeeseen tuona synkkänä hetkenä. He olivat kyenneet tekemään kuolleen Mestarinsa hyväksi sel-laista, mikä olisi ollut köyhille opetuslapsille mahdotonta, ja heidän varakkuutensa ja vaikutusvaltansa oli suojellut heitä varsin suuresti pappien ja hallitusmiesten pahansuopaisuudelta. {AO6 75.1}

Nyt, kun juutalaiset koettivat hävittää nuoren seurakunnan, Ni-kodeemus ryhtyi puolustamaan sitä. Hän ei ollut enää pelokas eikä epäilevä, vaan nyt hän voimisti opetuslasten uskoa ja tuki varoillaan Jerusalemin seurakuntaa ja evankelioimistyötä. Ne,

jotka olivat aikaisemmin osoittaneet hänelle kunnioitusta, pilkkasivat ja vainosivat häntä. Hänestä tuli aineellisesti köyhä, mutta hän puolusti uskoaan horjumatta. {AO6 75.2}

Evankeliumi leviää vainon johdosta

Jerusalemin seurakuntaa kohdannut vaino johti siihen, että evankeliumin työ jatkui entistäkin ponnekkaampana. Sananjulistus oli menestynyt tuossa paikassa, ja oli olemassa vaara, että opetuslapset jäisivät sinne liian pitkäksi aikaa eivätkä muistaisi, että Vapahtaja oli käskenyt heidän mennä kaikkeen maailmaan. He unohtivat, että voimaa pahan vastustamiseen saadaan parhaiten ulospäin suuntautuvalla toiminnalla, ja alkoivat ajatella, ettei heillä ollut tärkeämpää tehtävää kuin suojella Jerusalemin seurakuntaa vihollisen hyökkäyksiltä. Sen sijaan, että he olisivat opettaneet uusia käännynnäisiä viemään evankeliumia niille, jotka eivät olleet sitä kuulleet, heitä uhkasi vaara, että he valitsisivat suunnan, joka johtaisi kaikki tyytymään jo saavutettuihin tuloksiin. Jotta hänen edustajansa hajaantuisivat eri tahoille, missä he voisivat työskennellä muiden hyväksi, Jumala salli heidän joutua vainon kohteiksi. Tultuaan karkotetuiksi Jerusalemista uskovat »vaelsivat paikasta toiseen ja ju-listivat evankeliumin sanaa». {AO6 75.3}

Niiden joukossa, joille Vapahtaja oli antanut käskyn: »Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni» (Matt. 28: 19), oli monia vaatimattomien elämänalojen edustajia - miehiä ja naisia, jotka olivat oppineet rakastamaan Herraansa ja jotka olivat päättäneet noudattaa esimerkkiä, jota hän oli näyttänyt epäitsekkäällä toiminnallaan. Näille vaatimattomille ihmisille samoin kuin opetuslapsille, jotka olivat olleet Vapahtajan seurassa hänen maanpäällisen palvelustoimintansa ai-kana, oli uskottu kallisarvoinen velvollisuus. Heidän tuli levittää maailmaan ilosanomaa Kristuksessa saatavasta pelastuksesta. {AO6 75.4}

Kun vaino pakotti heidät hajaantumaan, he lähtivät kukin taholleen täynnä lähetysintoa. He tajusivat tehtävänsä vastuullisuuden. He tiesivät, että heillä oli tarjota elämän leipää nälkäiselle maailmalle, ja Kristuksen rakkaus vaati heitä murtamaan tätä leipää kaikille, jotka sitä tarvitsivat. Herra toimi heidän välityksellään. Minne ikinä he menivätkin, sairaat paranivat ja köyhät kuulivat evankeliumin. {AO6 75.5}

Etiopialainen hoviherra

Filippus, yksi seitsemästä diakonista, kuului näihin Jerusalemista karkotettuihin. Hän »meni Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta. Ja kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus pu-hui, kun he kuulivat hänen sanansa ja näkivät ne tunnusteot, jotka hän teki. Sillä monista, joissa oli saastaisia henkiä, ne lähtivät pois —; ja moni halvattu ja rampa parani. Ja syntyi suuri ilo siinä kau-pungissa.» {AO6 76.1}

Sanoma, jonka Kristus oli julistanut samarialaisnaiselle keskus-tellessaan hänen kanssaan Jaakobin lähteellä, oli kantanut hedelmää. Kuunneltuaan hänen sanojaan nainen

oli mennyt kaupunkilaisten luo ja sanonut: »Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene Kristus?» He lähtivät hänen mukaansa, kuuntelivat Jeesusta ja uskoivat häneen. Haluten kuulla lisää he pyysivät häntä jäämään. Kaksi päivää hän viipyi heidän luonaan, »ja vielä paljoa useammat uskoivat hänen sanansa tähden» (Joh. 4: 29, 41). {AO6 76.2}

Kun Jeesuksen opetuslapset karkotettiin Jerusalemista, muutamat löysivät Samariasta turvapaikan. Samarialaiset toivottivat tervetulleiksi nämä evankeliumin lähettiläät, ja juutalaiset kristityt kokosivat arvokkaan sadon niiden keskuudesta, jotka olivat aikai semmin olleet heidän katkerimpia vihollisiaan. {AO6 76.3}

Filippuksen työ Samariassa oli erittäin menestyksellistä, ja tästä rohkaistuneena hän pyysi Jerusalemista lisäapua. Apostolit tajusivat nyt entistä täydellisemmin, mitä Kristus oli tarkoittanut sanoessaan: »Te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka» (Ap.t. 1: 8). {AO6 76.4}

Ollessaan vielä Samariassa Filippus sai taivaalliselta sanansaat-tajalta käskyn mennä »puolipäivään päin sille tielle, joka vie Jerusalemista alas Gassaan - Ja hän nousi ja lähti.» Hän ei epäillyt käskyä eikä epäröinyt totella, sillä hän oli oppinut mukautumaan Jumalan tahtoon. {AO6 76.5}

»Ja katso, siellä kulki etiopialainen mies, Etiopian kuningattaren Kandaken hoviherra, mahtava mies ja koko hänen aarteistonsa hoitaja; hän oli tullut Jerusalemiin rukoilemaan ja oli nyt paluumatkalla ja istui vaunuissaan ja luki profeetta Esaiasta.» Tämä etiopialainen oli hyvämaineinen ja vaikutusvaltainen mies. Jumala näki, että kun tämä mies kääntyisi, hän välittäisi muille saamaansa valoa ja käyttäisi vaikutusvaltaansa voimallisesti evankeliumin hyväksi. Jumalan enkelit kaitsivat tätä valon etsijää, ja hän oli kulkemassa kohti Vapahtajaa. Pyhän Hengen välityksellä Herra saattoi hänet kosketuksiin henkilön kanssa, joka kykeni ohjaamaan hänet valoon. {AO6 76.6}

Filippuksen käskettiin mennä etiopialaisen luo ja selittää hänelle profetia, jota hän oli lukemassa. »Käy luo”, Henki sanoi, »ja pysyttele lähellä noita vaunuja.» Tullessaan lähemmäksi Filippus kysyi hoviherralta: »Ymmärrätkö myös, mitä luet?» »Niin hän sanoi: ’Kuinka minä voisin ymmärtää, ellei kukaan minua opasta?» Ja hän pyysi Filippusta nousemaan ja istumaan viereensä.» Kirjoitusten kohta, jota hän oli lukemassa, oli Jesajan profetia Kristuksesta: »Niinkuin lammas hänet viedään teuraaksi; ja niinkuin karitsa on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hänkään suutansa avaa. Hänen alentumisensa kautta hänen tuomionsa otetaan pois. Kuka kertoo hänen syntyperänsä? Sillä hänen elämänsä otetaan pois maan päältä.» {AO6 77.1}

»Kenestä profeetta puhuu näin”, hoviherra kysyi, »itsestäänkö vai jostakin toisesta?» Silloin Filippus selvitti hänelle lunastuksen suuren totuuden. Lähtien tästä samasta kirjoituksesta hän »julisti hänelle evankeliumia Jeesuksesta». {AO6 78.1}

Miehen sydäntä sykähdytti kiinnostus, kun kirjoituksia selitettiin hänelle. Kun opetuslapsi oli lopettanut, hän oli valmis vastaanottamaan valon, joka hänelle oli annettu. Hän ei hylännyt evankeliumia vetoamalla korkeaan maalliseen asemaansa. »Ja kulkiessaan tietä he tulivat veden ääreen; ja hoviherra sanoi: ’Katso, tässä on vettä. Mikä estää kastamasta minua?’ Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet. {AO6 78.2}

»Ja kun he olivat astuneet ylös vedestä, tempasi Herran Henki Filippuksen pois, eikä hoviherra häntä enää nähnyt. Ja hän jatkoi matkaansa iloiten. Mutta Filippus tavattiin Asdodissa; ja hän vaelsi ympäri ja julisti evankeliumia kaikissa kaupungeissa, kunnes tuli Kesareaan.» {AO6 78.3}

Tämä etiopialainen edustaa sitä suurta ihmisryhmää, joka tarvitsee opetusta sellaisilta lähetys-työntekijöiltä kuin Filippus - hen kilöiltä, jotka kuuntelevat Jumalan ääntä ja menevät, minne hän heidät lähettää. On monia sellaisia Raamatun lukijoita, jotka eivät ymmärrä lukemansa todellista merkitystä. Kaikkialla maailmassa on miehiä ja naisia, jotka katsovat kaihoisina taivaalle. Rukoukset, kyynelet ja anomukset kohoavat sieluista, jotka halajavat valoa, armoa, Pyhää Henkeä. Monet ovat valtakunnan kynnyksellä odottamassa hetkeä, jolloin heidät ohjataan sisään {AO6 78.4}

Työ lähimmäisten pelastamiseksi

Enkeli ohjasi Filippuksen sellaisen henkilön luo, joka etsi valoa ja joka oli valmis vastaanottamaan evankeliumin. Nykyisinkin enkelit ohjaavat niiden työntekijöiden askelia, jotka antavat Pyhän Hengen pyhittää heidän kielensä ja puhdistaa ja jalostaa heidän sydämensä. Filippuksen luo lähetetty enkeli olisi voinut itse tehdä työn etiopialaisen hyväksi, mutta Jumala ei työskentele sillä tavalla. Hänen suunnitelmansa mukaan ihmisten tulee työskennellä lähimmäistensä hyväksi. {AO6 78.5}

Sitä luottamustehtävää, joka uskottiin ensimmäisille opetuslapsille, ovat uskovaiset kaikkina aikoina pitäneet omanaan. Jokaiselle, joka on vastaanottanut evankeliumin, on annettu pyhä totuus välitettäväksi maailmalle. Jumalan uskolliset lapset ovat aina olleet toimeliaita lähetyssaarnaajia ja pyhittäneet voimavaransa hänen nimensä kunniaksi ja käyttäneet viisaasti leivisköitään hänen palveluksessaan. {AO6 78.6}

Sen epäitsekkään työn, jota kristityt ovat aikaisempina aikoina tehneet, tulisi olla meille käytännön opetuksena ja innoituksen lähteenä. Jumalan seurakunnan jäsenten tulee ahkeroida hyviä tekoja, hylätä maailmallinen kunnianhimo ja seurata hänen jälkiään, joka kulki ympäri ja teki hyvää. Sydän täynnä sääliä ja myötätuntoa heidän tulee auttaa avun

tarpeessa olevia ja tuoda syntisille tieto Vapahtajan rakkaudesta. Tällainen työ vaatii rasittavia ponnistuksia, mutta se antaa runsaan palkan. Ne, jotka osallistuvat siihen vilpittömässä tarkoituksessa, näkevät sielujen kääntyvän Vapahtajan puoleen, sillä se voima, joka liittyy jumalallisen tehtävän käytännölliseen toteut-tamiseen, on vastustamaton. {AO6 79.1}

Tämän tehtävän suorittaminen ei kuulu pelkästään virkaansa vihitylle sananpalvelijalle. Jokaista, joka on vastaanottanut Kristuksen, kehotetaan työskentelemään lähimmäistensä pelastuksen hyväksi. »Henki ja morsian sanovat: Tule!’ Ja joka kuulee, sanokoon: ’Tule!’» (Ilm. 22: 17). Tämän kehotuksen lausuminen kuuluu koko seurakunnalle. Jokaisen, joka on sen kuullut, tulee kaiuttaa tuota sanomaa vuorilla ja laaksoissa sanoen: »Tulkaa.» {AO6 79.2}

On kohtalokas erehdys luulla, että sielujen pelastaminen on yksin saarnaajien tehtävä. Yksinkertaisen, pyhittäytyneen uskovaisen, jolle viinitarhan Isäntä antaa vastuun sieluista, tulee saada kannustusta miehiltä, joille Herra on asettanut suurempia vel-vollisuuksia. Jumalan seurakunnan johtajien tulee tajuta, että Vapahtajan käsky on annettu kaikille, jotka uskovat hänen nimeensä. Jumala lähettää viinitarhaansa monia sellaisia, joita ei ole erotettu sananpalvelijoiksi kätten päällepanolla. {AO6 79.3}

Sadat ja tuhannet, jotka ovat kuulleet pelastuksen sanoman, seisovat yhä toimettomina torilla, vaikka he voisivat olla mukana jossakin tuloksellisessa työssä. Näille Kristus sanoo: »Miksi seisotte täällä kaiken päivää joutilaina?» ja hän lisää: »Menkää tekin minun viinitarhaani» (Matt. 20: 6, 7). Minkä vuoksi paljon useammat eivät tottele tuota kutsua? Senkö vuoksi, ettei heillä ole tähän velvoittavaa sananpalvelijan virkaa? Heidän tulee ymmärtää, että on olemassa suuri työ, joka kuuluu muillekin kuin sananpalvelijoille - tuhansille pyhittäytyneille maallikkojäsenille. {AO6 79.4}

Jumala on odottanut kauan, että palveluksen henki valtaisi koko seurakunnan, niin että jokainen työskentelisi hänen hyväkseen kykyjensä mukaan. Kun Jumalan seurakunnan jäsenet tekevät heille määrättyä työtä tarvitsevilla kentillä kotimaassa ja ulkomailla täyttäen siten evankelioimiskäskyä, koko maailma on pian tuleva varoitetuksi ja Herra Jeesus on palaava maan päälle voimassa ja suuressa kirkkaudessa. »Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu» (Matt. 24:14). {AO6 79.5}

Luku 12—Vainoojasta opetuslapseksi

Merkittävässä asemassa niiden juutalaisten johtajien keskuudessa, jotka olivat sydänjuuriaan myöten suuttuneita evankelioimistyön saamasta menestyksestä, oli Saulus Tarsolainen. Vaikka hän oli syntyperäinen Rooman kansalainen, hän oli kuitenkin juutalaista sukua ja hän oli saanut koulutuksen Jerusalemissa mitä korkea-arvoisimmilta rabbeilta. Saulus oli »Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, hebrealainen hebrealaisista syntynyt, ollut lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton» (Fil. 3: 5, 6). Rabbit pitivät häntä erittäin lupaavana nuorukaisena, ja hänestä toivottiin vakaasti ikivanhan uskon pätevää ja innokasta puolustajaa. Tullessaan valituksi sanhedrinin jäseneksi hän pääsi sangen vaikutusvaltaiseen asemaan. {AO6 80.1}

Saulus vainoojana

Saulus oli ottanut merkittävällä tavalla osaa Stefanuksen tutkimiseen ja tuomitsemiseen. Tuntuvat todisteet siitä, että Jumala oli tuon marttyyrin rinnalla, olivat saaneet Sauluksen epäilemään sen vastustuksen oikeudenmukaisuutta, jota hän oli kohdistanut Jeesuksen seuraajiin. Hänen mielensä oli syvästi levoton. Hämmennyksissään hän kääntyi niiden puoleen, joiden viisauteen ja arvostelukykyyn hänellä oli täysi luottamus. Papit ja hallitusmiehet saivat hänet perusteluillaan vakuuttuneeksi siitä, että Stefanus oli jumalanpilkkaaja, että Kristus, jota tuo marttyyrikuoleman kokenut opetuslapsi oli saarnannut, oli petkuttaja ja että pyhän viran hoitajien täytyi olla oikeassa. {AO6 80.2}

Tähän johtopäätökseen Saulus tuli ankaran pohdinnan jälkeen. Lopulta hänen kasvatuksensa ja ennakkoluuloisuutensa, hänen kunnioituksensa aikaisempia opettajia kohtaan ja hänen halunsa saavuttaa ihmisten suosiota nostatti hänet kapinaan omantuntonsa ääntä ja Jumalan armoa vastaan. Päätettyään lopullisesti, että papit ja kirjanoppineet olivat oikeassa, Saulus ryhtyi hyvin kiivaasti vastustamaan Jeesuksen opetuslasten julistamia oppeja. Se tarmokkuus, jolla Saulus toimitti hurskaita miehiä ja naisia tuomioistuinten eteen, missä jotkut tuomittiin vankeuteen ja jotkut vieläpä kuolemaan vain siksi, että he uskoivat Jeesukseen, aiheutti murhetta ja ahdistusta vastikään perustetulle seurakunnalle ja sai monet pakenemaan muualle turvaan. {AO6 80.3}

Ne, jotka tämä vaino karkotti Jerusalemista, »vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa» (Ap.t. 8: 4). Heitä meni muun muassa Damaskoksen kaupunkiin, jossa tuo uusi usko sai monia käännynnäisiä. {AO6 81.1}

Papit ja hallitusmiehet olivat toivoneet, että valppaat toimenpiteet ja ankara vaino tekisivät lopun uudesta harhaopista. Nyt he katsoivat, että heidän oli jatkettava muuallakin niitä päättäväisiä toimia, joihin Jerusalemissa oli ryhdytty uuden opin torjumiseksi. Saulus tarjoutui huolehtimaan työstä, jonka he halusivat tapahtuvaksi Damaskoksessa. Hän

»puuskui yhä uhkaa ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin luo ja pyysi häneltä kirjeitä Damaskon synagoogille, että keitä hän vain löytäisi sen tien vaeltajia, miehiä tai naisia, ne hän saisi tuoda sidottuina Jerusalemiin». Näin »ylipappien valtuudella ja suostumuksella» (Ap.t. 26: 12) Saulus Tarsolainen lähti miehuutensa voimassa ja tunnossa, väärän kiihkon yllyttämänä, tuolle ikimuistettavalle matkalle, jonka erikoiset vaiheet muuttivat hänen elämänsä koko suunnan. {AO6 81.2}

Saulus kohtaa Kristuksen

Viimeisenä matkapäivänä, »keskellä päivää», kun uupuneet matkalaiset olivat lähellä Damaskosta, heidän eteensä avautuivat kaikessa laajuudessaan viljavat maat, kauniit puutarhat ja uhkeat hedelmätarhat, jotka saivat vetensä ympäröiviltä vuorilta virtaavista raikkaista joista. Autioiden erämaiden läpi kulkeneen pitkän taivalluksen jälkeen tällaiset näkymät olivat todella virkistäviä. Kun Saulus tovereineen silmäsi ihastuneena tuota hedelmällistä tasankoa ja edessä levittäytyvää kaunista kaupunkia, niin »yhtäkkiä», kuten hän myöhemmin selitti, »näin minä - taivaasta valon, auringonpaistetta kirkkaamman, leimahtavan minun ja matkatoverieni ympärillä» (Ap.t. 26: 13, 14). Se valo oli liian kirkas kuolevaisin silmin katseltavaksi. Sokeana ja huumaantuneena Saulus kaatui maahan. {AO6 81.3}

Valon loistaessa edelleen heidän ympärillään Saulus kuuli äänen, joka puhutteli häntä heprean kielellä sanoen: »Saul, Saul, miksi vainoat minua?» Saulus kysyi: »Kuka olet, Herra?» Ääni vastasi: »Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat”, ja lisäsi: »Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.» {AO6 81.4}

Pelon valtaamina ja kirkkaasta valosta miltei sokaistuneina Sauluksen matkatoverit kuulivat äänen mutta eivät nähneet ketään. Mutta Saulus ymmärsi kuulemansa sanat, ja hänelle paljastui selkeästi myös niiden lausuja - Jumalan Poika. Edessään seisovassa kirkkaassa Olennossa hän näki Ristiinnaulitun. Tuon kauhistuneen juutalaisen sieluun jäi iäksi kuva Vapahtajan kasvoista. Lausutut sanat iskeytyivät hänen sydämeensä kauhistavalla voimalla. Hänen mielensä hämärtyneisiin kammioihin virtasi nyt valo, joka paljasti hänen aikaisemman elämänsä tietämättömyyden ja erheellisyyden ja Pyhän Hengen valistuksen tarpeellisuuden. {AO6 81.5}

Saulus tajusi nyt, että vainotessaan Jeesuksen seuraajia hän oli itse asiassa tehnyt saatanan työtä. Hän tajusi, että hänen varmuutensa siitä, mikä oli oikein ja mikä oli hänen oma velvollisuutensa, oli pohjautunut suuressa määrin hänen ehdottomaan luottamukseensa pappeihin ja hallitusmiehiin. Hän oli uskonut heitä, kun he olivat sanoneet hänelle, että ylösnousemusta koskevat väitteet olivat opetuslasten taitavia sepitelmiä. Jeesuksen nyt ilmoitettua itsensä Saulus oli vakuuttunut opetuslasten väitteiden todenperäisyydestä. {AO6 82.1}

Tuona taivaallisen valistuksen tuokiona Sauluksen mieli toimi valtaisan nopeasti. Pyhien kirjoitusten profeetalliset sanomat vai-kenivat hänelle. Hän tajusi, että juutalaisten hylkäävä suhtautuminen Jeesukseen sekä hänen ristiinnaulitsemisensa, ylösnousemuksensa ja taivaaseen astumisensa olivat profeettojen ennustamia asioita ja todistivat hänet luvatuksi Messiaaksi. Saarna, jonka Stefanus oli pitänyt ennen marttyyrikuolemaansa, palautui väkevänä Sauluksen mieleen, ja hän tajusi, että tuo marttyyri oli todellakin nähnyt »Jumalan kirk-kauden» sanoessaan: »Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella» (Ap.t. 7: 55, 56). Papit olivat tuominneet nämä sa-nat jumalanpilkaksi, mutta Saulus tiesi nyt, että ne olivat totta. {AO6 82.2}

Millainen ilmoitus tämä olikaan tuolle vainoojalle! Nyt Saulus tiesi varmasti, että luvattu Messias oli tullut tänne maan päälle Jeesus Nasaretilaisena ja että Kristuksen olivat hylänneet ja ristiinnaulinneet ne, joita hän oli tullut pelastamaan. Hän tiesi myös, että Vapahtaja oli noussut voittajana haudasta ja astunut ylös taivaisiin. Tuona jumalallisen ilmoituksen hetkenä Saulus muisti kauhistuneena, että hän oli antanut hyväksymisensä ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta todistaneen Stefanuksen surmaamiselle ja että myöhemmin hänen toimestaan monet muut kelvolliset Jeesuksen seuraajat olivat kohdanneet kuolemansa julmissa vainoissa. {AO6 82.3}

Vapahtaja oli puhunut Saulukselle Stefanuksen välityksellä, jonka selkeät ajatukset eivät olleet kumottavissa. Oppinut juutalainen oli nähnyt, kuinka Kristuksen kirkkauden valo heijastui marttyyrin kasvoilta, niin että ne olivat »niinkuin enkelin kasvot» (Ap.t. 6: 15). Hän oli nähnyt, kuinka pitkämielisesti Stefanus suhtautui vihollisiinsa ja kuinka hän antoi heille anteeksi. Hän oli nähnyt myös, millaista mielenlujuutta ja iloista kärsivällisyyttä osoittivat ne monet, joita oli kidutettu ja ahdistettu hänen toimestaan. Hän oli nähnyt, kuinka muutamat olivat riemumielin uhranneet vieläpä henkensä uskonsa tähden. {AO6 83.1}

Kaikki nämä seikat olivat vedonneet Saulukseen voimakkaasti ja olivat toisinaan herättäneet hänen mielessään miltei kumoamattoman varmuuden siitä, että Jeesus oli luvattu Messias. Tällaisina hetkinä hän oli kamppaillut kokonaisia öitä tätä varmuutta vastaan ja aina päätynyt julistamaan uskovansa, että Jeesus ei ollut Messias ja että hänen seu-raajansa olivat harhaan johdettuja kiihkoilijoita. {AO6 83.2}

Nyt Kristus oli puhunut Saulukselle omalla äänellään sanoen: »Saul, Saul, miksi vainoat minua? » Ja kysymykseen: »Kuka olet, herra?» sama ääni oli vastannut: »Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.» Tässä Kristus samastaa itsensä kansaansa. Vainotessaan Jeesuksen seuraajia Saulus oli vastustanut itse taivaan Herraa. Esittäessään vääriä syytöksiä ja todistuksia heitä vastaan hän oli esittänyt vääriä syytöksiä ja todis-tuksia maailman Vapahtajaa vastaan. {AO6 83.3}

Saulus ei epäillyt lainkaan sitä, että hänelle puhuva olento oli Jee-sus Nasaretilainen, kauan odotettu Messias, Israelin Lohtu ja Lunastaja. Vavisten ja hämmästyneenä hän kysyi: »Herra, mitä sinä tahdot minun tekevän?» Ja Herra sanoi hänelle: »Nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän.» {AO6 83.4}

Sauluksen sokeus ja sielunkamppailu

Kun kirkkaus oli kadonnut ja Saulus nousi maasta, hän totesi me-nettäneensä täydellisesti näkönsä. Kristuksen kirkkaus oli ollut liian suuri hänen kuolevaisille silmilleen, ja kun se oli poissa, hänen katseensa verhosi yön pimeys. Hän uskoi tämän sokeuden olevan Jumalan rangaistus siitä, että hän oli niin julmalla tavalla vainonnut Jeesuksen seuraajia. Kauhistavassa pimeydessä hän hapuili ympärilleen, ja peloissaan ja hämmästyneinä hänen matkatoverinsa »taluttivat häntä kädestä ja veivät hänet Damaskoon». {AO6 83.5}

Tuon kohtalokkaan päivän aamuna Saulus oli Damaskosta lähestyessään tuntenut tyytyväisyyttä sen luottamuksen johdosta, jota ylipapit olivat osoittaneet hänelle. Hänelle oli uskottu raskaita velvollisuuksia. Hän oli saanut tehtäväkseen ajaa juutalaisuuden asiaa estämällä mikäli mahdollista uuden uskon leviämisen Damaskoksessa. Hän oli päättänyt onnistua tehtävässään ja odotti innokkaasti tapahtumia, joiden hän uskoi olevan edessäpäin. {AO6 83.6}

Mutta kuinka toisenlainen olikaan hänen tulonsa tuohon kaupunkiin verrattuna hänen kuvitelmiinsa! Näkönsä menettäneenä, avuttomana, katumuksen piinaamana, tietämättä, mitä rangaistuksia hänellä saattaisi vielä olla kärsittävänään, hän saapui Juudas-nimisen opetuslapsen taloon, missä hänellä olisi yksinäisyydessä runsaasti aikaa mietiskellä ja rukoilla. {AO6 84.1}

Kolme päivää Saulus oli »näkemätönnä, ei syönyt eikä juonut”. Nämä sieluntuskan päivät olivat hänelle kuin vuosia. Yhä uudelleen hän muisteli ahdistuksen vallassa osuutta, joka hänellä oli Stefanuksen marttyyrikuolemaan. Kauhuissaan hän ajatteli syyllisyyttään siihen, että oli antanut pappien ja hallitusmiesten pahansuopaisuuden ja ennakkoluuloisuuden hallita itseään silloinkin, kun taivaan kirkkaus oli kirkastanut Stefanuksen kasvot. Murheellisin ja murtunein mielin hän muisteli niitä lukuisia kertoja, jolloin hän oli ummistanut silmänsä ja korvansa selvimmiltäkin todisteilta ja oli armottomana jatkanut niiden vainoamista, jotka uskoivat Jeesus Nasaretilaiseen. {AO6 84.2}

Nämä syvällisen itsetutkiskelun ja nöyrtymyksen päivät kuluivat yksinäisyydessä. Uskovaiset, joille oli etukäteen ilmoitettu, missä tarkoituksessa Saulus tulisi Damaskokseen, pelkäsivät hänen vain teeskentelevän, niin että saisi helpommin kavalletuksi heidät. Siksi he pysyttelivät loitolla Sauluksesta eivätkä ryhtyneet osoittamaan

hänelle myötätuntoaan. Hän ei halunnut kääntyä ei-kristittyjen juutalaisten puoleen, joiden kanssa hän oli aikonut vainota uskovia, sillä hän tiesi, etteivät he edes kuuntelisi hänen kertomustaan. Näin hän näytti jääneen vaille kaikkea inhimillistä myötätuntoa. Hän saattoi toivoa apua vain laupiaalta Jumalalta, ja hänen puoleensa hän kääntyi murtunein sydämin. {AO6 84.3}

Pelastuksen tie avautuu Saulukselle

Pitkinä hetkinään ollessaan kahden Jumalansa kanssa Saulus muisti monia niistä kirjoitusten kohdista, jotka koskivat Kristuksen ensimmäistä tulemusta. Huolellisesti hän palautti mieleensä profetioita, ja hänen muistiaan terävöitti vakaumus, joka oli nyt vallannut hänen mielensä. Kun hän mietiskeli näiden profetioiden merkitystä, hän kummasteli ymmärryksensä aikaisempaa sokeutta ja juutalaisten sokeutta yleensä, mikä oli johtanut siihen, ettei Jeesusta ollut tunnustettu luvatuksi Messiaaksi. Hänen valistetulle ymmärrykselleen kaikki oli nyt selvää. Hän tiesi, että hänen aikaisempi ennakkoluuloisuutensa ja epäuskonsa oli sumentanut hänen hengellisen käsityskykynsä ja estänyt häntä näkemästä Jeesus Nasaretilaisessa profetioiden Messiasta. {AO6 84.4}

Tunnustaessaan täydellisesti Pyhän Hengen vakuuttavan voiman Saulus näki elämänsä erehdykset ja tajusi Jumalan lain kauaskantoiset vaatimukset. Hän, joka oli ollut ylpeä fariseus ja luot-tanut hyvien töittensä tuomaan vanhurskauteen, painoi nyt päänsä Jumalan edessä nöyränä ja yksinkertaisesti kuin pieni lapsi. Hän tunnusti oman kelvottomuutensa ja vetosi ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan ansioihin. Saulus halusi päästä täydelliseen sopusointuun ja yhteyteen Isän ja Pojan kanssa. Hän kaipasi palavasti anteeksiantamusta ja hyväksymistä. Siksi hän kohotti hartaat anomuksensa armoistuimen puoleen. {AO6 84.5}

Tuon katuvan fariseuksen rukoukset eivät olleet turhia. Hänen sydämensä sisimmät ajatukset ja tunteet muuttuivat Jumalan armosta. Hänen jaloimmat ominaisuutensa tulivat sopusointuun Jumalan iankaikkisten aivoitusten kanssa. Kristus ja hänen vanhurskautensa alkoivat merkitä Saulukselle enemmän kuin koko maailma. {AO6 85.1}

Sauluksen kääntymys on vaikuttava todiste Pyhän Hengen ihmeellisestä voimasta saattaa ihmiset synnintuntoon. Hän oli vilpittömästi uskonut, että Jeesus Nasaretilainen oli halveksinut Jumalan lakia ja opettanut opetuslapsilleen, ettei se ollut voimassa. Mutta kääntymyksensä jälkeen Saulus tajusi Jeesuksen henkilöksi, joka oli tullut maailmaan nimenomaan puolustamaan Isänsä lakia. Hän oli vakuuttunut siitä, että juuri Jeesus oli pannut alkuun koko juutalaisen uhrijärjestelmän. Hän tajusi, että ristiinnaulitsemisessa vertauskuvat olivat saaneet kirjaimellisen toteutumisensa ja että Jeesus oli täyttänyt Israelin Lunastajasta lausutut Vanhan testamentin profetiat. {AO6 85.2}

Kertomuksessa Sauluksen kääntymyksestä esitetään joitakin tärkeitä periaatteita, jotka meidän tulisi pitää alati mielessämme. Saulus joutui suoraan Kristuksen eteen. Hän oli henkilö, jolle Kristus oli varannut mitä tärkeimmän tehtävän, henkilö, jonka oli määrä olla »valittu ase» hänen kädessään. Herra ei kuitenkaan heti selvittänyt hänelle määrättyä tehtävää. Herra pysäytti hänet hänen matkallaan ja saattoi hänet synnintuntoon, mutta kun Saulus kysyi: »Mitä minun pitää tekemän?» Vapahtaja ohjasi tuon kyselevän juutalaisen seurakuntansa yhteyteen. Siellä hän saisi tietää, mitä Jumala häneltä edellytti. {AO6 85.3}

Se ihmeellinen valkeus, joka kirkasti Sauluksen pimeyden, oli Herran aikaansaannosta, mutta myös opetuslasten oli määrä tehdä jotakin hänen hyväkseen. Kristus oli antanut ilmoituksen ja synnintunnon, ja nyt tuo katuva oli siinä tilassa, että hän kykeni vastaanottamaan opetusta niiltä, jotka Jumala oli asettanut totuutensa opettajiksi. {AO6 85.4}

Uudistunut Saulus saa näkönsä

Sauluksen jatkaessa rukoilemistaan yksinäisyydessään Juudaksen talossa Herra ilmestyi näyssä eräälle Ananias-nimiselle damaskolaiselle opetuslapselle ilmoittaen hänelle, että Saulus Tarsolainen rukoili ja oli avun tarpeessa. »Nouse ja mene sille kadulle, jota sanotaan Suoraksi kaduksi”, tai-vaallinen sanansaattaja sanoi, »ja kysy Juudaan talosta Saulus nimistä tarsolaista miestä. Sillä katso, hän rukoilee; ja hän on nähnyt näyssä miehen, Ananias nimisen, tulevan sisälle ja panevan kätensä hänen päällensä, että hän saisi näkönsä jälleen.» {AO6 85.5}

Ananiaan oli vaikea uskoa enkelin sanoihin, sillä tieto niistä kat-kerista vainoista, jotka Saulus oli kohdistanut Jerusalemin pyhiin, oli levinnyt laajalle. Hän ryhtyi väittämään vastaan: »Herra, minä olen monelta kuullut siitä miehestä, kuinka paljon pahaa hän on tehnyt sinun pyhillesi Jerusalemissa; ja täälläkin hänellä on ylipapeilta valtuus vangita kaikki, jotka sinun nimeäsi avuksi huutavat.» Mutta käsky oli ehdoton: »Mene; sillä hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen.» {AO6 86.1}

Enkelin käskyä totellen Ananias etsi käsiinsä miehen, joka oli vielä äsken puuskunut uhkaa kaikkia niitä vastaan, jotka uskoivat Jeesuksen nimeen. Hän pani kätensä tuon kärsivän katujan pään päälle ja sanoi: »Veljeni Saul, Herra lähetti minut - Jeesus, joka ilmestyi sinulle tiellä, jota tulit - että saisit näkösi jälleen ja tulisit täytetyksi Pyhällä Hengellä.» {AO6 87.1}

»Ja heti putosivat hänen silmistään ikäänkuin suomukset, ja hän sai näkönsä ja nousi ja otti kasteen.» {AO6 87.2}

Näin Jeesus vahvisti perustamansa seurakunnan arvovallan ja johdatti Sauluksen yhteyteen nimittämiensä maanpäällisten edustajien kanssa. Kristusta edusti nyt maan päällä seurakunta, ja sen tehtävänä oli ohjata katuva syntinen elämän tielle. {AO6 87.3}

Monilla on sellainen ajatus, että heidän valistuksensa ja vaelluk-sensa on yksinomaan Kristuksen asia eikä kuulu hänen tunnustetuille seuraajilleen. Jeesus on syntisten ystävä, ja heidän murheensa liikuttaa hänen sydäntään. Hänellä on kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä, mutta hän kunnioittaa niitä keinoja, jotka hän on säätänyt ihmisten valistamiseksi ja pelastamiseksi. Hän ohjaa syntiset seurakuntaan, jonka hän on asettanut välittämään valoa maailmalle. {AO6 87.4}

Kun Saulukselle keskellä hänen sokeata erhettään ja ennakkoluuloisuuttaan ilmestyi Kristus, jota hän vainosi, hän joutui välittömään kosketukseen seurakunnan kanssa, joka on maailman valkeus. Tässä tapauksessa Ananias edustaa Kristusta sekä hänen maanpäällisiä palvelijoitaan, joiden on määrä toimia hänen puolestaan. Kristuksen edustajana Ananias koskettaa Sauluksen silmiä, jotta ne tulisivat näkeviksi. Kristuksen edustajana Ananias panee kätensä hänen päälleen, ja kun Ananias rukoilee Kristuksen nimessä, Saulus saa Pyhän Hengen. Kaikki tapahtuu Kristuksen nimessä ja valtuudella. Kristus on alkulähde - seurakunta on kanava. {AO6 87.5}

Luku 13—Valmistautumisen päivät

Tultuaan kastetuksi Paavali* lopetti paastonsa ja pysytteli »ope-tuslasten seurassa Damaskossa jonkun aikaa. Ja kohta hän saarnasi synagoogissa Jeesusta, julistaen, että hän on Jumalan Poika.» Pelottomasti hän julisti, että Jeesus Nasaretilainen oli kauan odotettu Messias, joka oli »kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja — haudattiin ja — nousi kuolleista kolmantena päivänä» , minkä jälkeen hän oli näyttäytynyt niille kahdelletoista sekä muille.» »Mutta kaikkein viimeiseksi», Paavali lisäsi, »hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin keskensyntynyt» (1 Kor. 15: 3, 4, 8). Hänen profetioihin perustuvat todisteensa olivat niin kiistämättömiä ja hänen toimintansa niin näkyvästi Jumalan voiman tukemaa, että juutalaiset olivat ymmällään eivätkä kyenneet vastaamaan hänelle. {AO6 88.1}

Tieto Paavalin kääntymyksestä oli tullut juutalaisille suurena yllä-tyksenä. Mies, joka oli matkustanut Damaskokseen »ylipappien valtuudella ja suostumuksella» (Ap.t. 26: 12) vangitsemaan ja haastamaan oikeuteen uskovaisia, saarnasi nyt evankeliumia ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. Hän vahvisti niitä, jotka jo olivat opetuslapsia, ja hankki jatkuvasti uusia käännynnäisiä uskolle, jota hän oli aikaisemmin niin katkerasti vastustanut. {AO6 88.2}

Paavali oli aikaisemmin tunnettu juutalaisuuden kiihkeäksi puo-lustajaksi ja Jeesuksen seuraajien väsymättömäksi vainoojaksi. Hän oli luonteeltaan peloton, itsenäinen ja peräänantamaton, hän oli lahjakas ja sivistynyt. Näillä edellytyksillä hän olisi kyennyt palvelemaan miltei missä tehtävässä hyvänsä. Hänen ajatuksenjuoksunsa oli poikkeuksellisen selkeä, ja murhaavalla ivallaan hän kykeni saattamaan vastustajansa varsin surkuteltavaan asemaan. Ja nyt juutalaiset näkivät, että tämä epätavallisen lupaava nuorukainen oli liittynyt niihin, joita hän aikaisemmin vainosi, ja saarnasi pelottomasti Jeesuksen nimessä. {AO6 88.3}

Kenraalin kaatuminen taistelussa merkitsee menetystä hänen armeijalleen, mutta hänen kuolemansa ei lisää vihollisjoukon voimaa. Mutta kun merkittävä henkilö siirtyy vastustajien puolelle, niin - sen lisäksi että hänen entiset liittolaisensa menettävät hänen palveluksensa - hänen uudet liittolaisensa saavat tuntuvaa hyötyä. Herra olisi helposti voinut surmata Saulus Tarsolaisen Damaskoksen tiellä, ja vainoojat olisivat kärsineet suuren menetyksen. Mutta Jumala viisaudessaan ei vain säästänyt Sauluksen henkeä vaan myös käännytti hänet, niin että hän muuttui sielunvihollisen esitaistelijasta Kristuksen esitaistelijaksi. Taitavana puhujana ja ankarana arvostelijana, vakaan määrätietoisena ja horjumattoman rohkeana miehenä Paavalilla oli juuri niitä ominaisuuksia, joita varhaisseurakunnassa tarvittiin. {AO6 88.4}

Kun Paavali saarnasi Kristusta Damaskoksessa, kaikki hänen kuulijansa olivat hämmästyneitä ja sanoivat: »Eikö tämä ole se, joka Jerusalemissa tuhosi ne, jotka tätä nimeä

avuksi huutavat? Ja eikö hän ole tullut tänne viedäksensä ne vangittuina ylipappien käsiin?» Paavali selitti, ettei hänen uskonvaihdoksensa johtunut mielijohteesta eikä fanaatti-suudesta vaan että sen olivat aikaansaaneet kiistämättömät todisteet. Evankeliumia julistaessaan hän pyrki selvittämään Kristuksen ensimmäiseen tulemukseen liittyviä profetioita. Hän osoitti kumoamattomasti, että nämä profetiat olivat täyttyneet kirjaimellisesti Jeesus Nasaretilaisessa. Hänen uskonsa perustana oli varma profetian sana. {AO6 89.1}

Sitä mukaa kuin Paavali saarnasi hämmästyneille kuulijoilleen »parannusta ja kääntymystä Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen soveliaita tekoja» (Ap.t. 26: 20), hän »sai yhä enemmän voimaa ja saattoi Damaskossa asuvat juutalaiset ymmälle näyttäen toteen, että Jeesus on Kristus». Mutta monet paaduttivat sydämensä ja kieltäytyivät vastaanottamasta hänen sanomaansa. Pian se hämmästys, jota hänen kääntymyksensä oli heissä synnyttänyt, muuttui voimakkaaksi vihaksi, samaksi, jota he olivat osoittaneet Jeesusta kohtaan. {AO6 89.2}

Paavali Arabiassa

Vastustus kasvoi niin raivokkaaksi, ettei Paavali voinut jatkaa toi-mintaansa Damaskoksessa. Taivaallinen sanansaattaja kehotti häntä lähtemään pois joksikin aikaa, ja niinpä hän meni »pois Arabiaan» (Gal. 1: 17), mistä hän löysi turvapaikan. {AO6 89.3}

Siellä erämaan yksinäisyydessä Paavalilla oli runsaasti mahdolli-suuksia hiljaiseen tutkisteluun ja mietiskelyyn. Hän tarkasteli mennyttä vaellustaan ja katui sitä syvästi. Hän etsi Jumalaa kaikesta sydämestään eikä levännyt ennen kuin tiesi varmasti, että hänen katumuksensa oli hyväksytty ja hänen syntinsä annettu anteeksi. Hän halusi saada varmuuden siitä, että Jeesus olisi hänen kanssaan hänen tulevassa palvelustoiminnassaan. Hän tyhjensi sielunsa niistä ennakkoluuloista ja perinnäiskäsityksistä, jotka olivat tähän asti ohjanneet hänen elä-määnsä, ja vastaanotti opetusta totuuden Lähteeltä. Jeesus oli yhteydessä häneen ja juurrutti hänet uskoon suoden hänelle runsain niitoin viisautta ja armoa. {AO6 90.4}

Kun ihmisen mieli joutuu kosketuksiin Jumalan mielen kanssa, äärellinen Äärettömän kanssa, niin tapahtuman vaikutus ruumiiseen, mieleen ja sieluun on mittaamaton. Tällainen yhteys on parasta kasvatusta. Se on Jumalan oma kasvatusmenetelmä. »Tee siis sovinto - - hänen kanssaan» (Job 22: 21) - siinä hänen sanomansa ihmiskunnalle. {AO6 90.1}

Se vakava velvollisuus, jonka Paavali oli saanut keskustellessaan Ananiaan kanssa, painoi yhä raskaampana hänen sydäntään. Kun Paavali oli kuullut sanat: »Saul, veljeni, saa näkösi jälleen» ja ensimmäisen kerran katsonut tuon hurskaan miehen kasvoihin, Ananias oli lausunut hänelle Pyhän Hengen innoittamana: »Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen; sillä sinä olet oleva hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä

olet nähnyt ja kuullut. Ja nyt, mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi» (Ap.t. 22: 13-16). {AO6 90.2}

Nämä sanat olivat yhtäpitävät niiden sanojen kanssa, jotka Jeesus itse oli lausunut pysäyttäessään Sauluksen Damaskoksen tiellä: »Sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt, niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes ilmestyn. Ja minä pelastan sinut sekä oman kansani että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa» (Ap.t. 26:1618). {AO6 91.1}

Pohtiessaan näitä asioita mielessään Paavali ymmärsi yhä selkeämmin, mitä oli olla »Kristuksen Jeesuksen kutsuttu apostoli Jumalan tahdosta» (1 Kor. 1: 1). Hänen kutsumuksensa ei ollut tullut »ihmisiltä eikä ihmisen kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan» (Gal. 1: 1). Edessä olevan työn suuruus sai hänet tutkimaan ahkerasti pyhiä kirjoituksia, jotta hän kykenisi saarnaamaan evankeliumia - »ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi» , vaan niin että hänen julistuksensa olisi »Hengen ja voiman osoittamista» sekä niin ettei hänen kuulijoittensa usko »perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan» (1 Kor. 1: 17; 2:4, 5). {AO6 91.2}

Kirjoituksia tutkiessaan Paavali totesi, ettei Jumala ollut eri aikoina kutsunut »monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä» (1 Kor. 1: 26-29). Ja niinpä tarkastellessaan maailman viisautta ristin valossa Paavali päätti »olla - tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna» (1 Kor. 2: 2). {AO6 92.1}

Myöhemmin palvelustoimintansa aikana Paavali ei milloinkaan unohtanut viisautensa ja voimansa Lähdettä. Kuulkaa, miten hän yhä, vuosia myöhemmin, julistaa: »Elämä on minulle Kristus» (Fil. 1: 21). Ja vielä: »Minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki -että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden» (Fil. 3: 810). {AO6 92.2}

Jälleen Damaskoksessa ja Jerusalemissa

Arabiasta Paavali palasi »taas takaisin Damaskoon» (Gal. 1: 17) ja »julisti rohkeasti Herran nimeä». Kykenemättöminä torjumaan hänen väitteisiinsä sisältyvää viisautta »juutalaiset pitivät keskenään neuvoa tappaaksensa hänet». Kaupungin portteja vartioitiin tarkasti yötä päivää, jottei hän pääsisi pakenemaan. Tämä vaikea tilanne johti opetuslapset turvautumaan hartaina Jumalaan, ja lopulta he »ottivat hänet yöllä, päästivät hänet muurin aukosta ja laskivat alas vasussa». {AO6 92.3}

Paettuaan Damaskoksesta Paavali meni Jerusalemiin, noin kolme vuotta kääntymyksensä jälkeen. Tämän matkansa päätarkoituksesta Paavali totesi myöhemmin: »Menin ylös Jerusalemiin tutustuakseni Keefaaseen» (Gal. 1: 18). Saavuttuaan kaupunkiin, jossa hänet oli aikaisemmin tunnettu »Saulus vainoojana”, »yritti hän liittyä opetuslapsiin; mutta he kaikki pelkäsivät häntä, koska eivät uskoneet, että hän oli opetuslapsi”. Heidän oli vaikeata uskoa, että niin kiihkeä fariseus ja niin yritteliäs seurakunnan tuhooja saattoi muuttua vilpittömäksi Jeesuksen seuraajaksi. »Mutta Barnabas otti hänet turviinsa ja vei hänet apostolien tykö ja kertoi heille, kuinka Saulus tiellä oli nähnyt Herran, ja että Herra oli puhunut hänelle, ja kuinka hän Damaskossa oli rohkeasti julistanut Jeesuksen nimeä.» {AO6 92.4}

Tämän kuullessaaan opetuslapset ottivat hänet joukkoonsa. Pian heillä oli runsaasti todisteita hänen kristillisen kokemuksensa aitoudesta. Tuleva pakanain apostoli oli nyt kaupungissa, jossa asui monia hänen entisistä tuttavistaan; ja näille juutalaisten johtajille hän halusi selvittää Messiasta koskevat profetiat, jotka olivat täyttyneet Vapahtajan tulemuksessa. Paavali oli varma siitä, että nämä Israelin opettajat, joiden kanssa hän oli aikaisemmin ollut niin läheisessä kosketuksessa, olivat yhtä vilpittömiä ja rehellisiä kuin hänkin oli ollut. Mutta hänellä oli väärä käsitys juutalaisten veljiensä asenteesta. Toivossaan heidän pikaisesta kääntymisestään hän oli tuomittu kokemaan katkeran pettymyksen. Vaikka hän »julisti rohkeasti Herran nimeä» ja »väitteli hellenistien kanssa», juutalaisen seurakunnan johtajat kieltäytyivät uskomasta ja vieläpä »koettivat tappaa hänet». Murhe täytti hänen sydämensä. Hän olisi auliisti uhrannut henkensä, jos hän olisi siten saanut joitakin totuuden tuntoon. Häveten hän ajatteli sitä, kuinka hän oli myötävaikuttanut Stefanuksen marttyyrikuolemaan. Hän halusi nyt pyyhkiä pois tuon väärin syytetyn miehen mainetta rumentavan tahran ja pyrki puolustamaan totuutta, jonka vuoksi Stefanus oli uhrannut henkensä. {AO6 93.1}

Murheissaan niiden puolesta, jotka kieltäytyivät uskomasta, Paavali oli rukoilemassa temppelissä. Tällöin - kuten hän itse myöhemmin todisti - hän vaipui hurmokseen ja taivaallinen sanansaattaja ilmestyi hänelle sanoen: »Riennä ja lähde pian pois Jerusalemista, sillä he eivät ota vastaan sinun todistustasi minusta» (Ap.t. 22:18). {AO6 93.2}

Paavali oli aikonut jäädä Jerusalemiin, missä hän saattoi uhmata vastustusta. Hänen mielestään oli raukkamaista paeta, jos hän jäädessään saattaisi saada jotkut itsepäiset juutalaiset vakuuttuneiksi evankeliumin sanoman totuudesta, vaikka hän jäädessään saattaisi myös menettää henkensä. Ja niinpä hän vastasi: »Herra, he tietävät itse, että minä panin vankeuteen ja ruoskitin jokaisessa synagoogassa niitä, jotka uskoivat sinuun. Ja kun Stefanuksen, sinun todistajasi, veri vuodatet-tiin, olin minäkin läsnä, hyväksyin sen ja vartioin hänen surmaajainsa vaatteita.» Ei kuitenkaan ollut Jumalan aivoitusten mukaista, että hänen palvelijansa tarpeettomasti vaarantaisi henkensä, ja taivaallinen sanansaattaja vastasi: »Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö» (Ap.t. 22:19-21). {AO6 93.3}

Kuullessaan tästä näystä veljet kiirehtivät Paavalin salaista pakoa Jerusalemista koska he pelkäsivät, että hänet murhattaisiin. He veivät »hänet Kesareaan ja lähettivät hänet sieltä Tarsoon”. Paavalin lähtö teki joksikin aikaa lopun juutalaisten harjoittamasta väkivaltaisesta vastarinnasta. Seurakunta sai levähtää tuokion ja samalla uskovien määrä lisääntyi suuresti. {AO6 93.4}

Luku 14—Totuuden etsijä

Sananjulistusmatkallaan apostoli Pietari vieraili uskovien luona Lyddassa. Siellä hän paransi Aineaan, joka oli maannut vuoteessaan kahdeksan vuotta halvaantuneena. »Aineas, Jeesus Kristus parantaa sinut», apostoli sanoi, »nouse ja korjaa vuoteesi.» »Ja kohta hän nousi. Ja kaikki Lyddan ja Saaronin asukkaat näkivät hänet; ja he kääntyivät Herran tykö.» {AO6 94.1}

Dorkaksen herättäminen kuolleista

Joppessa, joka sijaitsi lähellä Lyddaa, asui Dorkas-niminen nainen, joka oli hyvien töittensä johdosta ihmisten suuresti rakastama. Hän oli kunniallinen Jeesuksen opetuslapsi, ja hänen elämänsä oli täynnä laupiaita tekoja. Hän tiesi, kuka tarvitsi kunnollisia vaatteita ja kuka tarvitsi myötätuntoa, ja hän auttoi köyhiä ja murheellisia auliisti. Hänen näppärät sormensa toimivat ahkerammin kuin hänen kielensä. {AO6 94.2}

»Ja tapahtui niinä päivinä, että hän sairastui ja kuoli.» Joppen seurakunta tajusi, mitä se oli menettänyt; ja kuullessaan, että Pietari oli Lyddassa, uskovaiset lähettivät sanansaattajat hänen tykönsä »pyytämään: ’Tule viipymättä meidän tykömme.’ Niin Pietari nousi ja meni heidän kanssaan. Ja hänen sinne saavuttuaan he veivät hänet yläsaliin, ja kaikki lesket tulivat hänen luoksensa itkien ja näytellen hänelle ihokkaita ja vaippoja, joita Dorkas oli tehnyt, ollessaan heidän kanssansa.» Ajateltaessa kaikkia niitä palveluksia, joita Dorkas oli elämänsä varrella tehnyt, ei ole ihmeteltävää, että vainajalla oli surijoita ja että hänen kuolemansa johdosta vuodatettiin katkeria kyyneleitä. {AO6 94.3}

Apostolin sydämen täytti myötätunto hänen nähdessään heidän murheensa. Sitten hän määräsi, että surevien ystävien oli poistuttava huoneesta, minkä jälkeen hän polvistui ja rukoili palavasti Jumalaa palauttamaan Dorkakselle elämän ja terveyden. Puhutellen vainajaa hän sanoi: »Tabita, nouse ylös!» »Niin tämä avasi silmänsä, ja nähdessään Pietarin hän nousi istumaan.»Dorkas oli ollut suureksi hyödyksi seurakunnalle, ja Jumala näki hyväksi tuoda hänet takaisin vihollisen maasta, jotta hänen taitonsa ja tarmonsa olisi yhä siunaukseksi muille ja jotta tämä jumalallisen voiman ilmentymä tukisi Kristuksen asiaa {AO6 94.4}

Kornelius, Jumalaa pelkäävä pakana

Vielä Joppessa ollessaan Pietari sai Jumalalta käskyn viedä evankeliumi Korneliukselle Kesareaan. {AO6 95.1}

Kornelius oli roomalainen sadanpäämies. Hän oli varakas ja jalosukuinen mies, joka toimi vastuullisessa ja kunniakkaassa virassa. Hän oli syntyperältään, kasvatukseltaan ja koulutukseltaan pakana, mutta jouduttuaan tekemisiin juutalaisten kanssa hän oli tullut tuntemaan Jumalan. Hän palveli Jumalaa uskollisesti ja todisti uskonsa vilpittömyyden

osoittamalla laupeutta köyhille. Hän oli laajalti tunnettu hyväntekeväisyydestään, ja vanhurskaalla elämällään hän oli saavuttanut hyvän maineen sekä juuta-laisten että pakanoiden keskuudessa. Hänellä oli siunauksellinen vaikutus kaikkiin, joiden kanssa hän joutui kosketuksiin. Hengen innoittamassa kuvauksessa sanotaan: »Hän oli hurskas ja Jumalaa pelkääväinen, niinkuin koko hänen perhekuntansakin, ja antoi paljon almuja kansalle ja rukoili alati Jumalaa.» {AO6 95.2}

Uskoen Jumalaan taivaan ja maan Luojana Kornelius kunnioitti häntä, tunnusti hänen valtansa ja pyysi häneltä ohjausta kaikissa elämän toimissa. Hän oli uskollinen Herralle kotielämässään ja virkatehtävissään. Hän oli pystyttänyt Jumalan alttarin kotiinsa, sillä hän ei uskaltanut pyrkiä toteuttamaan suunnitelmiaan tai suorittamaan velvollisuuksiaan ilman Jumalan apua. {AO6 96.1}

Vaikka Kornelius uskoi profetioihin ja odotti Messiaan tulemusta, hänellä ei ollut tietoa evankeliumista, joka oli ilmoitettu Kristuksen elämässä ja kuolemassa. Hän ei ollut juutalaisen seurakunnan jäsen, ja rabbit olisivat pitäneet häntä pakanana ja saastaisena. Mutta sama pyhä Tarkkaaja, joka oli sanonut tuntevansa Aabrahamin, tunsi myös Korneliuksen ja lähetti hänelle sanoman suoraan taivaasta. {AO6 96.2}

Enkeli ilmestyy Korneliukselle

Enkeli ilmestyi Korneliukselle hänen rukoillessaan. Kun sadanpäämies kuuli nimensä mainittavan, hän pelkäsi, vaikka tiesi tuon sanansaattajan tulleen Jumalan luota, ja hän sanoi: »Mikä on, Herra?» Enkeli vastasi: »Sinun rukouksesi ja almusi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä. Niin lähetä nyt miehiä Joppeen noutamaan eräs Simon, jota myös Pietariksi kutsutaan; hän majailee nahkuri Simonin luona, jonka talo on meren rannalla.» {AO6 96.3}

Näissä ohjeissa mainittiin sen miehen ammattikin, jonka luona Pietari asui. Ohjeitten yksityiskohtaisuus osoittaa, että taivas on selvillä ihmisistä ja heidän riennoistaan elämän kaikissa vaiheissa. Jumala on tietoinen yhtä lailla vaatimattoman työläisen kuin valtaistuimellaan istuvan kuninkaan vaelluksesta ja toiminnasta. {AO6 96.4}

»Lähetä nyt miehiä Joppeen noutamaan eräs Simon.» Näin Jumala osoitti kunnioittavansa evankeliumin julistajia ja järjestäytynyttä seurakuntaansa. Enkeliä ei ollut määrätty julistamaan Korneliukselle ristin sanomaa. Ihmisen, joka oli sadanpäämiehen itsensä tavoin inhimillisten heikkouksien ja kiusauksien alainen, oli määrä välittää Korneliukselle tieto ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. {AO6 96.5}

Edustajikseen ihmisten keskuuteen Jumala ei valitse enkeleitä, jotka eivät ole milloinkaan langenneet, vaan ihmisolentoja, ihmisiä, joilla on samanlaiset tunteet kuin heidän pelastettavillaankin. Kristus tuli ihmiseksi tavoittaakseen ihmisen. Maailman pelastuminen edellytti Vapahtajaa, joka oli yhtäaikaa jumalallinen ja inhimillinen. Ja

miehille ja naisille on uskottu pyhäksi luottamustehtäväksi julistaa sanomaa »Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta» (Ef. 3: 8). {AO6 97.1}

Viisaudessaan Herra ohjaa totuutta etsivät niiden lähimmäistensä yhteyteen, jotka tuntevat totuuden. Taivas on tarkoittanut, että valkeuden vastaanottaneet välittävät sitä pimeydessä oleville. Ihmisistä, jotka ammentavat voimansa suuresta viisauden Lähteestä, on tehty välikappaleita, työkaluja, joiden avulla evankeliumi kohdistaa muokkaavan vaikutuksensa mieleen ja sydämeen. {AO6 97.2}

Kornelius toimi auliisti näkynsä mukaisesti. Kun enkeli oli poistu-nut, sadanpäämies kutsui »kaksi palvelijaansa ja hurskaan sotamiehen uskollisimpiensa joukosta ja kertoi heille kaikki ja lähetti heidät Joppeen». {AO6 97.3}

Pietarin näky saastaisista eläimistä

Ilmestyttyään Korneliukselle enkeli meni Pietarin luo Joppeen. Tuolla hetkellä Pietari oli rukoilemassa asuntonsa katolla, ja luemme, että »hänen tuli nälkä, ja hän halusi ruokaa. Mutta sitä valmistettaessa hän joutui hurmoksiin.» Pietari ei isonnut vain aineellista ruokaa. Kun hän silmäili rakennuksen katolta Joppen kaupunkia ja sen ympäristöä, hän isosi maanmiestensä pelastusta. Hänellä oli voimakas halu osoittaa heille kirjoituksista profetiat, joissa puhuttiin Kristuksen kärsimyksistä ja kuolemasta. {AO6 97.4}

Näyssä Pietari »näki taivaan avoinna ja tulevan alas astian, ikäänkuin suuren liinavaatteen, joka neljästä kulmastaan laskettiin maahan. Ja siinä oli kaikkinaisia maan nelijalkaisia ja matelijoita ja taivaan lintuja. Ja tuli ääni, joka sanoi hänelle: ’Nouse, Pietari, teurasta ja syö.’ Mutta Pietari sanoi: ’En suinkaan, Herra; sillä en minä ole ikinä syönyt mitään epäpyhää enkä saastaista.’ Ja taas ääni sanoi hänelle toistamiseen: ’Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpyhäksi.’ Tämä tapahtui kolme kertaa; sitten astia otettiin kohta ylös taivaaseen.» {AO6 97.5}

Tämä näky välitti Pietarille sekä nuhteen että opetuksen. Se ilmoitti hänelle Jumalan aivoituksen - että Kristuksen kuoleman kautta pakanoista tulisi juutalaisten rinnalla pelastuksen siunausten perillisiä. Toistaiseksi ei kukaan opetuslapsista ollut saarnannut evankeliumia pakanoille. Heidän mielessään se erottava väliseinä, jonka Kristuksen kuolema oli purkanut, oli yhä olemassa. He olivat kohdistaneet toimintansa ainoastaan juutalaisiin, sillä he katsoivat, etteivät pakanat voineet päästä osallisiksi evankeliumin siunauksista. Nyt Herra koetti opettaa Pietarille, että jumalallinen suunnitelma käsitti koko maailman. {AO6 97.6}

Monet pakanoista olivat kuunnelleet kiinnostuneina Pietarin ja muiden apostolien julistusta, ja monet hellenistisistä juutalaisista olivat alkaneet uskoa Kristukseen, mutta Korneliuksen kääntymys oli oleva ensimmäinen merkittävä kääntymys pakanain keskuudessa. {AO6 98.1}

Oli koittanut hetki, jolloin Kristuksen seurakunnan tuli siirtyä työssään kokonaan uuteen vaiheeseen. Ovi, jonka monet juutalaisista kristityistä olivat sulkeneet pakanoilta, oli nyt lennähtävä auki. Pakanoita, jotka vastaanottaisivat evankeliumin, tulisi pitää yhdenvertaisina juutalaisten opetuslasten kanssa, ilman että heidän olisi välttämätöntä alistua ympärileikkaukseen. {AO6 98.2}

Kuinka huolellisesti Herra toimikaan hävittääkseen sen pakanoihin kohdistuvan ennakkoluuloisuuden, jonka juutalainen kasvatus oli niin lujasti juurruttanut Pietarin mieleen. Näyttämällä Pietarille näyssä tuon liinavaatteen ja sen sisällön Herra pyrki kitkemään apostolin mielestä tämän ennakkoluulon ja opettamaan sen tärkeän totuuden, että taivaassa ei katsota henkilöön. Juutalainen ja pakana ovat yhtä kallisarvoisia Jumalan silmissä. Kristuksen kautta pakanatkin voivat tulla osallisiksi evankeliumin siunauksista ja oikeuksista. {AO6 98.3}

Korneliuksen lähettiläät kohtaavat Pietarin

Pietarin yhä pohtiessa näyn merkitystä Korneliuksen luota lähetetyt miehet saapuivat Joppeen ja seisoivat hänen majapaikkansa portilla. Silloin Henki sanoi hänelle: »Katso, kaksi miestä etsii sinua; niin nouse nyt, astu alas ja mene arvelematta heidän kanssaan, sillä minä olen heidät lähettänyt.» {AO6 98.4}

Pietarille tämä oli vaikea määräys, ja varsin vastahakoisesti hän ryhtyi täyttämään saamaansa velvollisuutta; mutta hän ei uskaltanut olla tottelematta. Hän »meni alas miesten tykö ja sanoi: ’Katso, minä olen se, jota te etsitte; mitä varten te olette tulleet?’» He selvittivät hänelle erikoislaatuisen asiansa sanoen: »Sadanpäämies Kornelius, hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies, josta koko Juudan kansa todistaa hyvää, on pyhältä enkeliltä ilmestyksessä saanut käskyn haettaa sinut kotiinsa ja kuulla, mitä sinulla on sanottavaa.” {AO6 98.5}

Kuuliaisena Jumalalta vastikään saamilleen ohjeille apostoli lupasi lähteä heidän mukaansa. Seuraavana aamuna hän lähti kohti Kesareaa muassaan kuusi uskonveljeään. Näiden oli määrä todistaa kaikesta, mitä hän sanoisi tai tekisi ollessaan pakanoiden luona, sillä Pietari tiesi, että hän joutuisi vastuuseen rikkoessaan näin avoimesti juutalaisten opetuksia. {AO6 98.6}

Korneliuksen perhekunnan kääntymys

Kun Pietari astui tuon pakanan taloon, Kornelius ei tervehtinyt häntä tavallisena vieraana vaan taivaan kunnioittamana ja Jumalan hänen luokseen lähettämänä henkilönä. Itämaisen tavan mukaan ruhtinasta tai muuta arvohenkilöä kumarretaan ja lapset kumartavat vanhemmilleen, mutta Kornelius suunniltaan kunnioituksesta miestä kohtaan, jonka Jumala oli lähettänyt opettamaan häntä, lankesi apostolin jalkojen juureen ja kumartui maahan

hänen edessään. Pietari oli kauhuissaan, ja hän nosti sadanpäämiehen ylös sanoen: »Nouse; minäkin olen ihminen.» {AO6 98.7}

Lähettien ollessa asiallaan sadanpäämies »oli kutsunut koolle sukulaisensa ja lähimmät ystävänsä», jotta hekin kuulisivat evankeliumin sanomaa. Kun Pietari saapui, hän totesi, että paikalla oli suuri joukko odottamassa hänen julistustaan. {AO6 99.1}

Läsnäolijoille Pietari puhui ensin juutalaisten tavasta, jonka mukaan juutalaiset eivät saaneet seurustella pakanoiden kanssa, sillä tällainen merkitsi saastumista. »Te tiedätte», hän sanoi, »että on luvatonta juutalaisen miehen seurustella vierasheimoisen kanssa tai mennä hänen tykönsä; mutta minulle Jumala on osoittanut, etten saa sanoa ketään ihmistä epäpyhäksi enkä saastaiseksi. Sentähden minä vastaansanomatta tulinkin, kun minua noudettiin. Ja nyt minä kysyn: mitä varten te olette minut noutaneet?» {AO6 99.2}

Silloin Kornelius kertoi, mitä hänelle oli tapahtunut ja mitä enkeli oli sanonut, ja totesi lopuksi »Sentähden minä lähetin heti sinulle sanan, ja sinä teit hyvin, kun tulit. Nyt olemme siis tässä kaikki, Jumalan edessä, kuullaksemme kaiken, mitä Herra on käskenyt sinun puhua.» {AO6 99.3}

Pietari sanoi: »Nyt minä totisesti käsitän, ettei Jumala katso henkilöön, vaan että jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen.» {AO6 99.4}

Tuolle tarkkaavaiselle kuulijajoukolle apostoli sitten saarnasi Kristusta - hänen elämäänsä, hänen tunnustekojaan, hänen kavaltamistaan ja ristiinnaulitsemistaan, hänen ylösnousemustaan ja taivaaseen astumistaan sekä hänen toimintaansa taivaassa ihmisen edusmiehenä ja puolustajana. Osoittaessaan läsnäolijoille, että Jeesus oli syntisen ainoa toivo, Pietari itse ymmärsi entistä täydellisemmin näkemänsä näyn merkityksen, ja hänen sydämestään huokui hänen esittämänsä totuuden henki. {AO6 99.5}

Yhtäkkiä saarnan keskeytti Pyhän Hengen laskeutuminen. »Kun Pietari vielä näitä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat. Ja kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin pakanoihinkin, sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. {AO6 99.6}

»Silloin Pietari vastasi: ’Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?’ Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen.» {AO6 99.7}

Näin tuotiin evankeliumi niille, jotka olivat olleet vieraita ja muu-kalaisia, niin että he nyt olivat pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä. Korneliuksen ja hänen huonekuntansa

kääntymys oli vasta ensihedelmää sadosta, jonka korjuu oli edessäpäin. Tuo huonekunta oli alkuna laajalle armon työlle, jota tuossa pakanakaupungissa jatkettiin. {AO6 99.8}

Meidän aikamme »Korneliukset»

Tänä päivänä Jumala etsii sieluja sekä ylhäisten että alhaisten kes-kuudesta. Korneliuksen kaltaisia on paljon - henkilöitä, jotka Jumala haluaa ohjata mukaan työhönsä. Heidän myötätuntonsa on Herran kansan puolella, mutta siteet, jotka yhdistävät heitä maailmaan, pidättelevät heitä lujasti. Kristuksen puolelle asettuminen vaatii heiltä siveellistä rohkeutta. Näitä sieluja, jotka ovat niin kovin suuressa vaarassa vel-vollisuuksiensa ja ihmissuhteittensa vuoksi, tulisi pyrkiä auttamaan aivan erityisesti. {AO6 100.1}

Jumala kutsuu uutteria, nöyriä työntekijöitä, jotka vievät evanke-liumin korkeampaan yhteiskuntaluokkaan kuuluville. On tapahtuva ihmeitä aitojen kääntymysten muodossa - ihmeitä, joita ei tällä hetkellä tajuta. Tämän maan ylhäisimmätkään eivät ole ihmeitä tekevän Jumalan ulottumattomissa. Jos Jumalan työtoverit ymmärtävät käyttää saamansa tilaisuudet hyväkseen ja täyttävät velvollisuutensa rohkeasti ja uskollisesti, hän käännyttää henkilöitä, jotka kykenevät vastuullisiin tehtäviin, henkilöitä, joilla on älyä ja vaikutusvaltaa. Pyhän Hengen voimasta monet omaksuvat jumalalliset periaatteet. Totuuteen käännyttyään he Jumalan välikappaleina levittävät valoa edelleen. He kantavat erityistä huolta muista tämän laiminlyödyn yh teiskuntaluokan edustajista. He uhraavat aikaa ja rahaa Herran työlle, ja seurakunta saa uutta voi-maa ja vaikutusvaltaa. {AO6 100.2}

Koska Kornelius eli kuuliaisena kaikelle saamalleen opetukselle, Jumala johdatti tapahtumien kulun siten, että hän sai lisää totuut ta. Taivaan kartanoista lähetettiin sanansaattaja tuon roomalaisen upseerin ja Pietarin luo, jotta Kornelius pääsisi kosketuksiin sellaisen henkilön kanssa, joka kykenisi ohjaamaan hänet entistä suurempaan valoon. {AO6 100.3}

Maailmassamme on monia sellaisia, jotka ovat lähempänä Jumalan valtakuntaa kuin luulemmekaan. Tässä pimeässä synnin maailmassa Herralla on monia kallisarvoisia jalokiviä, joiden luokse hän ohjaa sanansaattajansa. Kaikkialla on ihmisiä, jotka ovat halukkaita asettumaan Kristuksen puolelle. Monet ovat halukkaita arvostamaan Jumalan viisautta kaikkea maallista hyötyä arvokkaammaksi ja tulemaan uskollisiksi soihdun kantajiksi. Kristuksen rakkauden innoittamina he innoittavat muita tulemaan hänen tykönsä. {AO6 100.4}

Seurakunta omaksuu evankeliumin viemisen pakanoille

Kun veljet Juudeassa kuulivat, että Pietari oli mennyt pakanan taloon ja saarnannut sinne kokoontuneille, he olivat yllättyneitä ja närkästyneitä. He pelkäsivät tällaisen

omavaltaiselta vaikuttavan menettelyn olevan omiaan vaikuttamaan haitallisesti hänen opetustoimintaansa. Kun he seuraavan kerran tapasivat Pietarin, he nuhtelivat häntä ankarasti sanoen: »Sinä olet käynyt ympäri-leikkaamattomien miesten luona ja syönyt heidän kanssansa.» {AO6 100.5}

Pietari selvitti heille koko asian. Hän kertoi heille näystään ja selitti, että häntä oli siinä neuvottu olemaan tekemättä enää seremo-niallista eroa ympärileikkauksen ja ympärileikkaamattomuuden välillä sekä ettei hänen enää tullut pitää pakanoita saastaisina.

Hän kertoi heille käskystä mennä pakanoiden luo, lähettien tulosta, matkastaan Kesareaan ja käynnistään Korneliuksen luona. Hän selosti sadanpäämiehen kanssa käymänsä keskustelun, jonka yhteydessä jälkimmäinen oli kertonut hänelle näystä, jossa hänen oli käsketty haettaa luokseen Pietari. {AO6 101.1}

»Kun minä rupesin puhumaan”, hän sanoi kertoessaan kokemuksistaan, »tuli Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin alussa meidänkin päällemme. Silloin minä muistin Herran sanan, jonka hän sanoi: ’Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä.’ Koska siis Jumala antoi yhtäläisen lahjan heille kuin meillekin, kun olimme uskoneet Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin mikä olin minä voidakseni estää Jumalaa?» {AO6 101.2}

Kuultuaan tämän selvityksen veljet vaikenivat. Vakuuttuneina siitä, että Pietari oli toiminut Jumalan suunnitelman mukaisesti ja että heidän ennakkoluuloinen ja hylkivä asenteensa oli täydellisesti evankeliumin hengen vastainen, he ylistivät Jumalaa sanoen: »Niin on siis Jumala pa-kanoillekin antanut parannuksen elämäksi.» {AO6 101.3}

Tällä tavoin ilman kiistoja murrettiin ennakkoluulot, hylättiin vuosisatainen syrjivä asenne ja avattiin mahdollisuus evankeliumin julistamiseen pakanoille. {AO6 101.4}

Luku 15—Vankilasta vapauteen

»Siihen aikaan kuningas Herodes otatti muutamia seurakunnan jäseniä kiinni kiduttaaksensa heitä.» {AO6 102.1}

Juudeaa hallitsi noihin aikoihin Herodes Agrippa, joka puolestaan oli Klaudiuksen, Rooman keisarin, käskyläinen. Herodes oli lisäksi Galilean neljännysruhtinas. Hän oli julkisesti kääntynyt juutalaisuuteen ja oli näennäisesti hyvin tarkka juutalaisten lain määräämissä seremonioissa. Haluten päästä juutalaisten suosioon ja siten varmistaa virkansa ja arvonsa hän ryhtyi noudattamaan heidän toivomuksiaan vainoamalla Kristuksen seurakuntaa, ryöstämällä uskovien taloja ja irtainta omaisuutta ja vangitsemalla seurakunnan johtavia jäseniä. Hän heitätti vankilaan Jaakobin, Johanneksen veljen, ja lähetti mestaajan surmaamaan hänet miekalla, kuten eräs toinen Herodes oli mestauttanut profeetta Johanneksen. Nähdessään juutalaisten olevan mielissään näistä toimista hän vangitutti myös Pietarin. {AO6 102.2}

Näitä julmuuksia harjoitettiin pääsiäisen aikaan. Kun juutalaiset juhlivat Egyptistä vapautumistaan ja olivat suuresti kunnioittavinaan Jumalan lakia, he samanaikaisesti rikkoivat tuon lain jokaista periaatetta vainoamalla ja murhaamalla Kristukseen uskovia. {AO6 102.3}

Pietari vankina teloitusta varten

Jaakobin kuolema aiheutti suuren murheen ja tyrmistyksen uskovien keskuudessa. Kun Pietarikin vangittiin, koko seurakunta ryhtyi paastoamaan ja rukoilemaan. {AO6 102.4}

Juutalaiset olivat riemuissaan siitä, että Herodes oli surmauttanut Jaakobin. Tosin jotkut paheksuivat sitä, että tämä oli tapahtunut salassa. Heidän mielestään julkinen teloitus olisi perusteellisemmin pelottanut uskovaiset ja heidän kannattajansa. Tämän vuoksi Herodes piti Pietaria vankeudessa aikoen mielistellä juutalaisia entistä enemmän mes-tauttamalla hänet julkisesti. Mutta hänelle vihjattiin, ettei olisi turvallista toimittaa tuota vanhaa apostolia mestattavaksi kaiken sen kansan nähden, joka oli tuolloin kokoontunut Jerusalemiin. Pelättiin näet, että väkijoukko alkaisi tuntea sääliä nähdessään, kuinka häntä vietiin kuolemaan. {AO6 102.5}

Papit ja vanhimmat pelkäsivät myös sitä, että Pietari saattaisi esittää yhden niistä voimallisista vetoomuksista, jotka olivat usein havahduttaneet kansan tarkastelemaan Jeesuksen elämää ja luonnetta - vetoomuksista, joita he eivät olleet kaikista väitteistään huolimatta kyenneet kumoamaan. Se into, jolla Pietari oli puolustanut Kristuksen asiaa, oli saanut monet asettumaan evankeliumin puolelle. Hallitusmiehet pelkäsivät, että jos hänelle annettaisiin tilaisuus puolustaa uskoaan sen kansanjoukon läsnäollessa, joka oli.tullut kaupunkiin juma-lanpalveluksiin, kuninkaalta vaadittaisiin hänen vapauttamistaan. {AO6 103.1}

Sillä välin kun Pietarin teloittamista lykättiin eri tekosyillä ta-pahtuvaksi pääsiäisen jälkeen, seurakunnan jäsenillä oli aikaa syvälliseen itsetutkiskeluun ja hartaaseen rukoukseen. He rukoilivat lakkaamatta Pietarin puolesta, sillä he arvelivat, ettei mikään häntä muuten pelastaisi. He tajusivat, että nyt oli tultu sellaiseen vaiheeseen, että ilman Jumalan erityistä apua Kristuksen seurakunta tuhoutuisi. {AO6 103.2}

Tällä aikaa eri kansoja edustavat jumalanpalvelijat hakeutuivat temppeliin, joka oli pyhitetty Jumalan palvelemista varten. Tuo kullalla ja kallisarvoisilla kivillä koristeltu rakennus oli kaunis ja mahtava näky. Mutta Herra ei enää ollut tuossa ihanassa paikassa. Israel oli kansakuntana kääntänyt selkänsä Jumalalle. Kun Kristus maallisen palvelustyönsä lopulla katseli viimeisen kerran temppeliä sisältä, hän sanoi: »Katso, ’teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi’» (Matt. 23: 38). Siihen asti hän oli sanonut temppeliä Isänsä huoneeksi, mutta kun Jumalan Poika poistui sen muurien sisältä, Jumala vetäytyi iäksi pois tuosta hänen kunniakseen rakennetusta pyhäköstä. {AO6 103.3}

Pietarin teloituspäivä oli lopulta määrätty, mutta yhä kohosivat uskovien rukoukset taivaan puoleen. Uskovien sisällyttäessä kaiken voimansa ja myötätuntonsa hartaisiin avunpyyntöihin Jumalan enkelit vartioivat vangittua apostolia. {AO6 103.4}

Muistaessaan, kuinka apostolit olivat aikaisemmin paenneet van-kilasta, Herodes oli tällä kertaa ryhtynyt kaksinkertaisiin varotoimiin. Kaikkien pakomahdollisuuksien ehkäisemiseksi Pietarille oli pantu vartijoiksi kuusitoista sotilasta, jotka eri vuoroissa vahtivat häntä yötä päivää. Hän oli sellissään kahden sotilaan välissä ja sidottuna kaksilla kahleilla, joista kummatkin oli kiinnitetty sotilaiden ranteisiin. Hän ei voinut liikkua heidän tietämättään. Vankilan ovien ollessa lujasti teljettyinä ja vankan vartion seistessä niiden edessä pelastuminen tai pakeneminen inhimillisin keinoin oli täysin mahdotonta. Mutta Jumalan mahdollisuudet alkavat siitä, mihin ihmisen mahdollisuudet päättyvät. {AO6 103.5}

Pietari oli suljettu kallioon hakattuun tyrmään, jonka ovet oli tarkasti lukittu ja teljetty, ja vartiossa olevat sotilaat oli pantu vastuuseen vangin vartioinnista. Mutta salvat, teljet ja roomalaiset vartiosotilaat, joiden johdosta kaiken inhimillisen avun saaminen

oli mahdotonta, tekivät Jumalan voiton sitäkin täydellisemmäksi hänen pelastaessaan Pietarin. Herodes oli kohottanut kätensä Kaikkivaltiasta vastaan, ja hän oli kärsivä täydellisen tappion. Osoittamalla väkevyytensä Jumala aikoi pelastaa sen kallisarvoisen hengen, jonka tuhoamiseksi juutalaiset punoivat juoniaan. {AO6 104.6}

Pietarin vapautuminen

Meneillään on viimeinen yö ennen aiottua teloitusta. Väkevä enkeli lähetetään taivaasta pelastamaan Pietari. Vahvat portit, joiden taakse Jumalan pyhä on suljettu, avautuvat ihmiskätten koskematta. Korkeimman enkeli astuu sisään, ja portit sulkeutuvat

äänettömästi hänen jälkeensä. Hän astuu selliin, jossa Pietari nukkuu täydellisen luottamuksen synnyttämää rauhallista unta. {AO6 104.1}

Enkeliä ympäröivä valo täyttää sellin mutta ei herätä apostolia. Vasta kun hän tuntee enkelin käden kosketuksen ja kuulee äänen sanovan: »Nouse nopeasti!» hän havahtuu sen verran, että näkee seliinsä taivaallisen valon kirkastamana ja ihanan enkelin seisomassa edessään. Vaistomaisesti hän noudattaa hänelle lausuttuja sanoja. Kun hän noustessaan kohottaa käsiään, hän tajuaa hämärästi, että kahleet ovat irronneet hänen ranteistaan. {AO6 105.1}

Jälleen taivaallisen sanansaattajan ääni käskee häntä: »Vyötä itsesi ja sido paula-anturat jalkaasi”, ja jälleen Pietari tottelee vaistomaisesti. Hän pitää katseensa naulittuna vieraaseensa ja uskoo tilanteen olevan uni tai näky. Vielä enkeli käskee: »Heitä vaippa yllesi ja seuraa minua.» Hän suuntaa kulkunsa ovelle perässään tavallisesti puhelias Pietari, joka on nyt mykkänä hämmästyksestä. He astuvat vartijan yli ja tulevat raskailla salvoilla suljetulle ovelle, joka lennähtää itsestään auki ja sulkeutuu välittömästi, vartijoiden niin sisäkuin ulkopuolellakin ollessa liikkumattomina paikoillaan. {AO6 106.1}

Saavutaan toiselle ovelle, jota myös vartioidaan sekä sisältä että ulkoa. Se avautuu samoin kuin edellinenkin saranoiden narisematta tai salpojen kolisematta. He astuvat ulos ovesta, ja se sulkeutuu taas yhtä äänettömästi. Samalla tavoin he kulkevat kolmannesta portista ja huomaavat olevansa ulkona kadulla. Sanaakaan ei lausuta, askelten ääntäkään ei kuulu. Enkeli kulkee edellä häikäisevän kirkkaan valon ympäröimänä, ja Pietari hämmentyneenä ja uskoen yhä näkevänsä unta seuraa vapauttajaansa. Näin he kulkevat kadun päähän. Sitten enkeli yhtäkkiä katoaa tehtävänsä suoritettuaan. {AO6 106.2}

Taivaallinen valo hävisi, ja Pietari tunsi olevansa täydellisessä pimeydessä. Kun hänen silmänsä tottuivat pimeyteen, se tuntui vä-hitellen hälvenevän ja hän huomasi olevansa yksin hiljaisella kadulla viileän yöilman hyväillessä hänen kasvojaan. Nyt hän tajusi olevansa vapaa, tutussa kaupunginosassa. Hän tunsi paikan samaksi, missä oli käynyt useasti ja minkä oli arvellut ohittavansa seuraavana aamuna viimeisen kerran. {AO6 106.3}

Hän koetti palauttaa mieleensä edellisten hetkien tapahtumat. Hän muisti vaipuneensa uneen sidottuna kahden sotilaan väliin ilman paula-anturoitaan ja päällysvaatteitaan. Hän silmäsi itseään ja totesi olevansa täysissä pukeissa ja vyöttäytyneenä. Hänen ranteensa, jotka olivat turvonneet julmista kahleista, olivat nyt vapaat. Hän tajusi, ettei hänen vapautensa ollut harhakuvitelma, ei uni eikä näky vaan siu-nattu tosiasia. Seuraavana päivänä hänet oli määrä viedä mestattavaksi, mutta katso, enkeli oli pelastanut hänet vankilasta ja kuolemasta. »Kun Pietari tointui, hän sanoi: ’Nyt minä totisesti tiedän, että Herra on lähettänyt enkelinsä ja pelastanut minut Herodeksen käsistä ja kaikesta, mitä Juudan kansa odotti.’» {AO6 106.4}

Apostoli suuntasi heti kulkunsa kohti taloa, jonne hänen veljensä olivat kokoontuneet ja jossa he juuri tuolla hetkellä rukoilivat hartaasti hänen puolestaan. »Kun Pietari kolkutti eteisen ovea, tuli siihen palvelijatar, nimeltä Rode, kuulostamaan; ja tunnettuaan Pietarin äänen hän ilossansa ei avannut eteistä vaan juoksi sisään ja kertoi Pietarin seisovan portin takana. He sanoivat hänelle: ’Sinä hourit.’ Mutta hän vakuutti puheensa todeksi. Niin he sanoivat: ’Se on hänen enkelinsä.’ {AO6 106.5}

»Mutta Pietari kolkutti yhä; ja kun he avasivat, näkivät he hänet ja hämmästyivät. Niin hän viittasi kädellään heitä vaikenemaan ja kertoi heille, kuinka Herra oli vienyt hänet ulos vankeudesta.» Ja Pietari »lähti pois ja meni toiseen paikkaan”. Ilo ja riemu täytti uskovien sydämen, koska Jumala oli kuullut heidän rukouksensa ja vastannut niihin vapauttamalla Pietarin Herodeksen käsistä. {AO6 107.1}

Aamulla suuri väkijoukko kerääntyi seuraamaan apostolin teloitusta. Herodes lähetti virkamiehiä vankilaan noutamaan Pietaria, joka oli määrä tuoda paikalle suuren aseja vartiomiesjoukon saattelemana, jottei hän pääsisi pakenemaan, jotta hänen suojelijansa pelkäisivät ja jotta kaikki näkisivät kuninkaan mahdin. {AO6 107.2}

Kun ovella seisseet vartijat totesivat, että Pietari oli paennut, heidät valtasi kauhu. Heille oli sanottu nimenomaan, että he joutuisivat vastaamaan vangista omalla hengellään. Tämän vuoksi he olivat olleet erityisen valppaina. Kun virkamiehet tulivat noutamaan Pietaria, sotilaat seisoivat yhä vankilan ovella, salvat ja teljet olivat yhä paikallaan, kahleet olivat yhä kiinnitetyt kahden sotilaan ranteisiin - mutta vanki oli poissa. {AO6 107.3}

Kun tieto Pietarin paosta toimitettiin Herodekselle, hänet valtasi raivo ja vimma. Syyttäen vankilan vartiostoa petollisuudesta hän määräsi heidät surmattaviksi. Herodes tiesi, ettei Pietaria ollut pelastanut mikään inhimillinen voima, mutta hän oli päättänyt olla tunnustamatta, että jumalallinen voima oli tehnyt tyhjäksi hänen suunnitelmansa, ja niin hän asettui julkeasti vastustamaan Jumalaa. {AO6 107.4}

Herodeksen kuolema

Kohta sen jälkeen kun Pietari oli vapautunut vankilasta, Herodes lähti Kesareaan. Siellä hän järjesti suuret juhlat, joiden tarkoituksena oli synnyttää ihailua ja lisätä hänen kansansuosiotaan. Näihin juhliin saapui nautinnonmetsästäjiä joka taholta, ja niissä mässäiltiin ja juopoteltiin. Komein menoin ja seremonioin Herodes näyttäytyi kansalle ja piti sille ylevän ja lennokkaan puheen. Pukeutuneena hopealta ja kullalta välkkyvään viittaan, joka vangitsi auringon säteet kimalteleviin poimuihinsa ja häikäisi katsojien silmiä, hän oli komea näky. Hänen ulkoasunsa majesteettisuus ja hänen valikoitujen sanojensa väkevyys vaikutti kokoontuneeseen joukkoon huumaavasti. Heidän aistinsa olivat jo turtuneet mässäilystä ja juopottelusta, ja he itse olivat häikäistyneitä Herodeksen komeasta ulkoasusta ja hurmaantuneita hänen käytöksestään ja kaunopuheisuudestaan. Suunniltaan

innostuksesta he antoivat ihailunsa ryöpytä hänen ylleen julistaen, ettei kukaan kuolevainen voinut näyttää sellaiselta tai puhua niin vaikuttavasti. He julistivat vielä, että he olivat aina kunnioittaneet häntä hallitsijana mutta että he tästedes palvoisivat häntä jumalana. {AO6 107.5}

Jotkut niistä, joiden nyt kuultiin ylistävän turmeltunutta syn-nintekijää, olivat vain muutamaa vuotta aikaisemmin huutaneet raivoissaan: Alas Jeesus! Ristiinnaulittakoon, ristiinnaulittakoon! Juutalaiset olivat kieltäytyneet vastaanottamasta Kristusta, jonka vaatteet, karkeat ja useinkin matkasta pölyyntyneet, olivat kätkeneet sisäänsä sydämen, joka tunsi jumalallista rakkautta. Heidän silmänsä eivät kyenneet erottamaan vaatimattoman ulkokuoren alta elämän ja kirkkauden Herraa, vaikka Kristuksen voima ilmeni heille teoissa, joihin kukaan ihminen ei kyennyt. Mutta he olivat valmiit palvomaan jumalana ylpeätä kuningasta, jonka loistavat hopeaja kultavaatteet kätkivät sisäänsä turmeltuneen, julman sydämen. {AO6 108.1}

Herodes tiesi, ettei hän ansainnut lainkaan sitä ylistystä ja kun-nioitusta, joka häneen kohdistettiin, mutta silti hän vastaanotti kansan palvonnan ikään kuin itselleen kuuluvana. Hänen sydämensä takoi riemusta ja hänen kasvoilleen levisi tyydytetyn ylpeyden hehku, kun hän kuuli huudon: »Jumalan ääni, eikä ihmisen!» {AO6 108.2}

Mutta äkkiä hänessä tapahtui kauhistava muutos. Hänen kasvonsa tulivat kalmankalpeiksi ja vääristyivät tuskasta. Suuret hikipisarat pursuivat hänen ihonsa huokosista. Hän seisoi hetken aivan kuin kivun ja kauhun lävistämänä; sitten hän käänsi kalvenneet, lyijynharmaat kasvonsa kauhistuneisiin ystäviinsä ja huusi kumealla, epätoivoisella äänellä: Se, jonka te olette korottaneet jumalaksi, on kuoleman oma. {AO6 108.3}

Mitä hirvittävimpien tuskien raastamana hänet toimitettiin pois tuolta mässäilyn ja komeilun näyttämöltä. Hetkeä aikaisemmin hän oli ylpeänä vastaanottanut tuon suunnattoman kansanpaljouden ylistyksen ja palvonnan. Nyt hän tajusi, että häneen oli tarttunut Hallitsija, joka oli häntä itseään väkevämpi. Katumus valtasi hänet: hän muisti, miten hän oli säälimättömästi vainonnut Kristuksen seuraajia; hän muisti, miten hän oli julmasti määrännyt viattoman Jaakobin surmattavaksi ja miten hän oli suunnitellut apostoli Pietarin teloittamista; hän muisti, miten hän oli pettymyksessään ja voimattomassa raivossaan määrännyt epäoikeudenmukaisen rangaistuksen vankilan vartiomiehille. Hän tunsi, että Jumala oli nyt ottanut tilille hänet, säälimättämän vainoojan. Hän ei saanut huojennusta ruumiinsa kivuille eikä mielensä tuskalle, eikä hän sellaista odottanutkaan. {AO6 108.4}

Herodes tunsi Jumalan lain, jossa sanotaan: »Älä pidä muita jumalia minun rinnallani» (2 Moos. 20: 3). Hän tiesi, että vastaanottaessaan kansan jumaloinnin hän oli täyttänyt

pahuutensa maljan äärimmilleen ja saattanut päällensä Jumalan vanhurskaan vihan. {AO6 108.5}

Sama enkeli, joka oli tullut kuninkaallisista kartanoista pelastamaan Pietarin, oli ollut vihan ja tuomion airut Herodekselle. Enkeli kosketti Pietaria herättääk-seen hänet unesta; mutta toisenlainen oli se kosketus, jolla hän tarttui tuohon jumalattomaan kuninkaaseen, kukisti hänen ylpeytensä ja kohdisti häneen Kaikkivaltiaan rangaistuksen. Herodes kuoli suuressa mielen ja ruumiin tuskassa, Jumalan rangaistuksen alaisena. {AO6 108.6}

Tämä jumalallisen oikeudenmukaisuuden osoitus vaikutti kansaan voimakkaasti. Tieto siitä, että Kristuksen apostoli oli ihmeellisellä tavalla pelastunut vankilasta ja kuolemasta, jota vastoin hänen vainoojaansa oli kohdannut Jumalan kirous, levisi kaikkialle ja sai monet uskomaan Kristukseen. {AO6 109.1}

Enkelien palvelutyö

Se, miten taivaan enkeli käski Filippuksen mennä paikkaan, jossa hän tapasi erään totuuden etsijän; se, miten Korneliukselle ilmestyi enkeli tuoden viestin Jumalalta; se, miten enkeli johdatti turvaan Pietarin, joka oli tuomittu vankeuteen ja tuomittu kuolemaan - kaikki tämä osoittaa, kuinka läheinen yhteys vallitsee taivaan ja maan välillä. {AO6 109.2}

Jumalan työn tekijälle tulisi kuvauksen näistä enkelien vierailuista tuoda voimaa ja rohkeutta. Tänä päivänä kuten apostolien Päivinä taivaalliset sanansaattajat liikkuvat yhtä todellisesti joka taholla. He pyrkivät lohduttamaan murheellisia, varjelemaan katumattomia, voittamaan ihmissydämiä Kristukselle. Emme näe heitä, mutta silti he ovat kans-samme opastamassa, neuvomassa, suojelemassa. {AO6 109.3}

Taivasta yhdistävät maahan nuo salaperäiset portaat, joiden alin askelma on tukevasti maan päällä ylimmän askelman ollessa Äärettömän valtaistuimen tasalla. Enkelit nousevat ja laskeutuvat alati näitä hohtavan kirkkaita portaita. He vievät puutteenalaisten ja ahdistettujen rukouksia ylhäiselle Isälle ja tuovat siunausta ja toivoa, rohkaisua ja apua ihmislapsille. Nämä valkeuden enkelit luovat taivaallisen ilmapiirin sielun ympärille ja kohottavat meitä kohti näkymätöntä ja iankaikkista. Emme näe heidän olemustaan luonnollisilla silmillämme - vain hengellinen katseemme kykenee tajuamaan taivaallisia. Ainoastaan hengellinen korva kuulee taivaallisten äänten suloisen soinnun. {AO6 109.4}

»Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät» (Ps. 34: 8). Jumala määrää enkelinsä pelastamaan valittunsa onnettomuudesta, suojelemaan heitä »rutolta, joka pimeässä kulkee» ja »kulkutaudilta, joka päiväsydännä häviötä tekee» (Ps. 91: 6). Monen monta kertaa enkelit ovat puhuneet ihmisille niin kuin ihminen puhuu toiselle ja johdattaneet heidät turvaan. Monen monta kertaa enke-lien rohkaisevat sanat ovat virvoittaneet uskollisten masentuneen hengen ja suunnaten heidän mielensä maallisia korkeammalle tuoneet heidän uskonsa silmien eteen ne valkeat vaatteet, kruunut ja

palmunlehvät, jotka annetaan voittajille heidän seistessään suuren valkoisen valtaistuimen ympärillä. {AO6 109.5}

Enkelien tehtävänä on tulla koeteltujen, kärsivien ja kiusattujen avuksi. He työskentelevät uupumatta niiden hyväksi, joiden puolesta Kristus kuoli. Kun syntiset päättävät antautua Vapahtajalle, enkelit vievät tiedon taivaaseen, ja taivaallisissa joukoissa vallitsee suuri riemu. »Samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse» (Luuk. 15: 7). Taivaaseen viedään tieto jokaisesta menestyksellisestä pyrkimyksestämme pimeyden karkottamiseksi ja Kristuksen tuntemuksen laajentamiseksi. Kun toimintaamme selostetaan Isän edessä, riemu sykähdyttää koko taivaallista joukkoa. {AO6 109.6}

Taivaan vallat ja voimat tarkkailevat taistelua, jota Jumalan palvelijat käyvät näennäisesti masentavissa olosuhteissa. Uusia voittoja saavutetaan, uusia mainetekoja tehdään, kun kristityt kokoontuvat Lunastajansa lipun ym pärille ja ottavat taistellakseen uskon jalon taistelun. Kaikki taivaan enkelit ovat nöyrien, uskovien Jumalan lasten palveluksessa. Kun Herran työntekijäin joukko täällä alhaalla veisaa ylistysvirsiään, taivaan kuoro veisaa heidän kerallaan ylistystä Jumalalle ja hänen Pojalleen. {AO6 110.1}

Meidän tulee ymmärtää nykyistä paremmin enkelien tehtävä. On hyvä muistaa, että taivaalliset olennot ovat jokaisen uskollisen Jumalan lapsen tukena. Valkeuden ja voiman näkymättömät sotajoukot suojelevat niitä nöyriä ja sävyisiä, jotka uskovat ja vetoavat Jumalan lupauksiin. Kerubit ja serafit ja väkevät enkelit seisovat Jumalan oikealla puolella. Kaikki he ovat »palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä» (Hebr. 1:14). {AO6 110.2}

Luku 16—Evankeliumin sanoma Antiokiassa

Sen jälkeen kun vaino oli karkottanut opetuslapset Jerusalemista, evankeliumin sanoma levisi nopeasti läpi alueiden, jotka sijaitsivat Palestiinan rajojen ulkopuolella, ja paljon pieniä uskovien ryhmiä muodostui tärkeisiin keskuksiin. Muutamat opetuslapsista »vaelsivat ympäri hamaan Foinikiaan ja Kyproon ja Antiokiaan saakka» julistaen sanaa. He rajoittivat toimintansa tavallisesti heprealaisiin ja hellenistisiin juutalaisiin, joilla oli tuohon aikaan suuria siirtokuntia miltei kaikissa maailman kaupungeissa. {AO6 111.1}

Niihin mainittuihin paikkoihin, joissa evankeliumi otettiin iloiten vastaan, kuului Antiokia, tuolloinen Syyrian pääkaupunki. Laaja kauppa, jota tuosta suuresta väestökeskuksesta käsin käytiin, toi kaupunkiin paljon eri kansallisuuksien edustajia. Sitä paitsi Antiokia tunnettiin helppoon ja nautinnolliseen elämään viehättyneiden ihmisten tyyssijana terveellisen sijaintinsa, kauniin ympäristönsä sekä asukkaittensa vaurauden, sivistyneisyyden ja hienostuneisuuden ansiosta. Apostolien aikoina se oli muuttunut hillittömyyden ja paheen kaupungiksi {AO6 111.2}

Evankeliumia opettivat Antiokiassa julkisesti eräät kyprolaiset ja kyreneläiset opetuslapset, jotka olivat tultuaan ryhtyneet julistamaan Herraa Jeesusta. »Herran käsi oli heidän kanssansa», ja heidän uuttera työnsä kantoi runsaasti hedelmää. »Suuri oli se joukko, joka uskoi ja kääntyi Herran puoleen.» {AO6 111.3}

»Sanoma heistä tuli Jerusalemin seurakunnan korviin, ja he lähettivät Barnabaan Antiokiaan.» Saavuttuaan uudelle työkentälleen Barnabas näki, kuinka paljon oli Jumalan armosta jo saatu aikaan, ja »hän iloitsi ja kehotti kaikkia vakaalla sydämellä pysymään Herrassa». {AO6 111.4}

Jumala siunasi runsaasti Barnabaan toimintaa Antiokiassa, ja uskovien joukko suureni siellä tuntuvasti. Työn laajetessa Barnabas tunsi tarpeelliseksi saada sopivaa apuvoimaa, jotta Jumalan tarjoamat uudet mahdollisuudet tulisivat käytetyiksi. Niinpä hän lähti Tarsokseen etsimään Paavalia, joka lähdettyään Jerusalemista jonkin verran aikaisemmin oli mennyt »Syyrian ja Kilikian paikkakuntiin» saarnaamaan »sitä uskoa, jota hän ennen hävitti» (Gal. 1: 21, 23). Barnabaan onnistui löytää Paavali ja saada hänet palaamaan kanssaan työtoverinaan. {AO6 111.5}

Antiokian suuri kaupunki tarjosi Paavalille erinomaisen työkentän. Hänen oppineisuutensa, viisautensa ja intonsa vaikuttivat voimakkaasti tuon sivistyskaupungin asukkaisiin. Paavali osoittautui juuri sellaiseksi apuvoimaksi kuin Barnabas oli tarvinnut. Vuoden nämä kaksi opetuslasta toimittivat yhdessä uskollisesti palvelustehtäväänsä. He toivat monille pelastavan tiedon Jeesus Nasaretilaisesta, maailman Lunastajasta. {AO6 112.1}

Opetuslasten nimeksi »kristitty”

Juuri Antiokiassa opetuslapsia alettiin ensinnä nimittää kristityiksi. Tuo nimitys annettiin heille siksi, että heidän julistusja opetustyönsä sekä keskustelujensa pääasiallisena aiheena oli Kristus. Jatkuvasti he kertoivat siitä, mitä oli tapahtunut Kristuksen maanpäällisen palvelustoiminnan päivinä, jolloin hän oli henkilö-kohtaisesti opetuslastensa kanssa. Väsymättä he selostivat hänen opetuksiaan ja hänen tekemiään parantamisihmeitä. Liikuttuneina he kuvailivat tuskaa, jota hän koki Getsemanessa, hänen kavaltamistaan, tutkimistaan ja teloittamistaan. He kuvailivat pitkämielisyyttä ja nöyryyttä, millä hän kesti vihollistensa häväistykset ja kidutukset, ja sitä jumalallista sääliä, jota tuntien hän rukoili vainoojiensa puolesta. Hänen ylösnousemuksensa ja taivaaseen astumisensa ja hänen työnsä taivaassa langenneen ihmiskunnan Välimiehenä olivat aiheita, joita he mielellään selvittelivät. Täydellä syyllä saattoivat pakanat nimittää heitä kristityiksi, sillä he saarnasivat Kristusta ja rukoilivat Jumalaa hänen välityksellään. {AO6 112.2}

Kristityn nimen he saivat Jumalalta. Se on kuninkaallinen nimi, joka annetaan kaikille, jotka tekevät liiton Kristuksen kanssa. Siitä nimestä Jaakob kirjoitti myöhemmin: »Eivätkö juuri rikkaat teitä sorra, ja eivätkö juuri he vedä teitä tuomioistuimien eteen? Eivätkö juuri he pilkkaa sitä jaloa nimeä, joka on lausuttu teidän ylitsenne?» (Jaak. 2: 6, 7). Ja Pietari julisti: »Jos — kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa.» »Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne» (1 Piet. 4:16,14). {AO6 113.1}

Antiokian uskovaiset tajusivat, että Jumala oli halukas vaikuttamaan heidän elämässään »sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi» (Fil. 2: 13). Vaikka he elivät kansan keskuudessa, joka näytti varsin vähän välittävän iankaikkisista arvoista, he pyrkivät kuitenkin havahduttamaan sydämeltään rehellisiä ja todistamaan voimalli-sesti hänestä, jota he rakastivat ja palvelivat. Vaatimattomassa pal-velustyössään he opettelivat luottamaan siihen, että elämän sanan teki väkeväksi Pyhän Hengen voima. Näin he elämän eri aloilla todistivat päivittäin uskostaan Kristukseen. {AO6 113.2}

Sen esimerkin, jota Kristuksen seuraajat näyttivät Antiokiassa, tulisi innoittaa kaikkia uskovia, jotka nykyään elävät maailman suurissa kaupungeissa. Vaikka onkin Jumalan järjestyksen mukaista, että valittuja pyhittäytyneitä ja päteviä työntekijöitä sijoitetaan tärkeisiin väestökeskuksiin johtamaan julkista toimintaa, hän haluaa myös, että näissä kaupungeissa asuvat seurakuntien jäsenet käyttävät Jumalalta saamiaan lahjoja työhön sielujen hyväksi. Suuria siunauksia on luvattu niille, jotka antautuvat täydellisesti Jumalan kutsulle. Kun tällaiset työntekijät uurastavat voittaakseen sieluja Jeesukselle, he toteavat, että monia, joita ei olisi voitu tavoittaa millään muulla tavoin, voidaan tavoittaa järkevin henkilökohtaisin lähestymistavoin. {AO6 113.3}

Jumalan työ nykypäivän maailmassa kaipaa eläviä raamatullisen totuuden edustajia. Vihityt sananpalvelijat eivät suoriudu yksinään tehtävästään julistaa varoituksen sanomaa suurille kaupungeille. Jumala ei kutsu vain saarnaajia vaan myös lääkäreitä, sairaanhoitajia, kirjaevankelistoja, seurakuntatyöntekijöitä ja muita eri tehtäviin kykeneviä pyhittäytyneitä maallikoita, jotka ovat perehtyneitä Jumalan sanaan ja jotka tuntevat hänen armonsa voiman. Heitä kutsutaan huolehti-maan niiden kaupunkien tarpeista, joissa varoituksen sanomaa ei vielä ole julistettu. Aika kuluu nopeasti ja työtä on paljon. Kaikki voimat on pantava liikkeelle, jotta nykyiset mahdollisuudet tulevat käytetyiksi viisaalla tavalla. {AO6 113.4}

Paavali ja Barnabas vihitään lähetystyöntekijöiksi

Työ, jota Paavali teki Antiokiassa Barnabaan toverina, sai hänet entistä vakuuttuneemmaksi siitä, että Herra oli kutsunut hänet toimittamaan erityistä tehtävää pakanamaailman hyväksi. Paavalin kääntymyksen hetkellä Herra oli julistanut, että hänet piti lähetettämän sananpalvelijaksi pakanoiden keskuuteen, »avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa» (Ap.t. 26: 18). Ananiaalle ilmestynyt enkeli oli sanonut Paavalista: »Hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen» (Ap.t. 9: 15). Myöhemmin oli Paavalille itselleen - hänen rukoillessaan Jerusalemin pyhäkössä - ilmestynyt taivaallinen enkeli, joka käski häntä: »Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö» (Ap.t. 22:21). {AO6 113.5}

Näin Herra oli antanut Paavalille tehtäväksi astua pakanamaailman laajalle lähetyskentälle. Valmistaakseen häntä tähän monitahoiseen ja vaikeaan työhön Jumala oli saattanut hänet kanssaan läheiseen yhteyteen ja avannut hänen profeetalliselle katseelleen näkymiä taivaan kauneudesta ja kirkkaudesta. Hänelle oli uskottu tehtäväksi julistaa sitä salaisuutta, »joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta» (Room. 16: 25) - Jumalan tahdon salaisuutta, »jota menneiden sukupolvien aikana ei ole ihmisten lapsille tiettäväksi tehty, niinkuin se nyt Hengessä on ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille: että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta, jonka palvelijaksi”, Paavali julistaa, »minä olen tullut Minulle, kaikista pyhistä halvimmalle, on annettu tämä armo: julistaa pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta ja saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka ikuisista ajoista asti on ollut kätkettynä Jumalassa, kaiken Luojassa, että Jumalan moninainen viisaus seurakunnan kautta nyt tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon sen iankaikkisen aivoituksen mukaisesti, jonka hän oli säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme» (Ef. 3: 5-11). {AO6 114.1}

Jumala oli ylenpalttisesti siunannut Paavalin ja Barnabaan työtä koko sen vuoden, jonka he viettivät uskovien keskuudessa Antiokiassa. Mutta kumpaakaan heistä ei ollut vielä virallisesti asetettu evankeliumin palvelijaksi. He olivat nyt tulleet kristillisessä kokemuksessaan vaiheeseen, jossa Jumala aikoi uskoa heille vaikean lähetystehtävän. Sen suorittamisessa he tarvitsisivat kaikkea sitä tukea, mitä seurakunnan välityksellä olisi mahdollista saada. {AO6 115.1}

»Antiokian seurakunnassa oli profeettoja ja opettajia: Barnabas ja Simeon, jota kutsuttiin Nigeriksi, ja Lukius, kyreneläinen, ja Manaen — ja Saulus. Ja heidän toimittaessaan palvelusta Herralle ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: 'Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut.'» Ennen kuin nämä apostolit lähetettiin lähetyssaarnaajina pakanamaailmaan, heidät juhlallisesti vihittiin Jumalalle paastoin ja rukouksin ja kätten päällepanemisin. Näin he saivat seurakunnalta valtuuden paitsi opettaa totuutta myös toimittaa kastamisia ja perustaa seurakuntia täydellisten seurakunnallisten valtuuksien haltijoina. {AO6 115.2}

Kristillinen seurakunta oli tuolla hetkellä siirtymässä merkittävään vaiheeseen. Nyt oli tarkoituksena ruveta tarmokkaasti julistamaan evankeliumin sanomaa pakanoiden keskuudessa, ja tämän työn ansiosta seurakunta oli saava vahvistusta suuresta sielusadosta. Tämän työn johtajiksi määrätyt apostolit joutuisivat epäluulojen, ennakkoluuloisuuden ja kateuden kohteiksi. Heidän opetuksensa sen »erottavan väliseinän» (Ef. 2: 14) purkamisesta, joka oli niin pitkään erottanut juutalaiset ja pakanat toisistaan, langettaisi luonnollisesti heidän päälleen syytteen harhaoppisuudesta. Kiihkomieliset, uskovat juutalaiset asettaisivat myös kyseenalaiseksi heidän valtuutensa toimia evankeliumin palvelijoina. Jumala näki ennalta vaikeudet, joita hänen palvelijansa joutuisivat kohtaamaan. Jotta heidän työtään ei asetettaisi kyseenalaiseksi, hän antoi seurakunnalle ilmoituksen, jossa hän määräsi, että heidät julkisesti erotettaisiin sananpalvelijoiksi. Heidän vihkimyksensä oli julkisena vahvistuksena sille, että Jumala oli määrännyt heidät viemään pakanoille evankeliumin ilosanomaa. {AO6 116.1}

Sekä Paavali että Barnabas olivat jo saaneet valtuutensa Jumalalta itseltään, eikä kätten päällepaneminen merkinnyt heille minkään uuden armolahjan tai käytännön edellytyksen saamista. Se oli tunnustettu tapa asettaa joku hänelle määrättyyn virkaan ja vahvistaa hänen toimintavaltuutensa tuossa virassa. Sillä painettiin seurakunnan sinetti Jumalan työhön. {AO6 116.2}

Juutalaiselle tämä menettely oli merkittävä. Kun juutalaisisä siunasi lapsiaan, hän laski kätensä kunnioittavasti heidän päänsä päälle. Kun eläin vihittiin uhriksi, papilliset valtuudet omistava henkilö laski kätensä sen pään päälle. Ja kun uskovien seurakunnan sananpalvelijat Antiokiassa panivat kätensä Paavalin ja Barnabaan päälle, he sillä teollaan

pyysivät Jumalaa suomaan siunauksensa noille valituille apostoleille heidän omistautuessaan sille erityistehtävälle, johon heidät oli määrätty. {AO6 116.3}

Seurakunnan antamat sananjulistajan valtuudet

Myöhemmin tätä kätten päällepanolla tapahtuvaa virkaan asettamista käytettiin sangen väärin; toimitukseen liitettiin aiheetonta merkitystä, aivan kuin tällä tavoin asetetut olisivat yhtäkkiä saaneet jonkin voiman, joka teki heidät muka välittömästi kelvollisiksi mihin tahansa sananpalvelijan tehtäviin. Mutta näiden kahden apostolin virkaan erottamisen yhteydessä ei viitata sanallakaan sellaiseen, että he olisivat tuossa kätten päällepanossa saaneet jonkinlaista voimaa. Tekstissä on vain yksinkertainen maininta heidän asettamisestaan ja siitä, mikä merkitys tällä oli heidän tulevalle työlleen. {AO6 116.4}

Olosuhteet, jotka liittyvät Paavalin ja Barnabaan erottamiseen Pyhän Hengen ohjaamana omaan erityistehtäväänsä, osoittavat selvästi, että Herra toimii nimeämiensä välikappaleiden avulla järjestäytyneessä seurakunnassaan. Vuosia aikaisemmin, kun Paavali sai itseltään Vapahtajalta ilmoituksen häntä koskevasta Jumalan suunnitelmasta, Paavali joutui välittömästi tämän jälkeen kosketuksiin vastikään perustetun Damaskoksen seurakunnan jäsenten kanssa. Mainittu seurakunta ei sitä paitsi jäänyt pitkäksi aikaa epätietoiseksi siitä, mitä tuo kääntymykseen tullut fariseus oli kokenut. Nyt tuolloin annettua ju-malallista käskyä oli määrä ryhtyä toteuttamaan entistä perus-teellisemmin. Pyhä Henki todisti jälleen, että Paavali oli valittu ase viemään evankeliumia pakanoille, ja Henki antoi seurakunnan tehtäväksi asettaa virkaansa hänet ja hänen työtoverinsa. Antiokian seurakunnan johtajien toimittaessa palvelusta Herralle ja paastotessa »Pyhä Henki sanoi: ’Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut.’» {AO6 117.1}

Jumala on asettanut maanpäällisen seurakuntansa valon välittäjäksi, ja sen kautta hän ilmoittaa aikomuksensa ja tahtonsa. Hän ei anna jollekin palvelijoistaan kokemusta, joka olisi riippumaton itse seurakunnan kokemuksesta tai sille vastakkainen. Myöskään hän ei anna jollekin henkilölle tietoa koko seurakuntaa koskevasta tahdostaan seurakunnan - Kristuksen ruumiin - jäädessä siitä itse tietämättömäksi. Viisaudessaan hän saattaa palvelijansa läheiseen yhteyteen seurakuntansa kanssa, jotta he luottaisivat vähemmän itseensä ja enemmän muihin, jotka hän ohjaa edistämään hänen työtään. {AO6 117.2}

Seurakunnassa on aina ollut henkilöitä, jotka alinomaa pyrkivät yksilölliseen riippumattomuuteen. He eivät nähtävästi kykene tajuamaan tällaisen riippumattomuuden olevan omiaan johtamaan siihen, että ihminen luottaa liikaa itseensä, luottaa omaan arvostelukykyynsä eikä niinkään kuuntele neuvoja tai arvosta veljiensä harkintakykyä, varsinkaan niiden viranhaltijoiden, jotka Jumala on määrännyt kansansa johtoon. Jumala on antanut seurakunnalleen erityisen valtuuden ja voiman, jota kenelläkään ei ole oikeus

ylenkatsoa eikä halveksia, sillä sitä halveksiessaan ihminen halveksii Jumalan ääntä. {AO6 117.3}

Ne, jotka ovat taipuvaisia pitämään omaa arvostelukykyään luo-tettavimpana, ovat vakavassa vaarassa. Saatana pyrkii innokkaasti erottamaan tällaiset niiden yhteydestä, jotka ovat valon välittäjiä ja joiden välityksellä Jumala on toiminut voimistaakseen ja laajentaakseen työtänsä maan päällä. Ylenkatsoessaan ja halveksiessaan niitä, joille Jumala on määrännyt johtamisvastuun totuuden asian edistämisessä, henkilö hylkää keinot, jotka Jumala on säätänyt kansansa auttamiseksi, rohkaisemiseksi ja vahvistamiseksi. Jos joku Herran työn tekijöistä si-vuuttaa ne ja on sitä mieltä, että hänen on saatava valonsa ehdottomasti suoraan Jumalalta, hän saattaa itsensä tilanteeseen, jossa hän helposti joutuu sielunvihollisen pettämäksi ja kukistuu. Herra on järjestänyt viisaudessaan niin, että läheinen keskinäinen yhteys, jota kaikkien uskovaisten tulisi pitää yllä, liittää kristityn kristittyyn ja seurakunnan seurakuntaan. Näin inhimillinen välikappale kykenee yhteistyöhön jumalallisen kanssa. Näin kaikki voimat mukautuvat Pyhän Hengen ohjaukseen ja kaikki uskovaiset pyrkivät yhteisin järjestynein ja suunnitelmallisin toimin välittämään Jumalan armon ilosanomaa. {AO6 117.4}

Paavali piti virallista sananpalvelukseen asettamistaan merkkinä uuden ja tärkeän vaiheen alkamisesta hänen elämäntyössään. Tuosta hetkestä hän myöhemmin katsoi toimittaneensa apostolin virkaa kristillisessä seurakunnassa. {AO6 118.1}

Evankeliumin valon loistaessa kirkkaana Antiokiassa Jerusalemiin jääneet apostolit jatkoivat tärkeää työtä. Joka vuosi juhlien aikaan Jerusalemiin saapui temppelijumalanpalveluksiin paljon juutalaisia kaikista maista. Jotkut näistä pyhiinvaeltajista olivat hyvin hurskaita ihmisiä ja profetioiden hartaita tutkijoita. He tarkkasivat ja kaipasivat luvatun Messiaan, Israelin toivon, tulemusta. Jerusalemin ollessa täynnä näitä vieraita apostolit saarnasivat Kristusta horjumattoman rohkeasti vaikka tiesivät, että heidän henkensä oli tämän johdosta jatkuvasti vaarassa. Jumalan Henki painoi sinettinsä heidän työhönsä. Monet kääntyivät uskoon, ja palatessaan kotiinsa maailman eri osiin nämä sirottelivat totuuden siemeniä kaikkien kansojen ja kaikkien yhteiskuntaluokkien keskuuteen. {AO6 118.2}

Huomattavimpia tähän työhön osallistuneista apostoleista olivat Pietari, Jaakob ja Johannes, jotka olivat varmoja siitä, että Jumala oli määrännyt heidät saarnaamaan Kristusta maanmiestensä keskuudessa kotimaassaan. He työskentelivät uskollisesti ja viisaasti. He todistivat asioista, joita olivat nähneet ja kuulleet, ja vetosivat »lujempaan profeetalliseen sanaan» (2 Piet. 1:19) saadakseen koko Israelin vakuuttuneeksi siitä, »että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka» juutalaiset ristiinnaulitsivat (Ap.t. 2: 36). {AO6 118.3}

Luku 17—Evankeliumin airuet

»Pyhän Hengen lähettäminä» Paavali ja Barnabas, veljien erotettua heidät Antiokiassa sananpalvelukseen, »menivät Seleukiaan ja purjehtivat sieltä Kyproon». Näin apostolit aloittivat ensimmäisen lähetysmatkansa. {AO6 119.1}

Paavali, Barnabas ja Markus Kyproksessa

Kypros oli yksi niistä paikoista, joihin uskovaiset olivat paenneet Jerusalemista Stefanuksen kuolemaa seuranneen vainon vuoksi. Kyproksesta oli joitakin henkilöitä matkustanut edelleen Antiokiaan ja julistanut »evankeliumia Herrasta Jeesuksesta» (Ap.t 11: 20). Barnabas itsekin oli »syntyisin Kyprosta» (Ap.t. 4: 36), ja nyt hän ja Paavali, mukanaan Barnabaan sukulainen Johannes Markus, lähtivät tuolle saarelle. {AO6 119.2}

Markuksen äiti oli kääntynyt kristinuskoon, ja hänen kotinsa Jerusalemissa oli opetuslasten turvapaikkoja. Sinne he olivat aina tervetulleita ja siellä he aina saivat levätä. Niinpä erään kerran, kun apostolit olivat vierailulla Markuksen äidin kodissa, Markus ehdotti Paavalille ja Barnabaalle,että hän lähtisi heidän mukaansa heidän lähetysmatkalleen. Hän tunsi Jumalan mielisuosion sydämessään ja halusi omistautua kokonaan evankeliointityölle. {AO6 119.3}

Saavuttuaan Salamiiseen apostolit »julistivat Jumalan sanaa juutalaisten synagoogissa -.Ja kun he olivat vaeltaneet kautta koko saaren Pafokseen asti, tapasivat he erään juutalaisen miehen, noidan ja väärän profeetan, jonka nimi oli Barjeesus. Hän oleskeli käskynhaltijan, Sergius Pauluksen, luona, joka oli ymmärtäväinen mies. Tämä kutsui luoksensa Barnabaan ja Sauluksen ja halusi kuulla Jumalan sanaa. Mutta Elymas, noita - sillä niin tulkitaan hänen nimensä - vastusti heitä, koettaen kääntää käskynhaltijaa pois uskosta.» {AO6 119.4}

Noita Elymas

Vastarinnatta ei saatana salli Jumalan valtakuntaa rakennettavan maan päällä. Pahan voimat käyvät lakkaamatta taistelua evankeliumin levittämiseen järjestettyjä voimia vastaan.
Nämä pimeyden voimat ovat erityisen toimeliaita silloin, kun totuutta julistetaan arvossapidetyille ja nuhteettomille henkilöille. Näin oli silloinkin, kun Sergius Paulus, Kyproksen käskynhaltija, kuunteli evankeliumin sanomaa. Käskynhaltija oli haettanut apostolit luokseen perehtyäkseen sanomaan, jota he olivat tulleet levittämään. Nyt pahan voimat, jotka toimivat noita Elymaan välityksellä, pyrkivät turmiollisilla vihjeillään käännyttämään hänet pois uskosta ja tekemään siten tyhjäksi Jumalan aivoituksen. {AO6 119.5}

Langennut vihollinen pyrkii näin aina pysyttämään joukoissaan vaikutusvaltaisia henkilöitä, jotka kääntyessään tukisivat tun-tuvalla tavalla Jumalan asiaa. Mutta uskollisen

evankeliumin levittäjän ei tarvitse pelätä joutuvansa tappiolle sielunvihollisen edessä, sillä hänellä on oikeus saada voima korkeudesta, niin että hän kykenee torjumaan kaikki saatanalliset voimat. {AO6 120.1}

Vaikka saatana uhkasi näin voimallisesti Paavalia, tällä oli roh-keutta nuhdella miestä, jonka välityksellä sielunvihollinen toimi. »Täynnä Pyhää Henkeä» apostoli »loi katseensa häneen ja sanoi: ’Voi sinua, joka olet kaikkea vilppiä ja kavaluutta täynnä, sinä perkeleen sikiö, kaiken vanhurskauden vihollinen, etkö lakkaa vääristelemästä Herran suoria teitä? Ja nyt, katso, Herran käsi on sinun päälläsi, ja sinä tulet sokeaksi etkä aurinkoa näe säädettyyn aikaan asti.’ Ja heti lankesi hänen päällensä synkeys ja pimeys, ja hän kävi ympäri ja etsi taluttajaa. Kun nyt käskynhaltija näki, mitä oli tapahtunut, niin hän uskoi, ihmetellen Herran oppia.» {AO6 120.2}

Noita oli ummistanut silmänsä evankeliumin totuutta tukeville todisteille, ja vanhurskaassa vihassaan Herra sulki hänen luonnolliset silmänsä, niin ettei hän nähnyt päivänvaloa. Elymas ei tullut sokeaksi pysyvästi vaan ainoastaan tilapäisesti, niin että hän ymmärtäisi tehdä parannuksen ja pyytää anteeksiantamusta Jumalalta, jota hän oli niin suuresti murehduttanut. Se hämmennys, johon hän näin joutui, teki tyhjiksi hänen kavalat juonensa Kristuksen oppia vastaan. Se, että hänen oli hapuiltava ympärilleen sokeana, todisti kaikille, että ne tunnusteot, joita apostolit olivat tehneet ja jotka Elymas oli selittä-nyt silmänkääntötempuiksi, olivat tapahtuneet Jumalan voimasta. Vakuuttuneena apostolien opettaman opin paikkansapitävyydestä käskynhaltija vastaanotti evankeliumin. {AO6 121.1}

Elymaksella ei ollut koulusivistystä, mutta hän oli kuitenkin eri-tyisen sovelias tekemään saatanan työtä. Jumalan totuuden julistajat kohtaavat kavalan vihollisensa monissa eri hahmoissa. Toisinaan hänen välikappaleensa ovat oppineita mutta vielä useammin oppimattomia henkilöitä, jotka hän on harjaannuttanut menestyksekkäiksi sielujen pettämisessä. Kristuksen sananpalvelijan velvollisuutena on pysyä uskollisesti paikallaan Jumalan pelossa ja hänen väkevyytensä voimassa. Näin hän saattaa häpeään saatanan sotajoukot ja saavuttaa voiton Herran nimessä. {AO6 121.2}

Markus palaa kotiinsa

Paavali ja hänen matkatoverinsa jatkoivat matkaansa ja tulivat Pamfylian Pergeen. Heidän tiensä oli vaivalloinen. He kohtasivat vaikeuksia ja koettelemuksia ja heitä uhkasivat vaarat joka taholla. Kylissä, kaupungeissa ja yksinäisillä teillä heitä ympäröivät näkyvät ja näkymättömät vaarat. Mutta Paavali ja Barnabas olivat oppineet luottamaan Jumalan varjelukseen. Heidän sydämensä oli täynnä palavaa rakkautta hukkuvia sieluja kohtaan. Kadonneita lampaita etsivinä uskollisina paimenina he eivät piitanneet vähääkään omasta mukavuudestaan. Itsensä unohtaen he säilyttivät lujuutensa väsymyksestä, nälästä

ja kylmyydestä huolimatta. Heillä oli silmiensä edessä vain yksi tavoite: laumasta eksyneiden pelastaminen. {AO6 121.3}

Matkan tässä vaiheessa Markus pelon ja masennuksen vallassa luopui joksikin aikaa pyrkimyksestään omistautua koko sydämestään Herran työlle. Tottumattomana vaikeuksiin hän lannistui matkan vaaroista ja koettelemuksista. Hän oli työskennellyt menestyksellisesti suotuisissa olosuhteissa; mutta nyt, keskellä vastustusta ja vaaroja, jotka niin kovin usein kohtaavat tienraivaajaa, hän ei kyennyt kestämään rasituksia jalon ristin sotilaan tavoin. Hän ei ollut vielä oppinut kohtaamaan vaaroja, vainoja ja vastoinkäymisiä pelottomin mielin. Apostolien vaeltaessa eteenpäin ja vielä suurempien vaikeuksien odottaessa heitä matkan varrella Markus alkoi pelätä. Mene-tettyään kokonaan rohkeutensa hän kieltäytyi jatkamasta pitemmälle ja palasi Jerusalemiin. {AO6 121.4}

Tämän menettelyn johdosta Paavali arvosteli Markusta jonkin aikaa kielteisesti ja ankarastikin. Barnabas puolestaan oli valmis antamaan Markukselle anteeksi hänen kokemattomuutensa vuoksi. Hän toivoi hartaasti, ettei Markus luopuisi sananpalvelijan työstä, sillä hän näki Markuksessa ominaisuuksia, joiden ansiosta hänestä kehittyisi hyödyllinen Kristuksen työntekijä. Myöhempinä vuosina hänen myötätuntonsa Markusta kohtaan tuli runsaasti palkituksi, sillä tuo nuori mies antautui varauksettomasti Herran palvelukseen ja julisti evankeliumin sanomaa vaikeilla lähe-tyskentillä. Jumalan siunauksen ja Barnabaan viisaan valmennuksen myötävaikutuksella hänestä kehittyi arvokas työntekijä. {AO6 122.1}

Paavali teki myöhemmin sovinnon Markuksen kanssa ja hyväksyi hänet työtoverikseen. Hän myös kiitteli häntä kolossalaisille henkilönä, joka oli hänen auttajansa »työssä Jumalan valtakunnan hyväksi» ja oli hänelle »lohdutukseksi» (Kol. 4: 11). Vielä hieman ennen kuolemaansa hän totesi Markuksen olevan hänelle »hyvin tarpeellinen palvelukseen» (2 Tim. 4:11). {AO6 122.2}

Paavalin saarna Pisidian Antiokiassa

Markuksen lähdettyä Paavali ja Barnabas menivät Pisidian Antiokiaan. Sapatinpäivänä he astuivat juutalaiseen synagoogaan ja istuutuivat. »Ja sittenkuin lakia ja profeettoja oli luettu, lähettivät synagoogan esimiehet sanomaan heille: ’Miehet, veljet, jos teillä on jokin kehoituksen sana kansalle, niin puhukaa.’» Saatuaan tällaisen pyynnön puhua »Paavali nousi ja viittasi kädellään ja sanoi: ’Te Israelin miehet ja te, jotka Jumalaa pelkäätte, kuulkaa!’» Tämän jälkeen seurasi suurenmoinen saarna. Paavali ryhtyi selvittämään, mitä kaikkea Herra oli tehnyt juutalaisille sen jälkeen kun he olivat vapautuneet Egyptin orjuudesta ja kuinka heille oli luvattu Vapahtaja, joka olisi Daavidin siementä; ja hän julisti rohkeasti, että Daavidin »jälkeläisistä on Jumala lupauksensa mukaan antanut tulla Jeesuksen Israelille Vapahtajaksi, sittenkuin Johannes ennen hänen tuloansa oli saarnannut parannuksen kastetta kaikelle Israelin kansalle. Mutta kun Johannes oli juoksunsa päättävä,

sanoi hän: ’En minä ole se, joksi minua luulette; mutta katso, minun jälkeeni tulee se, jonka kenkiä minä en ole arvollinen jaloista riisumaan.’» Tällä tavoin hän voimallisesti saarnasi Jeesusta ja julisti hänen olevan ihmisten Vapahtaja, profetioiden Messias. {AO6 123.1} Tämän julistettuaan Paavali sanoi: »Miehet, veljet, te Aabrahamin suvun lapset, ja te, jotka Jumalaa pelkäätte, meille on tämän pelastuksen sana lähetetty. Sillä koska Jerusalemin asukkaat ja heidän hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet, niin he tuomitessaan hänet myös toteuttivat profeettain sanat, joita kunakin sapattina luetaan.» {AO6 124.1}

Paavali ei empinyt lausua selvää totuutta siitä, kuinka juutalaisten johtajat olivat hylänneet Vapahtajan. »Vaikka he eivät löytäneet mitään, mistä hän olisi kuoleman ansainnut», apostoli julisti, »anoivat he Pilatukselta, että hänet surmattaisiin. Ja kun he olivat täyttäneet kaiken, mikä hänestä on kirjoitettu, ottivat he hänet alas puusta ja panivat hautaan. Mutta Jumala herätti hänet kuolleista. Ja hän ilmestyi useina päivinä niille, jotka olivat tulleet hänen kanssansa Galileasta Jerusalemiin ja jotka nyt ovat hänen todistajansa kansan edessä.” {AO6 124.2}

»Me julistamme teille sen hyvän sanoman», apostoli jatkoi, »että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen, niinkuin myös toisessa psalmissa on kirjoitettu: ’Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt.’ Ja että hän herätti hänet kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: ’Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot.’ Sentähden hän myös toisessa paikassa sanoo: ’Sinä et salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.’ Sillä kun Daavid oli aikanansa Jumalan tahtoa palvellut, nukkui hän ja tuli otetuksi isiensä tykö ja näki katoavaisuuden. Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta.» {AO6 124.3}

Ja nyt, puhuttuaan selkeästi Messiasta koskevien tuttujen pro-fetioiden täyttymyksestä, Paavali saarnasi heille parannusta ja syntien anteeksisaamista, josta he pääsisivät osallisiksi Jeesuksen, Vapahtajansa, ansioiden turvin. »Olkoon siis teille tiettävä», hän sanoi, »että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.» {AO6 124.4}

Jumalan Henki vaikutti lausutuissa sanoissa ja kosketti sydämiä. Apostolin viittaus Vanhan testamentin profetioihin ja hänen toteamuksensa niiden täyttymyksestä Jeesus Nasaretilaisen palvelustoiminnassa saivat vakuuttuneeksi monen sellaisen, joka oli ikävöinyt luvatun Messiaan tulemusta. Puhujan vakuutus pelastuksen »hyvän sanoman» kuulumisesta yhtä lailla juutalaiselle kuin pakanallekin toi toivoa ja riemua niille, jotka eivät kuuluneet Aabrahamin lasten joukkoon lihan mukaan. {AO6 124.5}

»Kun he lähtivät ulos, pyydettiin heitä puhumaan näitä asioita tulevanakin sapattina.» Kun seurakunta oli vihdoin hajaantunut, »seurasivat monet juutalaiset ja jumalaapelkääväiset käännynnäiset», jotka olivat vastaanottaneet heille tuona päivänä

julistetun ilosanoman, »Paavalia ja Barnabasta, jotka puhuivat heille ja kehottivat heitä pysymään Jumalan armossa». {AO6 124.6} **Juutalaiset suuttuvat, pakanat iloitsevat**

Kiinnostus, jonka Paavalin saarna Pisidian Antiokiassa herätti, johti siihen, että seuraavana sapattina »kokoontui lähes koko kaupunki kuulemaan Jumalan sanaa. Mutta nähdessään kansanjoukot juutalaiset tulivat kiihkoa täyteen ja väittelivät Paavalin puheita vastaan ja herjasivat. {AO6 125.1}

»Silloin Paavali ja Barnabas puhuivat rohkeasti ja sanoivat: ’Teille oli Jumalan sana ensiksi puhuttava; mutta koska te työnnätte sen luotanne ettekä katso itseänne mahdollisiksi iankaikkiseen elämään, niin katso, me käännymme pakanain puoleen. Sillä näin on Herra meitä käskenyt: »Minä olen pannut sinut pakanain valkeudeksi, että sinä olisit pelastukseksi maan ääriin asti».’» {AO6 125.2}

»Sen kuullessansa pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään.» He iloitsivat ylenpalttisesti siitä, että Kristus tunnusti heidät Jumalan lapsiksi, ja kiitollisin sydämin he kuuntelivat julistettua sanaa. Ne, jotka uskoivat, olivat innokkaita välittämään evankeliumin sanomaa muille, ja näin »Herran sanaa levitettiin kaikkeen siihen maakuntaan». {AO6 125.3}

Jo vuosisatoja aikaisemmin Hengen innoittama kirjoittaja oli kuvannut tätä pakanoiden kokoamista, mutta nuo profeetalliset sanat oli tajuttu varsin epämääräisesti. Hoosea oli sanonut: »Israelilaisten luku on oleva niinkuin meren hiekka, jota ei voi mitata eikä lukea. Ja siinä paikassa, jossa heille on sanottu: ’Te ette ole minun kansani’, heille sanotaan: ’Elävän Jumalan lapset!’» Ja vielä: »Minä kylvän hänet itselleni tähän maahan, minä armahdan LooRuhamaa ja sanon Loo-Ammille: ’Sinä olet minun kansani’; ja hän vastaa: ’Minun Jumalani’» (Joos. 1: 10; 2: 23; Loo-Ruhama merkitsee ’ei armahdettu’ ja Loo-Ammi ’ei minun kansani’). {AO6 125.4}

Vapahtaja itse ennusti maallisen palvelustoimintansa aikana, että evankeliumia levitettäisiin pakanoiden keskuuteen. Viinitarhasta esittämässään vertauksessa hän julisti katumattomille juutalaisille: »Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä» (Matt. 21: 43). Ja ylösnousemuksensa jälkeen hän käski opetuslastensa mennä »kaikkeen maailmaan» ja tehdä »kaikki kansat minun opetuslapsikseni”. Heidän ei pitänyt jättää varoittamatta ketään, vaan heidän tuli saarnata »evankeliumia kaikille luoduille» (Matt. 28:19; Mark. 16:15). {AO6 125.5}

Vaikka Paavali ja Barnabas kääntyivät Pisidian Antiokiassa pakanoiden puoleen, he eivät lakanneet työskentelemästä juutalaisten hyväksi muualla, missä olosuhteet olivat suotuisat julistukselle. Myöhemmin Tessalonikassa, Korintissa, Efesoksessa ja muissa tärkeissä keskuksissa Paavali ja hänen työtoverinsa saarnasivat evankeliumia sekä juutalaisille että pakanoille. Mutta päätarmonsa he suuntasivat tästedes Jumalan

valtakunnan rakentamiseen pakana-alueilla, sellaisten kansojen keskuudessa, joilla oli vain vähän tai ei lainkaan tietoa tosi Jumalasta ja hänen Pojastaan. {AO6 125.6}

Paavali ja hänen työtoverinsa tunsivat myötätuntoa kaikkia niitä kohtaan, jotka olivat »ilman Kristusta, - - vailla Israelin kan-salaisoikeutta ja vieraat lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa”. Sen uupumattoman työn ansiosta, jota apostolit tekivät pakanoiden keskuudessa, ne, jotka olivat »vieraita» ja »muukalaisia» ja »ennen - kaukana», saivat tietää päässeensä »lähelle Kristuksen veressä» ja uskomalla hänen sovitusuhriinsa olevansa »pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä» (Ef. 2: 12,13,19). {AO6 126.1}

Edeten uskossa Paavali työskenteli taukoamatta Jumalan valtakunnan rakentamiseksi niiden keskuudessa, joita Israelin opettajat olivat ylenkatsoneet. Alati hän todisti, että Kristus Jeesus oli »kuningasten Kuningas ja herrain Herra» (1 Tim. 6: 15), ja kehotti uskovia vaeltamaan »juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen» (Kol. 2: 7). {AO6 126.2}

Niille, jotka uskovat, Kristus on luja perusta. Tämän elävän kallion varaan voivat sekä juutalaiset että pakanat rakentaa. Se on tarpeeksi laaja kaikille ja tarpeeksi vahva kannattamaan koko maailman painon ja kuorman. Tämä on seikka, josta Paavalikin huomautti selkein sanoin. Puhuessaan palvelustoimintansa viimeisinä päivinä joukolle pakanakristittyjä, jotka olivat säilyttäneet vahvana rakkautensa evankeliumin totuuteen, apostoli kirjoitti: »Te olette - - apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus» (Ef. 2: 19, 20). {AO6 126.3}

Evankeliumin sanoman levitessä Pisidiassa ne Antiokian juutalaiset, jotka eivät tähän sanomaan uskoneet, sokeassa ennakkoluuloisuudessaan »yllyttivät jumalaapelkääväisiä ylhäisiä naisia ja kaupungin ensimmäisiä miehiä ja nostivat vainon Paavalia ja Barnabasta vastaan, ja ne ajoivat heidät pois» tuolta alueelta. {AO6 126.4}

Apostolit eivät masentuneet tästä kohtelusta. He muistivat Mestarinsa sanat: »Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä» (Matt. 5:11,12). {AO6 126.5}

Evankeliumin sanoma eteni, ja apostoleilla oli täysi syy tuntea mielensä rohkeaksi. He olivat työssään pisidialaisten keskuudessa Antiokiassa kokeneet suuria siunauksia, ja ne uskovat, jotka he jättivät joksikin aikaa jatkamaan työtä omin neuvoin, »tulivat täytetyiksi ilolla ja Pyhällä Hengellä». {AO6 126.6}

Luku 18—Sanoma pakanoiden keskuudessa

Pisidian Antiokiasta Paavali ja Barnabas menivät Ikonioniin. Siellä he aloittivat toimintansa, kuten Antiokiassakin, juutalaisten synagoogasta. Heillä oli tuntuvaa menestystä; »suuri joukko sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskoi”. Mutta Ikonionissa, kuten muuallakin, missä apostolit työskentelivät, »ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, yllyttivät ja kiihdyttivät pakanain mieltä veljiä vastaan». {AO6 127.1}

Juutalaisten vastustusta Ikonionissa

Apostolit eivät kuitenkaan luopuneet tehtävästään, sillä monet ottivat vastaan Kristuksen evankeliumin. Kokemastaan vastustuksesta, kateudesta ja ennakkoluuloisuudesta huolimatta he jatkoivat työtään ja »puhuivat rohkeasti, luottaen Herraan”; ja Jumala »armonsa sanan todistukseksi antoi tapahtua tunnustekoja ja ihmeitä heidän kättensä kautta”. Nämä todisteet Jumalan mielisuosiosta vaikuttivat voimallisesti niihin, joiden mieli oli avoinna vakaumuksen muodostamiselle, ja evankeliumi sai uusia käännynnäisiä. {AO6 127.2}

Se, että apostolien levittämä sanoma sai yhä enemmän suosiota, synnytti kateutta ja vihaa niissä juutalaisissa, jotka eivät tätä sanomaa vastaanottaneet, ja he päättivät tehdä heti lopun Paavalin ja Barnabaan työstä. Valheellisten ja liioiteltujen huhujen avulla he saivat viranomaiset pelkäämään, että koko kaupunkia uhkasi kansannousu. He selittivät, että suuret määrät ihmisiä olivat asettuneet apostolien kannattajiksi, ja vihjasivat, että tämän takana olivat salaiset ja vaa-ralliset suunnitelmat. {AO6 127.3}

Näiden syytösten johdosta opetuslapset joutuivat useita kertoja viranomaisten eteen, mutta he puolustautuivat niin selkeällä ja järkevällä tavalla ja esittivät opettamansa asiat niin tyynesti ja perusteellisesti, että tekivät kuulijoihinsa voimakkaan myönteisen vaikutuksen. Vaikka hallintoviranomaisilla oli ennakkoluuloja heitä kohtaan kuulemiensa valheellisten väitteiden johdosta, he eivät uskaltaneet tuomita heitä. Heidän oli pakostakin tunnustettava, että Paavalin ja Barnabaan opetukset olivat omiaan tekemään ihmisistä hyviä, lainkuuliaisia kansalaisia ja että kaupungin moraali ja järjestys paranisi, jos apostolien opettamat totuudet otettaisiin vastaan. {AO6 127.4}

Opetuslasten kokeman vastustuksen vuoksi totuuden sanoma sai suurta julkisuutta. Juutalaiset totesivat pyrkimyksensä uusien opettajien työn tuhoamiseksi johtaneen vain siihen, että uusi usko sai entistä enemmän käännynnäisiä. »Kaupungin väestö jakaantui: toiset olivat juutalaisten puolella, toiset taas apostolien puolella.» {AO6 128.1}

Niin raivoissaan olivat juutalaisten johtajat käänteestä, jonka asiat olivat saamassa, että he päättivät saavuttaa päämääränsä väkivalloin. Vetoamalla ymmärtämättömän, meluavan roskajoukon alhaisimpiin tunteisiin he onnistuivat saamaan aikaan mellakan, jonka he selittivät aiheutuneen opetuslasten opetuksesta. Tämän valheellisen syytöksen avulla he

toivoivat saavansa hallintoviranomaisilta apua aikomuksensa to-teuttamiseksi. He päättivät, ettei apostoleille pitänyt suoda mahdol-lisuutta puolustautua. Roskajoukon oli puututtava asioiden kulkuun, kivitettävä Paavali ja Barnabas ja tehtävä siten loppu heidän toiminnastaan. {AO6 128.2}

Apostolien ystävät, vaikka eivät kuuluneetkaan uskoviin, varoittivat sananpalvelijoita juutalaisten katalista aikeista. He vaativat, etteivät apostolit tarpeettomasti asettuisi alttiiksi roskajoukon raivolle vaan pakenisivat henkensä edestä. Niinpä Paavali ja Barnabas lähtivät salaa Ikonionista ja jättivät uskovat joksikin aikaa jatkamaan työtä omin voimin. Mutta he eivät missään nimessä lähteneet lopullisesti; he aikoivat kiihtymyksen laannuttua palata ja viedä aloittamansa työn päätökseen. {AO6 128.3}

Jokaisella aikakaudella ja jokaisessa maassa Jumalan sanansaattajat ovat joutuneet kohtaamaan katkeraa vastustusta niiden taholta, jotka ovat ehdoin tahdoin hylänneet taivaallisen valon. Useasti evankeliumin viholliset ovat väärillä väitteillään ja valheillaan saaneet näennäisen voiton ja sulkeneet ovet, joista Jumalan sanansaattajat voisivat päästä ihmisten luo. Mutta nämä ovet eivät voi pysyä iäti suljettuina. Kun Jumalan palvelijat ovat palanneet jonkin ajan kuluttua jatkamaan työtään, Herra on toiminut voimallisesti heidän hyväkseen ja auttanut heitä pystyttämään muistomerkkejä hänen nimensä kunniaksi. {AO6 128.4}

Evankeliumin julistusta Lystrassa

Vainon karkotettua apostolit pois Ikonionista nämä menivät Lykaoniassa sijaitseviin Lystraan ja Derbeen. Nämä kaupungit olivat suurelta osin pakanallisen, taikauskoisen väestön asuttamia, mutta sielläkin oli muutamia, jotka olivat halukkaita kuuntelemaan evankeliumin sanomaa ja ottamaan sen vastaan. Näissä kaupungeissa ja niitä ympäröivällä maa-seudulla apostolit päättivät työskennellä toivoen välttyvänsä juu-talaisten ennakkoluuloisuudelta ja vainolta. {AO6 128.5}

Lystrassa ei ollut juutalaisten synagoogaa, joskin kaupungissa asui joitakin juutalaisia. Monet Lystran asukkaista kävivät juma-lanpalveluksissa Jupiterille pyhitetyssä temppelissä. Kun Paavali ja Barnabas ilmaantuivat kaupunkiin ja koottuaan lystralaiset ympärilleen selostivat evankeliumin yksinkertaisia totuuksia, monet pyrkivät yhdistämään julistetut opit omaan taikauskoiseen Jupiterin palvontaansa. {AO6 128.6}

Apostolit pyrkivät välittämään näille epäjumalanpalvojille tiedon Jumalasta, Luojasta, ja hänen Pojastaan, ihmissuvun Vapahtajasta. He kiinnittivät kuulijoittensa huomion ensin Jumalan suurenmoisiin tekoihin: aurinkoon, kuuhun ja tähtiin, vaihtuvien vuodenaikojen kauniiseen saattoon, jylhiin lumipeitteisiin vuoriin, korkeisiin puihin ja muihin luonnon ihmeisiin, joista kuvastuu inhimillisen ymmärryksen ylittävää taitoa. Näiden Kaikkivaltiaan

tekojen avulla apostolit suuntasivat pakanain ajatukset maailmankaikkeuden suureen Hallitsijaan. {AO6 129.1}

Selvitettyään nämä Luojaa koskevat perustotuudet apostolit puhuivat Lystran asukkaille Jumalan Pojasta, joka tuli taivaasta maailmaamme, koska rakasti ihmislapsia. He puhuivat siitä, miten hän oli elänyt ja palvellut, miten hänet olivat hylänneet ne, joita hän oli tullut pelastamaan, miten häntä oli kuulusteltu ja miten hänet oli ristiinnaulittu, miten hän oli noussut kuolleista ja astunut ylös taivaisiin toimiakseen siellä ihmisen puolustajana. Tällä tavoin, Jumalan Hengessä ja voimassa, Paavali ja Barnabas saarnasivat evankeliumia Lystrassa. {AO6 129.2}

Paavalia ja Barnabasta luullaan jumaliksi

Erään kerran kertoessaan kansalle, kuinka Kristus oli parantanut sairaita ja kärsiviä, Paavali näki kuulijoittensa joukossa ramman miehen, jonka katse oli kiinnittynyt häneen ja joka vastaanotti ja uskoi hänen sanansa. Paavali tunsi sydämessään myötätuntoa tuota kärsivää miestä kohtaan. Hän havaitsi miehen omistavan uskon siihen, »että hän voi tulla terveeksi”. Epäjumalanpalvelijoista koostuvan kuulijakuntansa läsnäollessa Paavali käski ramman nousta jaloilleen. Siihen asti tuo onneton oli kyennyt olemaan vain istumaasennossa, mutta nyt hän heti totteli Paavalin käskyä ja ensimmäistä kertaa elämässään seisoi jaloillaan. Voima tuli tämän uskonosoituksen myötä, ja rampa mies »kavahti ylös ja käveli». {AO6 129.3}

»Kun kansa näki, mitä Paavali oli tehnyt, korottivat he äänensä ja sanoivat lykaoniankielellä: ’Jumalat ovat ihmishahmossa astuneet alas meidän luoksemme.’ » Tämä toteamus pohjautui heidän perinnäisuskomukseensa, että jumalat silloin tällöin kävivät maan päällä. Barnabasta he nimittivät Zeukseksi, jumalien isäksi, hänen kunnioitusta herättävän ulkonaisen olemuksensa, arvokkaan käytöksensä ja kasvojensa lempeyden ja hyväntahtoisuuden johdosta. Paavalin he uskoivat olevan Hermes, »koska hän oli se, joka puhui», innokas ja toimelias sekä taitava puhumaan varoituksen ja kehotuksen sanoja. {AO6 129.4}

Innokkaina osoittamaan kiitollisuuttaan Lystran asukkaat suostuttelivat Zeuksen papin järjestämään apostoleille kunnianosoituksia; ja hän »toi härkiä ja seppeleitä porttien eteen ja tahtoi väkijoukon kanssa uhrata». Paavali ja Barnabas, jotka olivat poistuneet lepäämään, eivät olleet tietoisia näistä valmisteluista. Pian heidän huomionsa kuitenkin kiinnittyi musiikin pauhuun ja suuren väkijoukon innostuneisiin huutoihin kansan keräännyttyä heidän majapaikkansa luo. {AO6 129.5}

Kun apostolit saivat tietää tämän vierailun ja siihen liittyvän innostuksen syyn, »repäisivät he vaatteensa ja juoksivat ulos kan-sanjoukkoon», jottei tilanne enää ajautuisi pitemmälle. Kovalla, kuuluvalla äänellä, joka ylitti väkijoukon pauhun, Paavali vaati

tulijoita kuuntelemaan. Kun hälinä äkkiä vaimeni, hän sanoi: »Miehet, miksi te näin teette? Mekin olemme ihmisiä, yhtä vajavaisia kuin te, ja julistamme teille evankeliumia, että te kääntyisitte noista turhista jumalista elävän Jumalan puoleen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on. Menneitten sukupolvien aikoina hän on sallinut kaikkien pakanain vaeltaa omia teitänsä; ja kuitenkaan hän ei ole ollut antamatta todistusta itsestään, sillä hän on tehnyt teille hyvää, antaen teille taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja raviten teidän sydämenne ruualla ja ilolla.» {AO6 131.1}

Vaikka apostolit jyrkästi kielsivät olevansa jumalia ja vaikka Paavali tarmokkaasti koetti suunnata ihmisten mielen tosi Jumalaan, ainoaan ihailua ansaitsevaan kohteeseen, oli miltei mahdotonta saada pakanat luopumaan aikomuksestaan uhrata uhreja. Niin lujasti he olivat uskoneet näiden miesten jumaluuteen ja niin suuri oli heidän innostuksensa, että he olivat haluttomia myöntämään erehdystään. Kuvauksessa todetaan, että apostolit »vaivoin saivat kansan hillityksi». {AO6 131.2}

Lystran asukkaat ajattelivat vain sitä, kuinka he olivat omin silmin nähneet apostolien ihmeellisen voimanosoituksen. He olivat nähneet, kuinka raajarikko, joka ei ollut koskaan aikaisemmin kyennyt kävelemään, oli päässyt osalliseksi täydellisestä terveydestä ja voimasta. Vasta kun Paavali oli pitkään suostutellut lystralaisia ja selvittänyt heille huolellisesti sitä, miten hänen ja Barnabaan oli määrä toimia taivaan Jumalan ja hänen Poikansa edustajina, he suostuivat luopumaan aikeistaan. {AO6 131.3}

Juutalaisten nostattama vastustus

Paavalin ja Barnabaan toiminta Lystrassa keskeytyi äkkiä, kun kaupunkiin »tuli Antiokiasta ja Ikonionista juutalaisia”. Kuultuaan apostolien menestyksellisestä työstä lykaonialaisten keskuudessa nämä olivat päättäneet seurata ja vainota heitä. Saavuttuaan Lystraan nämä juutalaiset onnistuivat pian synnyttämään ihmisissä saman katkeruuden hengen, joka ohjaili heidän omaa mieltään. Valhein ja panetteluin saatiin ne, jotka vielä äsken olivat pitäneet Paavalia ja Barnabasta jumalallisina olentoina, uskomaan, että apostolit olivat todellisuudessa murhamiehiäkin pahempia ja ansaitsivat kuoleman. {AO6 131.4}

Pettymys, jonka Lystran asukkaat olivat kokeneet, kun eivät olleet saaneet uhrata apostoleille, teki heidät valmiiksi kääntymään Paavalia ja Barnabasta vastaan miltei yhtä innokkaasti, kuin he olivat tervehtineet heitä jumalina. Juutalaisten kiihottamina he päättivät käydä apostolien kimppuun väkivalloin. Juutalaiset varoittivat, ettei heidän pitänyt suoda Paavalille tilaisuutta puhua. He väittivät, että jos he antaisivat hänelle tämän mahdollisuuden, hän lumoaisi kansan. {AO6 132.1}

Pian evankeliumin vihollisten murhanhimoisia suunnitelmia ryhdyttiinkin toteuttamaan. Kuunnellessaan pahan houkutuksia Lystran asukkaat joutuivat saatanallisen raivon valtaan.

He kävivät Paavaliin käsiksi ja sääliä tuntematta alkoivat kivittää häntä. Apostoli arveli loppunsa tulleen. Stefanuksen marttyyrikuolema ja se julmuus, jota hän itse oli tuolloin harjoittanut, tuli elävänä hänen mieleensä. Kauttaal-taan ruhjelmilla ja tuskasta huumaantuneena hän kaatui maahan, ja hurjistuneet tappajat »raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle, luullen häntä kuolleeksi». {AO6 132.2}

Tuolla synkällä ja vaikealla hetkellä niiden lystralaisten uskovien joukko, jotka olivat Paavalin ja Barnabaan palvelustoiminnan ansiosta kääntyneet Jeesuksen uskoon, pysyi kuuliaisena ja uskollisena. Heidän vihollistensa harjoittama sokea vastarinta ja julma vaino oli vain omiaan lujittamaan näiden hartaiden veljien uskoa. Vaaraa ja pilkkaa uhmaten he nyt ilmaisivat uskollisuutensa kerääntymällä murheellisina hänen ympärilleen, jonka he luulivat kuolleeksi. {AO6 132.3}

Kuinka yllättyneitä he olivatkaan, kun apostoli kesken heidän valituksiaan äkkiä kohotti päänsä ja nousi jaloilleen ylistäen Jumalaa. Uskoville tämä Jumalan palvelijan odottamaton tointuminen oli jumalallista voimaa kuvastava ihme ja tuntui painavan taivaallisen sinetin heidän uskonvaihdokseensa. He tunsivat sanoin kuvaamatonta riemua ja ylistivät Jumalaa uudistuneessa uskossa. {AO6 132.4}

Niiden joukossa, jotka olivat tulleet kääntymykseen Lystrassa ja jotka olivat Paavalin kärsimysten silminnäkijöinä, oli henkilö, josta oli myöhemmin tuleva merkittävä Kristuksen työntekijä ja joka oli kokeva yhdessä tuon apostolin kanssa uudisraivaajan koettelemukset ja ilot vaikeilla työkentillä. Kysymyksessä oli nuori mies nimeltä Timoteus. Kun Paavali raastettiin kaupungin ulkopuolelle, tämä nuori opetuslapsi oli siinä joukossa, joka asettui apostolin kuolleeksi luullun ruumiin ympärille. Hän näki Paavalin nousevan runneltuna ja veren tahrimana ja ylistävän Jumalaa siitä, että oli saanut kärsiä Kristuksen tähden. {AO6 132.5}

Seurakuntien perustamista ja huolta seurakunnista

Paavalin kivitystä seuranneena päivänä apostolit lähtivät Derbeen, missä heidän työllään oli siunausta, niin että monet sielut tunnustivat Kristuksen Vapahtajakseen. Mutta »julistettuaan evankeliumia siinä kaupungissa ja tehtyään monta opetuslapsiksi» Paavali ja Barnabas eivät kumpikaan tyytyneet ryhtymään työhön muualla vahvistamatta niiden kristittyjen uskoa, jotka heidän oli ollut pakko jättää yksin joksikin aikaa paikkakunnille, joilla he olivat äskettäin työskennelleet. Niinpä he vaaraa pelkäämättä »palasivat Lystraan ja Ikonioniin ja Antiokiaan ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehottivat heitä pysymään uskossa». Monet olivat vastaanottaneet evankeliumin ilosanoman ja siten joutuneet panettelun ja vastustuksen kohteiksi. Näitä apostolit pyrkivät vahvis-tamaan uskossa, jotta tehty työ jäisi pysyväiseksi. {AO6 133.1}

Tärkeänä seikkana uusien kristittyjen hengellisessä kasvussa apostolit pitivät sitä, että heillä oli tukenaan evankelinen yhteisö. Seurakuntia perustettiin asianmukaisesti kaikille niille Lykaonian ja Pisidian paikkakunnille, missä oli uskovia. Kuhunkin seurakuntaan nimitettiin virkailijat, ja uskovien hengelliseen hyvinvointiin liittyvien asioiden hoitamiseksi luotiin asiaankuuluva seurakuntajärjestys. {AO6 133.2}

Tämä oli sopusoinnussa sen evankelisen suunnitelman kanssa, jonka tarkoituksena oli koota kaikki Kristukseen uskovat yheksi yhteisöksi, ja tätä suunnitelmaa Paavali noudatti huolellisesti koko palvelustoimintansa ajan. Ne, jotka jollakin paikkakunnalla hänen työnsä vaikutuksesta tunnustivat Kristuksen Vapahtajakseen, järjestettiin sopivana ajankohtana seurakunnaksi. Näin meneteltiin silloinkin, kun uskovia oli vain muutama. Kristittyjä opetettiin näin auttamaan toinen toistaan, sillä muistettiin lupaus: »Missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä» (Matt. 18: 20). {AO6 133.3}

Eikä Paavali unohtanut seurakuntia, jotka oli näin perustettu. Huoli näistä seurakunnista painoi hänen mieltään yhä suurempana taakkana. Olipa joukko miten vähäinen hyvänsä, se oli kuitenkin alati hänen huolenpitonsa kohteena. Hän piti hellää huolta pienistä seurakunnista, sillä hän tajusi niiden tarvitsevan aivan erityistä huolenpitoa, jotta niiden jäsenet perusteellisesti juurtuisivat totuuteen ja oppisivat tekemään vilpitöntä, epäitsekästä työtä lähimmäistensä hyväksi. {AO6 133.4}

Kaikissa lähetystyöhön liittyvissä toimissaan Paavali ja Barnabas pyrkivät seuraamaan Kristuksen esimerkkiä auliissa uhrautuvaisuudessa ja uskollisessa, innokkaassa työssä sielujen hyväksi. Nuo valppaat, tarmokkaat, uupumattomat miehet eivät kuunnelleet omien taipumustensa tai henkilökohtaisen mukavuudenhalunsa houkutuksia, vaan he kylvivät hartaan innokkaina ja herpaantumattoman tarmokkaina totuuden siementä. Ja siementä kylväessään apostolit muistivat aina antaa kaikille, jotka tunnustautuivat evankeliumin kannattajiksi, verrattoman arvokkaita käytännöllisiä ohjeita. Tämä hartauden ja jumalanpelon henki jätti uusien opetuslasten mieleen pysyvän vaikutelman evankeliumin sanoman tärkeydestä. {AO6 133.5}

Kun lupaavia ja kyvykkäitä miehiä, kuten Timoteus, oli tullut kääntymykseen, Paavali ja Barnabas pyrkivät innokkaasti osoittamaan heille, miten välttämätöntä oli työ Herran viinitarhassa. Ja kun apostolit lähtivät toiselle paikkakunnalle, näiden kristittyjen usko ei pettänyt vaan ennemminkin lisääntyi. Heidät oli uskollisesti totutettu Herran tiehen, ja heitä oli opetettu työskentelemään epäitsekkäästi, innokkaasti, uutterasti lähimmäistensä pelastukseksi. Tämä uusien kristittyjen huolellinen koulutus vaikutti merkittävästi siihen menestykseen, joka seurasi Paavalia ja Barnabasta heidän saarnatessaan evankeliumia pakanamaissa. {AO6 134.1}

Ensimmäinen lähetysmatka oli lähenemässä nopeasti loppuaan. Apostolit jättivät vastikään perustetut seurakunnat Herran huomaan ja lähtivät Pamfyliaan. »Ja julistettuaan sanaa Pergessä he menivät Attaliaan. Ja sieltä he purjehtivat Antiokiaan.» {AO6 134.2}

Luku 19—Juutalaiset ja pakanat

Saavuttuaan Syyrian Antiokiaan, josta heidät oli lähetetty lähetysmatkalleen, Paavali ja Barnabas kutsuivat tuota pikaa uskovat koolle selostaakseen, »kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille uskon oven» (Ap.t. 14: 27). Antiokian seurakunta oli suuri ja kasvava seurakunta. Lähetystoiminnan keskuksena se kuului merkittävimpiin kristittyjen uskovaisten yhdys-kuntiin. Sen jäsenistö koostui monista eri ihmisryhmistä, joukossa sekä juutalaisia että pakanoita. {AO6 135.1}

Kiistaa juutalaisista seremonioista

Apostolien ryhtyessä Antiokian sananpalvelijoiden ja maallikkojäsenten kanssa innokkaaseen yhteistoimintaan sielujen voittamiseksi Kristukselle muutamien juutalaisten uskovien Juudeasta, »fariseusten lahkosta», onnistui tuoda esiin kysymys, joka pian johti laajaan kiistaan seurakun-nassa ja aiheutti hämmennystä uskovissa pakanoissa. Sangen vakuuttavasti nämä juutalaistamista puoltavat opettajat julistivat, että ihmisen oli tultava ympärileikatuksi ja pidettävä koko seremonialaki voidakseen pelastua. {AO6 135.2}

Paavali ja Barnabas kävivät ripeästi käsiksi tähän harhaoppiin ja vastustivat sen soveltamista pakanoihin. Toisaalta monet Antiokian uskovista juutalaisista puolsivat niitä veljiä, jotka olivat vastikään tulleet Juudeasta. {AO6 135.3}

Juutalaiskristityt eivät yleensä olleet taipuvaisia etenemään yhtä nopeasti kuin Jumala sallimuksessaan raivasi tietä. Apostolien me-nestyksellisestä toiminnasta pakanoiden keskuudessa oli nähtävissä, että pakanakristittyjen lukumäärä ylittäisi suuresti juutalaiskristittyjen määrän. Juutalaiset pelkäsivät, että jollei heidän lakinsa määräyksiä ja seremonioita säädettäisi pakanoille välttämättömäksi ehdoksi seurakunnan jäsenyyteen pääsylle, niin juutalaisten kansalliset erikoispiirteet, jotka olivat tähän asti erottaneet heidät kaikista muista ihmisistä, katoaisivat lopulta evankeliumin sanoman vastaanottaneiden keskuudesta. {AO6 135.4}

Juutalaiset olivat aina ylpeilleet jumalanpalvelusmenoistaan, ja monet niistä, jotka olivat kääntyneet Kristuksen uskoon, olivat yhä sitä mieltä, että koska Jumala oli kerran selkeästi säätänyt hep-realaisten jumalanpalvelustavan, niin oli epätodennäköistä, että hän milloinkaan antaisi lupaa tehdä muutoksia missään sen yksityiskohdissa. He vaativat, että juutalaisten lait ja seremoniat tuli sisällyttää kristinuskon edellyttämiin jumalanpalvelusmenoihin. He eivät käsittäneet, että kaikki uhrit olivat vain symbolisoineet edeltäpäin Jumalan Pojan kuolemaa, jossa vertauskuva sai konkreettisen täyttymyksensä ja jonka jälkeen Mooseksen järjestelmään kuuluvat menot ja seremoniat eivät enää olleet sitovia. {AO6 135.5}

Ennen kääntymystään Paavali oli pitänyt itseään nuhteettomana »lain vanhurskauteen nähden» (Fil. 3: 6). Mutta sydämessään kokemansa muutoksen jälkeen hän oli saanut

selkeän käsityksen Vapahtajan tehtävästä koko ihmissuvun, sekä pakanoiden että juutalaisten, Lunastajana. Hän oli oppinut tajuamaan elävän uskon ja hengettömien muodollisuuksien välisen eron. Evankeliumin valossa olivat Israelille säädetyt ikivanhat menot ja seremoniat saaneet uuden ja syvällisemmän merkityksen. Se, mitä ne symbolisoivat, oli toteutunut, ja evankeliumin aikakaudella elävät oli vapautettu näiden menojen noudattamisesta. Kymmenen käskyn muuttumatonta jumalallista lakia Paavali kuitenkin noudatti edelleenkin sekä sen hengen että kirjaimen puolesta. {AO6 136.1}

Antiokian seurakunnassa ympärileikkausta koskevan kysymyksen käsittely johti moniin keskusteluihin ja kiistoihin. Seurakunnan jäsenet pelkäsivät, että keskustelujen jatkaminen synnyttäisi hajaannuksen heidän keskuudessaan. Siksi he lopulta päättivät lähettää Paavalin ja Barnabaan sekä muutamia vastuullisia seurakunnan edustajia Jerusalemiin esittämään asian apostoleille ja vanhimmille. Siellä heidän oli määrä tavata edustajia eri seurakunnista sekä niitä, jotka olivat tulleet Jerusalemiin ollakseen mukana lähestyvissä juhlissa. Tällä välin tuli pidättyä kaikesta kiistelystä, kunnes yhteisessä neuvot-telukokouksessa annettaisiin lopullinen päätös. Tämä päätös tuli eri seurakuntien kaikkialla maassa yleisesti hyväksyä. {AO6 136.2}

Matkalla Jerusalemiin apostolit kävivät tervehtimässä uskovaisia niissä kaupungeissa, joiden kautta he kulkivat, ja rohkaisivat heitä kertomalla kokemuksistaan Jumalan työssä ja pakanoiden kääntymisestä. {AO6 136.3}

Jerusalemin neuvottelukokous

Jerusalemissa Antiokian seurakunnan edustajat tapasivat eri seurakunnista saapuneita veljiä, jotka olivat kokoontuneet yhteiseen kokoukseen. He kertoivat heille menestyksestä, jota heidän palvelustoimintansa pakanain keskuudessa oli kohdannut. Sitten he esittivät tarkan selvityksen siitä hämmingistä, joka oli syntynyt, kun eräät kristinuskoon kääntyneet fariseukset olivat saapuneet Antiokiaan ja julistaneet, että pelastuakseen oli pakanakristittyjen tultava ympärileikatuiksi ja noudatettava Mooseksen lakia. {AO6 136.4}

Tästä kysymyksestä keskusteltiin kokouksessa kiivaasti. Ympä-rileikkausta koskevaan kysymykseen liittyi monia muita kysymyksiä, jotka vaativat huolellista tarkastelua. Yhtenä näistä oli kysymys siitä, miten olisi suhtauduttava epäjumalille uhrattujen ruokien käyttöön. Monet pakanakristityistä elivät tietämättömien ja taikauskoisten ihmisten keskuudessa, jotka useasti uhrasivat epäjumalille. Näitä pakanallisia jumalanpalvelusmenoja suorittavat papit harjoittivat laajaa kauppaa heille tuoduilla uhreilla. Juutalaiskristityt pelkäsivät, että pakanakristityt saattaisivat kristinuskon huonoon maineeseen ostamalla sel-laista, mikä oli uhrattu epäjumalille, ja antamalla täten eräänlaisen hyväksymisensä epäjumalanpalvontaan liittyville tavoille. {AO6 137.1}

Lisäksi pakanat olivat tottuneet syömään kuristamalla teurastettujen eläinten lihaa, jota vastoin juutalaiset olivat saaneet Jumalalta ohjeen, että kun eläimiä teurastettiin ruoaksi, oli aivan erityisesti huolehdittava siitä, että veri vuodatettiin pois ruhosta, sillä muuten liha olisi epäterveellistä. Jumala oli antanut nämä määräykset juutalaisille varjellakseen heidän terveyttään. Juutalaiset Pitivät syntinä käyttää verta ruokana. He katsoivat, että veressä oli elämä ja että veren vuodattaminen johtui synnistä. {AO6 137.2}

Pakanoilla oli sitä vastoin tapana ottaa talteen veri, joka vuoti uhrieläimestä, ja käyttää se ruoan valmistuksessa. Juutalaiset eivät voineet uskoa, että heidän olisi muutettava tapoja, jotka he olivat omaksuneet Jumalan erityismää-räyksestä. Niinpä tilanne oli nyt se, että jos juutalainen ja pakana olisivat yrittäneet syödä samassa pöydässä, jälkimmäisen tavat olisivat järkyttäneet ja loukanneet edellistä. {AO6 137.3}

Pakanat, etenkin kreikkalaiset, olivat äärimmäisen vapaamielisiä, ja oli olemassa vaara, että jotkut sydämeltään kääntymättömät omaksuisivat muodollisesti uuden uskon luopumatta vääristä tavoistaan. Juutalaiset kristityt eivät voineet suvaita siveettömyyttä, jota taas pakanat eivät pitäneet tuomittavana. Niinpä juutalaiset pitivät erittäin asianmukaisena, että ympärileikkaus ja seremonialain noudattaminen määrättäisiin pakanakristityille heidän vilpittömyytensä ja uskollisuutensa varmistamiseksi. Tämän he uskoivat estävän niiden seurakuntaan liittymisen, jotka omaksuisivat uuden uskon kääntymättä vilpittömästi sydämeltään ja jotka saattaisivat myöhemmin tuottaa häpeää yhteiselle asialle siveettömyydellään ja hillittömyydellään. {AO6 137.4}

Keskeisimpään kiistakysymykseen liittyvät eri näkökohdat tuntuivat johtavan neuvoston ylitsepääsemättömiin vaikeuksiin. Mutta Pyhä Henki oli todellisuudessa jo selvittänyt tämän kysymyksen, jonka ratkaisusta näytti riippuvan kristillisen seurakunnan menestys ellei suorastaan sen olemassaolo. {AO6 137.5}

Pietarin puheenvuoro

»Kun oli paljon väitelty, nousi Pietari ja sanoi heille: ’Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan aikaa sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani saisivat kuulla evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon.’» Hän totesi siis, että Pyhä Henki oli ratkaissut esillä olevan kiistakysymyksen laskeutumalla yhtäläisellä voimalla ympärileikkaamattomiin pakanoihin ja ympärileikattuihin juutalaisiin. Hän kertoi uudelleen näkynsä: Jumala oli asettanut hänen eteensä liinan, joka oli täynnä kaikenlaisia nelijalkaisia, ja oli käskenyt häntä teurastamaan ja syömään. Kun hän oli kieltäytynyt vakuuttaen, ettei hän ollut milloinkaan syönyt mitään epäpyhää eikä saastaista, hänelle oli vastattu: »Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpyhäksi» (Ap.t. 10: 15). {AO6 137.6}

Pietari toisti näiden sanojen yksinkertaisen selityksen, joka annettiin hänelle miltei välittömästi, kun hänen käskettiin mennä sadanpäämiehen luo ja valistaa häntä uskossa Kristukseen. Tämä sanoma osoitti, ettei Jumala katsonut henkilöön vaan hyväksyi ja tunnusti kaikki, jotka pelkäsivät häntä. Pietari kertoi, miten hän oli hämmästynyt, kun hän oli - puhuessaan totuuden sanoja Korneliuksen kotiin kokoontuneille - nähnyt Pyhän Hengen täyttävän hänen kuulijansa, sekä pakanat että juutalaiset. Sama valkeus ja kirkkaus, joka heijastui ympärileikatuista juutalaisista, loisti myös ympärileikkaamattomien pakanain kasvoista. Tämä oli Jumalan varoitus, ettei Pietarin tullut pitää yhtä ihmistä toista halvempana, sillä Kristuksen veri kykeni puhdistamaan kaikesta saas-taisuudesta. {AO6 138.1}

Kerran aikaisemminkin Pietari oli joutunut selvittämään veljilleen Korneliuksen ja hänen ystäviensä kääntymystä ja omaa suhdettaan heihin. Kun hän tuolloin kertoi, kuinka Pyhä Henki oli laskeutunut pakanoihin, hän julisti: »Koska siis Jumala antoi yhtäläisen lahjan heille kuin meillekin, kun olimme uskoneet Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin mikä olin minä voidakseni estää Jumalaa?» (Ap.t. 11: 17). Yhtä palavasti ja voimakkaasti hän nyt sanoi: »Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoinkuin meillekin, eikä hän tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla. Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa?» Tämä ies ei ollut kymmenen käskyn laki, kuten jotkut lain sitovia määräyksiä vastustavat väittävät; Pietari viittasi tässä seremonialakiin, jonka Kristuksen ristiinnaulitseminen kumosi. {AO6 138.2}

Pietari sai puheellaan läsnäolijat kärsivällisesti kuuntelemaan Paavalia ja Barnabasta, jotka kuvailivat, mitä olivat kokeneet työskennellessään pakanoiden parissa. »Koko joukko vaikeni, ja he kuuntelivat Barnabasta ja Paavalia, jotka kertoivat, kuinka suuria tunnustekoja ja ihmeitä Jumala oli tehnyt pakanain keskuudessa heidän kauttansa.» {AO6 138.3}

Jaakob kokouksen puheenjohtajana

Myös Jaakob todisti päättävästi ja selitti, että Jumalan tarkoituksena oli suoda pakanoille samat oikeudet ja siunaukset, jotka oli annettu juutalaisille. {AO6 139.1}

Pyhä Henki näki hyväksi olla määräämättä seremonialakia pakanakristityille, ja apostolien mieli mukautui tässä asiassa Jumalan Henkeen. Jaakob johti neuvottelukokousta, ja hänen lopullinen pää-töksensä kuului: »Sentähden minä olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä, jotka pakanuudesta kääntyvät Jumalan puoleen.» {AO6 139.2}

Tämä päätti keskustelun. Kuvattu tapaus kumoaa roomalaiskatolisen kirkon edustaman opin, jonka mukaan Pietari oli seurakunnan pää. Niillä, jotka ovat paaveina väittäneet

olevansa hänen seuraajiaan, ei ole väitteilleen minkäänlaista raamatullista perustetta. Mikään Pietarin elämässä ei tue väitettä, että hän olisi ollut veljiensä yläpuolella muka Korkeimman käskynhaltijana. Jos ne, joiden selitetään olevan Pietarin seuraajia, olisivat noudattaneet hänen esimerkkiään, he olisivat aina tyytyneet pysymään veljiensä vertaisina. {AO6 139.3} **Kokouksen päätös**

Tässä tapauksessa Jaakob näyttää olleen henkilö, joka oli valittu julistamaan neuvoston tekemän Päätöksen. Hän oli sitä mieltä, ettei seremonialakia, etenkään ei ympärileikkausta, pitänyt vaatia Pakanoilta tai edes suositella heille. Jaakob pyrki tähdentämään veljilleen sitä, että kääntyessään Jumalan puoleen pakanat olivat tehneet suuren muutoksen elämässään ja että oli hyvin huolellisesti varottava rasittamasta heitä vähemmän merkittävillä hämmentävillä ja kiistanalaisilla kysymyksillä, jotteivät he lannistuisi vaeltaessaan Kristuksen tietä. {AO6 139.4}

Pakanakäännynnäisten tuli kuitenkin luopua sellaisista tavoista, jotka olivat ristiriidassa kristillisten periaatteiden kanssa. Niinpä apostolit ja vanhimmat päättivät neuvoa kirjeitse pakanoita pidättymään epäjumalille uhratuista ruoista, haureudesta, kuristamalla teurastettujen eläinten lihasta sekä verestä. Heitä tuli kehottaa pitämään käskyt ja viettämään pyhää elämää. Heille tuli myös vakuuttaa, etteivät ympärileikkauksen sitovuutta julistavat henkilöt olleet saaneet tällaiseen julistukseen valtuutta apostoleilta. {AO6 139.5}

Paavalia ja Barnabasta suositeltiin heille miehinä, jotka olivat vaarantaneet henkensä Herran tähden. Juudas ja Silas lähetettiin näiden apostolien mukaan ilmoittamaan pakanoille suullisesti neuvoston päätöksestä: »Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole pantava enempää kuormaa kuin nämä välttämättömät: että kartatte epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta. Jos te näitä vältätte, niin teidän käy hyvin.» Mainitut neljä Jumalan palvelijaa lähetettiin Antiokiaan mukanaan kirje ja viesti, jonka oli määrä tehdä loppu kaikesta kiistelystä; sillä julistuksen oli antanut korkein auktoriteetti maan päällä. {AO6 139.6}

Tämän asian ratkaissut neuvosto koostui apostoleista ja opettajista, jotka olivat vaikuttaneet erityisen merkittävästi juutalaisten ja pakanoiden muodostamien kristillisten seurakuntien syntyyn, ynnä eri paikkakunnilta valituista edustajista. Vanhimpia Jerusalemista ja valtuutettuja Antiokiasta oli läsnä, ja vaikutusvaltaisimmat seurakunnat olivat edustettuina. Neuvosto osoitti toimissaan valistunutta arvostelukykyä ja Jumalan tahdosta perustetulle kirkolle soveliasta arvokkuutta. Harkinnan jälkeen kaikki osanottajat tajusivat, että Jumala oli itse ratkaissut tämän kiistanalaisen kysymyksen suomalla pakanoille Pyhän Hengen. He ymmärsivät, että heidän tehtävänään oli noudattaa Hengen ohjausta. {AO6 140.1}

Nurinaa

Kristittyjen koko yhteisöä ei kutsuttu äänestämään selvitettävästä kysymyksestä. »Apostolit ja vanhimmat», vaikutusvaltaiset ja arvostelukykyiset miehet, muotoilivat ja julkaisivat säädöksen, jonka kristilliset seurakunnat siitä lähtien yleisesti hyväksyivät. Kaikki eivät kuitenkaan olleet tyytyväisiä päätökseen. Joukko kunnianhimoisia ja itseensä luottavia veljiä ei sitä hyväksynyt. Nämä miehet päättivät ryhtyä toimeen omalla vastuullaan. He napisivat kovasti ja haeskelivat vikoja, esittivät uusia suunnitelmia ja pyrkivät repimään maahan niiden työtä, jotka Jumala oli asettanut opettamaan evankeliumin sanomaa. Jo alusta asti seurakunnalla on ollut tällaisia esteitä voitetta-vanaan, ja sillä on oleva niitä aina aikojen loppuun. {AO6 140.2}

Jerusalem oli juutalaisten pääkaupunki, ja juuri siellä ilmeni eniten kiihkomielisiä, muut pois sulkevia asenteita. Juutalaiskristityt, joiden näköpiirissä temppeli sijaitsi, ajattelivat luonnollisestikin mielellään niitä erityisoikeuksia, joita juutalaisilla oli kansakuntana. Kun he näkivät kristillisen seurakunnan luopuvan juutalaisuuteen kuuluvista seremonioista ja perinteistä ja havaitsivat, että se erikoinen pyhyys, joka oli ollut ominaista juutalaisten tavoille, oli menettämässä merkitystään uuden uskon valossa, monet heistä kävivät katkeriksi Paavalille, koska hän oli suuresti myötävaikuttanut tähän muutokseen. Edes opetuslapset eivät olleet kaikki valmiita hyväksymään neuvoston päätöstä. Muutamat puolsivat kiivaasti seremonialakia ja suhtautuivat Paavaliin epäsuopeasti, koska arvelivat, että hänen periaatteensa juutalaisten lain velvoitteista olivat löyhät. {AO6 140.3}

Yhteisen neuvottelukokouksen laajat ja kauaskantoiset päätökset synnyttivät luottamusta pakanakäännynnäisten riveissä, ja Jumalan asia menestyi. Antiokiassa seurakunta sai etuoikeuden pitää vierainaan Juudasta ja Silasta, erityissanansaattajia, jotka olivat palanneet apostolien mukana Jerusalemissa pidetystä kokouksesta. Juudas ja Silas, »jotka itsekin olivat profeettoja, kehottivat veljiä monin sanoin ja vahvistivat heitä”. Nämä hurskaat miehet viipyivät Antiokiassa jonkin aikaa. Myös »Paavali ja Barnabas viipyivät Antiokiassa opettaen ja julistaen useiden muidenkin kanssa Herran sanaa». {AO6 140.4}

Pietarin erehdys

Kun Pietari kävi myöhemmin Antiokiassa, hän voitti puolelleen monien luottamuksen viisaalla suhtautumisellaan pakanakristittyihin. Jonkin aikaa hän toimi taivaasta saamansa valon mukaisesti. Hän voitti luontaisen ennakkoluuloisuutensa siinä määrin, että istui samassa pöydässä pakanakristittyjen kanssa. Mutta kun Jerusalemista tuli joukko juutalaisia, jotka kiivailivat seremonialain puolesta, Pietari epäviisaasti muutti suhtautumistaan pakanuudesta kääntyneisiin. »Hänen kanssaan lankesivat ulkokultaisuuteen muutkin juutalaiset, niin että heidän ulkokultaisuutensa tempasi mukaansa Barnabaankin» (Gal. 2: 13,14). Tällaisen heikkouden ilmeneminen niissä, joita oli kunnioitettu ja rakastettu johtajina, jätti mitä tuskallisimman jäljen pakanakristittyjen

mieleen. Seurakuntaa uhkasi hajaannus. Paavali havaitsi, miten tuhoisa vaikutus Pietarin kaksinaamaisuudella oli seurakunnalle. Siksi hän nuhteli Pietaria avoimesti siitä, että hän oli näin salannut todelliset mielipiteensä. Seurakunnan läsnäollessa Paavali kysyi Pietarilta: »Jos sinä, joka olet juutalainen, noudatat pakanain tapoja etkä juutalaisten, miksi sinä pakotat pakanoita noudattamaan juutalaisten tapoja?»(Gal. 2:13,14). {AO6 141.1}

Pietari näki virheensä ja ryhtyi välittömästi mahdollisuuksiensa mukaan korjaamaan tapahtunutta vääryyttä. Jumala, joka tietää lopputuloksen jo alusta, salli Pietarin osoittaa tällaista luonteen heikkoutta, jotta tuo koeteltu apostoli näkisi, ettei hänessä itsessään ollut mitään, millä hän voisi kerskata. Omien voimiensa varassa parhaatkin miehet erehtyvät ratkaisuissaan. Jumala näki senkin, että myöhemmin jotkut joutuisivat niin harhaan, että vaatisivat Pietarille ja hänen oletetuille seuraajilleen yksin Jumalalle kuuluvia yleviä oikeuksia. Tämä kuvaus tuon apostolin heikkoudesta oli jäävä todisteeksi hänen erehtyväisyydestään ja siitä, ettei hän ollut millään tavoin muiden apostolien yläpuolella. {AO6 141.2}

Tämä kuvaus siitä, kuinka Pietari poikkesi oikeista periaatteista, on Herran työn piirissä luottamustehtävissä oleville henkilöille vakavana varoituksena siitä, etteivät he saa luopua rehellisyydestään vaan että heidän on lujasti noudatettava periaatteitaan. Mitä suurempia ovat inhimilliselle välikappaleelle uskotut velvollisuudet ja mitä suurempia ovat hänen mahdollisuutensa määrätä ja hallita, sitä enemmän vahinkoa hän aivan varmasti tekee, ellei hän huolellisesti seuraa Herran tietä ja noudata työssään niitä päätöksiä, joihin uskovien yhteinen joukko on yksimielisesti päätynyt. {AO6 141.3}

Kun ajattelemme kaikkia Pietarin erehdyksiä, kun ajattelemme hänen lankeemustaan ja nousuaan, hänen pitkällistä palvelustoimintaansa, hänen läheistä yhteyttään Kristukseen, hänen tietoisuuttaan siitä, kuinka järkkymättä Vapahtaja noudatti oikeita periaatteita, kun ajattelemme kaikkia niitä ohjeita, joita hän oli saanut, kaikkia lahjoja ja kaikkea tietoa ja vaikutusvaltaa, mitä hän oli saavuttanut saarnaamalla ja opettamalla sanaa, niin eikö ole kummallista, että hän kaikesta tästä huolimatta lankesi ulkokul-taisuuteen ja poikkesi evankeliumin periaatteista pelätessään ihmistä tai halutessaan arvonantoa? Eikö ole kummallista, että hän horjui uskollisuudessaan oikeudenmukaisuudelle? Auttakoon Jumala jokaista ihmistä tajuamaan avuttomuutensa, kykenemättömyytensä ohjata oma aluksensa suoraan ja turvallisesti satamaan. {AO6 141.4}

Paavalin toimintaperiaatteita

Paavali joutui palvelustyössään usein olemaan yksin. Hän oli saanut erityisopetusta Jumalalta eikä uskaltanut tehdä myönnytyksiä periaatteissa. Toisinaan kuorma oli raskas, mutta Paavali puolusti lujana oikeutta. Hän tajusi, ettei seurakuntaa saanut milloinkaan alistaa inhimillisen voiman hallintaan. Ihmisten perinnäiskäsitykset ja ohjeet eivät saaneet korvata ilmoitettua totuutta. Evankeliumin sanoman leviämistä eivät saaneet estää ihmisten

ennakkoluulot ja mieltymykset, olipa heidän asemansa seurakunnassa mikä hyvänsä. {AO6 142.1}

Paavali oli pyhittänyt itsensä ja kaikki voimansa Jumalan työlle. Hän oli vastaanottanut evankeliumin totuudet suoraan taivaasta, ja koko sananjulistustyönsä ajan hän oli elävässä yhteydessä taivaallisiin voimiin. Jumala oli opettanut häntä asiassa, joka koski tarpeettomien rasitteiden asettamista pakanakristityille. Niinpä kun juutalaistamista kannattavat uskovaiset ottivat Antiokian seurakunnassa esille ympärileikkausta koskevan kysymyksen, Paavali tiesi, mikä oli Jumalan Hengen tahto tällaisen opetuksen suhteen. Siksi hän omaksui lujan ja peräänantamattoman kannan, mikä vapautti seurakunnat juutalaisista menoista ja seremonioista. {AO6 142.2}

Vaikka Paavali oli saanut henkilökohtaista opetusta Jumalalta, hänellä ei ollut liioiteltuja käsityksiä yksilön vastuusta. Samalla kun hän anoi Jumalalta suoraa johdatusta, hän oli aina valmis tunnustamaan sen valtuuden, joka kuului seurakunnaksi järjestäytyneiden uskovien yhteisölle. Hän tunsi tarvitsevansa neuvoja, ja kun ilmeni tärkeitä kysymyksiä, hän mielellään esitti ne seurakunnalle. Yhdessä veljiensä kanssa hän anoi Jumalalta viisautta tehdä oikeita ratkaisuja. Vieläpä »profeettain henget», hän selitti, »ovat profeetoille alamaiset; sillä ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala» (1 Kor. 14: 32). Pietarin tavoin hän opetti, että kaikkien seurakuntaan liittyneiden tuli pukeutua »keskinäiseen nöyryyteen» (1 Piet. 5: 5). {AO6 142.3}

Luku 20—Ristin kunnia

Työskenneltyään jonkin aikaa Antiokiassa Paavali ehdotti työtovereilleen, että he lähtisivät toiselle lähetysmatkalle. »Lähtekäämme», hän sanoi Barnabaalle, »takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin, joissa olemme julistaneet Herran sanaa, katsomaan veljiä, miten heidän on.» {AO6 143.1}

Paavalin ja Barnabaan tiet eroavat

Sekä Paavali että Barnabas tunsivat hellää myötätuntoa niitä kohtaan, jotka olivat äskettäin vastaanottaneet evankeliumin sanoman heidän saarnatyönsä vaikutuksesta, ja he halusivat tavata heitä jälleen. Tätä myötätuntoaan Paavali ei kadottanut koskaan. Etäisilläkin lähetyskentillä, kaukana aikaisemmilta työsaroiltaan, hänellä oli jatkuvasti sydämessään halu kehottaa näitä käännynnäisiä pysymään uskollisina, saattamaan pyhityksensä »täydelliseksi Jumalan pelossa» (2 Kor. 7: 1). Alati hän koetti kehittää heidän luottamustaan ja auttaa heitä tulemaan kasvaviksi kristityiksi, vahvoiksi uskossa, palaviksi innossaan ja vilpittömiksi pyhittäytymisessään Jumalalle ja hänen valtakuntansa laajentamiselle. {AO6 143.2}

Barnabas oli valmis lähtemään Paavalin mukaan, mutta hän halusi, että he ottaisivat mukaansa myös Markuksen, joka oli jälleen päättänyt omistautua palvelustyölle. Paavali vastusti tätä. Hän »katsoi oikeaksi olla ottamatta - mukaan» miestä, joka heidän ensimmäisellä lähetysmatkallaan oli jättänyt heidät hädän hetkellä. Hän ei ollut halukas antamaan anteeksi heikkoutta, jota Markus oli osoittanut hylkäämällä työn ja palaamalla turvalliseen ja mukavaan kotiinsa. Hän tähdensi, ettei niin heikkotahtoinen henkilö ollut sovelias työhön, joka vaati kärsivällisyyttä, itsensä kieltämistä, rohkeutta, alttiutta, uskoa ja halua uhrata tarpeen tullen vieläpä henkensä. Niin sovittamaton oli kiista, että Paavalin ja Barnabaan tiet erosivat. »Ja Barnabas otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyprokseen. Mutta Paavali valitsi Silaan, ja veljet jättivät hänet Herran armon haltuun, ja hän lähti matkalle.» {AO6 143.3}

Toiselle lähetysmatkalle Silaan ja Timoteuksen kanssa

Paavali ja Silas vaelsivat läpi Syyrian ja Kilikian ja vahvistivat siel-lä seurakuntia. He saapuivat vihdoin Derbeen ja Lystraan, jotka sijaitsivat Lykaonian maakunnassa. Juuri Lystrassa Paavalia oli kivitetty, mutta hän uskaltautui takaisin tuohon vaaralliseen paikkaan. Hän halusi hartaasti nähdä, kuinka ne, jotka hänen toimintansa ansiosta olivat vastaanottaneet evankeliumin, kestivät koettelemustensa keskellä. Hän ei joutunut kokemaan pettymystä sillä hän totesi, että Lystran uskovaiset olivat pysyneet lujina väkivaltaisesta vastustuksesta huolimatta. {AO6 144.1}

Lystrassa Paavali tapasi jälleen Timoteuksen. Tämä oli omin silmin nähnyt, mitä Paavali oli joutunut kokemaan ensimmäisen käyntinsä lopussa. Timoteuksen mielessä tuolloin

syntynyt vaikutelma oli ajan mittaan syventynyt, kunnes hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että hänen velvollisuutenaan oli antautua kokonaan sananjulistustyölle. Hänen sydämensä oli kiintynyt Paavalin sydämeen, ja hän halusi tukea apostolin toimia avustamalla häntä sitä mukaa kuin tie avautuisi. {AO6 144.2}

Paavalin työtoveri Silas oli koeteltu työntekijä, jolla oli profetian hengen lahja. Mutta edessä oleva työkenttä oli niin suuri, että oli tarpeellista kouluttaa lisää työntekijöitä palvelukseen. Timoteuksessa Paavali näki miehen, joka tajusi sananpalvelijan työn pyhyyden, miehen, jota ei mahdollinen kärsimys ja vaino kauhistuttanut ja joka oli aulis vastaanottamaan opetusta. Apostoli ei kuitenkaan uskaltautunut antamaan Timoteukselle, kokemattomalle nuorukaiselle, opetusta sananpalvelijan työssä varmistumatta ensin täydellisesti hänen luonteestaan ja hänen menneisyydestään. {AO6 144.3}

Timoteuksen isä oli kreikkalainen ja äiti juutalainen. Lapsesta asti hän oli tuntenut pyhät kirjoitukset. Hänen kotonaan vietettiin hurskasta ja siveätä elämää. Hänen äitinsä ja isoäitinsä usko pyhiin kirjoituksiin muistutti häntä alati siitä, miten siunauksellista oli noudattaa Jumalan tahtoa. Jumalan sana oli se perusta, jonka mukaisesti nämä kaksi hurskasta naista olivat kasvattaneet Timoteusta. Niiden opetusten hengellinen voima, joita hän oli heiltä saanut, oli varjellut hänet nuhteettomana puheissaan ja puhtaana niistä huonoista vaikutteista, jotka häntä ympäröivät. Näin nuo ihmiset, jotka olivat häntä kotona kasvattaneet, olivat yhdessä Jumalan kanssa valmentaneet häntä kantamaan kuormia. {AO6 144.4}

Paavali näki, että Timoteus oli uskollinen, vakaa ja vilpitön, ja hän valitsi hänet työja matkatoverikseen. Ne, jotka olivat opettaneet Timoteusta hänen lapsuudessaan, saivat nyt ilokseen nähdä, kuinka tuosta heidän hoivaamastaan pojasta tuli suuren apostolin läheinen ystävä. Timoteus oli vielä nuorukainen, kun Jumala valitsi hänet opettajaksi, mutta hänen saamansa kasvatus oli vakaannuttanut hänen periaatteensa siinä määrin, että hän oli sovelias Paavalin apulaiseksi. Ja vaikka hän oli nuori, hän huolehti velvollisuuksistaan kristillisellä nöy-ryydellä. {AO6 144.5}

Varotoimena Paavali antoi viisaan neuvon, että Timoteus antaisi ympärileikata itsensä - ei siksi, että Jumala olisi sitä vaatinut, vaan siksi, ettei juutalaisilla olisi syytä mitenkään paheksua Timoteuksen toimintaa. Paavalin oli työssään määrä matkata kaupungista kaupunkiin monissa maissa, ja hänellä tuli usein olemaan mahdollisuus saarnata Kristusta juutalaisten synagoogissa sekä muissa kokouspaikoissa. Jos tulisi tietoon, että joku hänen työtovereistaan oli ympärileikkaamaton, juutalaisten ennakkoluuloisuus ja kiihkomielisyys saattaisi suuresti haitata hänen työtään. Kaikkialla apostoli sai osakseen päättäväistä vastustusta ja ankaraa vainoa. Hän halusi tuoda juutalaisille vel-jilleen, samoin kuin pakanoillekin, tiedon evankeliumista. Sen vuoksi hän pyrki, sikäli kuin oli uskon mukaista, poistamaan kaikki vastustuksen aiheet. Mutta vaikka hän tekikin tämän suuruisen

myönnytyksen juutalaisten ennakkoluuloisuuden vuoksi, hän uskoi ja opetti, ettei ympärileikkaus tai ympärileikkaamattomuus merkinnyt mitään ja että Kristuksen evankeliumi merkitsi kaikkea. {AO6 145.1}

Paavali rakasti Timoteusta, »oikeaa poikaansa uskossa» (1 Tim. k 2). Tuo suuri apostoli keskusteli usein nuoren opetuslapsen kanssa ja kyseli häneltä raamatunhistoriaa. Kun he matkustivat paikasta toiseen, hän opetti hänelle huolellisesti tuloksellisimpia työskentelytapoja. Sekä Paavali että Silas pyrkivät, aina kun olivat yhteydessä Timoteukseen, syventämään hänen jo omaksumaansa käsitystä sananpalvelijan työn pyhyydestä ja vakavuudesta. {AO6 145.2}

Työssään Timoteus jatkuvasti turvautui Paavalin neuvoihin ja ohjeisiin. Hän ei toiminut hetken mielijohteesta vaan harjoitti tyyntä harkintaa kysyen joka askelella: onko tämä Herran tie? Pyhä Henki löysi hänessä ihmisen, joka oli muokattavissa ja muovattavissa temppeliksi, jossa Jumalan Henki saattoi asua. {AO6 145.3}

Kun Raamatun opetuksia toteutetaan jokapäiväisessä elämässä, niillä on syvällinen ja pysyvä vaikutus luonteeseen. Näitä opetuksia Timoteus omaksui ja noudatti. Hänellä ei ollut erityisen loisteliaita lahjoja, mutta hänen työnsä oli arvokasta, koska hän käytti Jumalalta saamiaan edellytyksiä Mestarin palveluksessa. Hänellä oli käytännön hurskauden tuntemusta enemmän kuin muilla uskovilla, ja tämä antoi hänelle vai-kutusvaltaa. {AO6 145.4}

Niiden, jotka tekevät työtä sielujen hyväksi, on saatava syvälli-sempi, täydellisempi, selkeämpi tieto Jumalasta kuin tavanomaisin keinoin voidaan saada. Heidän on kohdistettava kaikki voimansa Mestarin työhön. He toteuttavat korkeaa ja pyhää kutsumusta, ja jos he saavat palkakseen sieluja, heidän on pidettävä lujasti kiinni Jumalasta ja saatava joka päivä armoa ja voimaa kaiken siunauksen Lähteestä. »Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee» {AO6 145.5}

Vierailua seurakunnissa

Ennen kuin Paavali ja hänen toverinsa riensivät uudelle alueelle, he vierailivat seurakunnissa, jotka oli perustettu Pisidiaan ja sitä ym-päröiville seuduille. »Ja sitä mukaa kuin he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, antoivat he heille noudatettaviksi ne säädökset,

jotka apostolit ja Jerusalemin vanhimmat olivat hyväksyneet. Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä.” {AO6 146.1}

Apostoli Paavali tunsi syvää vastuuta niistä, jotka olivat kääntyneet hänen toimintansa ansiosta. Hartaammin kuin mitään muuta hän toivoi heidän pysyvän uskollisina, »ollen”, kuten hän sanoi, »minulle kerskaukseksi Kristuksen päivänä siitä, etten ole turhaan juossut enkä turhaan vaivaa nähnyt» (Fil. 2: 16). Hän oli huolissaan palvelustoimintansa tuloksista. Hän tunsi, että hänen omakin pelastuksensa saattaisi olla vaarassa, jos hän laiminlöisi velvollisuutensa täyttämisen ja seurakunta laiminlöisi velvollisuutensa olla yhteistoiminnassa hänen kanssaan sielujen pelastamisessa. Hän tiesi, ettei pelkkä saarnaaminen riittäisi valmentamaan uskovia pitämään tarjolla elämän sanaa. Hän tiesi, että antamalla käskyn käskyn päälle, läksyn läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä, heitä oli opetettava edistymään Kristuksen työssä. {AO6 146.2}

Aina kun ihminen kieltäytyy käyttämästä Jumalalta saamiaan voimia, ne rappeutuvat ja katoavat. Tämä on yleinen periaate. Totuus, jota ei noudateta elämässä ja jota ei välitetä muille, menettää elähdyttävän voimansa, tervehdyttävän vaikutuksensa. Tämän vuoksi apostoli pelkäsi, ettei hän ehkä voisikaan asettaa esiin jokaista ihmistä täydellisenä Kristuksessa. Paavalin taivastoivo himmeni, kun hän ajatteli mahdollisia laiminlyöntejään, joiden vaikutuksesta seurakunta saisi jumalallisen muodon sijasta inhimillisen. Hänen tiedoillaan, kaunopuheisuudellaan, tunnusteoillaan, hänen näyllään kolmannesta taivaasta, jonne hänet oli temmattu, ei olisi arvoa, jos hän olisi uskoton työssään ja aiheuttaisi uskottomuudellaan sen, että ne, joiden hyväksi hän työskenteli, jäisivät vaille Jumalan armoa. Niinpä hän sekä puheissaan että kirjeissään kehotti hartaasti Kristuksen tunnustaneita jatkamaan vaellusta, joka auttaisi heitä olemaan »moitteettomat ja puhtaat, -tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, -niinkuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa» (Fil. 2: 15,16). {AO6 146.3}

Jokainen todellinen sananpalvelija tuntee raskasta vastuuta hoiviinsa annettujen uskovien hengellisestä edistymisestä ja toivoo hartaasti, että heistä tulisi Jumalan työtovereita. Hän tajuaa, että seurakunnan hyvinvointi riippuu suuressa määrin siitä, kuinka uskollisesti hän suorittaa Jumalalta saamaansa työtä. Innokkaasti ja uupumatta hän pyrkii synnyttämään uskovissa halun voittaa sieluja Kristukselle. Hän muistaa, että jokaisen seurakuntaan liittyvän uuden jäsenen tulisi olla jälleen uusi välikappale lunastussuunnitelman toteuttamisessa. {AO6 146.4}

Lähetystyötä Galatiassa

Vierailtuaan Pisidian ja sitä ympäröivän seudun seurakunnissa Paavali ja Silas ynnä Timoteus kulkivat »Frygian ja Galatian maan kautta”, missä he väkevästi ja voimallisesti julistivat pelastuksen ilosanomaa. Galatalaiset palvelivat epäjumalia, mutta kun apostolit saarnasivat heille, he iloitsivat sanomasta, joka lupasi vapauden synnin orjuudesta. Paavali

ja hänen työtoverinsa julistivat oppia vanhurskaudesta, joka saavutettaisiin uskomalla Kristuksen sovitusuhriin. He selittivät, kuinka Kristus, nähdessään langenneen ihmissuvun avuttoman tilan, tuli lunastamaan ihmi-set elämällä kuuliaisena Jumalan laille ja kärsimällä tottelemattomuuden aiheuttaman rangaistuksen. Ristin valossa moni, joka ei ollut milloinkaan aikaisemmin tuntenut tosi Jumalaa, alkoi tajuta Isän rakkauden suuruuden. {AO6 147.1}

Näin galatalaisille vaikenivat perustotuudet Jumalasta, meidän Isästämme, ja Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, »joka antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaaksensa meidät nykyisestä pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme tahdon mukaan». »Uskossa kuulemisesta» he saivat Jumalan Hengen ja olivat »uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa» (Gal. 1:4; 3: 2, 26). {AO6 148.1}

Paavalin elämäntavat galatalaisten keskuudessa olivat sellaiset, että hän saattoi myöhemmin sanoa: »Tulkaa minun kaltaisikseni» (Gal. 4: 12). Hänen huuliaan oli kosketettu alttarilta otetulla palavalla hiilellä, ja hän sai voimaa kohota ruumiillisten heikkouksien yläpuolelle ja julistaa Jeesusta syntisen ainoana toivona. Häntä kuunnelleet tiesivät että hän oli ollut Jeesuksen seurassa. Kun hänen päälleen oli puettu voima korkeudesta, hän kykeni selittämään hengelliset hengellisesti ja repimään alas saatanan varustukset. Sydämet murtuivat hänen kuvatessaan Jumalan rakkautta, joka oli ilmennyt Isän uhratessa ainosyntyisen Poi-kansa, ja monissa heräsi kysymys: mitä minun pitää tekemän, että pelastuisin? {AO6 148.2}

Ristiinnaulitun Kristuksen julistaminen

Tämä tapa julistaa evankeliumia oli luonteenomainen apostolin toi-minnalle kaikkialla, missä hän työskenteli pakanoiden keskuudessa. Aina hän muistutti heille Golgatan rististä. »Me emme julista itseämme”, hän totesi elämänsä myöhempinä vuosina, »vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: ’Loistakoon valkeus pimeydestä’, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa» (2 Kor. 4: 5, 6). {AO6 148.3}

Pyhittyneet sanansaattajat, jotka kristikunnan historian alkupäivinä toivat kadotuksen uhkaamalle maailmalle pelastuksen ilosanoman, eivät antaneet minkäänlaisen itsekorotuksen turmella julistustaan ristiinnaulitusta Kristuksesta. He eivät himoinneet valtaa eivätkä mainetta. Kätkien oman minänsä Vapahtajaan he kirkastivat suurta pelastus, suunnitelmaa ja Kristuksen, tämän suunnitelman alkajan ja päättäjän, elämää. Kristus, joka on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, oli heidän opetuksensa keskeisenä sisältönä. {AO6 148.4}

Jos ne, jotka nykyään opettavat Jumalan sanaa, kohottaisivat Kristuksen ristiä yhä korkeammalle, heidän palvelustoimintansa olisi paljon tuloksellisempaa. Jos syntiset saadaan luomaan yksikin harras katse ristiin, jos he voivat saada selkeän näyn ristiinnaulitusta Vapahtajasta, he tajuavat Jumalan myötätunnon syvyyden ja synnin synnillisyyden. {AO6 149.1}

Kristuksen kuolema osoittaa Jumalan suuren rakkauden ihmistä kohtaan. Se on meille pelastuksen sinetti. Ristin riistäminen kristityiltä olisi samaa kuin auringon sammuttaminen taivaalta. Risti tuo meidät lähelle Jumalaa ja sovittaa meidät hänen kanssaan. Isällisen rakkauden innoit-tamana, hellän myötätuntoisena Herra katsoo sitä kärsimystä, jonka hänen Poikansa kesti pelastaakseen ihmissuvun iankaikkisesta kuolemasta, ja hyväksyy meidät Rakastetussa. {AO6 149.2}

Ilman ristiä ihmisellä ei voisi olla minkäänlaista yhteyttä Isään. Sen varassa on kaikki toivomme. Siitä loistaa Vapahtajan rakkauden valkeus. Kun syntinen kohottaa ristin juurella katseensa häneen, joka kuoli pelastaakseen hänet, hän saa kokea ilon täyteyden, sillä hänen syntinsä ovat anteeksi annetut. Polvistuessaan uskossa ristin juurelle hän on saapunut korkeimmalle paikalle, minne ihminen voi päästä. {AO6 149.3}

Ristin välityksellä me opimme, että taivaallinen Isä rakastaa meitä rakkaudella, joka on ääretön. Onko ihme, että Paavali huudahti: »Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä» (Gal. 6: 14)? Myös meillä on oikeus kerskata rististä, oikeus antautua kokonaan hänelle, joka antoi itsensä meidän tähtemme. Silloin - kasvot loistaen Golgatalta säteilevästä kirkkaudesta -me voimme ryhtyä välittämään tätä valoa niille, jotka ovat pimeydes- {AO6 149.4}

Luku 21—Euroopan puolelle

Oli koittanut aika julistaa evankeliumia Vähän-Aasian ulkopuolellakin. Paavalille ja hänen työtovereilleen oli ilmaantumassa mahdollisuus siirtyä Euroopan puolelle. Troaksessa, Välimeren äärellä, »Paavali näki yöllä näyn: makedonialainen mies seisoi ja pyysi häntä sanoen: 'Tule yli Makedoniaan ja auta meitä.'» {AO6 150.1}

Filippissä

Kutsu oli vaativa eikä sallinut vitkastelua. »Kun hän oli nähnyt sen näyn», toteaa Luukas, joka oli Paavalin, Silaan ja Timoteuksen seurassa heidän mennessään Euroopan puolelle, »niin me kohta tahdoimme päästä lähtemään Makedoniaan, sillä me käsitimme, että Jumala oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia. Kun nyt olimme purjehtineet Trooaasta, kuljimme suoraan Samotrakeen, ja seuraavana päivänä Neapoliin, ja sieltä Filippiin, joka on ensimmäinen kaupunki siinä osassa Makedoniaa, siirtokunta.» {AO6 150.2}

»Sapatinpäivänä», Luukas jatkaa, »me menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle, jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille. Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä.» Lyydia vastaanotti totuuden ilomielin. Hän ja hänen perhekuntansa kääntyivät ja ottivat kasteen, ja hän pyysi apostoleja majoittumaan hänen taloonsa. {AO6 150.3}

Kun ristin sanansaattajat ryhtyivät opetustyöhönsä, muuan nainen, jossa oli tietäjähenki, seurasi heitä huutaen: »Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien.» »Ja tätä hän teki monta päivää.» {AO6 150.4}

Tämä nainen oli saatanan erityinen välikappale, ja hän oli tuottanut isännälleen paljon tuloja ennustamisellaan. Hänen myötävaikutuksestaan epäjumalanpalvelus oli lisääntynyt. Saatana tiesi, että hänen valtakuntansa oh nyt hyökkäyksen kohteena, ja hän turvautui tähän keinoon vastustaakseen Jumalan työtä ja toivoi saavansa sekoitetuksi omia viisauksiaan niihin totuuksiin, joita evankeliumin sanoman julistajat opettivat. Tämän naisen lausumat hyväksyvät sanat olivat haitaksi totuuden asialle, sillä ne suuntasivat ihmisten huomion pois aposto-lien opetuksista ja saattoivat evankeliumin huonoon huutoon. Näiden sanojen johdosta monet uskoivat, että Jumalan Hengessä ja voimassa puhuvia miehiä ohjasi sama henki kuin tätä saatanan lähettilästä. {AO6 150.5}

Jonkin aikaa apostolit suvaitsivat tätä vastustusta, mutta sitten Paavali käski Pyhän Hengen innoittamana pahaa henkeä poistumaan naisesta. Se, että nainen heti vaikeni, oli todistuksena siitä, että apostolit olivat Jumalan palvelijoita ja että riivaajahenki oli tämän tunnustanut ja totellut heidän käskyään. {AO6 151.1}

Päästyään vapaaksi pahasta hengestä ja saatuaan takaisin terveen järkensä nainen ryhtyi Kristuksen seuraajaksi. Silloin hänen isäntänsä tulivat levottomiksi toimeentulonsa puolesta.

He totesivat, etteivät he voineet enää toivoa saavansa rahaa hänen ennustuksillaan ja noituuksillaan ja että heidän tulolähteensä tyrehtyisi kokonaan, jos apostolien sallittaisiin jatkaa evankelioimistyötään. {AO6 151.2}

Monet muutkin tuossa kaupungissa ansaitsivat rahaa saatanallisilla petoksilla. Peläten sen voiman vaikutuksia, joka saattoi näin tehokkaasti pysäyttää heidän toimintansa, nämä kohottivat paheksunnan vyöryn Jumalan Palvelijoita vastaan. He toimittivat apostolit hallitusmiesten eteen esittäen syytöksen: »Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia.» {AO6 151.3}

Vankityrmässä

Hurjistuneena kansanjoukko nousi opetuslapsia vastaan. Hillittömyyden henki pääsi vallalle ja sai viranomaistenkin hyväksymyksen. Nämä revittivät apostolien yltä vaatteet ja määräsivät heidät ruoskittaviksi. »Ja kun he olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhun.» {AO6 151.4}

Apostolit kärsivät äärimmäistä tuskaa sen piinallisen tilanteen vuoksi, johon heidät jätettiin, mutta he eivät valittaneet. Vankityrmän täydellisessä pimeydessä ja yksinäisyydessä he sen sijaan rohkaisivat toisiaan rukouksin ja veisasivat Jumalalle ylistystä sen vuoksi, että heidät oli todettu kelvollisiksi kärsimään häpeää hänen tähtensä. Heidän sydäntään ilahdutti syvä ja vilpitön rakkaus Lunastajansa asiaa kohtaan. Paavali ajatteli vainoa, jota hän oli nostattamassa Kristuksen opetuslapsia vastaan. Hän iloitsi siitä, että hänen silmänsä olivat avautuneet näkemään ja hänen sydämensä tuntemaan niiden ihanien totuuksien voiman, joita hän oli ennen halveksinut. {AO6 152.1}

Hämmästyneinä muut vangit kuulivat rukouksen ja veisuun äänen kantautuvan sisimmästä vankihuoneesta. He olivat tottuneet kuulemaan yön hiljaisuudessa huutoja ja valituksia, kirouksia ja herjauksia, mutta milloinkaan aikaisemmin he eivät olleet kuulleet rukouksen ja kiitoksen kohoavan tuosta synkästä vankihuoneesta. Vartijat ja vangit kummastelivat ja kyselivät toisiltaan, keitä saattoivat olla nämä miehet, jotka kylmästä, nälästä ja kidutuksesta huolimatta iloitsivat. {AO6 152.2}

Tällä välin hallitusmiehet palasivat kotiinsa tyytyväisinä siitä, että olivat ripeillä ja päättäväisillä toimillaan tukahduttaneet mellakan. Mutta matkalla he saivat lisää tietoja niiden miesten luonteesta ja työstä, jotka he olivat määränneet ruoskittaviksi ja pantaviksi

vankilaan. He näkivät naisen, joka oli vapautettu saatanan vallasta, ja olivat hämmästyneitä hänen ulkonäössään ja käytöksessään tapahtuneesta muutoksesta. Aikaisemmin hän oli aiheuttanut kaupungissa paljon häiriötä; nyt hän oli tyyni ja rauhallinen. He tajusivat, että he olivat kaiken todennäköisyyden mukaan langettaneet kahdelle viattomalle miehelle Rooman lain määräämän ankaran rangaistuksen. He olivat tästä vihaisia itselleen ja päättivät antaa seuraavana aamuna käskyn, että apostolit vapautettaisiin salaa ja saatettaisiin pois kaupungista, pois väkivaltaisen roskaväen ulottuvilta. {AO6 152.3}

Maanjäristys

Mutta vaikka ihmiset olivat julmia ja kostonhimoisia tai laiminlöivät rikollisella tavalla vakavat virkavelvollisuutensa, Jumala ei ollut unohtanut osoittaa laupeuttaan palvelijoilleen. Koko taivas halusi niiden parasta, jotka kärsivät Kristuksen tähden, ja vankilaan lähetettiin avuksi enkeleitä. Heidän askeltensa alla maa vavahteli. Raskailla teljillä suljetut vankilan ovet lennähtivät auki, kahleet kirposivat vankien käsistä ja jaloista ja kirkas valo täytti vankilan. {AO6 152.4}

Vanginvartija oli ihmeissään kuunnellut vangittujen apostolien rukouksia ja laulua. Kun heidät oli tuotu paikalle, hän oli nähnyt hei-dän turvonneet ja vertavuotavat haavansa ja oli itse määrännyt, että heidät oli kiinnitettävä jalkapuuhun. Hän oli odottanut kuulevansa heiltä katkeria valituksia ja kirouksia, mutta hän kuulikin iloja kiitoslauluja. Niiden kaikuessa vanginvartija oli vaipunut uneen, josta hänet herätti maanjäristys ja vankilan muurien vavahtelu. {AO6 152.5}

Syöksähtäessään pelästyneenä jaloilleen hän näki tyrmistyksekseen, että kaikki vankilan ovet olivat avoinna. Hänen mielessään välähti pelottava ajatus, että vangit olivat paenneet. Hän muisti, minkälaisen vastuun hän oli saanut, kun Paavali ja Silas oli luovutettu hänen huostaansa edellisenä iltana, ja hän oli varma, että häntä rangaistaisiin huolimattomuudestaan kuolemalla. Katkerin mielin hän arveli, että hänen olisi parempi kuolla omasta kädestään kuin tulla häpeällisesti teloitetuksi. Hän veti esiin miekkansa ja oli juuri surmaamaisillaan itsensä kun kuuli Paavalin ilahduttavat sanat: »Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä me kaikki olemme täällä.» Kaikki vangit olivat pysyneet aloillaan vankitoverin välityksellä vaikuttaneen Jumalan voiman hillitseminä. {AO6 153.1}

Se ankaruus, jolla vanginvartija °li kohdellut apostoleja, ei ollut herättänyt heissä kostonhimoa. Paavalissa ja Silaassa oli Kristuksen henki, ei koston. Heidän sydämessään, joka oli täynnä rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ei ollut sijaa pahansuopaisuudelle heidän vainoojiansa kohtaan. {AO6 153.2}

Vanginvartija pudotti miekkansa, pyysi valoa ja riensi sisimpään vankihuoneeseen. Hän halusi nähdä, millaisia miehiä olivat nämä, jotka vastasivat kokemaansa julmuuteen hyvyydellä. Kun hän tuli apostolien luo, hän heittäytyi maahan heidän eteensä ja pyysi

heiltä anteeksi. Sitten, kun hän oli tuonut heidät ulos avoimelle pihalle, hän kysyi: »Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?» {AO6 153.3}

Vanginvartijan kääntymys

Vanginvartija oli vavissut nähdessään Jumalan vihan, joka ilmeni maanjäristyksessä. Kun hän arveli vankien paenneen, hän oli ollut valmis surmaamaan itsensä. Nyt kaikki tämä vaikutti vähämerkityksiseltä verrattuna siihen uuteen, outoon pelkoon, joka ahdisti hänen mieltään. Hän halusi omata saman tyyneyden ja tyytyväisyyden, jota apostolit olivat osoittaneet kärsimyksen ja pahoinpitelyn keskellä. Hän näki heidän kasvoillaan taivaan valon. Hän tiesi, että Jumala oli puuttunut ihmeellisellä tavalla asioiden kulkuun pelastaakseen heidän henkensä. Erityisen voimallisina hänen mieleensä palautuivat pahan hengen riivaaman naisen sanat: »Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien.» {AO6 153.4}

Syvän nöyryyden vallassa hän pyysi, että apostolit julistaisivat nyt hänelle pelastuksen tien. »Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi», he vastasivat; ja »he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat”. Sitten vanginvartija pesi apostolien haavat ja palveli heitä, minkä jälkeen he kastoivat hänet sekä koko hänen perhekuntansa. Pyhittävä voima levittäytyi vankilan asukkien keskuuteen, ja kaikkien mieli avautui kuuntelemaan apostolien julistamia totuuksia. He olivat vakuuttuneita siitä, että Jumala, jota nämä miehet palvelivat, oli ihmeellisellä tavalla vapauttanut heidät kahleista. {AO6 153.5}

Jälleen vapaina

Filippin asukkaat olivat suuresti pelästyneet maanjäristyksestä. Kun vankilan virkailijat ilmoittivat aamulla kaupungin viranomaisille, mitä yöllä oli tapahtunut, nämä säikähtivät ja lähettivät oikeudenpalvelijat vapauttamaan apostolit. Mutta Paavali julisti: »He ovat julkisesti, vieläpä ilman tuomiota, ruoskineet meitä, jotka olemme Rooman kansalaisia, ja ovat heittäneet meidät vankeuteen; ja nytkö he salaa ajaisivat meidät tiehemme! Ei niin, vaan tulkoot itse ja viekööt meidät ulos.» {AO6 154.1}

Apostolit olivat Rooman kansalaisia, ja oli laitonta ruoskia roo-malaista, paitsi erittäin törkeästä rikoksesta, tai riistää häneltä va-pautta ilman tasapuolista oikeudenkäyntiä. Paavali ja Silas oli vangittu julkisesti, ja nyt he kieltäytyivät poistumasta vankilasta salaa saamatta hallitusmiehiltä asiaankuuluvaa selitystä. {AO6 154.2}

Kun tämä tieto toimitettiin viranomaisille, heidät valtasi pelko, että apostolit valittaisivat keisarille. Niinpä he lähtivät heti vankilaan, pyysivät Paavalilta ja Silaalta anteeksi heihin kohdistettua epäoikeudenmukaisuutta ja julmuutta, saattoivat heidät henkilökohtaisesti ulos vankilasta ja pyysivät heitä poistumaan kau-pungista. Hallitusmiehet pelkäsivät sitä

vaikutusvaltaa, joka apos-toleilla oli kansaan. He pelkäsivät myös sitä Voimaa, joka oli tullut näiden viattomien miesten avuksi. {AO6 154.3}

Apostolit noudattivat Kristuksen ohjetta eivätkä väkisin jääneet paikkaan, jossa eivät olleet toivottuja. »He lähtivät vankilasta ja menivät Lyydian tykö; ja nähtyään veljet ja rohkaistuaan heitä he lähtivät pois.» {AO6 154.4}

Filippin seurakunta

Apostolit eivät pitäneet Filippissä tekemäänsä työtä hukkaan menneenä. He olivat kohdanneet paljon vastustusta ja vainoa, mutta kaitselmukselta saatu apu ja vanginvartijan ja hänen perhekuntansa kääntyminen hyvitti runsain mitoin sen häväistyksen ja kärsimyksen, jota he olivat kokeneet. Uutinen heidän epäoikeudenmukaisesta vangitsemisestaan ja ihmeellisestä vapautumisestaan tuli tunnetuksi kaikkialla tuolla seudulla, ja tämän johdosta apostolien työhön kiinnittivät huomiota monet sellaiset, joita ei muuten olisi tavoitettu. {AO6 154.5}

Paavalin toiminnan vaikutuksesta Filippiin perustettiin seurakunta, jonka jäsenmäärä kasvoi jatkuvasti. Hänen intonsa, hartautensa ja ennen kaikkea hänen halunsa kärsiä Kristuksen tähden teki syvän ja pysyvän vaikutuksen käännynnäisiin. He antoivat suuren arvon niille tärkeille totuuksille, joiden vuoksi apostolit olivat kärsineet niin paljon, ja omistautuivat koko sydämestään Lunastajansa asialle. {AO6 154.6}

Filippin seurakunta ei välttynyt vainolta. Se ilmenee maininnasta, joka esiintyy Paavalin sille lähettämässä kirjeessä. Hän sanoo: »Teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä, teidän, joilla on sama taistelu, mitä näitte ja nyt kuulette minun taistelevan.» Niin vakaita olivat he kuitenkin uskossaan, että Paavali julistaa: »Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan, aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka» (Fil. 1: 29,30, 3-5). {AO6 155.1}

Kauhistava on se kamppailu, jota käydään hyvien ja pahojen voimien välillä niissä tärkeissä keskuksissa, joihin totuuden lähettiläät kutsutaan työskentelemään. »Meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan», Paavali julistaa, »vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan» (Ef. 6: 12). Aikojen loppuun asti on vallitseva sotatila Jumalan seurakunnan ja pahojen enkelien vallassa olevien välillä. {AO6 155.2}

Varhaiskristityt joutuivat useasti kasvotusten pimeyden voimien kanssa. Viekkailla väitteillään ja vainoilla sielunvihollinen pyrki käännyttämään heidät pois oikeasta uskosta. Nykyisenä aikana, jolloin kaiken maisen loppu on nopeasti lähestymässä, saatana pyrkii kiihkeästi kietomaan maailman pauloihinsa. Hän laatii monenlaisia suunnitelmia vangitakseen ihmisten ajatukset ja suunnatakseen heidän huomionsa pois pelastukselle

välttämättömistä totuuksista. Jokaisessa kaupungissa hänen kätyrinsä muodostavat tarmokkaasti ryhmiksi niitä, jotka vastustavat Jumalan lakia. Pääpetturi itse pyrkii synnyttämään sekaannusta ja kapi-naa, ja ihmisissä lietsotaan suuttumusta, joka ei piittaa tiedosta. {AO6 155.3}

Jumalattomuus on kohoamassa määrään, johon se ei ole koskaan aikaisemmin yltänyt, ja silti monet evankeliumin palvelijat julistavat: »Nyt on rauha, ei hätää mitään.» Mutta Jumalan uskollisten sanansaattajien tulee jatkaa järkkymättä työtään. Taivaan sota-asuun pukeutuneina heidän tulee edetä pelottomasti ja voittoisasti. Heidän ei tule keskeyttää taisteltua, ennen kuin jokainen heidän ulottuvillaan oleva sielu on vastaanottanut tiedon tätä aikaa koskevasta totuudesta. {AO6 155.4}

Luku 22—Tessalonika

Lähdettyään Filippistä Paavali ja Silas suuntasivat kulkunsa Tessalonikaan. Siellä heille tarjoutui tilaisuus puhua suurille kuulijajoukoille juutalaisten synagoogassa. Heidän ulkomuotonsa todisti siitä häpeällisestä kohtelusta, jonka uhreiksi he olivat äsken joutuneet, ja teki välttämättömäksi selittää, mitä oli tapahtunut. Tämän selityksen he antoivatkin kehuskelematta itseään ja ylistäen häntä, joka oli heidät pelastanut. {AO6 156.1}

Paavalin julistusta Tessalonikan synagoogassa

Saarnatessaan tessalonikalaisille Paavali viittasi Messiasta koskeviin Vanhan testamentin profetioihin. Kristus oli oman palvelustoimintansa aikana avannut opetuslastensa mielen tajuamaan nämä profetiat: »Hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu» (Luuk. 24: 27). Pietari oli Kristuksesta saarnatessaan poiminut todisteensa Vanhasta testamentista. Stefanus oli menetellyt samoin. Myös Paavali oli opetustyössään vedonnut Raamatun kohtiin, joissa oli ennustettu Kristuksen syntymä, kärsimykset, kuolema, ylösnousemus ja taivaaseen astuminen. Turvautuen Mooseksen ja profeettojen innoitettuun todistukseen hän osoitti selkeästi, että Jeesus Nasaretilainen oli Messias, ja todisti, että juuri Kristuksen ääni oli Aadamin ajoista saakka puhunut patriarkkojen ja profeettojen suulla. {AO6 156.2}

Selkeitä ja yksityiskohtaisia profetioita oli esitetty Luvatun tu-losta. Jo Aadamille oli annettu vakuutus Lunastajasta. Saatanalle oli julistettu tuomio: »Minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän» (1 Moos. 3:15)Se merkitsi kantavanhemmillemme lupausta lunastuksesta, joka tapahtuisi Kristuksen välityksellä. {AO6 156.3}

Aabrahamille annettiin lupaus, että maailman Vapahtaja olisi hänen jälkeläisiään: »Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä.» »Hän ei sano: ’Ja siemenille’, ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin yhdestä: ’Ja sinun siemenellesi’, joka on Kristus» (1 Moos. 22: 18; Gal. 3: 16). {AO6 156.4}

Kun Mooseksen työ Israelin johtajana ja opettajana oli lähestymässä loppuaan, hän profetoi selkeästi Messiaan tulosta. »Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta», hän julisti kokoontuneille Israelin joukoille, »Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa.» Mooses vakuutti israelilaisille, että Jumala itse oli ilmoittanut tämän hänelle Hoorebin vuorella sanoen: »Profeetan minä olen herättävä heille heidän veljiensä keskuudesta, sinun kaltaisesi, ja minä panen sanani hänen suuhunsa, ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hänen puhua» (5 Moos. 18:15,18). {AO6 157.1}

Messias oli oleva kuninkaallista sukua, sillä Jaakobin suulla lausu-tussa profetiassa Herra sanoi: »Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat» (1 Moos. 49:10). {AO6 157.2}

Jesaja profetoi: »lisain kannosta puhkeaa virpi, ja vesa versoo hänen juuristansa.» »Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot. Katso, hänet minä asetin kansoille todistajaksi, kansojen ruhtinaaksi ja käskijäksi. Katso, sinä olet kutsuva Pakanoita, joita sinä et tunne, ja pakanat, jotka eivät sinua tunne, rientävät sinun tykösi Herran, sinun Jumalasi, tähden, sillä hän kirkastaa sinut» (Jes. 11: 1; 55: 3-5). {AO6 157.3}

Myös Jeremia todisti, että tuleva Lunastaja oli Daavidin hallitushuoneen ruhtinaita: »Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä herätän Daavidille vanhurskaan vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa. Hänen päivinänsä pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa. Ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän vanhurskautemme'.» Ja vielä: »Näin sanoo Herra: Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon valtaistuimella. Ja aina on mies leeviläisten pappien suvusta oleva minun edessäni uhraamassa polttouhria ja sytyttämässä ruokauhria ja toimittamassa teurasuhria joka päivä» (Jer. 23: 5, 6; 33:17,18). {AO6 157.4}

Vieläpä Messiaan syntymäpaikkakin oli ennustettu: »Sinä, Beetlehem Efrata, joka olet vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa, sinusta minulle tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista » (Miika 5: 2). {AO6 157.5}

Työ, joka Vapahtajan oli määrä toimittaa maan päällä, oli selostettu täydellisesti: »Hänen päällänsä lepää Herran henki, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki. Hän halajaa Herran pelkoa.» Hänet oli näin voideltu »julistamaan ilosanomaa nöyrille, - - sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia, panemaan Siionin murheellisten päähän - antamaan heille - juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan; ja heidän nimensä on oleva 'vanhurskauden tammet', 'Herran istutus', hänen kirkkautensa ilmoitukseksi» (Jes. 11: 2, 3; 61:1-3). {AO6 157.6}

»Katso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi. Minä olen pannut Henkeni häneen, hän levittää kansakuntiin oikeuden. Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla. Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti. Hän itse ei sammu eikä

murru, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle, ja meren saaret odottavat hänen opetustansa» (Jes. 42:1-4). {AO6 158.1}

Vakuuttavasti ja voimallisesti Paavali osoitti Vanhan testamentin kirjoitusten perusteella, että »Kristuksen piti kärsimän ja nouseman kuolleista”. Eikö Miika ollut profetoinut: »He lyövät sauvalla poskelle Israelin tuomaria» (Miika 5:1) ? Ja eikö Luvattu ollut Jesajan suulla profetoinut itsestään: »Selkäni minä annoin lyötäväksi, poskieni parran revittäväksi, en peittänyt kasvojani pilkalta ja syljeltä» (Jes. 50: 6)? Psalminkirjoittajan välityksellä Kristus oli ennustanut, kuinka ihmiset tulisivat häntä kohtelemaan: »Minä olen - ihmisten pilkka ja kansan hylky. Kaikki, jotka minut näkevät, pilkkaavat minua, levittelevät suutansa, nyökyttävät ilkkuen päätään: ’Jätä asiasi Herran haltuun. Hän vapahtakoon hänet,hän pelastakoon hänet, koska on häneen mielistynyt.’» »Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ilkkuen; he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa.» »Veljilleni minä olen tullut vieraaksi, olen tullut oudoksi äitini lapsille. Sillä kiivaus sinun huoneesi puolesta on minut kuluttanut, ja niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun.» »Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt» (Ps. 22: 7-9, 18,19; 69: 9,10,21). {AO6 158.2}

Kuinka erehtymättömän selkeitä olivatkaan Jesajan profetiat Kristuksen kärsimyksistä ja kuolemasta! »Kuka uskoo meidän saarnamme», profeetta kysyy, »kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan? Hän kasvoi Herran edessä niinkuin vesa, niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet. Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. {AO6 158.3}

»Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. {AO6 158.4}

»Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme. Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hän suutansa avannut. Ahdistettuna ja tuomittuna hänet otettiin pois, mutta kuka hänen polvikunnastaan sitä ajatteli? Sillä hänet temmattiin pois elävien maasta; minun kansani rikkomuksen tähden kohtasi rangaistus häntä» (Jes. 53:1-8). {AO6 159.1}

Vieläpä hänen kuolintavastaankin oli annettu vertauskuva. Kuten vaskikäärme oli ylennetty erämaassa, samoin piti tuleva Lunastaja ylennettämän, »ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä» (Joh. 3:16). {AO6 159.2} »Jos häneltä kysytään: 'Mitä ovat nuo haavat sinun rinnassasi?' vastaa hän: 'Ne lyötiin minun ystäväini huoneessa'» (Sak. 13: 6). {AO6 159.3}

»Hänelle annettiin hauta jumalattomain joukossa; mutta rikkaan tykö hän tuli kuoltuansa, sillä hän ei ollut vääryyttä tehnyt eikä petosta ollut hänen suussansa. Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella» (Jes. 53: 9,10). {AO6 159.4}

Mutta hän, joka oli kärsivä kuoleman pahojen ihmisten toimesta, oli nouseva jälleen ylös synnin ja haudan voittajana. Kaikkivaltiaan innoittamana oli Israelin sointuvaääninen psalmilaulaja todistanut ylösnousemuksen aamun ihanuudesta. »Myös minun ruumiini", hän riemuiten julistaa, »asuu turvassa. Sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa» (Ps. 16: 9,10). {AO6 159.5}

Paavali osoitti, kuinka läheisesti Jumala oli yhdistänyt uhritoi-mitukset ennustuksiin Hänestä, joka olisi »niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään". Messias oli antava henkensä »vikauhriksi". Profeetta Jesaja loi katseensa vuosisatojen halki tapahtumiin, jotka liittyivät Vapahtajan sovituskuolemaan. Hän oli todistanut, että Jumalan Karitsa »antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan, ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin puolesta» (Jes. 53: 7, 10, 12). {AO6 159.6}

Ennustettu Vapahtaja ei tulisi ajallisena kuninkaana vapauttamaan juutalaisten kansakuntaa maallisista sortajista. Vapahtaja tulisi ihmisenä ihmisten keskuuteen, eläisi köyhän ja vaatimattoman elämän ja kokisi halveksuntaa, ylenkatsetta ja lopulta väkivaltaisen kuoleman. Vanhan testamentin kirjoituksissa ennustettu Vapahtaja oli antava itsensä uhriksi langenneen ihmissuvun puolesta ja täyttävä siten rikotun lain kaikki vaatimukset. Hänessä tulisivat vertauskuvalliset uhrit saamaan kirjaimellisen täyttymyksensä, ja hänen ristinkuolemansa oli antava merkityksen koko juutalaisten jumalanpalvelusjärjestelmälle. {AO6 160.1}

Paavali kertoi Tessalonikan juutalaisille, miten hän oli aikaisemmin kiivaillut seremonialain puolesta ja miten hän oli kokenut ihmeellisen ilmestyksen Damaskoksen portilla. Ennen kääntymystään hän oli luottanut perinnölliseen hurskauteen, erheelliseen toivoon. Hänen uskonsa ei ol-lut ollut kiinnittyneenä Kristukseen, vaan hän oli luottanut muotoihin ja menoihin. Hänen kiivaudellaan lain puolesta ei ollut ollut yhteyttä Kristususkoon, joten se oli ollut hyödytöntä. Kerskatessaan olevansa rikkeetön lain teoissa hän oli hylännyt hänet, joka teki lain arvokkaaksi. {AO6 160.2}

Mutta hänen kääntymyksensä hetkellä kaikki oli muuttunut. Jeesus Nasaretilainen, jota hän oli vainonnut vainotessaan hänen pyhiään, ilmestyi hänen eteensä luvattuna Messiaana.

Vainooja tajusi hänet Jumalan Pojaksi, joka oli tullut maan päälle profetioiden mukaisesti ja joka oli elämässään toteuttanut pyhien kirjoitusten jokaisen määräyksen. {AO6 160.3}

Kun Paavali pyhän rohkeuden vallassa julisti evankeliumia Tes-salonikan synagoogassa, ilmestysmajassa harjoitettuihin jumalan-palvelusmenoihin liittyneiden menojen ja seremonioiden todellinen merkitys kävi selväksi. Hän lennätti kuulijoittensa ajatukset maallisten jumalanpalvelusmenojen ja sen palvelustyön ylitse, jota Kristus toimitti taivaallisessa pyhäkössä, hetkeen, jolloin Kristus, saatettuaan päätökseen välitystyönsä, tulisi takaisin voimassa ja suuressa kirkkaudessa ja perustaisi valtakuntansa maan päälle. Paavali uskoi Kristuksen toiseen tulemukseen. Niin selkeästi ja voimallisesti hän esitti tätä tapahtumaa koskevat totuudet, että monien hänen kuulijoittensa mieleen jäi niistä kuva, joka ei milloinkaan haihtunut. {AO6 160.4}

Kolmena peräkkäisenä sapattina Paavali saarnasi tessalonikalaisille selvitellen heille pyhien kirjoitusten perusteella Kristuksen, »hamasta maailman perustamisesta » »teurastetun Karitsan» (Ilm. 13: 8), elämää, kuolemaa, ylösnousemusta, virantoimitusta {AO6 160.5} ja tulevaa kirkkautta. Hän vlisti Kristusta, jonka palvelustoiminnan oikea ymmärtäminen on avain, joka avaa Vanhan testamentin kirjoitukset ja tuo esille niiden runsaat rikkaudet. {AO6 160.6}

Kun evankeliumin totuuksia näin julistettiin Tessalonikassa väkevällä voimalla, ne saivat osakseen suurten joukkojen huomion. »Ja muutamat heistä tulivat uskoon ja liittyivät Paavaliin ja Silaaseen, niin myös suuri joukko jumalaapelkääväisiä kreikkalaisia sekä useat ylhäiset naiset.” {AO6 161.1}

Juutalaisten nostattama meteli jälleen

Kuten aikaisemmissakin pysähdyspaikoissa apostolit kohtasivat täälläkin päättäväistä vastustusta. Ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, »joutuivat kiihkoon». Nämä juutalaiset eivät olleet tuolloin Rooman vallan suosiossa, sillä he olivat vain jonkin verran aikaisemmin aikaansaaneet kansannousun Roomassa. Heihin suhtauduttiin epäluuloisesti, ja heidän vapauttaan oli jossain määrin rajoitettu. Nyt he huomasivat saaneensa mahdollisuuden päästä takaisin suosioon ja vierittää samalla moitteet apostolien ja kristinuskoon kääntyneiden päälle. {AO6 161.2}

Niinpä he ryhtyivät toimiin ottaen »avukseen muutamia pahanilkisiä miehiä joutoväestä”. He onnistuivat tällä keinoin nostattamaan »kaupungissa metelin”. He toivoivat löytävänsä apostolit ja »he asettuivat Jaasonin talon edustalle” mutta eivät löytäneet Paavalia ja Silasta. Ja »kun he eivät heitä löytäneet», nuo pettymyksestään raivostuneet väkivallan lietsojat raastoivat »Jaasonin ja muutamia veljiä kaupungin hallitusmiesten eteen ja huusivat: ’Nuo koko maailman villitsijät ovat tännekin tulleet, ja

heidät Jaason on ottanut vastaan; ja nämä kaikki tekevät vastoin keisarin asetuksia, sanoen erään toisen, Jeesuksen, olevan kuninkaan.'» {AO6 161.3}

Kun Paavalia ja Silasta ei tavoitettu mistään, hallitusmiehet vaa-tivat syytetyiltä uskovilta takauksen, etteivät he lietsoisi levotto-muutta. Peläten uusia väkivaltaisuuksia »veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan». {AO6 161.4}

Niiden, jotka nykyään opettavat ihmisten vieroksumia totuuksia, ei tarvitse masentua, jos he toisinaan eivät saa edes kristityiksi tunnustautuvilta suopeampaa vastaanottoa, kuin Paavali ja hänen työtoverinsa saivat ihmisiltä, joiden keskuudessa he työskentelivät. Ristin lähettiläiden tulee varustautua valppaudella ja rukouksella ja kulkea eteenpäin uskossa ja pelkäämättä, aina toimien Jeesuksen nimessä. Heidän on ylistettävä Kristusta taivaallisessa pyhäkössä palvelevana ihmisen välimiehenä, olentona, johon kaikki vanhatestamentillisen jumalanpalvelusjärjestyksen mukaiset uhritoimitukset keskittyivät ja jonka sovitusuhrin kautta Jumalan lain rikkojat voivat saada rauhan ja armon. {AO6 161.5}

Luku 23—Berea ja Ateena

Bereassa Paavali tapasi juutalaisia, jotka olivat halukkaita tutkimaan hänen opettamiaan totuuksia. Luukkaan kuvauksessa heistä sanotaan: »Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin. Ja monet heistä uskoivat, niin myös useat ylhäiset kreikkalaiset naiset ja miehet.» {AO6 162.1}

Berean juutalaiset

Berealaisten mieltä ei rajoittanut ennakkoluuloisuus. He olivat ha-lukkaita tutkimaan, pitivätkö apostolien saarnaamat opit paikkansa. He eivät tutkineet Raamattua uteliaisuudesta vaan saadakseen selville, mitä oli kirjoitettu luvatusta Messiaasta. Joka päivä he tutkistelivat Hengen innoittamia kirjoituksia. Heidän verratessaan niiden eri kohtia toisiinsa taivaalliset enkelit olivat heidän vierellään, valistivat heidän mieltään ja puhuttelivat heidän sydäntään. {AO6 162.2}

Missä ikinä evankeliumin totuuksia julistetaankin, aina ne, jotka rehellisesti haluavat menetellä oikein, saavat halun tutkia ahkerasti pyhiä kirjoituksia. Jos ne, joille tämän maailman viimeisissä vaiheissa julistetaan koettelevia totuuksia, noudattaisivat berealaisten esimerkkiä, tutkisivat pyhiä kirjoituksia joka päivä ja vertailisivat heille tuotuja viestejä Jumalan sanaan, niin tänä päivänä olisivat monet - eivätkä vain verrattain harvat - uskollisia Jumalan lain säädöksille. Mutta kun vieroksuttuja Raamatun totuuksia esitetään, monet kieltäytyvät ryhtymästä tällaiseen tutkimiseen. Vaikka he eivät kykene kiistämään pyhien kirjoitusten selkeitä opetuksia, he osoittavat kuitenkin mitä suurinta haluttomuutta tutkia esitettyjä todisteita. Jotkut otaksuvat, että vaikka nämä opit olisivatkin tosia, ei kuitenkaan ole väliä, vastaanottavatko he uuden valon vai eivät. He pitävät kiinni niistä miellyttävistä taruista, joiden avulla sielunvihollinen johdattaa sieluja harhaan. Näin erhe sokaisee heidän mielensä, ja he joutuvat eroon taivaasta. {AO6 162.3}

Kaikki tuomitaan annetun valon mukaan. Herra lähettää edustajiaan viemään pelastuksen sanomaa, ja kuulijat hän asettaa vastuuseen siitä, kuinka he suhtautuvat hänen palvelijoittensa sanoihin. Ne, jotka vilpittömästi etsivät totuutta, tutkivat huolellisesti Jumalan sanan valossa heille esitetyt opit. {AO6 162.4}

Tessalonikan epäuskoiset juutalaiset kadehtivat ja vihasivat apostoleja. Tyytymättä siihen, että olivat karkottaneet nämä omasta kaupungistaan, he seurasivat apostoleja Bereaan ja nostattivat alemman kansankerroksen helposti kuohahtavat tunteet heitä vastaan. Veljet pelkäsivät, että Paavalille tehtäisiin väkivaltaa, jos hän jäisi sinne. Siksi he lähettivät hänet
Ateenaan mukanaan muutamia berealaisia, jotka olivat vastikään tulleet uskoon. {AO6 163.1}

Näin vaino seurasi totuuden opettajia kaupungista kaupunkiin. Kristuksen viholliset eivät kyenneet estämään evankeliumin leviämistä, mutta apostolien työ heidän onnistui tehdä erittäin vaikeaksi. Mutta vastustuksesta ja ristiriidoista huolimatta Paavali kilvoitteli vakaasti eteenpäin. Hän toteutti päättävästi Jumalan suunnitelmaa, joka oli ilmoitettu hänelle näyssä Jerusalemissa: »Minä lähetän sinut kauas pakanain tykö» (Ap.t. 22: 21). {AO6 163.2}

Saavuttuaan Ateenaan apostoli lähetti berealaiset veljet takaisin viemään Silakselle ja Timoteukselle sanoman, että he tulisivat heti hänen luokseen. Timoteus oli tullut Bereaan ennen Paavalin lähtöä ja oli jäänyt sinne jatkamaan Silaan kanssa hyvin alkanutta työtä ja opettamaan vasta kääntyneille uskon periaatteita. {AO6 164.1}

Joutuessaan kiireesti poistumaan Bereasta Paavali menetti odottamansa mahdollisuuden käydä tapaamassa veljiä Tessalonikassa. {AO6 164.2}

Paavali Ateenassa

Ateenan kaupunki oli pakanuuden keskuspaikkoja. Siellä Paavali ei kohdannut tietämätöntä, herkkäuskoista rahvasta kuten Lystrassa vaan kansan, joka oli kuuluisa älykkyydestään ja sivistyksestään. Katse kohtasi joka taholla heidän jumaliensa ja jumaliksi korotettujen historian ja runouden sankareiden kuvapatsaita. Rakennustaiteen mahtavat luomukset ja maalaukset edustivat kansakunnan loistoa ja pakanallisten jumalien saavuttamaa suurta suosiota. Taiteen kauneus ja loisto oli hurmannut ihmisten aistit. Pyhäkköjä ja temppeleitä, jotka olivat tulleet maksamaan suunnattomia summia, kohosi kaikkialla massiivisina hahmoina. Asein saavutettujen voittojen ja kuuluisien miesten urotekojen muistoa vaalittiin veistoksin, pyhäköin ja muistokilvin. Kaikki tämä teki Ateenasta suunnattoman taidegallerian. {AO6 164.3}

Kun Paavali silmäili ympärillään olevaa kauneutta ja loistoa ja näki kaupungin kokonaan antautuneen epäjumalanpalvelukselle, hänen henkeään kuohutti kiivaus Jumalan puolesta, jota hän näki häpäistävän joka taholla. Hänen sydämensä tunsi sääliä ateenalaisia kohtaan, jotka älyllisestä sivistyksestään huolimatta eivät tunteneet oikeaa Jumalaa. {AO6 164.4}

Apostolia ei eksyttänyt se, mitä hän näki tuossa oppineisuuden keskuksessa. Hänen hengellinen luontonsa oli niin herkistynyt tai-vaallisille, että katoamattomien rikkauksien riemu ja kirkkaus teki hänen silmissään arvottomaksi sen komeuden ja loiston, mikä häntä ympäröi. Kun hän näki Ateenan mahtavuuden, hän tajusi sen tenhovoiman taiteen ja tieteen harrastajiin, ja hän tuli syvästi vakuuttuneeksi edessään olevan työn tärkeydestä. {AO6 164.5}

Tässä suuressa kaupungissa, jossa Jumalaa ei palveltu, Paavalia ahdisti yksinäisyyden tunne, ja hän kaipasi työtovereittensa myötätuntoa ja apua. Hän tunsi olevansa täysin ilman inhimillisen ystävyyden tukea. Tessalonikalaisille lähettämässään kirjeessä hän ilmaisee

tunteensa sanoilla: »Päätimme jäädä yksinämme Ateenaan» (1 Tess. 3:1). Hänen eteensä ilmaantui ylitsepääsemättömiltä vaikuttavia esteitä, joiden johdosta hän piti miltei mahdottomana tavoittaa ihmisten sydäntä. {AO6 164.6}

Silasta ja Timoteusta odottaessaan Paavali ei ollut jouten. Hän »keskusteli synagoogassa juutalaisten ja jumalaapelkääväisten kanssa ja torilla joka päivä niiden kanssa, joita hän siellä tapasi". Mutta hänen pääasiallisena tehtävänään Ateenassa oli julistaa pelastuksen sanomaa niille, joilla ei ollut järkevää käsitystä Jumalasta ja hänen suunnitelmistaan langenneen ihmissuvun hyväksi. Apostoli oli pian kohtaava pakanuuden kavalimmassa, viekoittelevimmassa muodossaan. {AO6 165.1}

Ei mennyt aikaakaan ennen kuin Ateenan suurmiehet saivat tietää, että heidän kaupungissaan oleili erikoislaatuinen opettaja, joka esitti kansalle uusia ja outoja oppeja. Muutamat heistä etsivät Paavalin käsiinsä ja ryhtyivät keskustelemaan hänen kanssaan. Pian heidän ympärilleen kerääntyi kuulijajoukko. Jotkut olivat valmiita pilkkaamaan apostolia henkilönä, joka oli muka kaukana heidän alapuolellaan sekä yh-teiskunnallisesti että älyllisesti, ja nämä sanoivat ivallisesti toisil-leen: »Mitähän tuo lavertelija oikein tahtoo sanoa?» Toiset taas, »koska hän julisti heille evankeliumia Jeesuksesta ja ylösnousemuksesta», sanoivat: »Näkyy olevan vieraiden jumalien julistaja.» {AO6 165.2}

Väittelyä filosofien kanssa

Paavalin kanssa ottivat torilla yhteen muiden muassa »muutamat epikurolaiset ja stoalaiset filosofit». He, kuten muutkin hänen kanssaan keskustelleet, totesivat kuitenkin pian, että hänen tietomääränsä oli suurempi kuin heidän. Oppineiden oli kunnioittavasti tunnustettava hänen älykkyytensä. Paavalin johdonmukainen ajattelutapa ja hänen harras, voimallinen kaunopuheisuutensa vangitsi puoleensa kaikkien kuulijoiden huomion. Hänen kuulijansa myönsivät, ettei hän suinkaan ollut mikään puolivalmis sananjulistaja vaan että hän kykeni esittämään keille tahansa vakuuttavia todisteita opettamiensa oppien tueksi. Näin apostoli siis pelottomasti kohtasi vastustajansa heidän omalla maaperällään. Hän vastasi logiikkaan logiikalla, filosofiaan filosofialla, kaunopuheisuuteen kaunopuheisuudella. {AO6 165.3}

Hänen pakanalliset vastustajansa muistuttivat hänelle Sokrateesta, joka oli tuomittu kuolemaan vieraiden jumalien julistajana, ja varoittivat Paavalia vaarantamasta henkeään samalla tavoin. Mutta apostolin saarnat kiehtoivat ihmisiä, ja hänen teeskentelemätön viisautensa voitti puolelleen heidän kunnioituksensa ja ihailunsa. Häntä ei vaientanut filosofien tietämys eikä iva. Kun he totesivat, että hän oli päättänyt suorittaa tehtävänsä heidän keskuudessaan ja sanoa sanottavansa kaiken uhallakin, he päättivät antaa hänelle siihen kunnon tilaisuuden. {AO6 165.4}

Niinpä he veivät hänet Areiopagin kukkulalle. Paikka oli pyhimpiä koko Ateenassa, ja siihen liittyvät muistot ja mielikuvat olivat luonteeltaan sellaisia, että siihen suhtauduttiin taikauskoisen kunnioittavasti, mikä joidenkin mielessä lähenteli suoranaista pelkoa. Juuri siellä miehet, jotka toimivat lopullisina tuomareina kaikissa tärkeimmissä siveellisissä ja yhteiskunnallisissa kysymyksissä, usein pohdiskelivat yleisesti uskonnollisia asioita. {AO6 165.5}

Siellä, kaukana vilkasliikenteisten kulkuväylien melusta ja hyörinästä ja vapaan keskustelun hälinästä, apostolia voitiin kuunnella minkään häiritsemättä. Hänen ympärilleen kerääntyivät runoilijat, taiteilijat ja filosofit - Ateenan oppineet ja viisaat - ja he sanoivat hänelle: »Voimmeko saada tietää, mikä se uusi oppi on, jota sinä ilmoitat? Sillä outoja asioita sinä tuot meidän korvaimme kuulla. Me siis tahdomme tietää, mitä ne oikein ovat.» {AO6 166.1}

Paavalin saarna Areiopagilla

Tuolla vakavan vastuun hetkellä apostoli oli tyyni ja rauhallinen. Hänen sydäntään painoi tärkeä sanoma, ja ne sanat, jotka kaikuivat hänen suustaan, saattoivat hänen kuulijansa vakuuttuneiksi siitä, ettei hän suinkaan ollut mikään joutavanpäiväinen lavertelija. »Ateenan miehet», hän sanoi, »minä näen kaikesta, että te suuresti kunnioitatte jumalia. Sillä kävellessäni ympäri ja katsellessani teidän pyhiä paikkojanne minä löysin myös alttarin, johon oli kirjoitettu: ’Tuntemattomalle jumalalle’. Mitä te siis tuntemattanne palvelette, sen minä teille ilmoitan.» Älystään ja yleisestä valistuneisuudestaan huolimatta he eivät tunteneet Jumalaa, joka oli luonut maailmankaikkeuden. Heidän joukossaan oli kuitenkin muutamia, jotka kaipasivat suurempaa valoa. He kurottautuivat kohti Ääretöntä. {AO6 166.2}

Osoittaen kädellään temppeliä, joka oli täynnä epäjumalankuvia, Paavali selvitti, mitä hänen sielussaan liikkui, ja paljasti ateenalaisten uskonnon erheellisyydet. Viisaimmat hänen kuulijoistaan olivat hämmästyneitä kuunnellessaan hänen järkevää ajatuksen - juoksuaan. Hän osoitti tuntevansa heidän taiteensa, kirjallisuutensa ja uskontonsa. Viitaten heidän patsaisiinsa ja epäjumalankuviinsa hän julisti, ettei Jumala ollut kuvattavissa ihmiskätten luomuksilla. Nämä veistetyt kuvat eivät kyenneet etäisimmässäkään mielessä välittämään Jumalan kirkkautta. Hän muistutti heille, etteivät nämä kuvat olleet eläviä. Ne olivat inhimillisen voiman hallinnassa ja liikkuivat vain silloin kun ihmiskädet niitä liikuttivat. Niinpä ne, jotka näitä kuvia palvelivat, olivat joka suhteessa näiden palvelemiensa kuvien yläpuolella. {AO6 167.1}

Paavali suuntasi pakanallisten kuulijoittensa mielen heidän väärän uskontonsa rajojen yli siihen oikeaan Jumalaan, jota he olivat nimittäneet »tuntemattomaksi jumalaksi». Tämä Olento, jota hän nyt heille julisti, oli ihmisestä riippumaton eikä tarvinnut voimansa ja kunniansa tueksi ihmiseltä mitään. {AO6 167.2}

Ihmiset olivat ihastuksissaan siitä hartaasta ja johdonmukaisesta tavasta, jolla Paavali kuvasi oikean Jumalan ominaisuuksia - hänen luomisvoimaansa, hänen hallitsevaa kaitselmustaan. Hartaasti ja palavasti apostoli julisti: »Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä, eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken.» Taivaatkaan eivät olleet kyllin suuret mahduttaakseen sisäänsä Jumalaa, saati sitten ihmiskätten pystyttämät temppelit. {AO6 168.1}

Tuona aikakautena, jolloin ihmisten oikeuksia ei useinkaan tunnustettu, Paavali esitti ihmisten veljeyttä koskevan suuren totuuden julistaessaan, että Jumala »on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä». Jumalan silmissä kaikki ovat yhdenvertaiset. Luojalle jokainen ihmisolento on velkaa ylimmän kuuliaisuutensa. Sitten apostoli osoitti, kuinka kaikissa Jumalan ja ihmisten keskinäisissä toimissa on kultaisena lankana nähtävissä hänen armollinen ja laupias suunnitelmansa. Hän »on säätänyt heille määrätyt ajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä». {AO6 168.2}

Viitaten niihin jaloihin ihmisyyden todisteisiin, joita oli hänen ympärillään, ja lainaten kuulijoittensa oman runoilijan sanoja hän kuvasi ääretöntä Jumalaa Isäksi, jonka lapsia he olivat. »Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme», hän julisti, »niinkuin myös muutamat teidän runoilijoistanne ovat sanoneet: ’Sillä me olemme myös hänen sukuansa.’ Koska me siis olemme Jumalan sukua, emme saa luulla, että jumaluus on samankaltainen kuin kulta tai hopea tai kivi, sellainen kuin inhimillisen taiteen ja ajatuksen kuvailema. {AO6 168.3}

»Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän tekee tiettäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus.» Niinä pimeyden aikoina, jotka olivat edeltäneet Kristuksen tuloa, jumalallinen Hallitsija oli kärsivällisesti sietänyt pakanoiden harjoittamaa epäjumalanpalvelusta. Mutta nyt hän oli Poikansa välityksellä lähettänyt ihmisille totuuden valon, ja hän edellytti kaikilta pelastukseen johtavaa parannusta, ei vain köyhiltä ja alhaisilta vaan myös ylpeiltä filosofeilta ja maanpiirin ruhtinailta. »Sillä hän on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa sen miehen kautta, jonka hän siihen on määrännyt; ja hän on antanut kaikille siitä vakuuden, herättämällä hänet kuolleista.» Paavalin puhuessa kuolleiden ylösnousemuksesta »toiset ivasivat, toiset taas sanoivat: ’Me tahdomme kuulla sinulta tästä vielä toistekin.’» {AO6 168.4}

Heikkoa menestystä

Tähän päättyi apostolin toiminta Ateenassa, pakanallisen oppineisuuden keskuksessa, sillä ateenalaiset pysyttäytyivät itsepintaisesti epäjumalanpalveluksessa ja käänsivät selkänsä oikean uskonnon valolle. Kun ihmiset ovat täysin tyytyväisiä omiin

saavutuksiinsa, paljonkaan ei ole odotettavissa. Oppineisuudellaan ja sivistyneisyydellään kerskuvat ateenalaiset olivat muuttumassa yhä turmeltuneemmiksi ja entistä tyytyväisemmiksi epäjumalanpalveluksen hämäriin mysteereihin. {AO6 169.1}

Esitetyt totuudet vaikuttivat muutamiin, mutta he eivät nöyrtyneet tunnustamaan Jumalaa ja vastaanottamaan pelastussuunnitelmaa. Syntistä eivät kykene käännyttämään kaunopuheiset sanat eivätkä voimalliset todisteet. Ainoastaan Jumalan voima kykenee havahduttamaan sydämen totuudelle. Sellaista, joka itsepintaisesti kääntää selkänsä tälle voimalle, ei mikään tavoita. Kreikkalaiset etsivät viisautta, mutta sanoma rististä oli heille hullutusta, koska he arvostivat °maa viisauttaan enemmän kuin sitä viisautta, joka tulee ylhäältä. {AO6 169.2}

Ateenalaisten ylpeilevästä suhtautumisesta älyyn ja ihmisviisauteen löytynee syy siihen, miksi evankeliumin sanoma saavutti suhteellisen vähän menestystä heidän keskuudessaan. Maailmallista viisautta omaavat ihmiset, J°tka tulevat Kristuksen tykö köyhinä kadotettuina syntisinä, saavat viisautta, joka on pelastukseksi. Mutta niiltä, jotka tulevat kunnioitettuina henkilöinä ja omalla viisaudellaan ylvästellen, jää saamatta se valo ja tieto, jonka ainoastaan hän voi antaa. {AO6 169.3}

Näin Paavali kohtasi aikansa pakanuuden. Hänen työnsä Ateenassa ei mennyt kokonaan hukkaan. Dionysius, yksi huomattavimmista kansalaisista, ja muutamat muut vastaanottivat evankeliumin sanoman ja liittyivät usko-vien joukkoon. {AO6 169.4}

Kaikesta tiedostaan, sivistyneisyydestään ja taiteestaan huolimatta ateenalaiset olivat vaipuneet paheiden valtaan. Hengen innoitus on antanut meille tämän välähdyksen ateenalaisten elämästä jotta näkisimme, kuinka Jumala ilmaisi palvelijansa välityksellä paheksumisensa epäju-malanpalveluksen ja ylpeän, itseensä tyytyväisen kansan syntien johdosta. Apostolin sanat ja kuvaus hänen asenteestaan ja ympäristöstään oli määrä Hengen innoittamana tallettaa perinnöksi kaikille tuleville sukupolville. Ne todistavat hänen horjumattomasta luottavaisuudestaan, hänen rohkeudestaan yksinäisyydessä ja vastoinkäymisissä sekä siitä voi-tosta, jonka hän saavutti kristinuskolle pakanuuden sydämessä. {AO6 169.5}

Työ sivistyneiden parissa

Paavalin sanat sisältävät arvokasta tietoa seurakunnalle. Hän oli tilanteessa, jossa hän olisi helposti voinut sanoa sellaista, mikä olisi ärsyttänyt hänen kopeita kuulijoitaan ja saattanut hänet itsensä vaikeuksiin. Jos hänen puheensa olisi ollut suora hyökkäys heidän jumaliaan ja kaupungin suurmiehiä vastaan, hän olisi ollut vaarassa saada saman kohtalon kuin Sokrates. Mutta jumalallisen rakkauden innoittamana hän tahdikkaasti ja varovasti suuntasi heidän mielensä pois pakanallisista jumalista ja ilmoitti heille oikean Jumalan, joka oli heille tuntematon. {AO6 169.6}

Tänäkin päivänä on pyhien kirjoitusten totuudet esitettävä maailman suurmiehille, jotta he voisivat valita, ovatko he kuuliaiset Jumalan laille vai ovatko he alamaiset pahan ruhtinaalle. Jumala asettaa iankaikkisen totuuden heidän eteensä - totuuden, joka tekee heidät viisaiksi, niin että he pelastuvat - mutta hän ei pakota heitä ottamaan sitä vastaan. Jos he kääntävät sille selkänsä, hän jättää heidät omiin oloihinsa nauttimaan tekojensa hedelmiä. {AO6 170.1}

»Sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima. Onhan kirjoitettu: 'Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi.'» »Sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on» (1 Kor. 1: 18, 19, 27,28). Monet suurimmista oppineista ja valtiomiehistä, maailma; huomatuimmista henkilöistä kääntävät näinä viimeisinä aikoi-na selkänsä valkeudelle, koska maailma ei ole oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa. Sitti tulee Jumalan palvelijoiden käyt-tää hyväkseen jokaista mahdc isuuttaan välittää näille totuut a. Muutamat tunnustavat olevansa tietämättömiä jumalallisista asioista ja asettuvat nöyrinä oppilaina Jeesuksen, Mestariopetta - jan, jalkojen juureen. {AO6 170.2}

Jokaisessa korkeampiin yhteiskuntaluokkiin kohdistuvassa toimessaan Jumalan työntekijä tarvitsee voimakasta uskoa. Ulkoiset olosuhteet saattavat vaikuttaa kielteisiltä, mutta synkimmälläkin hetkellä ylhäältä loistaa valo. Ne, jotka rakastavat ja palvelevat Jumalaa, saavat uutta voimaa joka päivä. He saavat halutessaan turvautua Äärettömän ymmär-rykseen, jotteivät he erehtyisi toteuttaessaan hänen aivoituksiaan. Pysykööt nämä työntekijät luottamuksessa, joka heillä alussa oli, vahvoina loppuun asti. Heidän tulee muistaa, että Jumalan totuuden valon tulee loistaa keskellä maailman pimeyttä. Jumalan palveluksessa ei saa vaipua toivottomuuteen. Pyhittäytyneen työntekijän uskon tulee kestää jokainen kohtaamansa koetus. Jumala kykenee ja on halukas suomaan palvelijoilleen kaiken sen voiman, jota he tarvitsevat, ja antamaan heille viisautta, jota heidän erilaiset tarpeensa vaativat. Hän täyttää ylenpalttisesti niiden korkeimmatkin odotukset, jotka panevat luottamuksensa häneen. {AO6 170.3}

Luku 24—Korintti

Kristillisen ajanlaskumme ensimmäisellä vuosisadalla Korintti kuului johtaviin kaupunkeihin ei ainoastaan Kreikassa vaan koko maailmassa. Kreikkalaisia, juutalaisia ja roomalaisia sekä matkailijoita kaikista maista tungeskeli sen kaduilla arkisille toimilleen tai huvituksille innokkaasti omistautuneina. Suurena kauppakeskuksena, jonne oli helppo pääsy Rooman valtakunnan kaikista osista, se oli tärkeä paikka Jumalan ja hänen totuutensa muistomerkkien pystyttämistä ajateltaessa. {AO6 171.1}

Korinttiin asettuneiden juutalaisten joukossa olivat Akylas ja Priskilla, jotka myöhemmin tulivat tunnetuiksi innokkaina Kristuksen työntekijöinä. Perehdyttyään näiden henkilöiden luonteeseen Paavali »meni heidän luoksensa». {AO6 171.2}

Aloittaessaan toimintansa tässä liikenteen solmukohdassa Paavali näki joka taholla sellaista, mikä olisi vakavana esteenä hänen työlleen. Kaupunki oli miltei kokonaan antautunut epäjumalanpalvelukselle. Afrodite oli kaupungin suosikkijumalatar, ja Afroditen palvontaan liittyi monia epäsiveellisiä menoja ja seremonioita. Korinttilaiset olivat tulleet jopa pakanain keskuudessa kuuluisiksi törkeästä siveettömyydestään. He eivät tuntuneet piittaavan juuri mistään muusta kuin hetken nautinnoista ja iloista. {AO6 171.3}

Paavali julistaa ristiinnaulittua Kristusta

Saarnatessaan evankeliumia Korintissa apostoli noudatti toista menettelytapaa kuin työskennellessään Ateenassa. Viimemainitussa paikassa hän oli pyrkinyt mukauttamaan esitystapansa kuulijakuntansa luonteeseen; hän oli vastannut logiikkaan logiikalla, tieteeseen tieteellä, filosofiaan filosofialla. Kun hän ajatteli näin käyttämäänsä aikaa, hän tajusi, että hänen opetustoimintansa Ateenassa oli tuottanut hedelmää varsin vähän. Niinpä hän päätti noudattaa toisenlaista työsuunnitelmaa Korintissa pyrkiessään havahduttamaan hereille huolet-tomat ja välinpitämättömät. Hän päätti välttää taidokkaita todisteluja ja keskusteluja ja olla tuntematta korinttilaisten keskuudessa »mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna”. Hän ei halunnut, että hänen saarnansa heille olisi »kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista» (1 Kor. 2:2,4). {AO6 171.4}

Jeesus, jonka Paavali aikoi esitellä Korintin kreikkalaisille Kristuksena, oli alhaisiin oloihin syntynyt juutalainen, joka oli kas-vanut pahuudestaan kuulussa kaupungissa. Hänen oma kansansa oli hylännyt hänet, ja lopulta hänet oli ristiinnaulittu pahantekijänä. Kreikkalaiset uskoivat ihmissuvun jalostamisen tarpeellisuuteen, mutta he pitivät filosofian ja tieteiden tutkimista ainoana keinona, jolla saavutettai-siin todellinen jalous ja kunnia. Saisiko Paavali heidät uskomaan, että usko tämän tuntemattoman juutalaisen voimaan ylevöittäisi ja jalostaisi ihmisolemuksen jokaisen ominaisuuden? {AO6 172.1} Lukemattomien nykyajan ihmisten mielessä Golgatan ristiä ympäröivät pyhät muistot.

Ristiinnaulitsemiseen liittyneet tapahtumat herättävät hartaita mielikuvia. Mutta Paavalin aikana risti synnytti inhon ja kauhun tunteita. Julistus, että ihmiskunnan Vapahtaja oli henkilö, joka oli kohdannut kuolemansa ristillä, saisi luonnollisesti osakseen pilkkaa ja vastustusta. {AO6 172.2}

Paavali tiesi mainiosti, kuinka sekä juutalaiset että kreikkalaiset suhtautuisivat Korintissa hänen sanomaansa. »Me - saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta”, hän totesi, »joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus» (1 Kor. 1: 23). Monet hänen juutalaisista kuulijoistaan vihastuisivat sanomasta, jota hän aikoi julistaa. Kreikkalaisten mielestä hänen sanansa olisivat järjetöntä hölynpölyä. Häntä pidettäisiin heikkomielisenä, kun hän yrittäisi osoittaa, että ristillä oli jotakin yhteyttä ihmissuvun jalostamiseen tai ihmiskunnan pelastamiseen. {AO6 172.3}

Ristin merkitys Paavalille

Mutta Paavalille risti oli ehdottomasti tärkein asia. Siitä lähtien kun hänet oli saatettu lopettamaan ristiinnaulitun Nasaretilaisen seuraajiin kohdistamansa vainotoimet, hän ei ollut lakannut milloinkaan kerskaamasta rististä. Tuolloin hänelle oli ilmoitettu Jumalan ääretön rakkaus, joka ilmeni Kristuksen kuolemassa. Hänen elämässään oli tapahtunut ihmeellinen muutos, joka saattoi kaikki hänen suunnitelmansa ja pyrkimyksensä sopusointuun taivaan kanssa. Siitä hetkestä lähtien hän oli ollut uusi ihminen Kristuksessa. Hän tiesi henkilökohtaisesta kokemuksestaan, että kun syntinen kerrankin kiinnittää katseensa Isän rakkauteen, joka on nähtävissä hänen Poikansa uhrissa, ja antautuu jumalallisen voiman ohjaukseen, hänen sydämessään tapahtuu muutos, jonka jälkeen Kristus on aina kaikki ja kaikessa. {AO6 172.4}

Kääntymyksen hetkellä Paavali sai hartaan halun auttaa lähimmäisiään näkemään Jeesus Nasaretilainen elävän Jumalan Poikana, voimallisena muuttamaan Ja pelastamaan. Siitä lähtien hän omisti elämänsä kokonaan pyrkimykselleen kuvata Ristiinnaulitun rakkautta ja voimaa. Hänen suuri sydämensä tunsi myötätuntoa kaikkia ihmisryhmiä kohtaan. Hän julisti: »Kreikkalaisille ja barbaareille, viisaille ja tyhmille minä ole velassa» (Room. 1: 14). Rakkaus kirkkauden Herraa kohtaan, jota hän oli niin säälimättömästi vainonnut vainotessaan hänen pyhiään, oli hänen toimintansa kannustimena, liikkeelle panevana voimana. Jos hänen intonsa velvollisuuden tiellä joskus herpaantui, yksi silmäys ristiin ja sen ilmoittamaan ihmeelliseen rakkauteen riitti innoittamaan hänet vyöttämään mielensä kupeet ja kilvoittelemaan eteenpäin kieltäymyksen tiellä. {AO6 172.5}

Yritys vaikuttaa juutalaisiin

Katsokaa apostolia saarnaamassa Korintin synagoogassa, esittämässä todisteita Mooseksen ja profeettojen kirjoituksista ja johdattelemassa kuulijoitaan luvatun Messiaan syntymään. Kuunnelkaa häntä, kun hän selostaa Lunastajan työtä, jota tämä tekisi

ihmiskunnan suurena ylimmäisenä pappina - olentona, joka uhraisi oman henkensä syntien kertakaikkiseksi sovitukseksi ja joka jälkeen ryhtyisi palvelusteh-täväänsä taivaallisessa pyhäkössä. Paavalin kuulijat saatettiin ym-märtämään, että Messias, jonka tuloa he olivat ikävöineet, oli jo tullut. Kaikki vertauskuvalliset uhritoimitukset olivat saaneet lrjaimellisen täyttymyksensä hänen kuolemassaan. Hänen palve-lustoimintansa taivaan pyhäkössä oli se suuri työ, jolla oli edelläkäypä vertauskuvansa ja joka oli selityksenä juutalaisen papiston jumalanpalvelusmenoihin. {AO6 173.1}

Paavali »todisti juutalaisille, että Jeesus on Kristus». Vanhan testamentin kirjoituksista hän osoitti, että profetioiden ja juuta-laisten yleisen odotuksen mukaisesti Messias olisi Aabrahamin ja Daavidin sukua. Sitten hän osoitti, kuinka Jeesus polveutui patriarkka Aabrahamista kuninkaallisen psalmirunoilijan välityksellä. Hän luki profeettojen todistuksen luvatun Messiaan luonteesta ja työstä sekä siitä, millaisen vastaanoton ja kohtelun hän saisi maan päällä. Sitten hän osoitti, että kaikki nämä ennustukset olivat täyttyneet Jeesus Nasaretilaisen elämässä, toiminnassa ja kuolemassa. {AO6 173.2}

Paavali osoitti, että Kristus oli tullut tarjoamaan pelastusta kaik-kein ensimmäiseksi sille kansalle, joka odotti Messiaan tuloa kansal-lisen olemassaolonsa kunniana ja huipentumana. Mutta tuo kansa oli hylännyt hänet, joka olisi antanut heille elämän, ja valinnut toisen johtajan, jonka hallinto päättyisi kuolemaan. Hän koetti saada kuulijansa tajuamaan, että ainoastaan parannus saattoi pelastaa juutalaisten kansakunnan uhkaavalta tuholta. Hän paljasti heidän tietämättömyytensä niiden kirjoitusten merkityksestä, jotka he kerskaten ja ylpeillen sanoivat nimenomaan ja täydellisesti ymmärtävänsä. Hän paheksui heidän maailmallisuuttaan, heidän kiintymystään korkeaan yhteiskunnalliseen asemaan, arvonimiin ja ulkonaiseen loistoon sekä heidän kohtuutonta itsekkyyttään. {AO6 173.3}

Hengen voimassa Paavali kertoi omasta ihmeellisestä kääntymyksestään ja luottamuksestaan Vanhan testamentin kirjoituksiin, jotka olivat niin täydellisesti toteutuneet Jeesus Nasaretilaisessa. Hänen sanoistaan heijastui vakava hartaus, eivätkä hänen kuulijansa voineet olla havaitsematta, että hän rakasti koko sydämestään ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Vapahtajaa. He näkivät, että hänen mielensä oli keskittyneenä Kristukseen, että hänen koko elämänsä oli kiinnittyneenä hänen Herraansa. Niin vaikuttavia olivat hänen sanansa, että ainoastaan ne, jotka tunsivat mitä katkerinta vihaa kristinuskoa kohtaan, saattoi-vat olla niistä piittaamatta. {AO6 174.1}

Mutta Korintin juutalaiset ummistivat silmänsä todisteille, jotka apostoli niin selkeästi esitti, ja kieltäytyivät kuuntelemasta hänen vetoomuksiaan. Sama henki, joka oli saattanut heidät hylkäämään Kristuksen, täytti heidät vihalla ja raivolla hänen palvelijaansa kohtaan. Ellei Jumala olisi erityisesti suojellut Paavalia, jotta hän voisi edelleenkin levittää evankeliumin sanomaa pakanain keskuuteen, he olisivat surmanneet hänet. {AO6 174.2}

»Mutta kun he vastustivat ja herjasivat, pudisti hän vaatteitansa ja sanoi heille: ’Tulkoon teidän verenne oman päänne päälle! Viaton olen minä; tästedes minä menen pakanain tykö.’ Ja hän lähti sieltä ja meni erään Titius Justus nimisen jumalaapelkääväisen miehen tykö, jonka talo oli aivan synagoogan vieressä.» {AO6 174.3}

Lähetystyötä Silaan ja Timoteuksen tukemana

Silas ja Timoteus olivat tulleet Makedoniasta auttamaan Paavalia, ja yhdessä he työskentelivät pakanoiden hyväksi. Niin pakanoille kuin juutalaisillekin Paavali ja hänen toverinsa saarnatvat Kristusta langenneen ihmissuvun Vapahtajana. Karttaen mut kkaita, teennäisiä järkeilyjä n tin lähettiläät keskittivät huomionsa maailman Luojan, maailmankaikkeuden ylimmän Hallitsijan, ominaisuuksiin. Sydän hehkuen Jumalan ja hänen Poikansa rakkautta he kehottivat pakanoita suuntaamaan katseensa siihen äärettömään uhriin, joka oli annettu ihmisen puolesta. He tiesivät, että jos ne, jotka olivat pitkään haparoineet pakanuuden pimeydessä, vain näkisivät Golgatan ristiltä virtaavan valon, he tulisivat Lunastajan tykö. »Kun minut ylennetään maasta», Vapahtaja oli julistanut, »niin minä vedän kaikki tyköni» (Joh. 12: 32). {AO6 174.4}

Evankelioimistyön tekijät tajusivat Korintissa, mitkä kauhistavat vaarat uhkasivat niiden sielua, joiden hyväksi he työskentelivät. Tästä vastuustaan tietoisina he julistivat totuutta sellaisena kuin se on Jeesuksessa. Selkeä, yksinkertainen ja ehdoton oli heidän sanomansa - elämän tuoksu elämäksi tai kuoleman haju kuolemaksi. Eikä evankeliumi tullut esille vain heidän sanoissaan vaan myös heidän jokapäiväisessä elämässään. Enkelit olivat yhteistyössä heidän kanssaan, ja Jumalan armo ja voima ilmeni monien kääntymyksessä. »Synagoogan esimies Krispus ja koko hänen perhekuntansa uskoivat Herraan; ja myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat ja heidät kastettiin.» {AO6 174.5}

Vastustusta juutalaisten taholta

Viha, jota juutalaiset olivat aina tunteneet apostoleja kohtaan, kävi nyt entistä voimakkaammaksi. Krispuksen kääntymys ja kasteellemeno vaikutti näihin itsepintaisiin vastustajiin suututtavasi eikä suinkaan käännyttävästä He eivät kyenneet esittämään todisteita, joilla olisivat kumonneet Paavalin sanat, ja tällaisten todisteiden puuttuessa he turvautuivat petokseen ja kavalaan hyökkäykseen. He herjasivat evankeliumia ja Jeesuksen nimeä. Heidän sokeassa suuttumuksessaan mitkään sanat eivät olleet liian purevia eivätkä mitkään keinot liian alhaisia heidän käytettävikseen. He eivät voineet kieltää sitä, että Kristus oli tehnyt tunnustekoja, mutta he julistivat, että hän oli tehnyt ne saatanan voimalla. He väittivät julkeasti, että Paavalinkin suorittamat ihmeelliset teot tapahtuivat samalla voimalla. {AO6 175.1}

Paavali saa rohkaisua

Vaikka Paavalilla oli jonkin verran menestystä Korintissa, hän oli lannistua siitä jumalattomuudesta, jota hän näki ja kuuli tuossa turmeltuneessa kaupungissa. Pahuus, jota hän havaitsi pakanoiden keskuudessa, ja halveksiva loukkaava kohtelu, jota hän sai juutalaisten taholta, aiheutti hänelle suurta henkistä tuskaa. Hän epäili, olisiko viisasta koettaa rakentaa seurakuntaa aineksista, joita hän siellä löysi. {AO6 175.2}

Kun hän suunnitteli lähtöä kaupungista jollekin lupaavammalle kentälle ja punnitsi hartaasti, mitä hänen tuli tehdä, Herra ilmestyi hänelle näyssä ja sanoi: »Älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene, sillä minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan ole ryhtyvä sinuun tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa.» Paavali ymmärsi tämän käskyksi jäädä Korinttiin ja takuuksi siitä, että Herra antaisi kasvun kylvetylle siemenelle. Voimistuneena ja rohkaistuneena hän jatkoi siellä työtään innokkaasti ja uutterasti. {AO6 176.1}

Uutteraa työskentelyä ja Hengen apua

Apostolin toiminta ei rajoittunut pelkästään julkiseen julistustoimintaan; oli monia, joita ei olisi tavoitettu sillä tavoin. Hän kulki paljon kodista kotiin ja käytti siten mahdollisuutta henkilökohtaiseen ajatustenvaihtoon perheissä. Hän kävi tervehtimässä sairaita ja murheellisia, lohdutti kärsiviä ja rohkaisi ahdistettuja. Ja kaikessa, mitä hän sanoi ja teki, hän kirkasti Jeesuksen nimeä. Näin hän teki työtä, »heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa» (1 Kor. 2: 3). Hän pelkäsi, ettei hänen opetuksensa vain kantaisi inhimillistä leimaa jumalallisen asemesta. {AO6 176.2}

»Me puhumme viisautta täydellisten seurassa», Paavali jälkeenpäin julisti, »mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat, vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkettyä, jonka Jumala on edeltämäärännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maail-man valtiaista ole tuntenut - sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet - vaan, niinkuin kirjoi-tettu on: 'Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat'. Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin. Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, paitsi ihmisen henki, joka hänessä on? Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki. {AO6 176.3}

»Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut; ja siitä me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan Hengen opettamilla, selittäen hengelliset hengellisesti» (1 Kor 2:6-13). {AO6 176.4}

Paavali tajusi, ettei hän voinu luottaa omaan itseensä vaan Py-hän Hengen läsnäoloon, jonka suloinen vaikutus täytti hänen sydämensä ja saattoi jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle. Hän sanoi itsestään, että hän aina kantoi »Jeesuksen kuolemaa ruumiissa[an], että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin» (2 Kor. 4: 10). Apostolin opetuksissa Kristus oli keskushahmo. »Minä elän”, hän julisti, »en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). Oma minä oli syrjässä; Kristus oli esillä ja kunniassa. {AO6 176.5}

Paavali oli kaunopuheinen julistaja. Ennen kääntymystään hän oli usein pyrkinyt vaikuttamaan kuulijoihinsa lennokkaalla sanankäytöllä. Mutta nyt hän pani kaiken tämän syrjään. Hän hylkäsi runolliset kuvaukset ja mutkikkaat selitykset, jotka olisivat miellyttäneet aisteja ja ruokkineet mielikuvitusta mutta jotka eivät olisi koskettaneet ihmisten jokapäiväistä elämää. Yksinkertaisin sanoin Paavali pyrki juur-ruttamaan sydämeen elintärkeät totuudet. Mielikuvitukselliset totuuden selittämistavat saattavat synnyttää tunnehurmaa, mutta aivan liian usein näin esitetyt totuudet eivät anna ravintoa, jonka tulisi välttämättä vahvistaa ja lujittaa uskovaista elämän taisteluja varten. Taistelevien sielujen välittömät tarpeet ja tämänhetkiset koettelemukset on pois-tettava antamalla harkittua, käytännöllistä opastusta kristillisyyden perusperiaatteissa. {AO6 177.1}

Paavalin toimet Korintissa eivät jääneet hedelmättömiksi. Monet kääntyivät pois epäjumalanpalveluksesta ja ryhtyivät palvelemaan elävää Jumalaa, ja suuri seurakunta kokoontui Kristuksen lipun alle. Muutamat turmeltuneimmista pakanoista pelastuivat ja tulivat todistukseksi Jumalan armosta ja Kristuksen veren kyvystä puhdistaa synneistä. {AO6 177.2}

Juutalaiset vastustavat jälleen

Lisääntynyt menestys, jota Paavali sai julistaessaan Kristusta, kiihotti epäuskoiset juutalaiset entistä päättäväisempään vastarintaan. He lähtivät liikkeelle joukolla ja »yksimielisesti nousivat Paavalia vastaan ja veivät hänet tuomioistuimen eteen» Gallionin, Akaian tuolloisen käskynhaltijan, tutkittavaksi. He odottivat, että viranomaiset olisivat heidän puolellaan, kuten oli käynyt aikai-semmillakin kerroilla. Kuuluvalla, vihaisella äänellä he esittivät vali-tuksensa apostolia vastaan sanoen: »Tämä viettelee ihmisiä palvelemaan Jumalaa lainvastaisella tavalla.» {AO6 177.3}

Juutalaisten uskonto oli Rooman vallan suojeluksessa. Tämän vuoksi Paavalin syyttäjät ajatteli - vat, että jos he saisivat hänet edesvastuuseen heidän uskontonsa lakien rikkomisesta, hänet to-dennäköisesti luovutettaisiin heidän tutkittavakseen ja tuomittavakseen. He toivoivat saavansa hänet näin hengiltä. Mutta Gallion oli rehellinen mies, ja hän kieltäytyi ryhtymästä kateellisten, juonittelevien juutalaisten narriksi. Inhoten heidän kiihkomielisyyttään ja omahyväisyyttään hän ei ottanut heidän syytöstään kuuleviin korviinsa. Kun Paavali valmistautui puolustuspuheeseen, Gallion sanoi hänelle, ettei

sellainen ollut tarpeen. Hän kääntyi sitten vihaisiin syyttäjiin ja sanoi: »Jos olisi tehty rikos tai häijy ilkityö, olisi kohtuullista, että minä kärsivällisesti kuuntelisin teitä, juutalaiset. Mutta jos teillä on riitakysymyksiä opista ja nimistä ja teidän laistanne, olkoot ne teidän huolenanne; niiden tuomari minä en tahdo olla.» »Ja hän ajoi heidät pois tuomioistuimen edestä.» {AO6 177.4}

Sekä juutalaiset että kreikkalaiset olivat odottaneet innokkaasti Gallionin päätöstä. Se, että hän heti hylkäsi asian todeten, ettei se millään tavoin koskenut yleistä etua, oli merkkinä juutalaisille siitä, että heidän oli peräännyttävä nolattuina ja vihaisina. Käskynhaltijan päättäväinen asenne havahdutti sen äänekkään väkijoukon, joka oli yllyttänyt juutalaisia. Ensimmäistä kertaa sinä aikana, kun Paavali työskenteli Euroopassa, kiihtynyt väkijoukko asettui hänen puolelleen. Käskynhaltijan nähden ja hänen estämättään joukko kävi väkivaltaisesti käsiksi huomattavimpiin apostolin syyttäjiin. »Niin he kaikki ottivat kiinni Soosteneen, synagoogan esimiehen, ja löivät häntä tuomioistuimen edessä, eikä Gallion välittänyt siitä mitään.» Näin kristinusko sai mer-kittävän voiton. {AO6 178.1}

»Paavali viipyi siellä vielä jonkun aikaa.» Jos apostolin olisi tuolla hetkellä ollut pakko lähteä Korintista, Jeesuksen uskoon kääntyneet olisivat joutuneet vaaralliseen asemaan. Juutalaiset olisivat yrittäneet käyttää hyväkseen tarjoutunutta tilaisuutta suorastaan hävittääkseen kristinuskon pois tuolta alueelta. {AO6 178.2}

Luku 25—Kirjeet tessalonikalaisille

Silaan ja Timoteuksen saapuminen Makedoniasta Paavalin ollessa Korintissa oli ilahduttanut apostolia suuresti. He toivat hänelle ilosanoman niiden uskosta ja rakkaudesta, jotka olivat vastaanottaneet totuuden, kun evankeliumin lähettiläät olivat olleet ensimmäistä kertaa Tessalonikassa. Paavalin sydän tunsi hellää myötätuntoa näitä uskovaisia kohtaan, jotka olivat koettelemuksista ja vastoinkäymisistä huolimatta pysyneet uskollisina Jumalalle. Hän halusi käydä heidän luonaan henkilökohtaisesti, mutta koska tämä ei ollut tuolloin mahdollista, hän kirjoitti heille. {AO6 179.1}

Ensimmäinen kirje

Tässä kirjeessään Tessalonikan seurakunnalle apostoli ilmaisee kiitollisuutensa Jumalalle siitä iloisesta tiedosta, että heidän uskonsa oli lisääntynyt. »Olemme teidän uskostanne, veljet», hän kirjoitti, »saaneet lohdutusta teihin nähden kaikessa hädässämme ja ahdistuksessamme; sillä nyt me elämme, jos te seisotte lujina Herrassa. Kuinka voimmekaan kyllin uttää Jumalaa teidän tähtenne kaikesta siitä ilosta, mikä meillä teistä on Jumalan edessä! Öin ja päivin me mitä hartaimmin rukoilemme saadaksemme nähdä teidän kasvonne ja täyttää sen, mitä teidän uskostanne puuttuu.» {AO6 179.2}

»Me kiitämme Jumalaa aina kaikkien teidän tähtenne, mainiten teitä rukouksissamme, sillä lakkaamatta me Jumalamme ja Isämme edessä muistamme teidän työtänne uskossa ja vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.» {AO6 179.3}

Monet tessalonikalaisista uskovista olivat kääntyneet »epäjumalista — Jumalan tykö, palvelemaan elävää ja totista Jumalaa». He olivat ottaneet »suuressa ahdingossa — sanan vastaan», ja heidän sydämensä oli täyttynyt »ilolla Pyhässä Hengessä». Apostoli julisti, että he olivat »tulleet esikuviksi kaikille uskoville Makedoniassa ja Akaiassa» siinä uskollisuudessa, jolla he seurasivat Herraa. Nämä kiitoksen sanat eivät olleet ansaitsemattomia; »sillä teidän tyköänne”, hän kirjoitti, »on Herran sana kaikunut; ei ainoastaan Makedoniaan ja Akaiaan, vaan kaikkialle on teidän uskonne Jumalaan levinnyt». {AO6 179.4}

Tessalonikan uskovaiset olivat todellisia lähetystyöntekijöitä. Heidän sydämessään paloi into heidän Vapahtajansa puolesta, joka oli vapahtanut heidät pelkäämästä tulevaa vihaa. Kristuksen armosta heidän elämässään oli tapahtunut ihmeellinen muutos, ja heidän julistamaansa Herran sanaan sisältyi voima. Esitetyt totuudet voittivat sydämiä puolelleen, ja uusia sieluja liittyi uskovien joukkoon. {AO6 180.1}

Paavali selostaa työskentelytapaansa

Tässä ensimmäisessä kirjeessä Paavali kosketteli tapaa, jolla hän oli työskennellyt tessalonikalaisten keskuudessa. Hän totesi, ettei hän ollut pyrkinyt voittamaan käännynnäisiä petollisesti tai vilpillisesti. »Niinkuin Jumala on katsonut meidän kelpaavan siihen, että meille uskottiin evankeliumi, niin me puhumme, emme, niinkuin tahtoisimme olla mieliksi ihmisille, vaan Jumalalle, joka koettelee meidän sydämemme. Sillä me emme koskaan ole liikkuneet liehakoivin sanoin, sen te tie-dätte, emmekä millään tekosyyllä voittoa ahnehtineet; Jumala on todistajamme, emmekä ole etsineet kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, vaikka me Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia arvonantoa; vaan me olimme lempeät teidän keskuudessanne, niinkuin imettävä äiti, joka vaalii lapsiansa; niin mekin, teitä hellien, halusimme antaa teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, vaan oman henkemmekin, sillä te olitte meille rakkaiksi tulleet.» {AO6 180.2}

»Te olette meidän todistajamme, ja Jumala», apostoli jatkoi, »kuinka pyhät ja oikeamieliset ja nuhteettomat me olimme teitä kohtaan, jotka uskotte, samoinkuin te tiedätte, kuinka me, niinkuin isä lapsiansa, kehotimme itsekutakin teistä ja rohkaisimme teitä, ja teroitimme teille, että teidän on vaeltaminen arvollisesti Jumalan edessä, joka kutsuu teitä valtakuntaansa ja kirkkauteensa. {AO6 180.3}

»Ja sentähden me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niinkuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte.» »Kuka on meidän toivomme tai ilomme tai meidän kerskauksemme kruunu? Ettekö myös te, meidän Herramme Jeesuksen edessä hänen tulemuksessaan? Sillä te olette meidän kunniamme ja meidän ilomme.» {AO6 180.4}

Selvitystä kuolleiden tilasta

Ensimmäisessä kirjeessään Tessalonikan uskovaisille Paavali pyrki selvittämään heille kuolleiden todellisen tilan. Hän nimitti kuolleita nukkuviksi - tiedottomuuden tilassa oleviksi: »Me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole. Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. - Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.» {AO6 180.5}

Tessalonikalaiset olivat innokkaasti tarttuneet ajatukseen, että Kristus saapuisi muuttamaan elossa olevat uskolliset ja ottamaan heidät tykönsä. He olivat huolellisesti varjelleet ystäviensä henkeä, etteivät nämä kuolisi ja menettäisi siunausta, jonka odottivat saavansa Herransa tulemuksessa. Mutta yksi toisensa jälkeen heidän rakkaansa oli otettu heiltä pois. Tuskaa tuntien tessalonikalaiset olivat katsoneet viimeisen kerran vainajiensa kasvoja tuskin uskaltaen toivoa kohtaavansa heidät tulevassa elämässä. {AO6 181.1}

Kun Paavalin kirje avattiin ja luettiin, seurakunta sai suurta iloa ja lohtua sanoista, jotka selvittivät kuolleiden todellisen tilan. Paavali osoitti, että ne, jotka olisivat elossa Kristuksen tullessa, eivät menisi Herraansa vastaan ennen niitä, jotka olivat poisnukkuneet Jeesuksessa. Ylienkelin ääni ja Jumalan pasuunan kaiku tavoittaisi nukkuvat, ja Kristuksessa kuolleet nousisivat ensin, ennen kuin kuolemattomuuden kosketus suotaisiin eläville. »Sitten meidät, jotka olemme elossa, Jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan Pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.» {AO6 181.2}

Me tuskin kykenemme käsittämään, millaisen toivon ja ilon tämä vakuutus toi nuorelle Tessalonikan seurakunnalle. He uskoivat ja tallettivat kirjeen, jonka heidän hengellinen isänsä oli heille lähettänyt, ja heidän sydämensä tunsi rakkautta häntä kohtaan. Hän oli puhunut näistä asioista heille ennenkin, mutta tuolloin heidän mielensä ponnisteli omaksuakseen oppeja, jotka tuntuivat uusilta ja oudoilta. Ei ollut yllättävää, että jotkin seikat eivät olleet painuneet heidän mie-leensä kyllin elävästi. Mutta he halusivat kuulla totuutta, ja Paavalin kirje antoi heille uutta toivoa ja voimaa sekä lujempaa uskoa ja syvällisempää kiintymystä Kristukseen, joka oli kuolemallaan tuonut esille elämän ja kuolemattomuuden. {AO6 181.3}

Nyt he iloitsivat tiedosta, että heidän uskovat ystävänsä herätet-täisiin haudasta elämään iankaikkisesti Jumalan valtakunnassa. Pimeys, joka oli saartanut kuolleiden leposijaa, oli hälvennyt. Uusi loisto ympäröi kristillistä uskoa, ja he näkivät uutta ihanuutta Kristuksen elämässä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa. {AO6 181.4}

»Samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan», Paavali kirjoitti. Monet tulkitsevat tämän raamatunkohdan tarkoittavan, että poisnukkuneet tuodaan Kristuksen kanssa taivaasta, mutta Paavali tarkoitti, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista, samoin on Jumala kutsuva nukkuvat pyhät haudoistaan ja vievä heidät muassaan taivaaseen. Mikä suurenmoinen lohtu, mikä ihana toivo - ei ainoastaan Tessalonikan seurakunnalle vaan kaikille kristityille kaikkialla! {AO6 181.5}

Kehotus valvomiseen Herran tuloa odotettaessa

Tessalonikassa työskennellessään Paavali oli niin perusteellisesti selvitellyt ajan merkkejä - osoittanut, mitkä tapahtumat edeltäisivät Ihmisen Pojan ilmestymistä taivaan

pilvissä - ettei hän pitänyt tarpeellisena kirjoittaa pitkään tästä asiasta. Hän viittasi kuitenkin painokkaasti aikaisempiin opetuksiinsa. »Aikakausista ja määrähetkistä ei teille, veljet, ole tarvis kirjoittaa; sillä itse te varsin hyvin tiedätte, että Herran päivä tulee niinkuin varas yöllä. Kun he sanovat: 'Nyt on rauha, ei hätää mitään', silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio.» {AO6 182.1}

Monet ummistavat nykyään silmänsä todisteille, joita Kristus on antanut varoittamaan ihmisiä hänen tulemuksestaan. He pyrkivät tyynnyttämään kaiken pelon, vaikka samanaikaisesti lopun merkit ovat nopeasti täyttymässä ja maailma on kiirehtimässä kohti hetkeä, jolloin Ihmisen Poika ilmestyy taivaan pilvissä. Paavali opettaa, että on synti suhtautua välinpitämättömästi merkkeihin, joiden on määrä edeltää Kristuksen toista tulemusta. Tällaiseen laiminlyöntiin syyllistyviä hän nimittää yön ja pimeyden lapsiksi. Hän kannustaa tarkkaavaisia ja valppaita seuraavin sanoin: »Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas; sillä kaikki ie olette valkeuden lapsia ja päivän lapsia; me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia. Älkäämme siis nukkuko niinkuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit.» {AO6 182.2}

Erityisen tärkeitä nämä apostolin opetukset ovat oman aikamme seurakunnalle. Niille, jotka elävät näin lähellä suurta päätöshetkeä, tulisi Paavalin sanojen kaikua vaikuttavalla voimalla: »Me, jotka olemme päivän lapsia, olkaamme raittiit, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypärinämme pelastuksen toivo. Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.» {AO6 182.3}

Valvova kristitty on toimiva kristitty, halukas tekemään kaiken voitavansa evankeliumin eteenpäin viemiseksi. Mitä enemmän hän rakastaa Lunastajaansa, sitä enemmän hän rakastaa lähimmäisiään. Hänellä on ankaria koettelemuksia, kuten oli hänen Mestarillaankin; mutta hän ei anna vastoinkäymisten katkeroittaa luonnettaan eikä hävittää mielenrauhaansa. Hän tietää, että oikein kestettynä koettelemus jalostaa ja puhdistaa häntä ja saattaa hänet läheisempään yhteyteen Kristuksen kanssa. Jotka ovat osallisia Kristuksen kärsimyksistä, ne ovat osallisia myös hänen lohdustaan ja lopulta osallisia hänen kirkkaudestaan. {AO6 182.4}

»Me pyydämme teitä, veljet», Paavali jatkoi kirjeessään tessalonikalaisille, »antamaan tunnustuksenne niille, jotka tekevät työtä teidän keskuudessanne ja ovat teidän johtajanne Herrassa ja neuvovat teitä, sekä pitämään heitä erinomaisen rakkaina heidän työnsä tähden. Eläkää rauhassa keskenänne.» {AO6 182.5}

Kehotuksia raittiiseen kristillisyyteen

Tessalonikan uskovaisilla oli suurta haittaa henkilöistä, joita il-maantui heidän omasta keskuuddestaan esittämään fanaattisia ajatuksia ja oppeja. Muutamat heistä »vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu». Seurakunta oli järjestetty asianmukaisesti, ja virkailijat oli määrätty toimimaan sananpalvelijoina ja diakoneina. Mutta oli muutamia omapäisiä ja kiivasluonteisia, jotka kieltäytyivät tottelemasta niitä, joilla oli arvovaltaisia virkoja seurakunnassa. He eivät vaatineet vain oikeutta tehdä omia yksityisiä päätöksiään vaan myös julkisesti levittää näkemyksiään seurakunnalle. Tämän johdosta Paavali kohdisti tessalonikalaisten huomion siihen arvonantoon ja kunnioitukseen, jota tuli osoittaa seurakunnan arvovaltaisiin virkoihin valituille. {AO6 183.1}

Hartaassa toivossaan, että Tessalonikan uskovat vaeltaisivat Ju-malan pelossa, apostoli kehotti heitä osoittamaan käytännön hurskautta jokapäiväisessä elämässä. »Veljet, me pyydämme teitä”, hän kirjoitti, »ja kehoitamme Herrassa Jeesuksessa, että te, niinkuin olette meiltä oppineet, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle otolliset, niinkuin vaellattekin, siinä yhä enemmän varttuisitte. Tiedättehän, mitkä käskyt me olemme Herran Jeesuksen kautta teille antaneet. Sillä tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne, että kartatte haureutta.» »Sillä ei Jumala ole kutsunut meitä saastaisuuteen, vaan pyhitykseen.» {AO6 184.1}

Apostoli tunsi olevansa suuressa määrin vastuussa niiden hen-gellisestä hyvinvoinnista, jotka olivat kääntyneet hänen toimintansa ansiosta. Hän toivoi, että he oppisivat yhä syvällisemmin tuntemaan ainoan tosi Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen, jonka hän oli lähettänyt. Palvelustoiminnassaan hän tapasi usein pieniä ihmisryhmiä, jotka rakastivat Jeesusta, ja kumartui heidän kanssaan rukoukseen pyytäen Jumalaa opettamaan heille, kuinka he voisivat jatkuvasti elää hänen yh-teydessään. Usein hän neuvotteli heidän kanssaan siitä, mitkä menetelmät olisivat parhaita evankeliumin totuuden valon levittämiseksi muille. Ollessaan erossa niistä, joiden hyväksi hän oli näin työskennellyt, hän usein pyysi Jumalaa varjelemaan heidät pahasta ja auttamaan heitä olemaan innokkaita, toimeliaita lähetystyöntekijöitä. {AO6 184.2}

Yhtenä voimakkaimmista todellisen kääntymyksen osoituksista on rakkaus Jumalaa ja ihmistä kohtaan. Ne, jotka tunnustavat Jeesuksen Lunastajakseen, tuntevat syvää, vilpitöntä rakkautta muita samanlaisen kallisarvoisen uskon omaksuneita kohtaan. Näin oli myös Tessalonikan uskovaisten laita. »Veljellisestä rakkaudesta», apostoli kirjoitti, »ei ole tarvis teille kirjoittaa; sillä itse te olette Jumalalta oppineet rakastamaan toisianne; niin te myös teette kaikkia veljiä kohtaan koko Makedoniassa. Mutta me kehoitamme teitä, veljet, siinä varttumaan yhä enemmän ja katsomaan kunniaksenne, että elätte hiljaisuudessa ja toimitatte omia tehtäviänne ja teette työtä käsillänne, niinkuin olemme teitä käskeneet, että

vaelluksessanne olisitte säädylliset ulkopuolella olevia kohtaan ettekä olisi kenenkään avun tarpeessa.» {AO6 184.3}

»Teille Herra antakoon yhä enemmän ja runsaammin rakkautta toisianne kohtaan ja kaikkia kohtaan, niinkuin meilläkin on teitä kohtaan, vahvistaaksensa teidän sydämenne nuhteettomiksi pyhyydessä meidän Jumalamme ja Isämme edessä, meidän Herramme Jeesuksen tulemuksessa, kun hän tulee kaikkien pyhiensä kanssa.» {AO6 184.4}

»Me kehoitamme teitä, veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, holhotkaa heikkoja, olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan. Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toinen toisellenne ja kaikille. Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.» {AO6 184.5}

Apostoli varoitti tessalonikalaisia halveksimasta profetian lahjaa: »Henkeä älkää sammuttako, profetoimista älkää halveksuko, mutta koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on. » Hän kehotti heitä huolellisesti erottamaan valheen totuudesta ja karttamaan »kaikenkaltaista pahaa». Hän lopetti kirjeensä rukouksella, että Jumala pyhittäisi heidät kokonaan, että heidän henkensä ja sielunsa ja ruumiinsa säilyisi »nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen. Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen», hän lisäsi, »ja hän on sen myös tekevä.» {AO6 185.1}

Kristuksen toista tulemusta koskevat tiedot, jotka Paavali lähetti tessalonikalaisille ensimmäisessä kirjeessään, olivat täydellisessä sopusoinnussa hänen aikaisempien opetustensa kanssa. Kuitenkin muutamat tessalonikalaisveljet käsittivät väärin hänen sanansa. He ymmärsivät hänen ilmaisseen toivovansa, että hän itse ennättäisi vielä eläessään näkemään Vapahtajan tulon. Tämä luulo oli omiaan lisäämään heidän innostustaan ja kiihtymystään. Ne, jotka olivat aikaisemmin lai-minlyöneet tehtäviään ja velvollisuuksiaan, alkoivat nyt entistä sinnikkäämmin korostaa erheellisiä näkemyksiään {AO6 185.2}

Toinen kirje

Toisessa kirjeessään Paavali pyrki oikaisemaan heidän väärän käsi-tyksensä hänen opetuksestaan ja selvittämään heille todellisen kantansa. Hän ilmaisi jälleen luottamuksensa heidän nuhteettomuuteensa ja kiitollisuutensa siitä, että heidän uskonsa oli vahva ja että he tunsivat ylenpalttista rakkautta toisiaan ja Mestarinsa asiaa kohtaan. Hän sanoi heille kertovansa heistä muille seurakunnille esimerkkinä kärsivällisestä, kestävästä uskosta, joka rohkeasti läpäisee vainon ja ahdistuksen. Hän ohjasi heidän mielensä myös tulevaisuuteen, Kristuksen toisen tulemuksen hetkeen, jolloin Jumalan kansa saa levätä kaikista huolistaan ja ongelmistaan. {AO6 185.3}

»Me itsekin”, hän kirjoitti, »Jumalan seurakunnissa kerskaamme teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissanne ja ahdistuksissa, joita teillä on kestettävänä - ja [Jumala] antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille. Heitä kohtaa silloin rangaistukseksi iankaikkinen kadotus Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta —. Sitä varten me aina rukoilemmekin teidän puolestanne, että meidän Jumalamme katsoisi teidät kutsumisensa arvoisiksi ja voimallisesti saattaisi täydelliseksi kaiken teidän halunne hyvään ja teidän uskonne teot, että meidän Herramme Jeesuksen nimi teissä kirkastuisi ja te hänessä, meidän Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon mukaan.» {AO6 185.4}

Ennustus suuresta luopumuksesta

Mutta ennen Kristuksen tulemusta uskonnollisessa maailmassa koettaisiin merkittäviä tapahtumia, jotka oli ennustettu profetioissa. Apostoli julisti: »Pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen ettekä sanan ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen heti järkyttää itseänne, niin että menetätte mielenne maltin, ettekä anna niiden itseänne peljästyttää, ikäänkuin Herran päivä jo olisi käsisssä. Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennenkuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala.» {AO6 186.1}

Paavalin sanoja ei voitu tulkita väärin. Ei voitu opettaa, että hän oli muka erityisellä ilmoituksella varoittanut tessalonikalaisia Kris-tuksen pikaisesta tulemuksesta. Sellainen kanta hämmentäisi uskoa, sillä pettymys usein johtaa epäuskoon. Sen vuoksi apostoli varoitti veljiä vastaanottamasta mitään sellaista sanomaa muka häneltä tulleena. Hän jatkoi tähdentäen, että paavinvalta, jota profeetta Daniel oli niin selkeästi kuvannut, saisi myöhemmin alkunsa ja sotisi Jumalan kansaa vastaan. Ennen kuin tämä valta olisi suorittanut verisen ja häpeällisen työnsä, seurakunnan olisi turhaa odottaa Herransa tulemusta. »Ettekö muista», Paavali kysyi, »että minä, kun vielä olin teidän tykönänne, sanoin tämän teille?» {AO6 186.2}

Kauhistavia olivat koettelemukset, joiden oli määrä kohdata oikeata seurakuntaa. Jo silloin, kun apostoli kirjoitti kirjettään, »laittomuuden salaisuus» oli alkanut vaikuttaa. Tapahtumat, jotka tulevaisuudessa koettaisiin, tapahtuisivat »saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen». {AO6 186.3}

Erityisen vakava on apostolin huomautus niistä, jotka kieltäytyisivät ottamasta vastaan »rakkautta totuuteen». »Sentähden», hän totesi kaikista, jotka tahallaan hylkäisivät

totuuden sanomat, »Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen.» Ihmiset eivät voi rankaisematta hylätä varoituksia, jotka Jumala laupeudessaan lähettää heille. Jumala pidättää Henkensä niiltä, jotka itsepäisesti kääntävät selkänsä näille varoituksille, ja jättää heidät niiden eksytysten valtaan, joita he rakastavat. {AO6 186.4}

Näin Paavali selvitti sitä tuhoisaa työtä, jota pahan voima olisi jatkava pimeyden ja vainon pitkät vuosisadat ennen Kristuksen toista tulemusta. Tessalonikalaiset uskovat olivat toivoneet välitöntä vapahdusta; nyt heitä kehotettiin tarttumaan rohkeasti ja Jumalan pelossa edessään olevaan työhön. Apostoli varoitti heitä laiminlyömästä velvollisuuksiaan tai jättäytymästä joutilaaseen odotukseen. Sen jälkeen kun he olivat näin innoissaan odottaneet välitöntä vapahdusta, arkinen elämä ja se vastustus, jota he joutuisivat kohtaamaan, tuntuisivat kaksin verroin epämieluisilta. Sen vuoksi hän kehotti heitä pysymään vahvoina uskossa. {AO6 187.1}

Kehotuksia

»Seisokaa siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet joko meidän puheestamme tai kirjeestämme. Ja meidän Herramme Jeesus Kristus itse ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossa antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon, lohduttakoon teidän sydämiänne ja vahvistakoon teitä kaikessa hyvässä työssä ja puheessa.» »Herra on uskollinen, ja hän °n vahvistava teitä ja varjeleva teidät pahasta. Ja me luotamme teihin Herrassa, että te sekä nyt että vasta teette, mitä me käskemme. Ja Herra ohjatkoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen.» {AO6 187.2}

Uskovat olivat saaneet työnsä Jumalalta. Pitämällä uskollisesti kiinni totuudesta heidän tuli välittää muille sitä valoa, jota he itse olivat vastaanottaneet. Apostoli kehotti, etteivät he väsyisi tekemään hyvää, ja muistutti heitä siitä esimerkillisestä uutteruudesta, jota hän itse oli osoittanut ajallisissa asioissa työskennellessään herpaantumattoman innokkaasti Kristuksen asian hyväksi. Hän nuhteli niitä, jotka olivat antautuneet laiskuuteen ja tarkoituksettomaan kiihkoon, ja käski heitä »tekemään työtä hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä». Hän myös kehotti seurakuntaa erottamaan keskuudestaan jokaisen, joka itsepintaisesti osoittaisi piittamattomuutta Jumalan palvelijoiden antamia ohjeita kohtaan. »Älkää kuitenkaan», hän lisäsi, »pitäkö häntä vihollisena, vaan neuvokaa niinkuin veljeä.» {AO6 187.3}

Tämänkin kirjeensä Paavali päätti rukouksella, että elämän vaivojen ja koettelemusten keskellä Jumalan rauha ja Herran Jeesuksen Kristuksen armo olisi heidän lohtunaan ja tukenaan. {AO6 187.4}

Luku 26—Apollos Korintissa

Korintista lähdön jälkeen Paavalin seuraavana työkenttänä oli Efesos. Hän oli menossa Jerusalemiin osallistuakseen lähestymässä oleviin juhliin, ja niinpä hänen oleskelunsa Efesoksessa jäi pakostakin lyhytaikaiseksi. Hän keskusteli juutalaisten kanssa synagoogassa ja teki heihin niin myönteisen vaikutuksen, että he pyysivät häntä jatkamaan työtään heidän keskuudessaan. Hänen aikomuksensa käydä Jerusalemissa esti häntä viipymästä pitkään sillä kertaa, mutta hän lupasi palata heidän luokseen, »jos Jumala suo”. Akylas ja Priskilla olivat tulleet hänen kanssaan Efesokseen, ja hän jätti heidät sinne jatkamaan työtä, jonka hän oli aloittanut {AO6 188.1}

Apollos jatkoi Paavalin työtä

Juuri tuolloin »Efesoon saapui eräs juutalainen, nimeltä Apollos, syntyisin Aleksandriasta, puhetaitoinen mies ja väkevä raamatuissa». Hän oli kuunnellut Johannes Kastajan julistusta, oli vastaanottanut parannuksen kasteen ja oli elävänä todisteena siitä, ettei profeetan työ ollut ollut turhaa. Raamattu sanoo Apolloksesta: »Tälle oli opetettu Herran tie, ja hän puhui palavana hengessä ja opetti tarkoin Jeesuksesta, mutta tunsi ainoastaan Johanneksen kasteen.» {AO6 188.2}

Efesoksessa Apollos »rupesi rohkeasti puhumaan synagoogassa». Hänen kuulijoittensa joukossa olivat Akylas ja Priskilla, jotka huomatessaan, ettei hän ollut vielä saanut evankeliumin täyttä valoa, ottivat »hänet luokseen ja selvittivät hänelle tarkemmin Jumalan tien». Heidän ohjaaminaan hän sai selkeämmän käsityksen pyhistä kirjoituksista ja tuli yhdeksi kristillisen uskon pätevimmistä puolustajista. {AO6 188.3}

Apollos halusi jatkaa matkaansa Akaiaan, ja efesoslaiset veljet »kirjoittivat opetuslapsille, että nämä ottaisivat hänet vastaan» opettajana, joka oli täydellisessä sopusoinnussa Kristuksen seurakunnan kanssa. Hän meni Korinttiin, missä hän sekä julkisesti että yksityisissä kodeissa »kumosi suurella voimalla — juutalaisten väitteet ja näytti kirjoituksista toteen, että Jeesus on Kristus»Paavali oli istuttanut totuuden siemenen; Apollos nyt kasteli sitä. Menestys, jota Apollos koki saar-natessaan evankeliumia, sai muutamat uskovaisista arvostamaan hänen työtään enemmän kuin Paavalin. Tämä henkilöiden keskinäinen vertailu toi seurakuntaan eripuraisuuden hengen, joka uhkasi haitata suuresti evankeliumin etenemistä. {AO6 188.4}

Paavalin kylvötyö Korintissa

Niiden puolentoista vuoden aikana, jotka Paavali oli viettänyt Ko-rintissa, hän oli tarkoituksellisesti julistanut evankeliumia kaikessa yksinkertaisuudessa. Ei hän ollut tullut korinttilaisten keskuuteen »puheen tai viisauden loistolla”, vaan peläten ja vavisten. »Hengen ja voiman» osoittamiseksi hän oli julistanut »Jumalan todistusta», ettei heidän

uskonsa »perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan» (1 Kor. 2:1, 4, 5). {AO6 189.1}

Paavali oli välttämättömyyden Pakosta mukauttanut opetustapansa seurakunnan tilaan. »Veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille», hän selitti heille myöhemmin, »vaan niinkuin lihallisille, niinkuin pienille lapsille Kristuksessa. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä» (1 Kor. 3: 1, 2). Monet Korintin uskovista olivat olleet hitaita oppimaan asioita, joita hän yritti heille opettaa. Heidän edistymisensä hengellisessä tiedossa ei ollut vastannut heidän edellytyksiään ja mahdollisuuksiaan. Heidän olisi Pitänyt olla jo pitkällä kristillisessä vaelluksessa ja kyetä tajuamaan ja noudattamaan sanan syvällisempiä totuuksia. Kuitenkin he olivat yhä siinä tilassa, jossa opetuslapset olivat Kristuksen sanoessa heille: »Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa» (Joh. 16: 12). Kateus, epäluulo ja syyttely oli sulkenut monien korinttilaisten uskovien sydämen. Tämän vuoksi Pyhä Henki, joka »tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin» (1 Kor. 2: 10), ei päässyt täydellisesti vaikuttamaan. Olivatpa he maailmallisessa tiedossa kuinka viisaita hyvänsä, Kristuksen tuntemisessa he olivat vasta pieniä lapsia. {AO6 189.2}

Paavalin tehtävänä oli ollut opettaa Korintin käännynnäisille kristillisen uskon alkeet, ensiaakkoset. Hänen oli pitänyt opettaa heitä ihmisinä, jotka olivat tietämättömiä siitä, kuinka Jumalan voima vaikutti sydämeen. Tuolloin he olivat kykenemättömiä käsittämään pelastuksen salaisuuksia; sillä »luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti» (1 Kor. 2: 14). Paavali oli pyrkinyt kylvämään siemenen, joka muiden oli kasteltava. Hänen jälkeensä tulevien oli jatkettava työtä siitä, mihin hän oli sen jättänyt, antaa hengellistä valoa ja tietoa ajallaan, sitä mukaa kuin seurakunta kykenisi sitä omaksumaan. {AO6 189.3}

Ryhtyessään työhönsä Korintissa apostoli tajusi, että hänen oli esitettävä erittäin varovasti ne suuret totuudet, jotka hän halusi opettaa. Hän tiesi, että hänen kuulijoittensa joukossa olisi ihmisolettamusten ylpeitä kannattajia ja väärien jumalanpalvelus -järjestelmien edustajia. Nämä hapuilivat ympärilleen sokein silmin ja toivoivat löytävänsä luonnon kirjasta teorioita, jotka kumoaisivat pyhissä kirjoituksissa ilmoitetun hengellisen ja kuolemattoman elämän todellisuuden. Hän tiesi senkin, että arvostelijat pyrkisivät osoittamaan vääräksi kristillisen tulkinnan ilmoitetusta sanasta ja että epäilijät suhtautuisivat Kristuksen evankeliumiin pilkallisesti ja ivallisesti. {AO6 189.4}

»Kristus ristiinnaulittuna»

Pyrkiessään johdattamaan sieluja ristin juurelle Paavali ei nuhdellut suoraan niitä, jotka elivät hillittömästi, tai osoittanut, kuinka iljet-tävä heidän syntinsä oli pyhän Jumalan silmissä. Hän pyrki mieluumminkin selvittämään heille elämän todellisen päämäärän ja

koetti teroittaa heille niitä jumalallisen Opettajan esittämiä opetuksia, jotka omaksuttuina kohottaisivat heidät maailmallisuudesta ja synnistä puhtauteen ja vanhurskauteen. Hän puhui erityisen paljon käytännön hurskaudesta sekä pyhyydestä, joka niiden on saavutettava, jotka luetaan arvollisiksi saamaan paikan Jumalan valtakunnassa. Hän kaipasi nähdä Kristuksen evankeliumin valon läpäisevän heidän mielensä pimeyden, niin että he tajuaisivat, kuinka inhottavia heidän siveettömät tapansa olivat Jumalan silmissä. Tämän vuoksi hänen opetuksensa keskeisenä sisältönä heidän keskuudessaan oli Kristus - ja hän ristiinnaulittuna. Hän pyrki osoittamaan heille, että heidän innokkaimman tutkistelunsa kohteena ja heidän suurimman ilonsa lähteensä tuli olla suurenmoinen totuus pelastuksesta, joka saavutetaan kääntymällä Jumalan puoleen ja uskomalla Herraan Jeesukseen Kristukseen. {AO6 190.1}

Filosofi kääntää selkänsä pelastuksen valolle, koska se saattaa häpeään hänen ylpeät olettamuksensa. Maailmaan mieltynyt kieltäytyy ottamasta sitä vastaan, koska se erottaisi hänet hänen maallisista epäjumalistaan. Paavali tajusi, että ihmisten oli ymmärrettävä Kristuksen luonne ennen kuin he voisivat rakastaa häntä ja katsoa ristiä uskon silmin. Tämä on sitä oppia, joka on lunastettujen tutkistelun ja ylistyksen kohteena läpi koko iankaikkisuuden. Ainoastaan ristin valossa voidaan oivaltaa ihmissielun todellinen arvo. {AO6 190.2}

Jumalan armon jalostava vaikutus muuttaa ihmisen luontaisen mielenlaadun. Taivas ei olisi mieluisa paikka niille, joilla on lihan mieli. Heidän luonnollinen, pyhittymätön sydämensä ei tuntisi minkäänlaista vetovoimaa tuohon puhtaaseen ja pyhään paikkaan. Vaikka he pääsisivätkin sinne, he eivät löytäisi sieltä mitään, mikä heitä miellyttäisi. Kristuksen armon tulee tukahduttaa luonnollista sydäntä hallitsevat taipumukset, ennen kuin langennut ihminen on sovelias astumaan taivaaseen ja iloitsemaan puhtaiden, pyhien enkelien seurasta. Kun ihminen kuolee synnille ja herää uuteen elämään Kristuksessa, Jumalan rakkaus täyttää hänen sydämensä. Hänen ymmärryksensä pyhittyy, hän juo ilon ja tiedon ehtymättömästä lähteestä, ja hänen tielleen loistaa iankaikkisen Päivän valo, sillä hänen kanssaan on alati elämän valkeus. {AO6 190.3}

»Paavali istutti, Apollos kasteli»

Paavali oli pyrkinyt teroittamaan korittolaisille veljilleen, että hän ja hänen sananjulistajatoverinsa olivat vain ihmisiä, jotka Jumala °li valtuuttanut opettamaan totuutta. He olivat kaikki mukana samassa työssä ja heidän menestymisensä siinä oli samalla tavalla riippuvaista Jumalasta. Keskustelu, joka oli herännyt seurakunnassa eri julistajien ansioista, ei ollut Jumalan järjestyksen mukaista, vaan se oli seurausta luonnollisen sydämen ominaisuuksien vaalimisesta. »Kun toinen sanoo: ’Minä olen Paavalin puolta’, ja toinen: ’Minä olen Apolloksen’, ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin? Mikä Apollos sitten on? Ja mikä Paavali on? Palvelijoita, joiden kautta te olette

tulleet uskoviksi, palvelijoita sen kykynsä mukaan, minkä Herra on heille kullekin antanut. Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala on antanut kasvun. Niin ei siis istuttaja ole mitään, eikä kastelijakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa» (1 Kor. 3: 4-7). {AO6 191.1}

Juuri Paavali oli ensimmäisenä saarnannut evankeliumia Korintossa ja perustanut sinne seurakunnan. Tämä oli työtä, jonka Herra oli määrännyt hänelle. Myöhemmin oli Jumalan ohjauksesta ilmaantunut muita työntekijöitä toimittamaan kukin tehtäväänsä. Kylvettyä siementä oli kasteltava, ja tämä oli Apolloksen tehtävä. Hän jatkoi Paavalin työtä, antoi lisää opetusta ja auttoi kylvettyä siementä versomaan. Hän raivasi tiensä ihmisten sydämeen, mutta kasvun antoi Jumala. Luonteen muuttumista ei saa aikaan inhimillinen vaan jumalallinen voima. Istuttajat ja kastelijat eivät saa aikaan siemenen kasvua. He työskentelevät Jumalan alaisina, hänen määrääminään välikappaleina, yhteistoiminnassa hänen kanssaan hänen työssään. Menestyksestä koituva maine ja kunnia kuuluu Mestarityöntekijälle. {AO6 192.1}

Jumalan palvelijoilla ei ole kaikilla samoja lahjoja, mutta he ovat kaikki hänen työntekijöitään. Kunkin tulee oppia suurelta Opettajalta ja välittää sitten muille, mitä on oppinut. Jumala on antanut kullekin sanansaattajalleen yksilöllisen tehtävän. Lahjat ovat erilaiset, mutta kaikkien työntekijöiden tulee sopeutua toisiinsa Pyhän Hengen pyhittävän vaikutuksen ohjaamana. Kun he tekevät tiettäväksi pelastuksen evan-keliumia, Jumalan voima johdattaa monia synnintuntoon ja kääntymykseen. Inhimillinen välikappale on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa, ja Kristus on kymmentä tuhatta jalompi, pelkkää suloisuutta. {AO6 192.2}

Jumalan palvelijain yhteistyö

»Istuttaja ja kastelija ovat yhtä; kuitenkin on kumpikin saava oman palkkansa oman työnsä mukaan. Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmaa, olette Jumalan rakennus» (1 Kor. 3: 8, 9). Tässä Raamatun kohdassa apostoli vertaa seurakuntaa viljeltyyn peltoon, jolla maamiehet työskentelevät ja hoitavat Herran istuttamia viinipuita. Hän vertaa sitä myös rakennukseen, jonka on määrä kasvaa pyhäksi temppeliksi Herralle. Jumala on työnjohtaja, ja hän on määrännyt kullekin tehtävänsä. Kaikkien tulee työskennellä hänen johtamanaan ja antaa hänen toimia työmiestensä hyväksi ja työmiestensä välityksellä. Hän antaa heille ymmärrystä ja taitoa, ja jos he ottavat vaarin hänen ohjeistaan, hän kruunaa heidän ponnistuksensa menestyksellä. {AO6 192.3}

Jumalan palvelijoiden tulee työskennellä yhdessä, säilyttää keskenään ystävällinen, kohtelias järjestys, kilpailla keskenään »toinen toisenne kunnioittamisessa» (Room. 12: 10). Ei tule esiintyä minkäänlaista epäystävällistä arvostelua, ei toisen työn repimistä; ei tule esiintyä myöskään minkäänlaisia erillisiä ryhmäkuntia. Kullakin henkilöllä, jolle Herra on uskonut sanoman, on oma erityistehtävänsä. Kullakin on oma yksilöllisyytensä, jota hänen ei pidä sulauttaa kenenkään toisen per-soonallisuuteen. Kunkin tulee kuitenkin työskennellä

sopusoinnussa veljiensä kanssa. Palvelustyössään Jumalan työntekijöiden tulee olla kaikessa olennaisessa yhtä. Kenenkään ei pidä asettaa itseään vertauskohdaksi puhumalla epäkunnioittavasti työtovereistaan tai kohtelemalla heitä huonompinaan. Jumalan johtamana kunkin tulee suorittaa saamaansa työtä muiden työntekijäin kunnioittamana, rakastamana ja kannustamana. Yhdessä heidän tulee viedä eteenpäin työtä kohti päätöstä. {AO6 192.4}

Näitä periaatteita on selvitelty pitkään Paavalin ensimmäisessä kirjeessä Korintin seurakunnalle. Apostoli nimittää »Kristuksen käskyläisiä» »Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoiksi”. Heidän työstään hän toteaa: »Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi. Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni, sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra. Älkää sen-tähden lausuko mitään tuomiota, ennenkuin aika on, ennenkuin Herra tulee, joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset; ja silloin kukin saa kiitoksensa Jumalalta» (1 Kor. 4:1-5). {AO6 193.1}

Varoitus suosikkipuhujien ympärille ryhmittymisestä

Kenellekään ihmiselle ei ole annettu oikeutta tuomita Jumalan eri palvelijoiden välillä. Herra yksin on ihmisen työn tuomari, ja hän on antava kullekin oikeudenmukaisen palkkansa. {AO6 193.2}

Jatkaessaan apostoli viittasi suoraan niihin vertailuihin, joita oli tehty hänen ja Apolloksen aikaansaannosten kesken: »Tämän olen, veljet, sovittanut itseeni ja Apollokseen, teidän tähtenne, että meistä oppisitte tämän: ’Ei yli sen, mikä kirjoitettu on’, ettette pöyhkeillen asettuisi mikä minkin puolelle toista vastaan. Sillä kuka antaa sinulle etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut? Mutta jos olet sen saanut, niin miksi kerskaat, ikäänkuin se ei olisi saatua?» (1 Kor. 4: 6, 7). {AO6 193.3}

Paavali kuvasi selkeästi seurakunnalle niitä vaaroja ja vaikeuksia, joita hän ja hänen työtoverinsa olivat kärsivällisesti kestäneet Kristusta palvellessaan. »Vielä tänäkin hetkenä”, hän julisti, »me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina, me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä herjataan, mutta me siunaamme; meitä vainotaan, mutta me kestämme; meitä parjataan, mutta me puhumme leppeästi; meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti. En kirjoita tätä häväistäkseni teitä, vaan niinkuin rakkaita lapsiani neuvoen. Sillä vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole monta isää; sillä minä teidät synnytin evankeliumin kautta Kristuksessa Jeesuksessa» (1 Kor. 4:11-15). {AO6 193.4}

Hänelle, joka lähettää evankeliumin työntekijöitä matkaan lähettiläinään, on häpeäksi, jos kuulijat osoittavat niin voimakasta kiintymystä johonkin suosikkijulistajaansa, että he ovat haluttomia hyväksymään jonkun toisen opettajan työtä. Herra toimittaa apua lapsilleen siten kuin heille on tarpeen - ei aina siten kuin he saattavat pitää parhaana. Ihmiset ovat lyhytnäköisiä eivätkä tajua, mikä on heille edullisinta. Samalla sananpalvelijalla on harvoin kaikkia niitä edellytyksiä, jotka ovat välttämättömiä seurakunnan kasvattamiseksi täydellisyyteen kaikissa kristillisyyden vaatimuksissa. Niinpä Jumala usein lähettää seurakuntaan muitakin sananpalvelijoita, joista kullakin on sellaisia edellytyksiä, mitä muilta puuttuu. {AO6 193.5}

Seurakunnan tulisi kiitollisena hyväksyä nämä Kristuksen palvelijat, aivan kuten se hyväksyisi Mestarin itsensä. Seurakuntalaisten tulisi pyrkiä vastaanottamaan kaikki mahdollinen hyöty siitä opetuksesta, jota kukin sananpalvelija heille Jumalan sanasta antaa. Jumalan palvelijoiden esittämät totuudet on otettava nöyrästi vastaan ja niitä on pidettävä arvossa, mutta ketään sananpalvelijaa ei pidä jumaloida. {AO6 194.1}

Kristuksen armosta Jumalan sanan palvelijat on asetettu valon ja siunauksen lähettiläiksi. Kun he hartaasti ja kestävästi rukoillen saavat Pyhän Hengen lahjan ja lähtevät matkaan harteillaan vastuu sielujen pelastuksesta ja sydämessään palava halu kartuttaa ristin voittosaalista, he saavat nähdä työnsä kantavan hedelmää. Jos he päättävästi kieltäytyvät kerskumasta inhimillisellä viisaudella ja korostamasta omaa minäänsä, heidän aikaansaannoksensa kestävät saatanan hyökkäykset. Monet sielut kääntyvät pimeydestä valkeuteen, ja syntyy monia seurakuntia. Ihmiset eivät käänny inhimillisen välikappaleen vaan Kristuksen seuraajiksi. Oma minä pysyy taustalla; esille tulee ainoastaan Jeesus, Golgatan Mies. {AO6 194.2}

Kristuksen palveluksessa olevat voivat nykyisin osoittaa samoja erinomaisia ominaisuuksia kuin nekin, jotka apostolien aikana julistivat evankeliumia. Jumala on aivan yhtä aulis antamaan voimaa nykyisille palvelijoilleen kuin aikanaan Paavalille ja Apollokselle, Silaalle ja Timoteukselle, Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. {AO6 194.3}

Apostolien päivinä oli joitakin harhautuneita sieluja, jotka väit-tivät uskovansa Kristukseen mutta eivät kuitenkaan osoittaneet kunnioitusta hänen lähettiläilleen. He selittivät, etteivät he seu-ranneet ketään inhimillistä opettajaa vaan saivat opetusta suoraan Kristukselta ilman evankeliumin palvelijoiden apua. He olivat hengeltään riippumattomia ja haluttomia mukautumaan seurakunnan päätöksiin. Tällaisia henkilöitä uhkasi vakava vaara joutua eksyksiin. {AO6 194.4}

Jumala on sijoittanut seurakuntaan apulaisikseen erilaisilla lah-joilla siunattuja henkilöitä, jotta monien yhteinen viisaus johtaisi Hengen mielen toteutumiseen. Henkilöt, jotka toimivat omien voimakkaiden luonteenpiirteittensä mukaisesti eivätkä suostu

yhteistyöhön muiden kanssa, joilla on pitkäaikaista kokemusta Jumalan työstä, sokaistuvat itsevarmuudessaan eivätkä kykene erottamaan valhetta totuudesta. Tällaisia henkilöitä ei ole turvallista valita johtajiksi seurakuntaan, sillä he noudattaisivat omaa harkintaansa ja omia suunnitelmiaan välittämättä veljiensä päätöksistä. Sielunvihollisen on helppoa toimia niiden välityksellä, jotka itse tarvitsisivat neuvoja joka käänteessä mutta ryhtyvät silti kaitsemaan sieluja omalla voimallaan oppimatta ensin Kristuksen sävyisyyttä. {AO6 194.5}

Pelkät vaikutelmat eivät ole turvallinen opas velvollisuuden ta-juamiseen. Sielunvihollinen houkuttelee usein ihmiset uskomaan, että heitä ohjaa Jumala, vaikka he todellisuudessa noudattelevat pelkkiä inhimillisiä mielijohteita. Mutta jos olemme valppaita ja kysymme neuvoa veljiltämme, me opimme ymmärtämään Herran tahdon; sillä on annettu lupaus: »Hän johdattaa nöyriä oikein, hän opettaa nöyrille tiensä» (Ps. 25: 9). {AO6 195.1}

Varhaisessa kristillisessä seurakunnassa oli muutamia, jotka eivät tunnustaneet enempää Paavalia kuin Apollostakaan vaan olivat sitä mieltä, että heidän johtajansa oli Pietari. He tähdensivät, että Pietari oli ollut mitä läheisimmässä kosketuksessa Kristukseen tämän ollessa maan päällä, jota vastoin Paavali oli ollut uskovien vainooja. Heidän näkemyksiään ja tunteitaan sääteli ennakkoluuloisuus. He eivät osoittaneet sitä avarakatseisuutta, ylevämielisyyttä, hellyyttä, mikä ilmaisee Kris-tuksen asuvan sydämessä. {AO6 195.2}

Oli olemassa vaara, että tämä puoluemieli aiheuttaisi suurta vahinkoa kristilliselle seurakunnalle ja Herra neuvoi Paavalia esittämään hartaita kehotuksia ja vakavia vastalauseita. Niiltä, jotka sanoivat: »Minä olen Paavalin puolta”, »Minä Apolloksen», »Minä Keefaan» tai »Minä Kristuksen”, apostoli kysyi: »Onko Kristus jaettu? Ei kaiketi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?» »Älköön siis kukaan kerskatko ihmisistä», hän teroitti, »sillä kaikki on teidän, teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen ja Kristus on Jumalan» (1 Kor. 1:12,13; 3: 21-23). {AO6 195.3}

Paavali ja Apollos olivat keskenään täydellisessä sovinnossa. Jäl-kimmäinen oli pettynyt ja murheissaan Korintin seurakunnassa ilmenevän eripuraisuuden johdosta. Hän ei käyttänyt millään tavoin hyväkseen hänelle osoitettua erityissuosiota eikä ruokkinut sitä vaan poistui kiireesti tuolta kiistakentältä. Kun Paavali jälkeenpäin kehotti häntä vierailemaan uudelleen Korintissa, hän kieltäytyi, eikä hän työskennellyt siellä toistamiseen ennen kuin paljon myöhemmin tuon seurakunnan saavutettua paremman hengellisen tilan. {AO6 195.4}

Luku 27—Efesos

Apolloksen saarnatessa sanomaa Korintissa Paavali täytti lupauksensa palata Efesokseen. Hän oli käväissyt Jerusalemissa ja ollut jonkin aikaa Antiokiassa, varhaisella työkentällään. Sieltä hän lähti Vähään-Aasiaan ja »kulki järjestään kautta Galatian maakunnan ja Frygian» (Ap.t. 18: 23). Hän vieraili perustamissaan seurakunnissa ja vahvisti uskovaisten uskoa. {AO6 196.1}

Apostolien aikaan VähänAasian länsiosa oli Aasia-niminen Rooman provinssi. Sen pääkaupunki Efesos oli suuri kauppakeskus. Sen satama oli täynnä laivoja ja sen kadut olivat kirjavanaan ihmisistä, jotka olivat tulleet kaikista tunnetuista maista. Korintin tavoin se oli lupaavaa seutua lähetystyölle. {AO6 196.2}

Juutalaiset, jotka olivat nyt hajaantuneet kaikkiin sivistysmaihin, odottivat yleisesti Messiaan tulemusta. Kun Johannes Kastaja harjoitti saarnatointaan, monet Jerusalemiin vuotuisiin juhliin saapuneet olivat menneet Jordanin rantamille häntä kuuntelemaan. Siellä he olivat kuulleet, kuinka Jeesusta julistettiin Israelin Luvattuna, ja he olivat vieneet kuulemansa sanoman kaikkialle maailmaan. Näin kaitselmus oli valmistanut tietä apostolien toiminnalle. {AO6 196.3}

Johannes Kastajan opetuslapsia

Saapuessaan Efesokseen Paavali tapasi kaksitoista veljeä, jotka olivat Apolloksen tavoin olleet Johannes Kastajan opetuslapsia ja olivat hänen tavallaan saaneet jonkin verran tietoa Kristuksen tehtävästä. Heillä ei ollut Apolloksen edellytyksiä, mutta saman vilpittömyyden ja uskon innoittamina he pyrkivät levittämään ympärilleen saamaansa tietoa. {AO6 196.4}

Nämä veljet eivät tienneet mitään Pyhän Hengen tehtävästä. Kun Paavali kysyi heiltä, olivatko he saaneet Pyhän Hengen, he vastasivat: »Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan.» »Millä kasteella te sitten olette kastetut?» Paavali tiedusteli, ja he sanoivat: »Johanneksen kasteella.» {AO6 196.5}

Silloin apostoli selvitti heille ne suuret totuudet, jotka ovat kristillisen toivon perusta. Hän kertoi heille Kristuksen maanpäällisestä elämästä ja hänen julmasta ja häpeällisestä kuolemastaan. Hän kertoi heille, kuinka elämän Herra oli murtanut haudan kahleet ja noussut ylös kuoleman voittajana. Hän toisti käskyn, jonka Vapahtaja oli antanut opetuslapsilleen: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen» (Matt. 28: 18, 19). Hän kertoi heille niin ikään, kuinka Kristus oli luvannut lähettää Puolustajan, jonka voimasta ilmenisi vaikuttavia merkkejä ja ihmeitä, ja hän kuvasi, kuinka ihanalla tavalla tämä lupaus oli täyttynyt helluntaipäivänä. {AO6 196.6}

Syvän kiinnostuksen ja kiitollisen, hämmästyneen ilon vallassa veljet kuuntelivat Paavalin sanoja. Uskossa he tarttuivat suurenmoiseen totuuteen Kristuksen sovitusuhrista ja vastaanottivat hänet Lunastajanaan. Sitten heidät kastettiin Jeesuksen nimessä. »Kun Paavali pani kätensä heidän päälleen», he saivat myös Pyhän Hengen kasteen, jonka ansiosta he kykenivät puhumaan vieraiden kansojen kielillä ja profetoimaan. Näin he saivat edellytykset työskennellä lähetyssaarnaajina Efesoksessa ja sen ympäristössä sekä lähteä julistamaan evankeliumia eri puolille Vähää-Aasiaa. {AO6 197.1}

Vaalimalla nöyrää, oppivaista mieltä nämä miehet saivat kokemuksen, jonka nojalla he saattoivat lähteä työhön elovainioille. Heidän esimerkkinsä antaa kristityille suuriarvoisen opetuksen. On monia, jotka edistyvät jumalisuudessa perin vähän, koska he ovat liian omahyväisiä asettuakseen oppilaan paikalle. He tyytyvät Jumalan sanan ylimalkaiseen tuntemukseen. He eivät halua muuttaa uskoaan tai tapojaan eivätkä sen vuoksi pyri hankkimaan suurempaa valoa. {AO6 197.2}

Jos Kristuksen seuraajat vain tavoittelisivat viisautta, heidät johdettaisiin totuuden rikkaille kentille, jotka ovat toistaiseksi heille täysin tuntemattomia. Kokonaan Jumalalle antautuvaa ohjaa jumalallinen käsi. Hän saattaa olla alhaisista oloista ja näennäisesti lahjaton, mutta jos hän rakastavin, luottavaisin sydämin tottelee Jumalan tahdon jokaista viittausta, hänen kykynsä puhdistuvat, jalostuvat, voimistuvat ja edellytyksensä enentyvät. Kun hän tallettaa mieleensä jumalallista viisautta sisältävät opetukset, hänelle uskotaan pyhä tehtävä. Hänelle annetaan kyky käyttää elämänsä kunniaksi Jumalalle ja siunaukseksi maailmalle. »Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä» (Ps. 119:130). {AO6 197.3}

Nykyäänkin monet ovat yhtä tietämättömiä Pyhän Hengen vaikutuksesta sydämeen kuin olivat nuo Efesoksen uskovaiset. Kuitenkaan ei mitään totuutta opeteta Jumalan sanassa selkeämmin. Profeetat ja apostolit ovat käsitelleet tätä kysymystä. Kristus itse suuntaa huomiomme kasvillisuu-den kasvuun havainnollistaakseen Henkensä osuutta hengellisen elämän ylläpidossa. Juuristosta oksiin kohoava viinipuun mahla leviää oksiin, ylläpitää kasvua ja synnyttää kukkia ja hedelmiä. Samoin Pyhän Hengen elähdyttävä voima, joka on lähtöisin Vapahtajasta, leviää sieluun, uudistaa vaikuttimet ja tunteet ja saattaa vie-läpä ajatukset kuuliaisiksi Jumalan tahdolle. Niin tuon voiman saaja kykenee kantamaan pyhien tekojen kallisarvoista hedelmää. {AO6 197.4}

Tämän hengellisen elämän Synnyttäjä on näkymätön, ja se, miten tätä elämää tarkalleen välitetään ja ylläpidetään, on ihmisajattelulle selittämätöntä. Hengen toimet ovat kuitenkin aina sopusoinnussa kirjoitetun sanan kanssa. Mikä pätee luontoon, se pätee myös hengelliseen maailmaan. Luonnon elämää varjelee joka hetki jumalallinen voima. Sitä ei kuitenkaan ylläpidetä jonkin suoranaisen ihmeen avulla vaan niillä siunauksilla, jotka on saatettu ulottuvillemme. Samoin hengellistä elämää ylläpidetään niillä keinoilla, jotka

kaistelmus on tarjonnut. Jos Kristuksen seuraaja haluaa kasvaa »täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteyden täyden iän määrään» (Ef. 4: 13), hänen täytyy syödä elämän leipää ja juoda pelastuksen vettä. Hänen on valvottava ja rukoiltava ja tehtävä työtä sekä otettava kaikessa vaarin niistä ohjeista, jotka Jumala on antanut sanassaan. {AO6 198.1}

Noiden juutalaisten käännynnäisten kokemuksessa meillä on vielä muutakin opittavaa. Kun he saivat kasteen Johannekselta, he eivät täydellisesti käsittäneet Jeesuksen tehtävää syntien kantajana. He olivat omaksuneet vakavia harhakäsityksiä. Mutta saatuaan selkeämpää valoa he iloiten tunnustivat Kristuksen Lunastajakseen, ja tämän edistysaskelen myötä tapahtui muutos heidän velvoitteissaan. Heidän omaksuessaan puhtaamman uskon heidän elämässään tapahtui vastaavanlainen muutos. Tämän muutoksen merkiksi ja heidän Kristus-uskonsa tunnukseksi heidät kastettiin uudelleen Jeesuksen nimeen. {AO6 199.1}

Laajenevaa lähetystyötä

Tapansa mukaan Paavali oli aloittanut työnsä Efesoksessa saarnaamalla juutalaisten synagoogassa. Hän jatkoi toimintaansa siellä kolme kuukautta puhuen »rohkeasti ja vakuuttavasti Jumalan valtakunnasta». Aluksi häneen suhtauduttiin suopeasti, mutta kuten oli tapahtunut muillakin työkentillä, häntä alettiin pian vastustaa väkivaltaisesti. »Muutamat paaduttivat itsensä eivätkä uskoneet, vaan puhuivat pahaa Herran tiestä kansan edessä.» Kun nämä itsepintaisesti hylkäsivät evankeliumin, apostoli lakkasi saarnaamasta synagoogassa. {AO6 200.1}

Jumalan Henki oli vaikuttanut Paavalin kautta työssä, jota hän teki maanmiestensä hyväksi. Esille oli tullut riittävästi todisteita, jotta ne, jotka rehellisesti halusivat tuntea totuuden, saattoivat tulla vakuuttuneiksi. Mutta monet jättäytyivät ennakkoluuloisuuden ja epäuskon hallintaan ja kieltäytyivät tunnustamasta vakuuttavimpiakaan todisteita. Koska Paavali pelkäsi, että jatkuva yhteys näihin totuuden vastustajiin vaarantaisi uskovaisten uskon, hän vetäytyi heistä erilleen ja kokosi opetuslapset omaksi ryhmäkseen jatkaen julkista opetustaan Tyrannuksen, melko tunnetun opettajan, koulussa. {AO6 200.2}

Paavali totesi, että hänelle oli avautumassa »ovi suureen ja he-delmälliseen työhön», vaikka »vastustajia [oli] paljon» (1 Kor. 16: 9). Efesos ei ollut vain mahtavin vaan myös turmeltunein Aasian kaupungeista. Taikausko ja aistillisten nautintojen halu pitivät vallassaan sen runsasta väestöä. Sen temppeleiden varjosta löysivät suojan kaikenkaltaiset rikolliset, ja siellä rehottivat mitä turmiollisimmat paheet. {AO6 200.3}

Efesos oli Artemiin palvonnan suosittu keskus. »Efesolaisten Artemiin» suurenmoisen temppelin maine ulottui kaikkialle Aasiaan ja muualle maailmaan. Verrattoman upeutensa ansiosta tuo rakennus oli paitsi kaupungin myös koko kansakunnan ylpeys. Perimätiedon mukaan temppelissä sijaitseva epäjumalankuva oli peräisin taivaasta. Siihen oli kaiverrettu

vertauskuvallisia merkkejä, joilla uskottiin olevan suuri voima. Efesoslaiset olivat kirjoittaneet kirjamäärin selityksiä näiden vertauskuvien merkityksestä ja käytöstä. {AO6 200.4}

Niiden joukossa, jotka innokkaasti tutkivat näitä kallishintaisia kirjoja, oli paljon noitia, joilla oli voimakas vaikutus temppelissä sijaitsevan epäjumalankuvan taikauskoisiin palvojiin. {AO6 200.5}

Noituus voitetaan

Apostoli Paavali sai Efesoksessa työskennellessään osakseen erityisiä merkkejä Jumalan mielisuosiosta. Jumalan voima myötäili hänen toimiaan, ja monet paranivat ruumiillisista sairauksista. »Jumala teki ylen voimallisia tekoja Paavalin kätten kautta, niin että vieläpä hikiliinoja ja esivaatteita hänen iholtansa vietiin sairasten päälle, ja taudit lähtivät heistä ja pahat henget pakenivat pois.» Nämä yliluonnollisen voiman osoitukset olivat paljon mahtavampia kuin mitkään, mitä Efesoksessa oli nähty, ja sen luontoisia, etteivät ne olleet jäljiteltävis-sä silmänkääntäjän tempuilla tai velhojen taioilla. Koska nämä tun-nusteot tapahtuivat Jeesus Nasaretilaisen nimessä, kansalla oli tilaisuus nähdä, että taivaan Jumala on voimallisempi kuin noidat, jotka palvoivat Artemis-jumalatarta. Näin Herra kohotti palvelijansa, vieläpä epäjumalanpalvojain edessä, verrattomasti korkeammalle voimallisimpia ja suosituimpia taikureita. {AO6 200.6}

Mutta hän, jota kaikkien pahojen henkienkin on toteltava ja joka oli antanut palvelijoilleen vallan niiden ylitse, oli tuottava vieläkin suuremman häpeän ja tappion niille, jotka halveksivat ja häpäisivät hänen pyhää nimeään. Mooseksen laki oli kieltänyt noituuden kuolemanrangaistuksen uhalla, mutta luopiojuutalaiset olivat silti aika ajoin harjoittaneet sitä salaa. Paavalin oleskellessa Efesoksessa paikalla oli joitakin kuljeksivia juutalaisia loitsijoita, jotka nähdessään hänen tekemiään ihmeitä »rupesivat lausumaan Herran Jeesuksen nimeä niiden ylitse, joissa oli pahoja henkiä”. Tähän yritykseen ryhtyneiden joukossa oli »erään juutalaisen ylipapin, Skeuaan, seitsemän poikaa». Löydettyään miehen, joka oli pahan hengen vallassa, he Puhuttelivat häntä: »Me vannotamme sinua sen Jeesuksen kautta, jota Paavali julistaa.» Mutta »paha henki vastasi heille sanoen: Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä tiedän, mutta keitä te olette?’ Ja se mies, jossa paha henki oli, karkasi heidän kimppuunsa, voitti heidät toisen toisensa perästä ja runteli heitä, niin että he alastomina ja haavoitettui-na pakenivat siitä huoneesta.» {AO6 201.1}

Näin saatiin vääjäämätön todistus Kristuksen nimen pyhyydestä ja siitä vaarasta, johon joutuivat ne, jotka vetosivat siihen uskomatta Vapahtajan tehtävien jumalallisuuteen. »Heidät kaikki valtasi pelko, ja Herran Jeesuksen nimeä ylistettiin suuresti.» {AO6 201.2}

Aikaisemmin salassa olleet tosiasiat tulivat nyt päivänvaloon. Vastaanottaessaan kristinuskon muutamat uskovista eivät olleet täydellisesti luopuneet taikauskoisista käsityksistään. Jossain määrin he yhä harjoittivat noituutta. Havahduttuaan nyt näkemään erehdyksensä »monet niistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät ja tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa». Vieläpä muutamiin noitiinkin parannus ulotti vaikutuksensa. »Useat niistä, jotka olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden; ja kun niiden arvo laskettiin yhteen, huomattiin sen olevan viisikymmentä tuhatta hopearahaa. Näin Herran sana voimallisesti kasvoi ja vahvistui.» {AO6 201.3}

Polttamalla noituutta koskettelevat kirjansa efesoslaiset kään-nynnäiset osoittivat, että sellainen, mikä oli heitä ennen suuresti miellyttänyt, oli heille nyt kauhistus. Juuri noituudella he olivat erityisesti närkästyttäneet Jumalaa ja vaarantaneet sielunsa, ja juuri noituudelle he nyt osoittivat tällaista paheksuntaa. Näin he todistivat tulleensa todelliseen kääntymykseen. {AO6 201.4}

Nämä ennustamista selvittelevät kirjoitukset sisälsivät sääntöjä ja tapoja, jotka koskivat kanssakäymistä pahojen henkien kanssa. Kysymyksessä olivat saatanan palvonnan säännöt - ohjeet avun ja tiedon saamiseksi häneltä. Pitämällä nämä kirjat edelleen hallussaan opetuslapset olisivat saattaneet itsensä alttiiksi kiusaukselle; myymällä ne he olisivat johdattaneet kiusaukseen muut. He olivat hylänneet pimeyden valtakunnan, ja kukistaakseen sen vallan he ryhtyivät empimättä millaisiin uhrauksiin tahansa. Näin totuus saavutti voiton ihmisten ennakko-luuloista ja heidän rahanhimostaan. {AO6 201.5}

Tällä Kristuksen voiman ilmentymällä kristinusko sai valtaisan voiton tuossa taikauskon tyyssijassa. Tapahtumalla oli paljon laajempi vaikutus kuin Paavalikaan tajusi. Efesoksesta viesti levisi laajalle, ja Kristuksen asia sai voimakasta lisätukea. Vielä pitkään senkin jälkeen, kun apostoli itse oli juoksunsa päättänyt, nämä tapahtumat pysyivät elävinä ihmisten muistissa ja innostivat voittamaan käännynnäisiä evankeliumille. {AO6 202.1}

Meidän aikamme noituutta

On erheellinen otaksuma, että pakanalliset taikauskoiset käsitykset ovat väistyneet kahdennenkymmenennen vuosisadan sivistyksen tieltä. Jumalan sana ja karut tosiasiat osoittavat, että noituutta harjoitetaan nykyisenä aikana yhtä todellisesti kuin muinaisten noitien päivinä. Tuo ammoinen noituus oli itse asiassa samaa, mitä tällä haavaa nimitetään nykyaikaiseksi spiritismiksi. Saatana löytää tien tuhansien ihmisten mieleen tekeytymällä milloin miksikin heidän edesmenneeksi ystäväkseen. Raamattu julistaa, että »kuolleet eivät tiedä mitään» (Saara 9: 5). Heidän ajatuksistaan, heidän rakkaudestaan, heidän vihastaan on tullut loppu. Kuolleet eivät pidä yhteyttä eläviin. Mutta vanhan viekkautensa mukaisesti saatana käyttää tätäkin keinoa saadakseen mielet hal-lintaansa. {AO6 203.1}

Spiritismin välityksellä monet sairaat, omaisiaan murehtivat ja uteliaat ovat yhteydessä pahoihin henkiin. Kaikki, jotka uskaltautuvat tällaiseen, liikkuvat vaarallisella maaperällä. Totuuden sana julistaa, miten Jumala heihin suhtautuu. Muinaisina aikoina hän langetti ankaran tuomion eräälle kuninkaalle, joka oli haettanut neuvoa pakanalliselta tietäjältä: »’Eikö ole Jumalaa Israelissa, koska menette kysymään neuvoa Baal-Sebubilta, Ekronin jumalalta?’ Sentähden sanoo Herra näin: ’Vuoteesta, johon olet noussut, et sinä enää astu alas, sillä sinun on kuoltava’» (2 Kun. 1: 3,4). {AO6 203.2}

Pakanallisten aikojen noidilla on vastineensa nykypäivän spiritistisissä meedioissa, selvänäkijöissä ja ennustajissa. Salaperäiset äänet, jotka puhuivat EnDorissa ja Efesoksessa, johdattavat yhä harhaan ihmislapsia valheellisilla sanoillaan. Jos verho voitaisiin nostaa pois silmiemme edestä, me näkisimme pahat enkelit käyttämässä kaikkia pettämisja tuhoamiskeinojaan. Missä ikinä jokin mahti koettaa saada ihmiset unohtamaan Jumalan, siellä saatana on osoittamassa lumous voimaansa. Jos ihmiset antavat hänelle jalansijaa, niin ennen kuin he huomaavatkaan heidän mielensä on hämmentynyt ja sielunsa saastunut. Jumalan nykyisen kansan tulisi ottaa vaari apostolin kehotuksesta Efesoksen seurakunnalle: »Älköönkä teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaakin niistä» (Ef. 5:11). {AO6 203.3}

Luku 28—Työn ja koettelemusten päiviä

Yli kolme vuotta Efesos oli Paavalin työn keskuksena. Paikkakunnalle syntyi kukoistava seurakunta, ja tuosta kaupungista evankeliumi levisi kaikkialle Aasian provinssiin sekä juutalaisten että pakanoiden keskuuteen. {AO6 204.1}

Apostoli oli nyt jo jonkin aikaa suunnitellut uutta lähetysmatkaa. Hän »hengessä päätti kulkea Makedonian ja Akaian kautta ja matkustaa Jerusalemiin ja sanoi: 'Käytyäni siellä minun pitää nähdä myös Rooma.'» Tämän suunnitelman mukaisesti »hän lähetti Makedoniaan kaksi apumiehis-tänsä, Timoteuksen ja Erastuksen»; mutta arvellen, että työ Efe-soksessa vaati vielä hänen läsnäoloaan, hän päätti jäädä sinne hel-luntaihin asti. Pian tapahtui kuitenkin jotakin, mikä joudutti hänen lähtöään. {AO6 204.2}

Kerran vuodessa Efesoksessa järjestettiin erityiset menot Artemis-jumalattaren kunniaksi. Ne houkuttelivat paikkakunnalle suuret määrät ihmisiä provinssin kaikista osista. Koko kyseisen ajan järjestettiin mitä mahtavimpia ja loistokkaimpia juhlallisuuksia. {AO6 204.3}

Nämä juhlat olivat koettelemuksen aikaa niille, jotka olivat vastikään tulleet uskoon. Uskovaisten joukko, joka kokoontui Tyrannuksen koulussa, muodosti riitasointuisen sävelen juhlakuorossa, joten heille syydettiin ivaa, moitteita ja loukkauksia. Paavalin toiminta oli antanut pakanallisille jumalanpalvelusmenoille tuntuvan iskun, minkä johdosta tuon kansallisen juhlan osanottajien määrä ja palvelusmenoihin osallistuvien innostus oli vähentynyt huomattavasti. Hänen opetuksillaan oli vaikutusta moniin mui-hinkin kuin varsinaisiin käännynnäisiin. Monista sellaisistakin, jotka eivät olleet avoimesti omaksuneet uusia oppeja, tuli siinä määrin valistuneita, että he menettivät kaiken luottamuksensa pakanallisiin jumaliinsa. {AO6 204.4}

Hopeaseppien nostattama mellakka

Oli olemassa toinenkin tyytymättömyyden aihe. Artemiin temppelin ja kuvapatsaan pienoismallien valmistuksesta ja myynnistä oli Efesoksessa muodostunut laaja ja tuottoisa liiketoimi. Tämän alan yrittäjät totesivat tulojensa pienenevän, ja kaikki olivat yksimieliset siitä, että tämä epäsuotuisa muutos johtui Paavalin toiminnasta. {AO6 204.5}

Demetrius, muuan hopeisten temppelien valmistaja, kutsui koolle ammattiveljensä ja sanoi: »Miehet, te tiedätte, että meillä on hyvä toimeentulomme tästä työstä; mutta nyt te näette ja kuulette, että tuo Paavali on, ei ainoastaan Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut ja vietellyt paljon kansaa, sanoen, etteivät ne ole jumalia, jotka käsillä tehdään. Ja nyt uhkaa se vaara, että ei ainoastaan tämä meidän elinkeinomme joudu halveksituksi, vaan myöskin, että suuren Artemis jumalattaren temppeliä ei pidetä minäkään ja että hän menettää mahtavuutensa, hän, jota koko Aasia ja koko maanpiiri palvelee.» Nämä sanat

kuohuttivat kansan ärtyisiä tunteita. He tulivat »vihaa täyteen ja huusivat sanoen: ’Suuri on efesolaisten Artemis!’» {AO6 205.1}

Tieto tästä puheesta levisi nopeasti. »Koko kaupunki joutui se-kasortoon.» Paavalia ryhdyttiin etsimään, mutta häntä ei löytynyt mistään. Hänen veljensä olivat toimittaneet hänet kiireesti pois Paikalta saatuaan vihjeen uhkaavasta vaarasta. Jumalan enkelit oli lähetetty suojelemaan apostolia; hänelle ei ollut vielä koittanut marttyyrikuoleman hetki. {AO6 205.2}

Kun suuttunut väkijoukko ei löytänyt vihansa kohdetta, se tempasi mukaansa »Gaiuksen ja Aristarkuksen, kaksi makedonialaista, jotka olivat Paavalin matkatovereita», ja nämä muassaan ihmiset »ryntäsivät kaikki yhdessä näytelmäpaikkaan». {AO6 205.3}

Paavalin piilopaikka ei ollut kovin kaukana, ja hän sai pian tietää, missä vaarassa hänen rakkaat veljensä olivat. Omasta turvallisuudestaan piittaamatta hän halusi heti mennä teatteriin puhumaan mellakoitsijoille. Mutta »eivät opetuslapset sitä sallineet». Gaius ja Aristarkus eivät olleet se saalis, jota väki tavoitteli, joten ei ollut pelättävissä, että heille tapahtuisi mitään vakavampaa vahinkoa. Mutta jos nähtäisiin apostolin kalpeat, huolten kuluttamat kasvot, ne saisivat heti liikkeelle roskajoukon alhaisimmat tunteet, eikä jäisi vähäisintäkään inhimillistä mahdollisuutta pelastaa hänen henkeänsä. {AO6 205.4}

Paavali halusi yhä puolustaa totuutta kansanjoukon edessä, mutta hän luopui lopulta tästä aikeestaan varoittavan viestin saavuttua teatterista. »Muutamat Aasian hallitusmiehistä, jotka olivat hänen ystäviään, lähettivät hänelle sanan ja pyysivät, ettei hän menisi näytelmäpaikkaan.» {AO6 205.5}

Sekasorto teatterissa lisääntyi jatkuvasti. »He huusivat, mikä mitäkin; sillä kokous oli sekasortoinen, ja useimmat eivät tienneet, minkätähden he olivat tulleet kokoon.» Se, että Paavali ja muutamat hänen tovereistaan olivat heprealaista sukujuurta, sai juutalaiset innokkaiksi osoittamaan selvästi, etteivät he suhtautuneet myötämielisesti häneen ja hänen työhönsä. Niinpä he valitsivat omasta keskuudestaan henkilön selvittämään asian kansalle. Puhujaksi määrättiin Aleksander, yksi käsityöläisistä, kupariseppä, jonka Paavali myöhemmin mainitsi tehneen hänelle paljon pahaa (2 Tim. 4: 14). Aleksander oli varsin etevä mies, ja hän keskitti kaikki voimansa suunnatakseen kansan suuttumuksen yksinomaan Paavalia ja hänen tovereitaan vastaan. Mutta huomatessaan Aleksanderin juutalaiseksi väkijoukko sysäsi hänet sivuun, ja kaikki rupesivat »yhteen ääneen huutamaan ja kirkuivat noin kaksi hetkeä: ’Suuri on efesolaisten Artemis!’» {AO6 205.6}

Mellakka asettuu

Lopulta he vaikenivat pelkästä uupumuksesta ja tuli hetken hiljaisuus. Silloin kaupungin kansleri puhutteli väkijoukkoa ja sai virkansa nojalla puheenvuoron. Hän suhtautui kuulijoihinsa sovittelevasti ja osoitti, ettei meneillään olevaan rauhattomuuteen ollut

todellista aihetta. Hän vetosi heidän järkeensä. »Efeson miehet», hän sanoi, »onko ketään, joka ei tiedä, että efesolaisten kaupunki on suuren Artemiin temppelin ja hänen taivaasta pudonneen kuvansa vaalija? Koska ei kukaan voi tätä kieltää, tulee teidän siis pysyä rauhallisina eikä tehdä mitään harkitsematonta. Te olette kuitenkin tuoneet tänne nämä miehet, jotka eivät ole temppelin ryöstäjiä eivätkä ole meidän jumalatartamme pilkanneet. Jos siis Demetriuksella ja hänen ammattiveljillänsä on riita-asiaa jotakuta vastaan, niin pidetäänhän oikeudenistuntoja ja onhan käskynhaltijoita; vetäkööt toisensa oikeuteen. Ja jos teillä on vielä jotakin muuta vaadittavaa, niin ratkaistakoon asia laillisessa kansankokouksessa. Sillä tämänpäiväisen tapahtuman tähden me olemme vaarassa joutua syytteeseen jopa kapinasta, vaikkei mitään aihetta olekaan; ja silloin me emme voi vastata tästä mellakasta.» »Näin puhuen hän sai kokouksen hajaantumaan.» {AO6 206.1}

Puheessaan Demetrius oli sanonut, että »tämä meidän elinkeinomme» oli vaarassa joutua halveksituksi. Tässä paljastui todellinen syy Efesoksen mellakkaan sekä paljolti myös niihin vainoihin, joita apostolit kohtasivat työssään. Demetrius ja hänen ammattitoverinsa huomasivat, että evankeliumin opetus ja leviäminen vaaransi kuvapatsailla käytävän liiketoimen. Pakanallisten pappien ja käsityöläisten tulot olivat vaarassa, ja tästä syystä he nostattivat Paavalia vastaan mitä katkerimman vastarinnan. {AO6 208.1}

Kanslerin ja muiden kaupungin korkea-arvoisten virkailijoiden päätös oli osoittanut kansalle, ettei Paavali ollut syyllistynyt mihinkään laittomaan tekoon. Tämä oli kristinuskolle jälleen uusi voitto erheestä ja taikauskosta. Jumala oli nostattanut korkean hallintoviranomaisen puolustamaan hänen apostoliaan ja hillitsemään mellakoivaa väkijoukkoa. Paavalin sydän oli täynnä kiitollisuutta Jumalaa kohtaan siitä, että hänen henkensä oli säästynyt ja ettei Efesoksen mellakka ollut saattanut kristinuskoa huonoon maineeseen. {AO6 208.2}

»Kun meteli on asettunut, kutsui Paavali opetuslapset luoksensa; ja rohkaistuaan heitä hän jätti heidät hyvästi ja lähti matkustamaan Makedoniaan.» Tällä matkalla hänellä oli seuranaan kaksi uskollista efesolaisveljeä, Tykikus ja Trofimus. {AO6 208.3}

Huolta seurakunnasta

Paavalin toiminta Efesoksessa oli päättynyt. Hänen palvelustyönsä siellä oli ollut keskeytymättömän uurastuksen, monien koettelemusten ja syvän ahdistuksen aikaa. Hän oli opettanut kansaa julkisesti ja yksityisissä kodeissa, monin kyynelin neuvonut ja varoittanut heitä. Jatkuvasti häntä olivat vastustaneet juutalaiset, jotka eivät päästäneet käsistään ainuttakaan tilaisuutta kiihottaa kansaa häntä vastaan. {AO6 208.4}

Samalla kun hän näin taisteli vastustusta vastaan, vei uupumattoman innokkaasti eteenpäin evankeliumin työtä ja suojeli vielä uskossaan nuorta seurakuntaa, Paavali kantoi sielussaan raskasta huolta kaikista seurakunnista. {AO6 208.5}

Tiedot luopumuksesta, jota oli ilmennyt muutamissa hänen pe-rustamissaan seurakunnissa, tuottivat hänelle syvää murhetta. Hän pelkäsi, että hänen vaivannäkönsä noiden seurakuntien puolesta saattaisi osoittautua turhaksi. Moni uneton yö kului rukouksessa ja vakavissa mietteissä, kun hän kuuli keinoista, joita oli käytetty hänen työnsä tuhoamiseksi. Sikäli kuin hän sai mahdollisuuksia ja sikäli kuin tilanne vaati, hän kirjoitti seurakunnalle, antoi nuhteita, neuvoja, kehotuksia ja roh-kaisua. Näissä kirjeissä hän ei koskettele pitkään omia koettelemuksiaan, mutta saamme niistä kuitenkin satunnaisia välähdyksiä hänen työstään ja kärsimyksistään Kristuksen asiassa. Raippoja ja vankeutta, kylmyyttä ja nälkää ja janoa, vaaroja maalla ja merellä, kaupungissa ja erämaassa, omien maanmiesten, pakanoiden ja valheveljien puolelta - kaikkea tätä hän koki evankeliumin tähden. Häntä herjattiin ja parjat-tiin, hänestä tehtiin »kuin mikäkin maailman tunkio», hän oli neuvoton, vainottu ja »kaikin tavoin ahdingossa”, hän antautui »joka hetki vaaraan» ja oli alati annettu »kuolemaan Jeesuksen tähden». {AO6 208.6}

Keskellä alituista vastustuksen myrskyä, vihollisten meteliä ja ystävien luopumusta tuo peloton apostoli oli menettää rohkeutensa. Mutta hän suuntasi katseensa takaisin Golgatalle ja ryhtyi uusin innoin jatkamaan Ristiinnaulitun julistamista. Hän kulki samaa veren tahraamaa tietä, jota Kristus oli kulkenut hänen edellään. Hän ei pyytänyt vapautusta taistelusta ennen kuin hän laskisi sotavarustuksensa Lunastajansa jalkojen juureen. {AO6 209.1}

Luku 29—Varoituksen ja kehotuksen sanoma

Apostoli Paavali kirjoitti ensimmäisen kirjeensä Korintin seurakunnalle Efesoksenkautensa jälkipuoliskolla. Ketään muita kohtaan hän ei ollut tuntenut syvempää kiinnostusta tai uupumattomampaa uhrimieltä kuin Korintin uskovia kohtaan. Puolentoista vuoden ajan hän oli työskennellyt heidän keskuudessaan, osoittanut heille, että ristiinnaulittu ja ylösnoussut Vapahtaja oli ainoa pelastuksen välikappale, ja kehottanut heitä luottamaan ehdottomasti Kristuksen armon muuttavaan voimaan. Ennen kuin hän oli hyväksynyt seurakunnan yhteyteen ne, jotka tunnustivat kristinuskon, hän oli huolellisesti antanut heille erityisopetusta kristityn uskovan oikeuksista ja velvollisuuksista. Hän oli innokkaasti koettanut auttaa heitä olemaan uskolliset kastelupaukselleen. {AO6 210.1}

Paavali oli elävästi tietoinen siitä taistelusta, jota jokaisen sielun oli käytävä alati pettämään ja vangitsemaan pyrkiviä pahan voimia vastaan. Hän oli työskennellyt väsymättä vahvistaakseen ja lujittaakseen niitä, jotka olivat nuoria uskossa. Hän oli kehottanut heitä antautumaan täydellisesti Jumalalle. Hän näet tiesi, että ellei sielu tällä tavoin antaudu, synti ei tule hylätyksi, halut ja himot pyrkivät yhä herruuteen ja kiusaukset hämmentävät omantunnon. {AO6 210.2}

Antautumisen tulee olla täydellinen. Jokainen heikko, epäilevä, kamppaileva sielu, joka antautuu täydellisesti Herralle, pääsee suoraan kosketukseen sellaisten voimien kanssa, jotka auttavat häntä voittamaan. Taivas on lähellä häntä, ja hänellä on armon enkeleiden tuki ja apu jokaisen koettelemuksen ja hädän hetkellä. {AO6 210.3}

Korintin seurakunnan ongelmia

Korintin seurakunnan jäseniä ympäröi epäjumalanpalvelus ja aistillisuus viekoittelevimmassa muodossaan. Apostolien ollessa heidän keskuudessaan näillä voimilla oli vaikutusta heihin sangen vähän. Paavalin luja usko, hänen palavat rukouksensa ja hartaat neuvonsa sekä ennen kaikkea hänen hurskas elämänsä olivat auttaneet heitä kieltämään itsensä Kristuksen tähden ja luopumaan synnillisistä nautinnoista. {AO6 210.4}

Paavalin lähdön jälkeen olosuhteet muodostuivat kuitenkin entistä epäedullisemmiksi. Sielunvihollisen kylvämää lustetta ilmaantui nisun joukkoon, ja se alkoi ennen pitkää kantaa huonoa hedelmäänsä. Tämä oli Korintin seurakunnalle ankaran koettelemuksen aikaa. Apostoli ei ollut enää korinttilaisten uskovien keskuudessa voimistamassa heidän intoaan ja auttamassa heitä heidän pyrkimyksessään elää sopusoinnussa Jumalan kanssa. Vähitellen monet muuttuivat piittaamattomiksi ja välinpitämättömiksi ja antoivat vallan luontaisille mieltymyksilleen ja taipumuksilleen. Hän, joka oli niin usein kannustanut heitä puhtauden ja nuhteettomuuden korkeisiin ihanteisiin, ei ollut enää heidän keskuudessaan, ja varsin monet sellaiset, jotka kääntymyksensä yhteydessä olivat luopuneet huonoista tottumuksistaan, palasivat takaisin pakanuuden turmiollisiin synteihin. {AO6 210.5}

Paavali oli kirjoittanut lyhyesti seurakunnalle ja varoittanut heitä seurustelemasta sellaisten jäsenten kanssa, jotka jatkoivat paheellista elämää, mutta monet uskovaisista vääristelivät apostolin kantaa, saivartelivat hänen sanoillaan ja laiminlöivät hänen ohjeitaan erilaisin verukkein. {AO6 211.1}

Seurakunta lähetti Paavalille kirjeen, jossa kysyttiin neuvoa eri asioista. Kirjeessä ei mainittu mitään niistä iljettävistä synneistä, jota tuossa seurakunnassa harjoitettiin. Pyhä Henki oli kuitenkin antanut apostolille voimallisen kuvan siitä, että seurakunnan todellinen tila oli salattu ja että tämä kirje oli yritys houkutella häneltä lausuntoja, joita kirjoittajat voisivat tulkita omien tarkoitustensa mukaisesti. {AO6 211.2}

Näihin aikoihin Efesokseen saapui Kloen perheväkeä, hyvämaineisia korinttilaisia kristittyjä. Paavali tiedusteli heiltä asiaintilaa, ja he ilmoittivat hänelle, että seurakunta oli erimielisyyksien rikki repimä. Riidat, joita oli esiintynyt jo Apolloksen käynnin aikana, olivat suuresti lisääntyneet. Väärät opettajat yllyttivät jäseniä väheksymään Paavalin opetuksia. Evankeliumin opit ja säädökset oli vääristelty. Ylpeys, epäjumalanpalvelus ja aistillisuus enenivät jatkuvasti niiden keskuudessa, jotka olivat aikaisemmin tunnollisesti noudattaneet kristillistä elämäntapaa. {AO6 211.3}

Kun tämä kuva esitettiin Paavalille, hän totesi, että hänen pelkonsa olivat olleet hyvinkin aiheellisia. Hän ei kuitenkaan tämän vuoksi antanut sijaa ajatukselle, että hänen työnsä oli epäonnistunut. »Sydämen ahdistuksessa» ja »monin kyynelin» hän anoi neuvoa Jumalalta. Kernaasti hän olisi heti mennyt Korinttiin, jos tämä olisi vain ollut viisain me-nettelytapa. Mutta hän tiesi, että nykyisessä tilassaan uskovat eivät hyötyisi hänen työstään. Siksi hän lähetti Tiituksen valmistelemaan vierailua, jonka hän itse suorittaisi myöhemmin. Sitten, sivuuttaen kaikki henkilökohtaiset käsityksensä niiden menettelystä, joiden käytöksestä kuvastui näin outo nurinkurisuus, ja pysyttäen sielunsa Jumalaan kiinnitettynä apostoli kirjoitti Korintin seurakunnalle yhden runsassisältöisimmistä, opettavaisimmista, voimallisimmista kirjeistään. {AO6 211.4}

Paavalin neuvoja korinttilaisille

Erinomaisen selkeästi hän ryhtyi vastaamaan seurakunnan esittämiin erilaisiin kysymyksiin ja selvittämään yleisiä periaatteita, joiden noudattaminen kohottaisi heidän hengellistä tasoaan. He olivat vaarassa, ja hänestä oli sietämätöntä ajatella, ettei hän tällä ratkaisevalla hetkellä onnistuisikaan tavoittamaan heidän sydäntään. Uskollisesti hän varoitti heitä heidän vaaroistaan ja nuhteli heitä heidän synneistään. Hän ohjasi heidät jälleen Kristuksen tykö ja pyrki sytyttämään heissä uudelleen heidän alkuintonsa hehkun. {AO6 212.1}

Apostolin suuri rakkaus Korintin uskovia kohtaan ilmeni hänen hellässä tervehdyksessään tuolle seurakunnalle. Hän mainitsi siinä, kuinka he olivat kääntyneet pois

epäjumalista ja ryhtyneet kumartamaan ja palvelemaan tosi Jumalaa. Hän muistutti heitä Pyhän Hengen lahjoista, joita he olivat saaneet, ja osoitti, että heidän oikeutenaan oli edistyä jatkuvasti kristillisessä elämässä, kunnes he saavuttaisivat Kristuksen puhtauden ja pyhyyden. »Kaikessa olette rikastuneet hänessä”, hän kirjoitti, »kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa, sen mukaan kuin todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu, niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä. Hän on myös vahvistava teitä loppuun asti, niin että te olette nuhteettomat meidän Herramme Jeesuksen Kris-tuksen päivänä.» {AO6 212.2}

Paavali puhui avoimesti erimielisyyksistä, joita oli alkanut ilmetä Korintin seurakunnassa, ja kehotti jäseniä lopettamaan riitelynsä. »Minä kehoitan teitä, veljet”, hän kirjoitti, »meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.» {AO6 212.3}

Apostoli katsoi voivansa mainita, kuinka ja keiltä hän oli saanut tiedon seurakunnan riitaisuuksista. »Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne.» {AO6 212.4}

Paavali oli Hengen innoittama apostoli. Ne totuudet, joita hän opetti muille, hän oli saanut »ilmestyksen kautta». Herra ei kuitenkaan joka vaiheessa ilmoittanut hänelle suoraan, millainen oli hänen kansansa tila. Niinpä tässäkin tapauksessa henkilöt, joita Korintin seurakunnan menestys huoletti ja jotka olivat havainneet epäkohtien vaivihkaisen ilmaantumisen, olivat selvittäneet tilanteen apostolille. Aikaisemmin saamiensa jumalallisten ilmoitusten perusteella hän oli valmistautunut tekemään oikeita johtopäätöksiä näiden ilmiöiden luonteesta. Vaikka Herra ei antanutkaan hänelle uutta ilmoitusta tuolla kerralla, valoa todella etsivät tunnustivat hänen viestinsä Kristuksen tahdon ilmaukseksi. Herra oli näyttänyt hänelle vaikeudet ja vaarat, joita seurakunnissa ilmaantuisi, ja kun näitä epäkohtia alkoi esiintyä, apostoli tajusi niiden merkityksen. Hänet oli asetettu seurakunnan puolustajaksi. Hänen oli määrä valvoa sieluja niin kuin se, jonka on tehtävä tili Jumalalle. Eikö hänen siis ollut johdonmukaista ja oikein ottaa varteen tiedot heidän keskuudessaan ilmenevästä kurittomuudesta ja eripuraisuudesta? Totta totisesti; ja se nuhde, jonka hän heille lähetti, oli yhtä varmasti kirjoitettu Jumalan Hengen innoittamana kuin kaikki hänen muutkin kirjeensä. {AO6 212.5}

Apostoli ei maininnut mitään niistä vääristä opettajista, jotka pyrkivät tuhoamaan hänen työnsä hedelmät. Seurakunnassa vallitsevan pimeyden ja epäsovun vuoksi hän viisaasti vältti ärsyttämästä heitä tällaisilla huomautuksilla, jotteivät jotkut kääntyisi kokonaan pois totuudesta. Hän muistutti työskennelleensä heidän keskuudessaan »taitavan rakentajan tavoin» laskemalla perustan, jolle muut olivat rakentaneet. Mutta hän ei tällä kehunut itseään, sillä hän julisti: »Me olemme Jumalan työtovereita.» Hän ei kerskunut omasta

viisaudestaan vaan tunnusti, että jumalallinen voima yksin oli auttanut häntä opettamaan totuutta tavalla, joka oli Jumalalle otollinen. Yhteistyössä Kristuksen, kaikista opettajista suurimman, kanssa Paavali oli kyennyt välittämään jumalallisen viisauden täyttämiä opetuksia, jotka täyttivät kaikkien ih-misryhmien tarpeet ja jotka pätisivät kaikkina aikoina, kaikissa Paikoissa ja kaikissa olosuhteissa. {AO6 213.1}

Pakanallisia tapoja ja riita-asioita

Yksi korinttilaisten uskovien keskuudessa ilmenneistä vakavista rikkomuksista oli paluu takaisin pakanuuden turmiollisiin tapoihin. Muuan aikaisemmin kääntyneistä oli luopunut niin pitkälle, että hänen irstas käytöksensä oli jopa vastoin pakanamaailman edustamia alhaisia siveellisyysperiaatteita. Apostoli kehotti seurakuntaa poistamaan keskuudestaan »sen, joka on paha”. »Ettekö tiedä”, hän teroitti heille, »että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan? Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niinkuin te olettekin happamattomat.» {AO6 213.2}

Toisena tuntuvana epäkohtana, joka oli ilmaantunut seurakuntaan, oli se, että veljet haastoivat toisiaan oikeuden eteen. Uskovaisten keskuudessa esiintyvien vaikeuksien selvittelemiseksi oli annettu runsaasti etukäteisohjeita. Kristus itse oli antanut selkeitä neuvoja siitä, kuinka tällaiset asiat oli hoidettava. »Jos veljesi rikkoo sinua vastaan”, Vapahtaja oli neuvonut, »niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, ’että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla’. Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani. Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa» (Matt. 18:15-18) {AO6 213.3}

Korintin uskoville, jotka olivat unohtaneet nämä selkeät ohjeet, Paavali kirjoitti yksiselitteisiä kehotuksia ja nuhteita. »Kuinka rohkenee», hän kysyi, »kukaan teistä, jolla on riita-asia toisen kanssa, käydä oikeutta vääräin edessä? Miksei pyhien edessä? Vai ettekö tiedä, että pyhät tulevat maailman tuomitsemaan? Ja jos te tuomitsette maailman, niin ettekö kelpaa ratkaisemaan aivan vähäpätöisiä asioita? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä, emmekö sitten maallisia asioita? Jos teillä siis on maallisia asioita ratkaistavina, nekö te asetatte tuomareiksi, jotka ovat halveksittuja seurakunnassa? Teidän häpeäksenne minä tämän sanon. Eikö teidän joukossanne sitten ole yhtäkään viisasta, joka voisi ratkaista veljien välin? Vaan veli käy oikeutta veljen kanssa, vieläpä uskottomain edessä! Teille on jo yleensä vaurioksi, että käräjöitte keskenänne. Miksi ette ennemmin salli tehdä vääryyttä itsellenne? -Sen sijaan te itse teette vääryyttä ja riistätte toisen omaa, vieläpä veljien. Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa?» {AO6 214.1}

Saatana pyrkii joka hetki soluttamaan epäluuloisuutta, kylmäkiskoisuutta ja pahansuopaisuutta Jumalan kansan keskuuteen. Tunnemme usein houkutusta luulotella, että oikeuksiamme on loukattu, vaikka tällaiseen luuloon ei olisi todellista aihetta. Ne, joiden rakkaus omaa minäänsä kohtaan on voimakkaampi kuin heidän rakkautensa Kristusta ja hänen asiaansa kohtaan, asettavat omat etunsa ensisijalle ja turvautuvat milteipä mihin tahansa keinoihin niitä suojellakseen ja ylläpitääkseen. Monia sellaisiakin, jotka vaikuttavat tunnollisilta kristityiltä, estää ylpeys ja omanarvontunto menemästä yksityisesti niiden luo, joiden he katsovat olevan väärässä, keskustellakseen heidän kanssaan Kristuksen hengessä ja rukoillakseen yhdessä toistensa puolesta. Katsoessaan kärsineensä vahinkoa veljiensä taholta muutamat jopa ryhtyvät käräjöi-mään, sen sijaan että noudattaisivat Vapahtajan ohjetta. {AO6 214.2}

Kristittyjen ei pitäisi vedota maallisiin tuomioistuimiin seurakunnan jäsenten keskuudessa mahdollisesti ilmenevien erimielisyyksien selvittämiseksi. Tällaiset erimielisyydet asianomaisten tulee selvittää joko keskenään tai seurakunnan edessä Kristuksen ohjeiden mukaisesti. Vaikka vääryyttä olisikin tehty, nöyrä ja sävyisä Kristuksen seuraaja »ennemmin antaa riistää omaansa» kuin paljastaa maailmalle uskonveljiensä synnit. {AO6 214.3}

Oikeudenkäynnit veljien kesken ovat häpeäksi totuuden asialle. Kristityt, jotka haastavat toisensa oikeuteen, asettavat seurakunnan alttiiksi sen vihollisten pilkalle ja antavat voiton pimeyden voimille. He haavoittavat Kristusta uudelleen ja saattavat hänet julkiseen häpeään. Ylenkatsomalla seurakunnan arvovallan he osoittavat halveksuntaa Jumalalle, jolta seurakunta on saanut arvovaltansa. {AO6 214.4}

Kehotuksen sanoja

Tässä korinttilaisille lähettämässään kirjeessä Paavali pyrki osoittamaan heille Kristuksen voiman varjella heidät pahasta. Hän tiesi, että jos he mukautuisivat säädet-tyihin ehtoihin, he saisivat voimaa Väkevän voimasta. Auttaakseen heitä murtautumaan irti synnin orjuudesta ja saattamaan pyhityksensä täydelliseksi Herran pelossa Paavali teroitti heille hänen vaati-muksiaan, jolle he olivat pyhittäneet elämänsä kääntymyksensä hetkellä. »Te olette Kristuksen”, hän julisti. Te ette »ole itsenne omat», vaan »te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.» {AO6 214.5}

Apostoli kuvasi selvin sanoin, mitä seuraisi, jos käännyttäisiin puhtaasta ja hurskaasta elämästä pakanuuden turmeltuneisiin tapoihin. »Älkää eksykö», hän kirjoitti. »Eivät huorintekijät, ei epä-jumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, - eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa.» Hän kehotti heitä hartaasti hillitsemään alhaiset himonsa ja halunsa. »Ettekö tiedä», hän kysyi, »että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta?» {AO6 215.1}

Suurten älynlahjojen ohella Paavali osoitti elämässään vieläkin harvinaisempaa viisautta, joka antoi hänelle kyvyn nopeaan oivaltamiseen ja aitoon myötäelämiseen ja saattoi hänet läheiseen kosketukseen muiden kanssa, niin että hän osasi herättää heidän paremman luontonsa ja in-noittaa heitä kilvoittelemaan kohti jalompaa elämää. Hänen sydämensä oli täynnä vilpitöntä rakkautta Korintin uskovaisia kohtaan. Hän halusi heidän osoittavan sisäistä hurskautta, joka lujittaisi heitä kiusausta vastaan. Hän tiesi, että heillä olisi kristillisen vaelluksensa jokaisella askelella vastassaan saatanan synagooga ja että he joutuisivat ristiriitoihin joka päivä. Heidän olisi kavahdettava sielunvihollisen salavihkaista pyrkimystä tyrkyttää heille uudelleen vanhoja tottumuksia ja luontaisia taipumuksia. Heidän oli alati valvottava ja rukoiltava. Paavali tiesi, että korkeammat kristilliset hyveet voidaan omaksua vain paljolla rukouksella ja alituisella valppaudella, ja tätä hän koetti heille teroittaa. Mutta hän tiesi niin ikään, että ristiinnaulitussa Kristuksessa heille oli tarjolla voima, joka kykeni muuttamaan sielun ja jolla oli jumalalliset edellytykset auttaa heitä vastustamaan kaikkia pahaan houkuttelevia kiusauksia. Usko Jumalaan oli heidän haarniskansa ja hänen sanansa heidän sota-aseensa. Näin he olisivat varustettuja sisäisellä voimalla, jonka turvin he kykenisivät torjumaan sielunvihollisen hyökkäykset. {AO6 216.1}

Korintin uskovat kaipasivat syvällisempää kokemusta hengellisissä asioissa. He eivät tienneet täydellisesti, mitä merkitsi katsella hänen kirkkauttaan ja kokea luonteessaan perinpohjainen muutos. He olivat nähneet vasta ensimmäiset säteet tuon kirkkauden varhaisesta koitosta. Paavali toivoi heidän puolestaan, että he täyttyisivät Jumalan kaikella täyteydellä ja oppisivat tuntemaan entistä paremmin hänet, jonka nousu on varma kuin aamurusko. Hän toivoi, että he hankkisivat lisää tietoa Jumalasta, kunnes heille koittaisi täydellisen evankelisen uskon kirkkain keskipäivä. {AO6 216.2}

Luku 30—Kutsu korkeampaan elämänmuotoon

Paavali toivoi saavansa Korintin uskovat elävästi tajuamaan, kuinka tärkeätä oli osoittaa lujaa itsehillintää, ehdotonta raittiutta ja herpaantumatonta intoa Kristuksen palveluksessa. Siksi hän kirjeessään vertasi kristityn taistelua kuuluisiin juoksukilpailuihin, joita pidettiin määrätyin väliajoin Korintin lähistöllä. Kaikista kreikkalaisten ja roomalaisten keskuudessa vakiintuneista urhei-lulajeista olivat juoksukilpailut vanhimpia ja arvostetuimpia. Niitä kävivät seuraamassa kuninkaat, aateliset ja valtiomiehet. Ylhäiset ja varakkaat nuorukaiset osallistuivat niihin eivätkä kaihtaneet mitään ponnistusta tai harjoitusta, mikä oli välttämätön palkinnon voittamiseksi. {AO6 217.1}

Opetuksia kilpaurheilijoista

Kilpailuilla oli ankarat säännöt, joista ei voinut tinkiä. Kilpailuun osallistuvien oli läpäistävä ankara valmennus. Mielihalujen vahin-gollinen tyydyttäminen tai mikä tahansa muu nautinto, mikä alentaisi henkistä tai ruumiillista tarmoa, oli ehdottomasti kiellettyä. Jos aikoi menestyä näissä voiman ja nopeuden mittelöissä, lihasten tuli olla voimakkaat ja kimmoisat ja hermot hallitut. Jokaisen liikkeen tuli olla varma, jokaisen askelen nopea ja järkkymätön; ruumiin voimien tuli yltää korkeimpaansa. {AO6 217.2}

Kun kilpailujen osanottajat tulivat odottavan kansanjoukon eteen, heidän nimensä kuulutettiin ja kilpailujen säännöt selostettiin. Sitten he kaikki lähtivät liikkeelle yhtaikaa. Katselijoiden tarkkaavainen huomio kannusti heidän voitontahtoaan. Palkintotuomarit istuivat lähellä maalia, jotta he voisivat seurata juoksua alusta loppuun ja antaa palkinnon oikealle voittajalle. Jos kilpailija saapui maaliin ensimmäisenä sääntöjen vastaisin keinoin, hänelle ei myönnetty palkin-toa. {AO6 217.3}

Näissä kilpailuissa piili suuria vaaroja. Jotkut eivät milloinkaan toipuneet hirvittävästä ruumiillisesta rasituksesta. Ei ollut epä-tavallista, että miehiä kaatui kesken juoksun veren valuessa suusta ja nenästä, ja toisinaan kilpailija saattoi vaipua kuolleena maahan juuri kun oli saavuttamaisillaan voiton. Mutta elinikäisen vamman tai kuoleman mahdollisuutta ei pidetty liian suurena vaarana sen kunnian rinnalla, minkä menestyvä kilpailija sai. {AO6 217.4}

Kun voittaja saapui maaliin, suunnattoman katsojajoukon suo-sionosoitukset repivät ilmaa ja herättivät ympäröivien kukkuloiden ja vuorten kaiut. Katselijoiden silmäin edessä palkintotuomari ojensi hänelle voiton tunnukset - laakeriseppeleen ja palmunoksan, jota hänen tuli kantaa oikeassa kädessään. Hänen ylistystään kaiutettiin kaikkialla maassa. Hänen vanhempansa saivat osansa kunniasta, ja vieläpä hänen kotikaupunkiaan arvostettiin suuresti, koska se oli tuottanut näin suuren urheilijan. {AO6 218.1}

Verratessaan kristityn taistelua näihin kilpailuihin Paavali tähdensi valmistautumista, joka oli välttämätöntä kilpailijoiden menestymiselle kilpailuissa - koulivaa itsekuria,

säännösteltyä ruokavaliota ja raittiuden tarpeellisuutta. »Jokainen kilpailija”, hän totesi, »noudattaa itsensä hillitsemistä kaikessa». Juoksijat hylkäsivät jokaisen nautinnon, joka olisi omiaan heikentämään ruumiillisia voimia, ja ankaraa ja johdonmukaista itsekuria noudattamalla koulivat lihaksiaan voimaan ja kestävyyteen, jotta he kilpailupäivänä saattoivat panna kykynsä mahdollisimman suurelle koetuk-selle. Miten paljon tärkeämpää onkaan, että kristitty, jonka ian-kaikkiset edut ovat vaakalaudalla, saattaa halunsa ja himonsa järkensä ja Jumalan tahdon alaisuuteen! Hän ei saa milloinkaan antaa huvitusten, ylellisyyden tai mukavuudenhalun johtaa huomiotaan pois päämäärästä. Kaikkien hänen tottumustensa ja halujensa tulee mukautua mitä ankarimpaan kuriin. Jumalan sanan opetusten valistamalla ja hänen Henkensä ohjaamalla järjellä tulee olla ohjat käsissään. {AO6 218.2}

Kun näin on tapahtunut, kristityn tulee ponnistaa voimansa äärimmilleen saavuttaaksensa voiton. Korintin seudun kilpailuissa juoksijat panivat viimeisillä askelilla liikkeelle loputkin voimanrippeensä pysyttääkseen vauhtinsa ennallaan. Samoin kristittykin lähestyessään maalia kilvoittelee eteenpäin vielä innokkaammin ja päättäväisemmin kuin vaelluksensa alussa. {AO6 219.1}

Paavali osoittaa eron kuihtuvan laakeriseppeleen, jonka voittaja saa juoksukilpailuissa, ja katoamattoman kirkkauden seppeleen välillä, joka annetaan sille, joka selviää voitokkaasti kristillisestä kilvoittelusta. »He saadakseen vain katoavaisen seppeleen”, hän huomauttaa, »mutta me katoamattoman.» Voittaakseen katoavaisen palkinnon kreikkalaiset juoksijat eivät säästäneet itseään minkäänlaiselta vaivannäöltä tai kuritukselta. Me tavoittelemme äärettömän paljon arvokkaampaa palkintoa, iankaikkisen elämän kruunua. Kuinka paljon tunnollisempaa tulisikaan olla meidän kilvoittelumme, kuinka paljon auliimpaa uhrautuvaisuutemme ja kieltäymyksemme! {AO6 219.2}

Hebrealaiskirje korostaa sitä määrätietoisuutta, jonka tulisi olla ominaista kristityn kilvoittelulle iankaikkisesta elämästä: »Pankaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttä-jään, Jeesukseen» (Hebr. 12:1,2). Kateus, ilkeys, pahansuopaisuus, panettelu, ahneus - siinä sellaista painolastia, mikä kristityn on hy-lättävä, mikäli hän haluaa menestyksellisesti kilvoitella kuolemattomuudesta. Jokainen tottumus tai tapa, joka johtaa syntiin ja tuottaa häpeää Kristukselle, on hylättävä hinnalla millä hyvänsä. Taivaan siunaus ei voi seurata ketään, joka rikkoo oikeuden iankaikkisia periaatteita. Yksikin hellitty synti riittää turmelemaan luonteen ja johdattamaan muita harhaan. {AO6 219.3}

»Jos sinun kätesi viettelee sinua», Vapahtaja sanoi, »hakkaa se poikki. Parempi on sinulle, että käsipuolena menet elämään sisälle, kuin että, molemmat kädet tallella, joudut helvettiin, sammumattomaan tuleen. Ja jos sinun jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki.

Parempi on sinulle, että jalkapuolena menet elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat jalat tallella, heitetään helvettiin» (Mark. 9: 43-45). Jos ruumiin pelastaminen kuolemasta vaatii jalan tai käden katkaisemista tai vaikkapa silmän irrottamista, kuinka paljon auliimmin tulisi kristityn luopua synnistä, joka tuottaa kuoleman sielulle! {AO6 220.1}

Voiton mahdollisuus kaikilla

Vaikka muinaisten kilpailujen osanottajat alistuivat kieltäymykseen ja ankaraan itsekuriin, he eivät näin meneteltyäänkään olleet varmat voitosta. »Ettekö tiedä», Paavali kysyi, »että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon?» Kilpailivatpa juoksijat kuinka innokkaasti ja sinnikkäästi tahansa, palkinto voitiin ojentaa vain yhdelle. Vain yksi käsi saattoi tarttua tuohon himoittuun seppeleeseen. Joku saattoi ponnistaa kaikki voimansa saavuttaakseen voittopalkinnon, mutta juuri kun hän ojensi kätensä sen ottaakseen, joku toinen saattoi silmänräpäystä aikaisemmin tarttua siihen. {AO6 220.2}

Näin ei ole kristityn taistelun laita. Ainoakaan, joka mukautuu asianmukaisiin ehtoihin, ei tule pettymään kilvoittelun päättyessä. Ainoakaan, joka on innokas ja peräänantamaton, ei epäonnistu. Tämä kilpa ei ole vain nopeita varten eikä tämä taistelu tarkoitettu vain voimakkaille. Niin heikoin kuin vahvinkin pyhä voi saada katoamattoman kirkkauden kruunun. Voittajina selviytyvät kaikki, jotka jumalallisen armon kautta mukauttavat elämänsä Kristuksen tahtoon. Jumalan sanassa esitettyjen periaatteiden noudattamista elämän yksityiskohdissa pidetään liian usein vähämerkityksisenä asiana, johon ei kannata kiinnittää huomiota. Mutta kun ottaa huomioon vaakalaudalla olevan kysymyksen, ei mikään myötävaikuttava tai haittaava seikka ole merkityksetön. Jokainen teko asettaa painonsa vaakaan, jossa punnitaan elämän voitokkuus tai tappiollisuus. Ja palkinto, joka annetaan voittajille, on suhteessa siihen tarmoon ja intoon, jolla he ovat kilvoitelleet. {AO6 220.3}

Apostoli vertasi itseään mieheen, joka juoksee kilpailussa ponnistaen kaikki voimansa saavuttaakseen voittopalkinnon. »Minä en siis juokse umpimähkään», hän sanoo, »en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja ma-sennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.» Välttyäkseen juoksemasta umpimähkään kristillisessä kilvoittelussa Paavali alistui ankaraan valmennukseen. Sanat »minä kuritan ruumistani» tarkoittavat kirjaimellisesti halujen, mielijohteiden ja himojen tukahduttamista ankarin ottein. {AO6 220.4}

Paavali halusi karttaa mahdollisuutta, että hän itse, joka muille saarnasi, joutuisi hylättäväksi. Hän tajusi, että jollei hän noudattaisi omassa elämässään periaatteita, joihin hän uskoi ja joita hän saarnasi, hänen työstään muiden hyväksi ei olisi hänelle mitään hyötyä. Hänen asennoitumisensa, vaikutusvaltansa, kieltäytymisensä itsekkäistä nautinnoista tuli osoittaa, ettei hänen uskonnollisuutensa ollut pelkkää suun tunnustusta

vaan jokapäiväistä, elävää yhteyttä Jumalaan. Päämää-ränä, jota hän piti alati edessään Ja johon hän hartaasti pyrki, oli vanhurskaus, »joka tulee Jumalasta uskon perusteella» (Fil. 3: 9). {AO6 221.1}

Paavali tiesi, ettei hänen sotansa pahaa vastaan päättyisi niin kauan kuin elämä jatkuisi. Joka hetki hän tajusi, että hänen oli tarpeen vartioida itseään ankarasti, jotteivät maalliset halut tukahduttaisi hengellistä intoa. Kaikella voimallaan hän jatkuvasti kamppaili luontaisia taipumuksiaan vastaan. Alati hän piti si-mäinsä edessä ihanteen, joka oli määrä saavuttaa, ja tätä ihannetta kohti hän kilvoitteli osoittamalla aulista kuuliaisuutta Jumalan laille. Hänen sanansa, tapansa, tunteensa - kaikki olivat alistetut Jumalan Hengen ohjaukseen. {AO6 221.2}

Juuri tätä ehdottoman määrätietoista halua voittaa iankaikkisen elämän kilpa Paavali halusi nähdä Korintin uskovien elämässä. Hän tiesi, että mikäli he halusivat saavuttaa Kristuksen heille asettaman ihanteen, heillä oli edessään elämän mittainen taistelu, joka ei ollut mitenkään vältettävissä. Hän kehotti heitä kilvoittelemaan rehellisesti ja pyrki-mään joka päivä hurskauteen ja siveelliseen nuhteettomuuteen. Hän pyysi heitä hartaasti hylkäämään kaiken tarpeettoman painolastin ja kilvoittelemaan kohti Kristuksessa saavutettavan täydellisyyden maalia. {AO6 221.3}

Israelin varoittava esimerkki

Paavali muistutti korinttilaisille muinaisen Israelin kokemuksista, niistä siunauksista, jotka palkitsivat heidän kuuliaisuutensa, ja niistä tuomioista, jotka seurasivat heidän rikkomuksiaan. Hän muistutti korinttilaisia siitä ihmeellisestä tavasta, jolla heprealaiset johdatettiin Egyptistä, pilven suojellessa heitä päivällä ja tulipatsaan yöllä. Näin he selviytyivät turvallisesti Punaisen meren läpi, kun taas egyptiläiset, jotka yrittivät samaa, hukkuivat kaikki. Näillä teoillaan Jumala oli tunnustanut Israelin seurakunnakseen. He »söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.» Heprealaisilla oli kaikilla matkoillansa johtajanaan Kristus. Kallio, johon lyötiin, symbolisoi Kristusta, jota haavoitettaisiin ih-misten rikkomusten tähden, jotta pelastuksen virta tulvisi kaikille. {AO6 221.4}

Huolimatta siitä mielisuosiosta, jota Jumala osoitti heprealaisille, heitä kohtasivat Jumalan tuomiot, koska he himoitsivat nautintoja, jotka olivat jääneet heidän taakseen Egyptiin, ja koska he tekivät syntiä ja niskuroivat. Apostoli käski Korintin uskovaisten ottaa vaarin Israelin kokemukseen sisältyvästä opetuksesta. »Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille”, hän selitti, »että me emme pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat.» Hän osoitti, kuinka mukavuudenhalu ja nautinnonhimo olivat valmistaneet tietä synneille, jotka vaativat Jumalan näkyvän rangaistuksen. Istuutuessaan syömään ja juomaan ja noustessaan karkeloi-maan israelilaiset hylkäsivät Jumalan pelon, jota olivat tunteneet

kuunnellessaan lain julistamista; he valmistivat kultaisen vasikan edustamaan Jumalaa ja kumarsivat sitä. Oltuaan mukana BaalPeorin palvontaan liittyneissä yleisissä pidoissa monet heprealaisista lankesivat hillittömyyteen. Jumalan viha syttyi, ja hänen käskystään vitsaus surmasi yhdessä päivässä »kaksikymmentä kolme tuhatta». {AO6 222.1}

Apostoli teroitti korinttilaisille: »Joka luulee seisovansa, katso-koon, ettei lankea.» Jos he tulisivat omahyväisiksi ja itsevarmoiksi eivätkä enää valvoisi ja rukoilisi, he lankeaisivat pahaan syntiin ja langettaisivat päälleen Jumalan vihan. Kuitenkaan Paavali ei halunnut heidän joutuvan epätoivon tai masennuksen valtaan. Hän lausui heille vakuutuksen: »Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.» {AO6 222.2}

Paavali kehotti veljiään kysymään itseltään, mikä vaikutus heidän sanoillaan ja teoillaan olisi muihin. Heidän tuli olla tekemättä mitään sellaista, mikä kaikessa viattomuudessaankin vaikuttaisi epäjumalanpalveluksen hyväksymiseltä tai loukkaisi niiden arkaa tuntoa, jotka saattoivat olla heikkoja uskossa. »Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi. Älkää olko pahennukseksi juutalaisille, älkää kreikkalaisille älkääkä Jumalan seurakunnalle.» {AO6 222.3}

Varoittavat sanat, jotka apostoli lausui Korintin seurakunnalle, ovat sovellettavissa kaikkiin aikakausiin ja koskevat erityisesti meidän aikaamme. Epäjumalanpalveluksella hän ei tarkoittanut ainoastaan epäjumalien kumartamista vaan itsekkyyttä, mukavuudenhalua, mielitekojen ja himojen tyydyttämistä. Pelkästään se, että ihminen tunnustaa uskovansa Kristukseen tai kerskuu tuntevansa totuuden, ei tee häntä kristityksi. Uskonto, joka pyrkii ainoastaan miellyttämään silmää, korvaa ja suuta tai joka hyväksyy itsekkäät nautinnot, ei ole Kristuksen uskontoa. {AO6 222.4}

Seurakunnan jäsenten välinen yhteys

Vertaamalla seurakuntaa ihmisruumiiseen apostoli sattuvasti ha-vainnollisesti sitä läheistä ja sopusointuista yhteyttä, jonka tulisi vallita kaikkien Kristuksen seurakunnan jäsenten kesken. »Me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi”, hän kirjoitti, »olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä. Sillä eihän ruumiskaan ole yksi jäsen, vaan niitä on siinä monta. Jos jalka sanoisi: Koska en ole käsi, en kuulu ruumiiseen’, niin ei se silti olisi ruumiiseen kuulumaton. Ja jos korva sanoisi: ’Koska en ole silmä, en kuulu ruumiiseen’, niin ei se silti olisi ruumiiseen kuulumaton. Jos koko ruumis olisi silmänä, missä sitten olisi kuulo? Jos taas kokonaan kuulona, missä silloin haisti? Mutta nyt Jumala on asettanut jäsenet, itsekunkin niistä, ruumiiseen, niinkuin hän on tahtonut. Vaan jos ne kaikki olisivat yhtenä jäsenenä, missä sitten ruumis olisi? Mutta nytpä onkin monta jäsentä, ja ainoastaan yksi ruumis. Silmä ei saata sanoa kädelle: En tarvitse sinua’, eikä myöskään Pää jaloille: ’En tarvitse teitä.’ -Jumala on liittänyt ruumiin yhteen niin, että antoi halvempiosaiselle

suuremman kunnian, ettei ruumiissa olisi eripuraisuutta, vaan että jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toinen toisestaan. Ja Jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki Jäsenet kärsivät sen kanssa; tai J°s jollekulle jäsenelle annetaan kunnia, niin kaikki jäsenet iloitsevat sen kanssa. Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä.» {AO6 223.1}

Rakkauden ylistyslaulu

Sanoilla, jotka ovat tuosta päivästä tähän päivään asti innoittaneet ja rohkaisseet miehiä ja naisia, Paavali sitten tähdensi sitä rakkautta, jota Kristuksen seuraajien tulisi vaalia: »Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.» {AO6 223.2}

Ellei ihmisen sydän ole täynnä rakkautta Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan, hän ei ole Kristuksen todellinen opetuslapsi olipa hänen uskontunnustuksensa miten ylevä tahansa. Vaikka hänellä olisi suurikin usko ja vaikka hänellä olisi voima tehdä ihmeitä, niin ilman rakkautta hänen uskonsa olisi arvoton. Hän saattaisi osoittaa suurtakin jalomielisyyttä, mutta jos hän jostakin muusta vaikuttimesta kuin aidosta rakkaudesta lahjoittaisi omaisuutensa köyhien ruokkimiseksi, tuo teko ei kohottaisi häntä Jumalan suosioon. Innossaan hän saattaisi vieläpä kärsiä marttyyrikuoleman, mutta jos häntä ei kannustaisi rakkaus, Jumala pitäisi häntä harhautuneena kiihkoilijana tai kunnianhimoisena hurskastelijana. {AO6 223.3}

»Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile.» Puhtain ilo kumpuaa syvimmästä nöyrtymyksestä. Lujimman ja jaloimman luonteen perustana on kärsivällisyys, rakkaus ja alistuminen Jumalan tahtoon. {AO6 224.1}

Rakkaus »ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa». Kristillinen rakkaus selittää muiden vaikuttimet ja teot parhain päin. Se ei tarpeettomasti paljasta heidän vikojaan; se ei kuuntele kärkkäänä epäsuotuisia juoruja vaan pyrkii ennemminkin muistuttamaan muiden hyvistä ominaisuuksista. {AO6 224.2}

Rakkaus »ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii». Tämä rakkaus »ei koskaan häviä». Se ei milloinkaan menetä arvoaan; se on taivaallinen ominaisuus. Kallisarvoisena aarteena se seuraa haltijaansa Jumalan kaupungin portista. {AO6 224.3}

»Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.» {AO6 224.4}

Ylösnousemuksen varmuus

Siveellisen tason aletessa Korintin uskovaisten keskuudessa jotkut olivat luopuneet muutamista uskonsa perusasioista. Jotkut olivat menneet vieläpä kieltämään ylösnousemusopin. Paavali puuttui tällaiseen harhaan osoittamalla hyvin selkeästi Kristuksen ylös-nousemusta puoltavat kiistämättömät tosiasiat. Hän totesi, että Kristus kuolemansa jälkeen »nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan», minkä jälkeen »hän näyttäytyi Keefaalle, sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmälle kuin viidellesadalle veljelle, joista useimmat vielä nytkin ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois. Sen jälkeen hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille. Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin.» {AO6 224.5}

Vakuuttavalla voimalla apostoli julisti ylösnousemuksen suurta to-tuutta. »Jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta”, hän selitti, »ei Kris-tuskaan ole noussut. Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne; ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä. Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty. Mutta jos Kristus ei ole herätty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut. Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat. Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.» {AO6 224.6}

Apostoli suuntasi korinttilaisten veljien mielen ihanaan ylös-nousemuksen aamuun. Silloin kaikki nukkuvat pyhät herätetään, jotta he tuosta hetkestä lähtien eläisivät iäti Herransa tykönä. »Katso», apostoli julisti, »minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: ’Kuolema on nielty ja voitto saatu.’ ’Kuolema, niissä on sinun voittosi? Kuolema, niissä on sinun otasi?’ -Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.» {AO6 225.1}

Ihana on uskollisia odottava voitto. Apostoli tajusi Korintin uskovaisten mahdollisuudet ja Pyrki esittämään heille sellaista, mikä kohottaa pois itsekkyydestä ja aistillisuudesta ja kirkastaa elämän kuolemattomuuden toivolla. Hartaasti hän kehotti heitä olemaan uskollisia korkealle kutsumukselleen Kristuksessa. »Rakkaat veljeni», hän vetosi, »olkaa lujat,

järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannökönne ei ole turha Herrassa.» {AO6 225.2}

Näin apostoli pyrki hyvin selvästi ja vaikuttavasti korjaamaan niitä erheellisiä ja vaarallisia ajatuksia ja tapoja, jotka olivat vallalla Korintin seurakunnassa. Hän puhui suoraan mutta tuntien rakkautta heidän sieluaan kohtaan. Hänen varoituksissaan ja nuhteissaan valo loisti Jumalan valtaistuimelta heidän ylleen paljastaen salaiset synnit, jotka turmelivat heidän elämäänsä. Kuinka se otettaisiin vastaan? {AO6 225.3}

Kirjeen lähdettyä matkaan Paavali pelkäsi, että hänen kirjoittamansa haavoittaisi liian syvästi niitä, joiden parasta hän tarkoitti. Hän pelkäsi kovasti vieraantuneisuuden pahenemista ja toisinaan halusi peruuttaa sanansa. Ne, jotka tuon apostolin tavoin ovat tunteneet vastuuta rakastamistaan seurakunnista ja laitoksista, ymmärtävät parhaiten hänen masentuneen mielensä ja itsesyytöksensä. Jumalan palvelijat, jotka kantavat vastuuta hänen työstään nykyisenä aikana, ovat saaneet työstä, ristiriidoista ja ahdistavasta huolesta jossain määrin samaa kokemusta kuin tuolla suurella apostolilla oli osanaan. Hän oli huolissaan seurakunnan erimielisyyksistä ja sai osakseen kiittämättömyyttä ja petollisuutta muutamilta sellaisilta, joilta hän odotti myötätuntoa ja tukea. Hän tajusi vaaran, joka uhkasi syntiä suosivia seurakuntia, ja tunsi välttämättömäksi todistaa suoraan ja syvälle luotaavasti syntiä vastaan. Samalla hän oli masentunut ja peloissaan siitä, että hän oli mahdollisesti menetellyt liian ankarasti. Levottomana hän odotti jonkinlaista tietoa siitä, miten hänen viestinsä oli otettu vastaan. {AO6 225.4}

Luku 31—Sanomasta otetaan vaarin

Efesoksesta Paavali lähti uudelle lähetysmatkalle, jonka aikana hän toivoi voivansa käydä uudelleen vanhoilla työkentillään Euroopassa. Tultuaan joksikin aikaa Troakseen »julistamaan Kristuksen evankeliumia» hän tapasi muutamia, jotka olivat halukkaita kuuntelemaan hänen sanomaansa. Hänelle avautui »ovi työhön Herrassa”, hän myöhemmin mai-nitsi työstään tuossa paikassa. Mutta niin menestyksellistä kuin hänen toimintansa Troaksessa olikin, hän ei voinut jäädä sinne pitkäksi aikaa. Huoli »kaikista seurakunnista» ja erityisesti Korintin seurakunnasta painoi raskaana hänen sydäntään. Hän oli toivonut tapaavansa Tiituksen Troaksessa ja kuulevansa häneltä, kuinka Korintin veljille lähetetyt neuvon ja nuhteen sanat oli vastaanotettu, mutta tässä hän pettyi. »Minä en saanut lepoa hengessäni”, hän kirjoitti tästä tapauksesta, »kun en tavannut Tiitusta, veljeäni.» Niinpä hän lähti Troaksesta ja siirtyi Makedoniaan. Siellä hän Filippin kaupungissa tapasi Timoteuksen. {AO6 226.1}

Paavali tunsi tänä aikana suurta huolta Korintin seurakunnan Riemuissaan apostoli lähetti Korintin uskoville toisen kirjeen, jossa hän ilmaisi sydämellisen ilonsa siitä hyvästä, mikä heissä oli tapahtunut: »Vaikka murehu-puolesta, mutta hän toivoi parasta. Toisinaan hän kuitenkin ounasteli sielussaan syvästi murheellisena, että hänen neuvonsa ja kehotuksensa ymmärrettäisiin väärin. »Ei — lihamme saanut mitään rauhaa”, hän kirjoitti myöhemmin, »vaan me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin pelkoa. Mutta Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla.» {AO6 226.2}

Tämä uskollinen sanansaattaja toi ilahduttavan tiedon, että Korintin uskovaisten keskuudessa oli tapahtunut ihmeellinen muutos. Monet olivat ottaneet varteen Paavalin kirjeen sisältämät ohjeet ja tehneet parannuksen synneistään. Heidän elämänsä ei enää ollut häpeäksi kristinuskolle vaan voimallinen todistus käytännön jumalisuudesta. {AO6 226.3}

Toinen kirje korinttilaisille

Riemuissaan apostoli lähetti Korintin uskoville toisen kirjeen, jossa hän ilmaisi sydämellisen ilonsa siitä hyvästä, mikä heissä oli tapahtunut: »Vaikka murehutinkin teitä kirjeelläni, en sitä kadu, ja jos kaduinkin, niin -nyt iloitsen. » Tuntiessaan kalvavaa pelkoa siitä, että hänen sanansa ylenkatsottaisiin, hän oli toisinaan pahoitellut sitä, että oli kirjoittanut niin jyrkästi ja ankarasti. »Nyt iloitsen”, hän jatkoi, »en siitä, että tulitte murheellisiksi, vaan siitä, että murheenne oli teille parannukseksi; sillä te tulitte murheellisiksi Jumalan mielen mukaan, ettei teillä olisi mitään vahinkoa meistä. Sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu.» Se parannus, jonka synnyttää Jumalan armon vaikutus sydämeen, johtaa syntien tunnustamiseen ja hylkäämiseen. Tällaisia olivat hedelmät, joiden apostoli selitti ilmenneen korinttilaisten uskovien elämässä. »Kuinka suurta intoa - murehtimisenne on

saanut teissä aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä pelkoa, ikävöimistä, kiivautta, mitä kurittamista!» {AO6 226.4}

Jo jonkin aikaa Paavali oli kantanut mielessään huolta seurakunnista - niin raskasta huolta, että hän tuskin saattoi sitä kestää. Väärät opettajat olivat pyrkineet hävittämään hänen vaikutuksensa uskovaisten keskuudessa ja tyrkyttämään omia oppejaan evankeliumin totuuden sijaan. Ongelmat ja pettymykset, jotka Paavalia saarsivat, ilmenevät sanoista: »Kuinka ylenpalttiset, yli voimiemme käyvät, meidän rasituksemme olivat, niin että jo olimme epätoivossa hengestämmekin.» {AO6 227.1}

Iloa seurakunnan menestyksestä

Mutta nyt oli yksi huolen aihe poissa. Kuullessaan, kuinka hänen korinttilaisille lähettämänsä kirje oli vastaanotettu, Paavali lausui riemulliset sanat: »Kiitetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat. Sillä samoin kuin Kristuksen kärsi-mykset runsaina tulevat meidän osaksemme, samoin tulee meidän osaksemme myöskin lohdutus runsaana Kristuksen kautta. Mutta jos olemme ahdistuksessa, niin tapahtuu se teille lohdutukseksi ja pelastukseksi; jos taas saamme lohdutusta, niin tapahtuu sekin teille lohdutukseksi, ja se vaikuttaa, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme; ja toivomme teistä on vahva, koska me tiedämme, että samoin kuin olette osalliset kärsimyksistä, samoin olette osalliset myöskin lohdutuksesta.» {AO6 227.2}

Ilmaistessaan ilonsa heidän uudelleen kääntymisestään ja kasvustaan armossa Paavali osoitti Jumalalle kaiken kiitoksen tästä sydämen ja elämän muutoksesta. »Kiitos olkoon Jumalan”, hän huudahti, »joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun! Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa.» Tuona aikana oli tapana, että voittoisa kenraali toi sodasta palatessaan muassaan joukon sotavankeja. Tällaisissa tilaisuuksissa oli mukana suitsukkeen kantajia, ja kun sotajoukko marssi riemusaatossa kotiin, suitsukkeen hyvänhajuinen tuoksu oli kuolemaan määrätyille vangeille kuoleman tuoksu, sillä se osoitti heille, että he olivat lähestymässä teloituksensa hetkeä. Mutta niille vangeille, jotka olivat päässeet vangitsijoittensa suosioon ja joiden henki oli tarkoitus säästää, tuoksu oli elämän tuoksu, sillä se osoitti heille, että heidän vapautuksensa oli lähellä. {AO6 227.3}

Paavali oli nyt täynnä uskoa ja toivoa. Hän tunsi, ettei saatana ollut saava voittoa Jumalan työstä Korintissa, ja ylistyksen sanoilla hän ilmaisi sydämensä ylenpalttisen kiitollisuuden. Hän ja hänen työtoverinsa juhlisivat voittoa, jonka he olivat saavuttaneet Kristuksen ja totuuden vihollisista ryhtymällä uudella innolla levittämään tietoa Vapahtajasta.

Suitsutuksen tavoin tuli evankeliumin tuoksun levitä kaikkialle maailmaan. Niille, jotka tunnustaisivat Kristuksen, sanoma olisi elämän tuoksu elämäksi; mutta niille, jotka menisivät epäuskossaan kadotukseen, se olisi kuoleman haju kuolemaksi. {AO6 228.1}

Paavalin saarnaviran mainetodistus

Tajuten työn suunnattomuuden Paavali huudahti: »Kuka on tällaiseen kelvollinen?» Kuka kykenee saarnaamaan Kristusta siten, ettei hänen vihollisillaan ole min-käänlaista oikeudenmukaista syytä ylenkatsoa sanansaattajaa tai hänen tuomaansa sanomaa? Paavali halusi saada uskovaiset tajuamaan evankeliumin julistamiseen liittyvän vakavan vastuun. Uskollisuus sanan julistamisessa yhdistyneenä nuhteettomaan, julistuksen mukaiseen elämään voi yksin tehdä opettajien toiminnan otolliseksi Jumalalle ja hyödylliseksi sieluille. Meidän aikamme sananpalvelijat voivat syvästi tietoisina työn suuruudesta mainiosti huudahtaa apostolin tavoin: »Kuka on tällaiseen kelvollinen?» {AO6 228.2}

Oli henkilöitä, jotka olivat syyttäneet Paavalia siitä, että tämä oli osoittanut aikaisemmassa kirjeessään omahyväisyyttä. Apostoli viittasi nyt tähän kysymällä seurakunnan jäseniltä, olivatko he tätä mieltä hänen vaikuttimistaan. »Alammeko taas suositella itseämme?» hän tiedusteli. »Vai tarvinnemmeko, niinkuin muutamat, suosituskirjeitä teille tai teil-tä?» Muuttaessaan uudelle paikkakunnalle uskovat usein kuljettivat muassaan aikaisemmalta kotiseurakunnalta saatua suosituskirjettä; mutta johtavat työntekijät, näiden seurakuntien perustajat, eivät tällaista suositusta tarvinneet. Korintin kristityt, jotka oli ohjattu epäjumalain palvonnasta evankeliumin uskoon, olivat sellaisenaan kaikki Paavalin tarvitsema suositus. Se, että he olivat vastaanottaneet totuuden ja kokeneet elämässään muutoksen, todisti elävästi hänen tunnollisesta työstään ja hänen valtuudestaan jaella neuvoja, nuhteita ja kehotuksia Kristuksen sananpalvelijana. {AO6 228.3}

Paavali piti Korintin veljiä mainetodistuksenaan. »Te itse olette meidän kirjeemme”, hän sanoi, »joka on sydämeemme kirjoitettu ja jonka kaikki ihmiset tuntevat ja lukevat. Sillä ilmeistä on, että te olette Kristuksen kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella, vaan elävän Jumalan Hengellä, ei kivitauluihin, vaan sydämen lihatauluihin.» {AO6 229.1}

Syntisten kääntyminen ja heidän pyhittäytymisensä totuudessa on voimakkain todiste, jonka Sananpalvelija voi saada siitä, että Jumala on kutsunut hänet palvelustyöhön. Todistus hänen apostoliudestaan on kirjoitettuna kääntyneiden sydämeen ja saa vahvistuksensa heidän elämänmuutoksestaan. Kristus saa muodon sisäisesti, kirkkauden toivona.
Sananpalvelija saa suurta vahvistusta näistä hänen palvelustoimintansa sineteistä. {AO6 229.2}

Tänä päivänä Kristuksen työntekijöillä tulisi olla sama todistus, jonka Korintin seurakunta antoi Paavalin toiminnasta. Mutta vaikka nykyisenä aikana on paljon saarnaajia, on sangen niukalti kyvykkäitä, pyhiä sananpalvelijoita - miehiä, jotka ovat täynnä samaa rakkautta, mikä vallitsi Kristuksen sydämessä. Ylpeys, itsevarmuus, kiintymys maailmaan, panettelu, katkeruus, kateus - siinä hedelmiä, joita kantavat monet sellaiset, jotka sanovat edustavansa Kristuksen uskontoa. Heidän elämänsä jyrkässä vastakkaisuudessaan Vapahtajan elämälle on useinkin murheellisena todisteena sen sananjulistuksen luonteesta, jonka vaikutuksesta he ovat kääntyneet. {AO6 229.3}

Saarnaviran tärkeys ja arvo

Ihminen ei voi saada suurempaa kunniaa kuin se, että Jumala tunnustaa hänet pystyväksi evankeliumin palvelijaksi. Mutta ne, joita Herra siunaa voimalla ja menestyksellä työssään, eivät pöyhkeile. He tunnustavat olevansa täydellisesti riippuvaisia hänestä ja tajuavat, ettei heillä ole itsessään minkäänlaista voimaa. Paavalin tavoin he sanovat: »Ei niin, että meillä itsellämme olisi kykyä ajatella jotakin, ikäänkuin se tulisi meistä itsestämme, vaan se kyky, mikä meillä on, on Jumalasta, joka myös on tehnyt meidät kykeneviksi olemaan uuden liiton pal-velijoita.» {AO6 229.4}

Todellinen Sananpalvelija tekee Mestarin työtä. Hän tuntee työnsä tärkeyden ja tajuaa, että hän on seurakuntaan ja maailmaan samanlaisessa suhteessa kuin Kristus oli. Hän pyrkii uupumatta johdattamaan syntisiä jalompaan, korkeampaan elämään, jotta he saavuttaisivat voittajan palkinnon. Hänen huuliaan on koskettanut alttarilta otettu hehkuva hiili, ja hän osoittaa Jeesuksen syntisen ainoaksi toivoksi. Hänen kuu-lijansa tietävät, että hän on lähestynyt Jumalaa palavassa, voimalli-sessa rukouksessa. Pyhä Henki on laskeutunut hänen ylleen, hänen sielunsa on tuntenut elähdyttävän, taivaallisen tulen, ja hän kykenee selittämään hengelliset hengellisesti. Hänelle annetaan voima repiä maahan saatanan linnakkeet. Sydämet murtuvat hänen kuvatessaan Jumalan rakkautta, ja monissa herää kysymys: »Mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?» {AO6 229.5}

»Sentähden, kun meillä on tämä virka sen laupeuden mukaan, joka on osaksemme tullut, me emme lannistu, vaan olemme hyljänneet kaikki häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa emmekä väärennä Jumalan sanaa, vaan julkituomalla totuuden me suositamme itseämme jo-kaisen ihmisen omalletunnolle Jumalan edessä. Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva. Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: ’Loista-koon valkeus pimeydestä’, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa.» {AO6 230.1}

Näin apostoli kuvasi Jumalan armoa ja laupeutta, mikä näkyi siinä pyhässä luottamuksessa, jonka hän oli saanut osakseen Kristuksen palvelijana. Jumalan ylenpalttinen armo oli tukenut häntä ja hänen veljiään vaikeuksissa, koettelemuksissa ja vaaroissa. He eivät olleet muokanneet uskoaan ja opetustaan kuulijoittensa toiveiden mukaisesti eivätkä salanneet pelastukselle välttämättömiä totuuksia tehdäkseen opetuksensa houkuttelevammaksi. He olivat selvitelleet totuutta yksinkertaisesti ja selkeästi rukoillen, että sielut tulisivat syn-nintuntoon ja kääntymykseen. Ja he olivat pyrkineet saattamaan käytöksensä sopusointuun opetuksensa kanssa, jotta selvitetty totuus vetoaisi sellaisenaan itsekunkin omaantuntoon. {AO6 230.2}

»Tämä aarre on meillä saviastioissa», apostoli jatkoi, »että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.» Jumala olisi voinut julistaa totuuttaan synnittömien enkelien välityksellä, mutta tämä ei ole hänen suunnitelmansa. Hän valitsee ihmisiä, heikkouden rasittamia henkilöitä, hänen aivoituksiaan toteuttaviksi välikappaleiksi. Suunnaton aarre on pantu saviastioihin. Ihmisten avulla hänen siunauksensa on määrä tulla välitetyksi maailmalle. Heidän välityksellään hänen kirkkautensa on määrä loistaa synnin pimeyteen. Lempeässä palvelustyössään heidän on määrä kohdata syntisiä ja puutteenalaisia ja johdattaa heidät ristin luo. Ja kaikessa toiminnassaan heidän on määrä osoittaa ylistys, kunnia ja kiitos hänelle, joka on kaiken takana ja yläpuolella. {AO6 230.3}

Sananjulistajan raskas tie

Paavali viittasi omaan kokemukseensa ja osoitti, että valitessaan Kristuksen palvelemisen hän ei ollut toiminut itsekkäistä vaikuttimista; hänen tietään olivat haitanneet koettelemukset ja kiusaukset. »Me olemme kaikin tavoin ahdingossa”, hän kirjoitti, »mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin.» {AO6 230.4}

Paavali muistutti veljilleen, että Kristuksen sanansaattajina hän Ja hänen työtoverinsa olivat alati vaarassa. Vaikeudet, joita he joutuivat kestämään, kuluttivat heidän voimiaan. »Me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa li-hassamme näkyviin. Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä.» Kärsiessään ruumiillisesti keskellä kieltäymystä ja raadantaa nämä Kristuksen palvelijat mukautuivat hänen kuolemaansa. Mutta se, mikä sai aikaan kuolemaa heissä, toi hengellistä elämää ja terveyttä ko-rinttilaisille, jotka uskoessaan totuuteen oli tehty osallisiksi ian-kaikkisesta elämästä. Tämän vuoksi Jeesuksen seuraajien oli varottava lisäämästä välinpitämättömyydellään ja nurjamielisyydellään työntekijäin huolia ja koettelemuksia. {AO6 231.1}

»Koska meillä on sama uskon Henki”, Paavali jatkoi, »niinkuin kirjoitettu on: ’Minä uskon, sentähden minä puhun’, niin mekin uskomme, ja sentähden me myös puhumme.» Täydellisesti vakuuttuneena haltuunsa uskotun totuuden paikkansa pitävyydestä Paavali ei mitenkään voinut menetellä Jumalan sanan suhteen petollisesti eikä salata sielunsa vakaumusta. Hän ei halunnut hankkia itselleen vaurautta, kunniaa tai nautintoa mukautumalla maailman mielipiteisiin. Vaikka häntä uhkasi joka hetki marttyyrikuolema korinttilaisille saarnaamansa uskon vuoksi, häntä ei pelottanut. Hän tiesi, että Kristus, joka oli kuollut ja noussut jälleen ylös, herättäisi hänet haudasta ja veisi hänet Isän eteen. {AO6 232.1}

»Kaikki tapahtuu teidän tähtenne”, hän sanoi, »että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi.» Apostolit eivät saarnanneet evankeliumia suinkaan itseänsä korostaakseen. He uhrasivat elämänsä tälle työlle, koska toivoivat saa-vansa pelastetuksi sieluja. Ja tämä sama toivo esti heitä luopumasta yrityksistään uhkaavan vaaran tai todellisen kärsimyksen vuoksi. {AO6 232.2}

»Sentähden me emme lannistu», Paavali julisti, »vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu.» Paavali tunsi sielunvihollisen voiman; mutta vaikka hänen ruumiillinen tarmonsa oli vähenemässä, hän kuitenkin uskollisesti ja järkkymättä julisti Kristuksen evankeliumia. Pukeutuneena Jumalan koko sota-asuun tämä ristin sankari kilvoitteli eteenpäin taistelussa. Hänen riemullinen äänensä kuulutti hänen olevan voitolla tuossa kamppailussa. Kiinnittäen katseensa uskollisten palkintoon hän huudahti voitokkaana: »Tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia.» {AO6 232.3}

Kristuksen rakkaus seurakuntaa kohtaan

Hyvin harras ja koskettava on apostolin vetoomus, että hänen korinttilaiset veljensä ajattelisivat uudelleen Lunastajansa verratonta rakkautta. »Te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon», hän kirjoitti, »että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.» Te tiedätte, miten korkealta hän astui alas, mihin nöyryytyksen alhoon hän laskeutui. Astuttuaan kerran kieltäymyksen ja uhrausten tielle hän ei astunut siltä sivuun ennen kuin oli antanut henkensä. Hän ei levähtänyt kertaakaan valtaistuimen ja ristin välillä. {AO6 232.4}

Paavali selvitteli seikkaa toisensa jälkeen, jotta hänen kirjeensä lukijat ymmärtäisivät täydellisesti, millaiseen alentumiseen Vapahtaja oli nöyrtynyt heidän puolestaan. Kuvattuaan Kristusta hänen ollessaan Jumalan vertainen ja Jumalan rinnalla enkelien palvonnan kohteena apostoli seuraili hänen jälkiään aina nöyryytyksen syvimpiin alhoihin asti. Paavali oli vakuuttunut siitä, että jos hänen lukijansa kykenisivät tajuamaan sen

ihmeellisen uhrin, jonka taivaan Majesteetti oli antanut, kaikki itsekkyys kaikkoaisi heidän elämästään. Hän osoitti, kuinka Jumalan Poika oli luopunut kirkkaudestaan ja alistunut vapaaehtoisesti ihmisluonnon ehtoihin. Kristus oli nöyryyttänyt itsensä palvelijaksi ja ollut kuuliainen kuolemaan asti, »hamaan ristin kuolemaan asti» (Fil. 2: 8), voidakseen kohottaa langenneen ihmisen alennustilasta toivoon ja iloon ja taivaaseen. {AO6 232.5}

Kun tutkimme jumalallista luonnetta ristin valossa, näemme laupeuden, lempeyden ja anteeksiantamuksen yhdistyneenä oikeamielisyyteen ja oikeudenmukaisuuteen. Näemme valtaistuimen keskellä hänet, jonka käsis-sä, jaloissa ja kyljessä ovat merkit siitä kärsimyksestä, minkä hän kesti sovittaakseen ihmisen Jumalan kanssa. Näemme Isän, joka on ääretön ja asuu luoksepääsemättömässä valkeudessa ja joka kuitenkin ottaa meidät tykönsä Poikansa ansioiden tähden. Se koston pilvi, joka ennusti vain kurjuutta ja epätoivoa, paljastaa ristiltä heijastuvassa valossa Jumalan kirjoituksen: Elä, syntinen, elä! Te katuvat, uskovat sielut, eläkää! Minä olen maksanut lunnaat. {AO6 233.1}

Kristusta ajatellessamme seisomme määrättömän rakkauden äärellä. Koetamme kuvata sitä rakkautta, mutta kielemme ei siihen yllä. Tarkastelemme hänen maanpäällistä elämäänsä, hänen uhriaan meidän puolestamme, hänen työtään taivaassa meidän puolustajanamme ja niitä asuinsijoja, joita hän valmistaa niille, jotka häntä rakastavat - ja voimme vain huudahtaa: Oi Kristuksen rakkauden syvyyttä ja korkeutta! »Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi.» »Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi» (1 Joh. 4: 10; 3:1). {AO6 233.2}

Jokaisessa todellisessa opetuslapsessa tämä rakkaus palaa pyhän tulen tavoin sydämen alttarilla. Juuri maan päällä Jumalan rakkaus ilmeni Kristuksessa. Juuri maan päällä hänen lastensa tulee heijastaa tätä rakkautta nuhteettomassa elämässään. Näin syntiset ohjataan ristin luo katsomaan Jumalan Karitsaa. {AO6 233.3}

Luku 32—Antelias seurakunta

Ensimmäisessä Korintin seurakunnalle osoittamassaan kirjeessä Paavali esitti uskoville ohjeita niistä yleisistä periaatteista, joihin Jumalan maanpäällisen työn tukeminen perustuu. Kirjoittaessaan työstä, jota hän oli tehnyt apostolina korinttilaisten hyväksi, hän tiedusteli: {AO6 234.1}

Lähetystyön tukeminen

»Kuka tekee koskaan sotapalvelusta omalla kustannuksellaan? Kuka istuttaa viinitarhan, eikä syö sen hedelmää? Tai kuka kaitsee karjaa, eikä nauti karjansa maitoa? Puhunko tätä vain ihmisten tavalla? Eikö myös laki sano samaa? Onhan Mooseksen laissa kirjoitettuna: 'Älä sido puivan härän suuta.' Eihän Jumala häristä näin huolta pitäne? Eikö hän sano sitä kaiketikin meidän tähtemme? Meidän tähtemmehän on kirjoitettu, että kyntäjän tulee kyntää toivossa ja puivan puida osansa saamisen toivossa. {AO6 234.2}

»Jos me olemme kylväneet teille hengellistä hyvää», apostoli kysyi edelleen, »onko paljon, jos me niitämme teiltä aineellista? Jos muilla on teihin tällainen oikeus, eikö paljoa enemmän meillä? Mutta me emme ole käyttäneet tätä oikeutta, vaan kestämme kaikki, ettemme panisi mitään estettä Kristuksen evankeliumil-le. Ettekö tiedä, että ne, jotka hoitavat pyhäkön toimia, saavat ra-vintonsa pyhäköstä, ja jotka ovat asetetut uhrialttarin palvelukseen, saavat osansa silloin kuin alttarikin? Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa» (1 Kor. 9: 7-14). {AO6 234.3}

Kymmenykset, lahjat ja uhrit

Apostoli viittasi tässä Herran suunnitelmaan, jonka mukaisesti huolehdittiin temppelissä palvelevien pappien toimeentulosta. Ne, jotka erotettiin tähän pyhään virkaan, saivat tukea veljiltään, joille he välittivät hengellisiä siunauksia. »Onhan niillä Leevin pojista, jotka saavat pappeuden, käsky lain mukaan ottaa kymmenyksiä kansalta» (Hebr. 7:5). Herra valitsi Leevin sukukunnan pyhiin virkoihin, jotka liittyivät temppeliin ja pappeuteen. Papista sanottiin: »Hänet Herra, sinun Jumalasi, on valinnut - että hän ja hänen poikansa alati seisoisivat ja palvelisi-vat Herran nimessä» (5 Moos 18: 5). Yhden kymmenesosan kaikista tuloista Herra vaati omakseen, ja tuon kymmenyksen pidättämistä hän piti riistämisenä. {AO6 234.4}

Juuri tähän papiston elatusta koskevaan suunnitelmaan Paavali viittasi sanoessaan: »Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa.» Ja myöhemmin, kirjoittaessaan Timoteukselle, apostoli sanoi: »Työmies on palkkansa ansainnut» (1 Tim. 5:18). {AO6 235.1}

Kymmenysten maksaminen muodosti vain osan suunnitelmasta, jolla Jumala huolehti palvelijoittensa ylläpidosta. Oli olemassa jumalallisia säännöksiä lukuisista lahjoista ja uhreista. Juutalaisen järjestelmän mukaisesti kansaa opetettiin vaalimaan epäitsekkyyden henkeä sekä Jumalan asian tukemisessa että puutteenalaisten huoltamisessa. Joissakin erikoistapauksissa tuli luovuttaa vapaaehtoisia uhreja. Elonleikkuun ja viininkorjuun aikaan maan uutisia - viljaa, viiniä ja öljyä - Pyhitettiin uhriksi Herralle. Maahan karisseet tähkät ja peltojen nurkkaukset jätettiin köyhille. Uutiset villoista, kun lampaat kerittiin, ja jyvistä, kun vehnä puitiin, erotettiin Jumalalle. Sama koski myös eläinten esikoisia, ja esikoispojasta maksettiin lunastusraha. Uutiset tuli tuoda pyhäkköön Herran eteen, minkä jälkeen ne annettiin pappien käyttöön. {AO6 235.2}

Tällä hyväntekeväisyysjärjes-telmällä Herra pyrki opettamaan Israelille, että kaikessa tuli hänen olla ensimmäisenä. Näin heille muistutettiin, että Jumala oli heidän peltojensa, katraittensa ja laumojensa omistaja, että juuri hän lähetti heille auringonpaisteen ja sateen, joka kasvatti ja kypsytti sadon. Kaikki, minkä he omistivat, oli hänen; he olivat vain hänen omaisuutensa hoitajia. {AO6 235.3}

Jumalan tarkoituksena ei ole, että kristityt, joiden saamat erikoismahdollisuudet ovat paljon suuremmat kuin juutalaisten, olisivat vähemmän avokätisiä kuin viimeksimainitut olivat. »Jokaiselta, jolle on paljon annettu», Vapahtaja julisti, »myös paljon vaaditaan» (Luuk. 12: 48). Heprealaisilta vaadittu anteliaisuus tähtäsi suurelta osin heidän oman kansakuntansa etuun; nykyään Jumalan työ ulottuu kaikkialle maailmaan. Kristus on luovuttanut evankeliumin aarteet seuraajiensa käsiin, ja heille hän on asettanut velvollisuuden välittää pelastuksen ilosanomaa maailmalle. Velvoitteemme ovat paljon suuremmat kuin muinaisen Israelin. {AO6 235.4}

Jumalan työn laajetessa avunpyyntöjä tulee yhä useammin. Jotta näihin pyyntöihin voitaisiin vastata, kristittyjen tulisi ottaa vaarin käskystä: »Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa» (Mal. 3: 10). Jos kristityiksi tunnustautuneet uskollisesti toisivat Jumalalle kymmenyksensä ja uhrinsa, hänen aarrekammionsa olisi täysi. Ei tarvittaisi myyjäisiä, arpajaisia tai huvitilaisuuksia varojen hankkimiseksi evankelioimistyölle. {AO6 235.5}

Ahneuden vai anteliaisuuden henki

Ihmiset tuntevat kiusausta käyttää varojaan itsekkäisiin nautintoihin, mielihalujen tyydyttämiseen, itsensä kaunistamiseen tai kotinsa somistamiseen. Tällaisiin kohteisiin eivät monetkaan seurakunnan jäsenet emmi kuluttaa runsaita, jopa suorastaan ylettömiä summia. Mutta kun heitä pyydetään luovuttamaan varojaan Herran rahastoon hänen maanpäällisen työnsä eteenpäin viemiseksi, he vitkastelevat. Ehkäpä arvellen etteivät voi kunnolla menetellä muutenkaan he sitten lohkaisevat summan, joka on paljon pienempi kuin he usein käyttävät tarpeettomiin nautintoihin. He eivät osoita minkäänlaista todellista

rakkautta Kristuksen työtä kohtaan, eivät minkäänlaista vilpitöntä kiinnostusta sielujen pelastukseen. Eipä ihme, että tällaisten kristillinen elämä on pelkkää näivettynyttä, surkuteltavaa olemassaoloa! {AO6 236.1}

Se, jonka sydämessä hehkuu Kristuksen rakkaus, pitää sekä velvollisuutenaan että ennen kaikkea ilonaan edistää omalla panoksellaan ylevintä, pyhintä työtä, mikä ihmiselle on uskottu - työtä, jonka välityksellä maailma pääsee osalliseksi hyvyyden, armon ja totuuden rikkauksista. {AO6 236.2}

Ahneuden henki saa ihmiset pidättämään itsekkäisiin nautintoihin varoja, jotka oikeuden mukan kuuluvat Jumalalle, ja tämä henki on hänelle nyt yhtä vastenmielinen kuin silloin, kun hän profeettansa välityksellä ankarasti nuhteli kansaansa sanoen: »Riistääkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta te sanotte: ’Missä asiassa me sinulta riistämme?’ Kymmenyksissä ja antimissa. Te olette kirouksella kirotut, kun te, koko kansa, riistätte minulta» (Mal. 3: 8, 9). {AO6 236.3}

Anteliaisuuden henki on taivaan henki. Tämä henki saa ylevimmän ilmauksensa uhrissa, jonka Kristus antoi ristillä. Meidän puolestamme Isä antoi ainokaisen Poikansa; ja Kristus, annettuaan ensin kaikkensa, antoi vielä itsensä, että ihminen pelastuisi. Golgatan ristin tulisi vedota Vapahtajan jokaisen seuraajan uhrimieleen. Se havainnollisti varauksettoman lahjoittamisen periaatetta. »Joka sanoo hänessä py-syvänsä, on velvollinen vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi» (1 Joh. 2:6). {AO6 236.4}

Toisaalta itsekkyyden henki on saatanan henki. Maailmallisten ihmisten elämä havainnollistaa loputtoman ahnehtimisen periaatetta. Näin he toivovat saavansa onnea ja mukavuutta, mutta heidän kylvönsä hedelmänä on kurjuus ja kuolema. {AO6 236.5}

Vasta kun Jumala lakkaa siunaamasta lapsiaan, he lakkaavat olemasta velvolliset palauttamaan hänelle hänen vaatimansa osan. Heidän ei tulisi luovuttaa Herralle pelkästään sitä osaa, joka hänelle kuuluu, vaan heidän tulisi tuoda hänen aarrekammioonsa kiitosuhrina myös runsaita lahjoituksia. Iloitsevin sydämin heidän tulisi pyhittää Luojalle rikkauksiensa ensihedelmät - parhaimmat antimensa, paras ja pyhin palveluksensa. Näin he saavat runsaita siunauksia. Jumala itse on tekevä heidän sielustaan runsaasti kastellun puutarhan, jonka vedet eivät ehdy. Ja kun viimeistä suurta eloa korjataan, ne lyhteet, jotka he voivat tuoda Mestarilleen, ovat palkkiona siitä, että he ovat käyttäneet heille lainattuja levisköitä epäitsekkäästi. {AO6 236.6}

Sananjulistajien toimeentulo

Jumalan valittuja sanansaattajia, jotka ovat mukana ulospäin suunnatussa työssä, ei tulisi milloinkaan pakottaa työskentelemään omalla kustannuksellaan, ilman veljiensä myötätuntoista ja sydämellistä tukea. Seurakunnan jäsenten velvollisuutena on osoittaa anteliaisuutta niille, jotka panevat sivuun maallisen työnsä antautuakseen sanan

palvelukseen. Kun Jumalan palvelijoita kannustetaan, hänen asiansa edistyy suuresti. Mutta kun he ihmisten itsekkyyden vuoksi menettävät heille kuuluvan tuen, heidän kätensä heikkenevät ja heidän antamansa hyödyllinen panos useinkin huolestuttavasti pienenee. {AO6 237.1}

Jumalan närkästys syttyy niitä kohtaan, jotka väittävät olevansa hänen seuraajiaan mutta jotka antavat pyhittäytyneiden työntekijäin kuitenkin kärsiä puutetta heidän ollessaan aktiivisessa sananjulistustyössä. Nämä itsekkäät ihmiset eivät joudu tekemään tiliä vain siitä, että ovat käyttäneet väärin Herransa rahoja, vaan myös siitä masennuksesta ja mielipahasta, jota heidän menettelynsä on aiheuttanut hänen uskollisille palvelijoilleen. Niiden, jotka kutsutaan sananpalvelijan työhön ja jotka velvollisuutensa vaatimuksesta luopuvat kaikesta ollakseen Jumalan palveluksessa, tulisi saada uhrautuvista ponnistuksistaan palkka, joka riittää elättämään heidät ja heidän perheensä. {AO6 237.2}

Maallisen työn eri aloilla - olipa kysymys henkisestä tai ruumiilli-sesta työstä - uskolliset työntekijät voivat ansaita hyvää palkkaa. Eikö totuuden levittäminen ja sielujen johdattaminen Kristuksen tykö ole vielä tärkeämpää kuin mikään tavanomainen työ? Ja eikö niillä, jotka uskollisesti osallistuvat tähän työhön, ole perusteltu oikeus runsaaseen korvaukseen? Millaiseksi arvioimme siveelliseen hyvään tähtäävän ja aineelliseen hyvään tähtäävän työn keskinäisen arvon, sillä osoitamme, missä määrin arvostamme taivaallisia maallisten rinnalla. {AO6 237.3}

Jotta rahastossa olisi varoja sananjulistustyön tukemiseksi ja lähetyshankkeissa ilmenevän avuntarpeen tyydyttämiseksi, on välttämätöntä, että Jumalan kansa tekee varauksettomia ja runsaita lahjoituksia. Sananpalvelijoiden vakavana velvollisuutena on muistuttaa seurakunnille Jumalan asian tarpeista ja kasvattaa seurakuntalaisia epäitsekkyyteen. Kun tämä laiminlyödään eivätkä seurakunnat lahjoituksillaan huolehdi muiden tarpeista, ei kärsi ainoastaan Herran työ, vaan myös se siunaus, jonka tulisi koitua uskovaisille, jää saamatta. {AO6 237.4}

Vieläpä hyvin köyhienkin tulisi tuoda uhrinsa Jumalalle. Heidän tulee päästä osallisiksi Kristuksen armon jakamisesta auttamalla kieltäymyksen myötä niitä, joiden hätä on vieläkin ahdistavampi kuin heidän. Köyhän ihmisen lahja, kieltäymyksen hedelmä, kohoaa Jumalan eteen suloisena tuoksuna. Jokainen uhrautuva teko voimistaa hyväntahtoisuuden henkeä antajan sydämessä ja yhdistää hänet entistä läheisemmin häneen, joka oli rikas mutta joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, jotta me hänen köyhyydestään rikastuisimme. {AO6 237.5}

Se, kuinka leskivaimo pudotti kaksi ropoa - kaiken mitä hänellä oli - uhriarkkuun, on kirjoitettu muistiin niiden kannustukseksi, jotka ahdistavasta köyhyydestään huolimatta haluavat lahjoituksillaan edistää Jumalan asiaa. Kristus kohdisti opetuslasten huomion tähän naiseen, joka oli antanut »koko elämisensä» (Mark. 12: 44). Hän piti hänen lahjansa

arvokkaampana kuin niiden suuria uhreja, joiden almujenanto ei edel-lyttänyt kieltäymystä. Paljostaan he olivat antaneet vain pienen osan. Antaakseen uhrinsa leskivaimo oli kieltänyt itseltään vieläpä elämän välttämättömyydetkin ja luottanut siihen, että Jumala huolehtii hänen huomisista tarpeistaan. Hänestä Vapahtaja julisti: »Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun» (Mark. 12: 43).

Näin hän opetti, ettei lahjan arvoa ratkaise sen määrä vaan annetun osan suhteellinen suuruus ja antamisen vaikutin. {AO6 238.1}

Työskennellessään seurakunnissa apostoli Paavali pyrki väsymättä sytyttämään uusien käännynnäisten sydämessä halun tehdä suuria Jumalan asian hyväksi. Usein hän kehotti heitä harjoittamaan anteliaisuutta. Puhuessaan Efesoksen vanhimmille aikaisemmasta työstään heidän keskuudessaan hän sanoi: »Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: ’Autuaampi on antaa kuin ottaa.’» »Joka niukasti kylvää”, hän kirjoitti korinttilaisille, »se myös niukasti niittää, ja joka run-saasti kylvää, se myös runsaasti niittää. Antakoon kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa» (Ap.t. 20: 35; 2 Kor. 9: 6, 7). {AO6 238.2}

Makedonian uskovaisten uhrivalmius

Monillakaan Makedonian uskovaisista ei ollut paljon tämän maailman hyvyyttä, mutta heidän sydämensä oli tulvillaan rakkautta Jumalaa ja hänen totuuttaan kohtaan, ja he tutkivat kernaasti evankeliumin asiaa. Kun pakanaseurakunnissa suoritettiin yleisiä keräyksiä juutalaisten uskovien auttamiseksi, Makedonian käännynnäisten anteliaisuudesta mai-nittiin esimerkkinä muille seurakunnille. Kirjoittaessaan Korintin uskoville apostoli suuntasi heidän huomionsa siihen, »mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa; että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhyydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja. Sillä voimiensa mukaa, - -jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa, paljolla pyytä-misellä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen» (2 Kor. 8:1-4). {AO6 238.3}

Makedonian uskovaisten osoittama uhrivalmius johtui varauksettomasta pyhittäytymisestä. Jumalan Hengen innoittamina he »antoivat itsensäkin - Herralle» (2 Kor. 8: 5), minkä jälkeen he olivat auliit antamaan runsaskätisesti varoistaan evankeliumin tukemiseen. Heitä ei tarvinnut innostaa antamaan, sillä he suorastaan iloitsivat mahdollisuudestaan kieltää itseltään välttämätöntäkin voidaksensa huolehtia muiden tarpeista. Kun apostoli olisi halunnut pidätellä heitä, he vaatimalla vaativat häntä vastaanottamaan heidän uhrinsa. Vilpittömyydessään ja rehellisyydessään ja rakkaudessaan veljiänsä kohtaan he ilomielin kielsivät itsensä ja tuottivat siten hyväntekeväisyyden runsaita hedelmiä. {AO6 239.1}

Anteliaisuutta seuraa siunaus

Kun Paavali lähetti Tiituksen Korinttiin vahvistamaan sikäläisiä uskovia, hän neuvoi häntä kasvattamaan seurakuntaa epäitsekkääksi. Uskoville lähettämässään kirjeessä hän esitti lisäksi myös oman vetoomuksensa. »Niinkuin teillä on ylenpalttisesti kaikkea”, hän muistutti, »uskoa, sanaa, tietoa, kaikkinaista intoa ja meistä teihin tullutta rakkautta, niin olkaa ylenpalttiset tässäkin rakkaudentyössä.» »Täyttäkää nyt siis tekonne, niin että, yhtä alttiisti kuin olitte sen päättäneet, sen myös täyttäisitte, varojenne mukaan. Sillä jos on alttiutta, niin se on otollinen sen mukaan, kuin on varoja, eikä sen mukaan, kuin niitä ei ole.» »Ja Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää; - niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle» (2 Kor. 8: 7, 11, 12; 9: 8-11). {AO6 239.2}

Epäitsekäs hyväntekeväisyys teki alkuseurakunnan iloiseksi, sillä uskovaiset tiesivät, että heidän ponnistuksensa auttoivat toimittamaan evankeliumin sanomaa pimeydessä oleville. Heidän auliutensa todisti, etteivät he olleet saaneet Jumalan armoa turhaan. Mikä muu kuin Hengen pyhitys saattoi synnyttää sellaista epäitsekkyyttä? Uskovien ja epäuskoisten silmissä se oli armon ihme. {AO6 240.1}

Hengellinen menestyminen liittyy läheisesti kristilliseen ante-liaisuuteen. Kristuksen seuraajien tulisi iloita etuoikeudestaan osoittaa elämässään Lunastajansa hyväntahtoisuutta. Antaessaan Herralle he voivat olla varmat siitä, että heidän aarteensa kulkee heidän edellään taivaan kartanoihin. Haluavatko ihmiset turvata omaisuutensa? Luovuttakoot sen niihin käsiin, joissa ovat ristiinnaulitsemisen jäljet. Haluavatko he nauttia omaisuudestaan? Käyttäkööt sitä puutteenalaisten ja kärsivien siunaukseksi. Haluavatko he kartuttaa omaisuuttaan? Ottakoot silloin vaarin jumalallisesta kehotuksesta: »Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta, niin sinun jyväaittasi täyttyvät runsaudella ja viini pursuu sinun kuurnistasi» (Sanani. 3: 9, 10). Jos he pyrkivät varaamaan omaisuutensa itsekkäisiin tarkoituksiin, se on oleva heidän iankaikkiseksi tappiokseen. Mutta jos he antavat aarteensa Jumalalle, siinä on heti hänen päällekirjoituksensa. Se tulee sinetöidyksi hänen muuttumattomuudellaan. {AO6 240.2}

Jumala sanoo: »Onnelliset te, jotka kylvätte kaikkien vetten vierille» (Jes. 32: 30). Jumalan lahjojen jatkuva jakaminen kaikkialla, missä Jumalan asia tai ihmiskunnan tarpeet vaativat apuamme, ei tee köyhäksi. »Toinen on antelias ja saa yhä lisää, toinen säästää yli kohtuuden ja vain köyhtyy» (Sanani. 11: 24). Kylväjä moninkertaistaa siemenensä heittämällä sen pois. Sama pätee niihin, jotka uskollisesti jakavat muille Jumalan lahjoja. Suomalla omastaan he kartuttavat siunauksiaan. »Antakaa, niin teille annetaan», Jumala on

luvannut. »Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne» (Luuk. o. 38). {AO6 240.3}

Luku 33—Työtä vaikeuksien keskellä

Vaikka Paavali korosti käännynnäisilleen Raamatun selkeätä opetusta Jumalan työlle kuuluvasta tuesta ja vaikka hän katsoi itselleen evankeliumin palvelijana kuuluvan oikeuden »olla ruumiillista työtä tekemättä» (1 Kor. 9: 6) elatuksekseen, hän palvellessaan suurissa sivistyskeskuksissa kuitenkin useaan otteeseen harjoitti käsityöammattia ansaiten sillä oman elatuksensa. {AO6 241.1}

Ruumiillista työtä saarnatyön ohella

Juutalaisten keskuudessa ei ruumiillista työtä pidetty oudoksuttavana eikä häpeällisenä. Mooseksen välityksellä heprealaisia oli opetettu kasvattamaan lapsensa ahkeruuteen. Katsottiin synniksi, jos nuoret saivat varttua aikuisiksi joutumatta tekemään ruumiillista työtä. Vaikka lapsi oli määrä kasvattaa pyhään virkaan, hänen tuli siinäkin tapauksessa oppia tuntemaan käytännön elämää. Jokaiselle nuorukaiselle, olivatpa hänen vanhempansa rikkaita tai köyhiä, opetettiin jokin ammatti. Niiden vanhempien, jotka jättivät antamatta tällaisen koulutuksen lapsilleen, katsottiin poikkeavan Herran opetuksista. Tämän tavan mukaisesti Paavali oli jo varhain oppinut teltantekijän ammatin. {AO6 241.2}

Ennen Kristuksen opetuslapseksi tuloaan Paavali oli ollut korkeassa virassa eikä hänen ollut tarvinnut tehdä ruumiillista työtä. Mutta myöhemmin, kun hän oli käyttänyt kaikki varansa Kristuksen asian edistämiseen, hän turvautui toisinaan ammattiinsa ansaitakseen elantonsa. Näin hän menetteli erityisesti silloin, kun hän työskenteli paikkakunnilla, joilla hänen vaikuttimensa olisi saatettu ymmärtää väärin. {AO6 241.3}

Tessalonikassa luemme Paavalin ensimmäistä kertaa hankkineen kättensä työllä elantonsa Jumalan sanaa julistaessaan. Kun hän kirjoitti sikäläisten uskovien seurakunnalle, hän muistutti heille, että hän olisi voinut »vaatia arvonantoa» heiltä, ja lisäsi: »Muistattehan, veljet, meidän työmme ja vaivamme: yöt ja päivät työtä tehden, ettemme ketään teistä rasittaisi, me julistimme teille Jumalan evankeliumia» (1 Tess. 2: 7, 9). Ja vielä toisessa heille lähettämässään kirjeessä hän totesi, etteivät hän ja hänen työtoverinsa olleet heidän parissaan »ilmaiseksi syöneet kenenkään leipää”. Yötä päivää teimme työtä, hän kirjoitti, »ettemme olisi kenellekään teistä rasitukseksi; ei niin, ettei meillä olisi siihen val-taa, vaan me tahdomme olla teille esikuvaksi, että te kulkisitte meidän jälkiämme» (2 Tess. 3: 8,9). {AO6 241.4}

Tessalonikassa Paavali oli tavannut ihmisiä, jotka kieltäytyivät työnteosta. Tällaisista ihmisistä hän myöhemmin kirjoitti: »Muutamat teidän keskuudessanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu. Semmoisia me käskemme ja kehoitamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, tekemään työtä hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä.» Työskennellessään Tessalonikassa Paavali oli huolellisesti näyttänyt tällaisille oikeaa esimerkkiä. »Jo silloin, kun olimme teidän

tykönänne”, hän kirjoitti, »me sääsimme teille, että kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään pidä» (2 Tess. 3: 11, 12,10). {AO6 242.1}

Jokaisella aikakaudella saatana on pyrkinyt haittaamaan Jumalan palvelijain toimintaa soluttamalla seurakuntaan kiihkomielisyyttä. Näin oli Paavalin päivinä, ja näin oli myöhempinä vuosisatoina, us-konpuhdistuksen aikaan. Wycliffe, Luther ja monet muut, jotka siunasivat maailmaa vaikutuksellaan ja uskollaan, kohtasivat juonia, joiden avulla sielunvihollinen koettaa johtaa kiihkomielisyyteen hurmahenkisiä, tasapainottomia ja pyhittymättömiä ihmisiä. Harhautuneet sielut ovat opettaneet, että todellisen pyhyyden saavuttaminen kohottaa mielen kaikkien maallisten ajatusten yläpuolelle ja saa ihmiset kieltäytymään kokonaan työstä. Toiset ovat omaksuneet äärimmäisen jyrkkiä näkemyksiä joistakin Raamatun kohdista ja opettaneet, että on synti tehdä työtä. Kristittyjen ei pitäisi heidän mielestään lainkaan ajatella omaa tai perheensä ajallista hyvinvointia, vaan heidän tulisi omistaa elämänsä yksinomaan hengellisille. Apostoli Paavalin opetus ja esimerkki kiistää tällaiset äärimmäisnäkemykset. {AO6 242.2}

Paavalin toimeentulo Tessalonikassa ei ollut kokonaan riippuvainen hänen kättensä työstä. Viitaten myöhemmin tuossa kaupungissa saamiinsa kokemuksiin hän kirjoitti Filippin uskoville kiitokseksi lahjoista, joita oli saanut heiltä siellä ollessaan, sanoen: »Tessalonikaankin te minulle kerran, jopa kahdesti, lähetitte, mitä tarvitsin» (Fil. 4: 16). Huolimatta siitä, että hän sai tällaista apua, hän pyrki tunnollisesti näyttämään tessalonikalaisille esimerkkiä ahkeruudesta, jottei kukaan voinut aiheellisesti syyttää häntä ahneudesta ja jotta ne, joilla oli kärjistettyjä näkemyksiä ruumiillisesta työstä, saisivat nuhteita käytännön tietä. {AO6 242.3}

Ansiotyötä epäluulojen välttämiseksi

Käydessään ensi kertaa Korintissa Paavali huomasi joutuneensa sellaisten ihmisten pariin, jotka suhtautuivat epäluuloisesti muukalaisten vaikuttimiin. Rannikon kreikkalaiset olivat innokkaita kauppamiehiä. He olivat niin tottuneita keinotteluun liiketoiminnassa, että olivat alkaneet uskoa liikevoiton saamisen olevan jumalallista ja rahan ansaitsemisen suositeltavaa keinolla millä hyvänsä. Paavali oli selvillä heidän luonteenlaadustaan, eikä hän halunnut antaa heille minkäänlaista aihetta sanoa, että hän saarnasi evankeliumia rikastuakseen. Hän olisi voinut perustellusti vaatia apua korinttilaisilta uskovilta; mutta tästä oikeudestaan hän oli valmis luopumaan, jottei hänen hyödyllisyyttään ja menestystään sananpalvelijana haittaisi sellainen aiheeton epäilys, että hän saarnasi evankeliumia rahasta. Hän pyrki poistamaan kaikki vää-rinkäsitysten aiheet, jottei hänen sanomansa menettäisi voimaansa. {AO6 242.4}

Pian Korinttiin saapumisensa jälkeen Paavali »tapasi erään Akylas nimisen juutalaisen, joka oli Pontosta syntyisin ja äsken tullut Italiasta, ja hänen vaimonsa Priskillan”. Näillä oli »sama ammatti» kuin hänellä. Klaudiuksen säädöksellä, jonka mukaan kaikkien

juutalaisten oli poistuttava Roomasta, Akylas ja Priskilla olivat joutuneet karkotetuiksi ja saapuneet Korinttiin, jossa ryhtyivät harjoittamaan telttojen val-mistusta. Paavali otti heistä selvää, ja saatuaan tietää, että he Pelkäsivät Jumalaa ja pyrkivät karttamaan niitä turmelevia vaikutteita, jotka heitä ympäröivät, »jäi hän heidän luoksensa» ja teki työtä. »Ja hän keskusteli synagoogassa jokaisena sapattina ja sai sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskomaan» (Ap.t. 18: 2-4). {AO6 243.1}

Myöhemmin Silas ja Timoteus littyivät Paavaliin Korintissa. Nämä veljet toivat työn tukemiseksi varoja Makedonian seurakunnilta. {AO6 243.2}

Toisessa kirjeessään, jonka Paavali kirjoitti Korintin uskovaisille sen jälkeen kun oli perustanut sinne vahvan seurakunnan, hän tarkasteli sitä, kuinka oli elänyt heidän keskuudessaan. »Olenko tehnyt syntiä siinä», hän kysyi, »että - alentaessani itseni, jotta te ylenisitte - olen ilmaiseksi julistanut teille Jumalan evankeliumia? Muita seurakuntia minä riistin, ottaessani heiltä palkkaa palvellakseni teitä. Kun olin teidän luonanne ja kärsin puutetta, en rasittanut ketään. Sillä mitä minulta puuttui, sen täyttivät veljet, jotka tulivat Makedoniasta; ja kaikessa minä varoin olemasta teille rasitukseksi, ja olen vastakin varova. Niin totta kuin Kristuksen totuus on minussa, ei tätä kerskausta minulta riistetä Akaian maanäärissä» (2 Kor. 11: 7-10). {AO6 243.3}

Paavali selittää, miksi hän oli menetellyt tällä tavoin Korintissa. Hän oli halunnut ehkäistä kaiken moitteen aiheen »niiltä, jotka aihetta etsivät» (2 Kor. 11: 12). Samalla kun hän oli valmistanut telttoja, hän oli huolehtinut uskollisesti myös evankeliumin julistamisesta. Hän itse toteaa työstään: »Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla.» Ja hän lisää: »Sillä missä muussa te olette jääneet muita seurakuntia vähemmälle kuin siinä, etten minä puolestani ole rasittanut teitä? Antakaa minulle anteeksi tämä vääryys. Katso, kolmannen kerran minä nyt olen valmis tulemaan teidän tykönne, enkä ole oleva teille rasitukseksi; sillä minä en etsi teidän omaanne, vaan teitä itseänne. - -Ja minä olen mielelläni uhraava kaikki, uhraava itsenikin, teidän sielujenne hyväksi» (2 Kor. 12: 12-15). Sinä pitkänä ajanjaksona, jolloin hän palveli Efesoksessa, missä hän kolmen vuoden ajan suoritti tarmokasta evankelioimistyötä kaikkialla noilla seuduin, Paavali harjoitti jälleen ammattiaan. Efesoksessa samoin kuin Korintissakin apostolia ilahduttivat läsnäolollaan Akylas ja Priskilla, jotka olivat seuranneet häntä hänen palatessaan Aasiaan toisen lähetysmatkansa päättyessä. {AO6 243.4}

Jotkut vastustivat sitä, että Paavali uurasti käsillään, ja selittivät, ettei se sopinut evankeliumin palvelijalle. Miksi Paavali, mitä korkea-arvoisin Sananpalvelija, yhdisti tällä tavoin käsityöammatin sanan saarnaamiseen? Eikö työntekijä ollut palkkansa arvoinen? Miksi hän käytti telttojen valmistukseen aikaa, joka olisi kaiken todennäköisyyden mukaan voitu käyttää hyödyllisemminkin? {AO6 244.1}

Ruumiillisen työn arvo

Mutta Paavali ei pitänyt näin käytettyä aikaa hukattuna. Työsken-nellessään Akylaan kanssa hän pysytteli kosketuksessa suureen Opettajaan eikä päästänyt käsistään ainuttakaan tilaisuutta todistaa Vapahtajan puolesta ja auttaa avun tarvitsijoita. Hänen mielensä tavoitteli alati hengellistä tietoa. Hän antoi työtovereilleen opetusta hengellisissä asioissa, ja hän näytti niin ikään esimerkkiä ahkeruudesta ja perusteellisuudesta. Hän oli joutuisa, taitava työntekijä, uuttera toimessaan, hengessä palava palvellen Herraa (vrt. Room. 12: 11). Ammattiansa harjoittaessaan apostoli pääsi kosketukseen sellaisten ihmisten kanssa, joita hän ei olisi muuten tavoittanut. Hän osoitti työtovereilleen, että maallinen ammattitaito on lahja Jumalalta, joka antaa sekä lahjan että viisauden käyttää sitä oikein. Hän opetti, että jokapäiväisessä työssäkin tulee olla Jumalalle kunniaksi. Hänen työn kovettamat kätensä eivät heikentäneet vähääkään niiden vaikuttavien vetoomusten voimaa, joita hän esitti kristittynä sananpalvelijana. {AO6 244.2}

Paavali työskenteli toisinaan yötä päivää, ei ainoastaan elättääkseen itsensä vaan kyetäkseen avustamaan työtovereitaan. Hän jakoi ansionsa Luukkaan kanssa, ja hän auttoi Timoteusta. Hän jopa näki toisinaan nälkää voidakseen huojentaa toisten puutetta. Hän eli epäitsekkäästi. Palvelustoimintansa loppupuolella pitäessään Miletoksessa jäähyväispuhetta Efesoksen vanhimmille hän saattoi kohottaa heidän katseltavikseen työn kuluttamat kätensä ja sanoa: »En minä ole halunnut kenenkään hopeata tai kultaa tai vaatteita; te tiedätte itse, että nämä minun käteni ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet. Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: ’Autuaampi on antaa kuin ottaa’» (Ap.t. 20:33-35). {AO6 244.3}

Jos sananpalvelijoista tuntuu, että heillä on kärsittävänään vaikeuksia ja kieltäymyksiä Kristuksen asiassa, heidän on syytä mieli-kuvituksessaan käväistä siinä työpajassa, jossa Paavali uurasti. Pi-täkööt mielessään, että telttakangasta muokatessaan tämä valittu Jumalan mies hankki itselleen leipää, jonka hän on oikeuden mukaan ansainnut jo apostolin työllään. {AO6 245.1}

Työ on siunaus, ei kirous. Velttouden henki turmelee jumalisuuden ja murehduttaa Jumalan Hengen. Seisovavetinen lampi on inhottava, mutta puhdas, juokseva virta levittää terveyttä ja suloisuutta yli maan. Paavali tiesi, että ne, jotka ylenkatsovat ruumiillista työtä, tulevat pian heikoiksi. Hän halusi opettaa nuorille sananpalvelijoille, että tekemällä työtä käsillään, antamalla tehtävää lihaksilleen ja jänteilleen, he tulisivat vahvoiksi kestämään sen raadannan ja kieltäymyksen, mikä odotti heitä evankeliumin vainiolla. Ja hän tajusi, että hänen omista opetuksistaan puuttuisi elävyys ja voima, ellei hän pitänyt elimistönsä kaikkia osia asianmukaisessa toiminnassa. {AO6 245.2}

Veltot menettävät sen verrattoman arvokkaan kokemuksen, mikä saadaan suorittamalla uskollisesti elämän arkiset velvollisuudet. Tuhannet ihmiset pelkästään kuluttavat sitä hyvyyttä, mitä Jumala laupeudessaan heille suo. He unhohtavat tuoda Herralle kiitosuhreja hänen heille uskomistaan rikkauksista. He unohtavat, että käyttämällä viisaasti leivisköitä, jotka heille on lainattu, heidän tulee olla paitsi kuluttajia myös tuottajia. Jos he käsittäisivät, minkä työn Herra haluaa heidän suorittavan hänen auttavana kätenään, he eivät karttaisi velvolli-suuttaan. {AO6 245.3}

Paavalin esimerkki nuorille sananjulistajille

Se, millaista hyötyä on niistä nuorista, jotka tuntevat saaneensa Jumalalta kutsun saarnata, riippuu suuresti siitä, miten he ryhtyvät työhönsä. Ne, jotka Jumala on valinnut palvelustyöhön, antavat todisteita ylevästä kutsumuksestaan ja pyrkivät kaikin mahdollisin keinoin kehittymään kyvykkäiksi työntekijöiksi. He pyrkivät saamaan kokemusta, joka antaa heille suunnittelu-, järjestelyja toteuttamiskykyä. He arvostavat kutsumuksensa pyhyyttä ja tulevat itsekurin tietä yhä enemmän Mestarinsa kaltaisiksi. He ilmaisevat hänen hyvyyttään, rakkauttaan ja totuudellisuuttaan. Heidän osoittaessaan intoa heille uskottujen levisköiden kartuttamisessa seurakunnan tulisi järkevästi auttaa heitä. {AO6 245.4}

Ei kaikkia, jotka tuntevat saaneensa kutsun saarnata, tulisi rohkaista heittäytymään perheineen heti seurakunnan jatkuvan taloudellisen tuen varaan. Sellaiset, joilla on vähän kokemusta, ovat vaarassa tulla hemmotelluiksi pilalle imartelulla. Epäviisaan rohkaisun ansiosta he saattavat odottaa täydellistä ylläpitoa ja luulla olevansa vapaat kaikesta omasta vastuusta. Jumalan työn laajentamiseen pyhitettyjen varojen ei tulisi joutua sellaisten henkilöiden kulutukseen, jotka haluavat saarnata vain saadakseen elatuksen ja tyydyttääkseen itsekästä haluaan helppoon elämään. {AO6 245.5}

Nuoret miehet, jotka haluavat toimia sananpalvelijana, saavat hyödyllisen opetuksen siitä esimerkistä, jota Paavali näytti Tessalonikassa, Korintissa, Efesoksessa ja muualla. Vaikka hän oli taitava puhuja ja vaikka Jumala oli valinnut hänet erikoistehtävään, hän ei milloinkaan halveksinut maallista työtä, eikä hän milloinkaan lakannut uhrautumasta rakastamansa asian puolesta. »Vielä tänäkin hetkenä”, hän kirjoitti korinttilaisille, »me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina, me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä herjataan, mutta me siunaamme; meitä vainotaan, mutta me kestämme» (1 Kor. 4: 11,12). {AO6 246.1}

Yhtenä suurimmista opettajista Paavali suoritti halukkaasti niin merkityksellisimmät kuin vähäpätöisimmätkin velvollisuudet. Milloin olosuhteet hänen työssään Mestarinsa hyväksi näyttivät vaativan, hän auliisti harjoitti käsityöammattiaan. Silti hän oli alati valmis panemaan sivuun maallisen työnsä voidakseen kohdata evankeliumin vihollisten vastarinnan tai käyttää hyväkseen jotakin erityistä mahdollisuutta voittaa sieluja

Jeesukselle. Hänen intonsa ja uutteruutensa on moite velttoudelle ja mukavuudenhalulle. {AO6 246.2}

Paavali todisti esimerkillään sitä seurakunnassa tuolloin vallalle päässyttä käsitystä vastaan, että evankeliumia saattoivat julistaa menestyksellisesti ainoastaan ne, jotka oli kokonaan vapautettu velvollisuudesta tehdä ruumiillista työtä. Hän osoitti käytännössä, mitä pyhittyneet maallikot voisivat tehdä monissa paikoissa, joissa ihmiset eivät olleet selvillä evankeliumin totuuksista. Hänen menettelynsä sytytti monissa nöyrissä uurastajissa halun tehdä voitavansa Jumalan asian edistämiseksi samalla kuitenkin elättäen itsensä jokapäiväisellä työllä. Akylasta ja Priskillaa ei ollut kutsuttu uhraamaan kaikkea aikaansa evankeliumin julistamiseen, mutta Jumala osoitti näiden vaatimattomien työntekijöiden avulla Apollokselle totuuden tien entistä selvemmin. Herra käyttää erilaisia välikappaleita aivoituksensa toteuttamiseen. Samalla kun muutamat Jumalalta erityislahjoja saaneet on valittu omistamaan kaikki voimansa evankeliumin opettamiselle ja saarnaamiselle, monet muutkin, joita ei ole asetettu tehtäväänsä ihmiskätten päällepanemisella, on kutsuttu täyttämään tärkeätä osaa sielujen pelastamisessa. {AO6 246.3}

Omasta elatuksestaan huolehtivan evankeliuminpalvelijan edessä on laaja työkenttä. Monet voivat saada arvokkaita kokemuksia sananjulistustyöstä uurastamalla osan ajasta jollakin ruumiillisen työn alalla. Tällä tavalla saattaa kehittyä vahvoja työntekijöitä tärkeisiin tehtäviin avun tarpeessa oleville kentille. {AO6 246.4}

Uhrautuva Jumalan palvelija, joka työskentelee uupumatta sanan ja opin parissa, kantaa sydämellään raskasta taakkaa. Hän ei mittaa työtään tunnein. Hänen palkkansa ei vaikuta hänen työskentelytapaansa, eikä hän käännä selkäänsä velvollisuudelleen epä-suotuisien olosuhteiden vuoksi. Taivaasta hän on saanut määräyksensä, ja taivaasta hän odottaa saavansa palkkansa, kun hänelle uskottu työ on tehty. {AO6 246.5}

Eteneminen uskossa

Jumalan tarkoituksena on, että tällaiset työntekijät vapautetaan tarpeettomasta huolesta, jotta heillä on täysi mahdollisuus noudattaa kehotusta, jonka Paavali lausui Timoteukselle: »Harrasta näitä, elä näissä» (1 Tim. 4: 15). Vaikka heidän olisi muistettava rasittaa ruumistaan riittävästi mielensä ja ruumiinsa tarmon säilyttämiseksi, Jumala ei kuitenkaan edellytä, että he joutuisivat käyttämään suuren osan ajastaan maalliseen työhön. {AO6 247.1}

Nämä uskolliset työntekijät eivät ole kiusausten yläpuolella, vaikka he ovat halukkaat antamaan kaikkensa ja vieläpä itsensäkin evankeliumin hyväksi. Joutuessaan ahdinkoon ja hätään sen vuoksi, ettei seurakunta asianmukaisesti huolehdi heidän taloudellisesta toimeentulostaan, muuta-mat ovat kiusaajan ankarien hyökkäysten kohteina. Kun he näkevät työnsä saavan peräti vähän arvostusta, he masentuvat. Tosin he odottavat tulevaista

tuomion päivää, jolloin he saavat oikeudenmukaisen palkkansa, ja tämä kannustaa heitä. Mutta sitä ennen heidän perheensä on saatava ruokaa ja vaatetta. Jos he voisivat tuntea saaneensa vapautuksen jumalallisesta tehtävästään, he kernaasti tekisivät työtä käsillään. Mutta he tajuavat, että heidän aikansa kuuluu Jumalalle huolimatta niiden lyhytnäköisyydestä, joiden tulisi toimittaa heille riittävästi varoja. He torjuvat kiusauksen lähteä sellaiseen työhön, joka tuota pikaa hävittäisi heiltä puutteen uhan. He jatkavat työskentelyään sen asian edistämiseksi, joka on heille rakkaampi kuin elämä itse. Näin tehdäkseen heidän saattaa kuitenkin olla pakko seurata Paavalin esimerkkiä ja olla jonkin aikaa ruumiillisessa työssä samalla kun he jatkavat sananjulistustyötään. Näin he eivät menettele omansa vaan Ju-malan maanpäällisen työn edun vuoksi. {AO6 247.2}

On aikoja, jolloin Jumalan palvelijasta näyttää mahdottomalta suoriutua välttämättömästä työstä, koska ei ole riittävästi varoja tehokkaaseen, voimaperäiseen toimintaan. Jotkut pelkäävät, että he eivät käytettävissään olevilla edellytyksillä kykene kaikkeen siihen, minkä katsovat velvollisuudekseen. Mutta jos he etenevät uskossa, menestys seuraa heidän pyrkimyksiään ja ihmiset näkevät Jumalan valmistaman pelastuksen. Hän, joka on käskenyt seuraajiaan menemään kaikkeen maailmaan, tukee jokaista työntekijää, joka kuuliaisena hänen käskylleen pyrkii julistamaan hänen sanomaansa. {AO6 248.1}

Kun Herra laajentaa työtään, hän ei aina tee kaikkea selväksi palvelijoilleen. Hän panee toisinaan kansansa luottamuksen koetteille aikaansaamalla olosuhteita, jotka pakottavat heidät kulkemaan eteenpäin uskon varassa. Usein hän johdattaa heidät hankaliin ja vaikeisiin tilanteisiin ja käskee heidän edetä, vaikka heidän jalkansa tuntuvat jo koskettavan Jordanin vesiä. Juuri silloin, kun hänen palvelijoittensa rukoukset kohoavat ylös hänen puoleensa hartaassa uskossa, Jumala avaa tien heidän eteensä ja ohjaa heidät avaralle paikalle. {AO6 248.2}

Kun Jumalan sanansaattajat tajuavat velvollisuutensa Herran viinitarhan avun tarpeessa olevia osia kohtaan ja Mestarin hengessä työskentelevät uupumatta sielujen käännyttämiseksi, Jumalan enkelit valmistavat tietä heidän edellään, ja työn jatkamiseen tarvittavat varat ilmaantuvat. Ne, jotka ovat saaneet valistusta, tukevat auliisti lahjoituksillaan heidän hyväkseen tehtyä työtä. He vastaavat runsaskätisesti jokaiseen avunpyyntöön, ja Jumalan Henki vaikuttaa heidän sydämeensä, niin että he tukevat Herran asiaa sekä kotimaan kentillä että ulkomailla. Näin muualla työskentelevät saavat vahvistusta, ja Herran työ edistyy hänen säätämällään tavalla. {AO6 248.3}

Luku 34—Pyhittynyt palvelustyö

Elämässään ja opetuksissaan Kristus on näyttänyt täydellistä esimerkkiä epäitsekkäästä palvelustyöstä, joka on lähtöisin Jumalasta. Jumala ei elä itselleen. Luomalla maailman ja ylläpitämällä kaikkea olevaista hän alati palvelee muita. »Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin» (Matt. 5: 45). Tämän palvelemisen ihanteen Isä välitti Pojalleen. Jeesus sai tehtäväkseen olla ihmiskunnan johdossa osoittaakseen esimerkillään, mitä palveleminen merkitsee. Hänen koko elämänsä oli palvelemisen lain alainen. Hän palveli kaikkia, auttoi kaikkia. {AO6 249.1}

Yhä uudelleen Jeesus koetti teroittaa tätä periaatetta opetus-lapsilleen. Kun Jaakob ja Johannes esittivät kunniasijaa koskevan pyyntönsä, hän sanoi: »Joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän Palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä» (Matt. 20: 26-28). {AO6 249.2}

Taivaaseen astumisestaan asti Kristus on jatkanut maanpäällistä työtään käyttämällä välikappaleinaan valittuja lähettiläitä, joiden välityksellä hän puhuu ihmislapsille ja huolehtii heidän tarpeistaan. Seurakunnan suuri Pää johtaa työtään niiden avulla, jotka Jumala on asettanut edustajikseen. {AO6 249.3}

Niiden virkaan, jotka Jumala on kutsunut työskentelemään sanan ja opin parissa hänen seurakuntansa vahvistamiseksi, liittyy vakava vastuu. Kristuksen puolesta heidän tulee kehottaa miehiä ja naisia antamaan sovittaa itsensä Jumalan kanssa. He kykenevät täyttämään tehtävänsä vain sikäli kuin he saavat viisautta ja voimaa ylhäältä. {AO6 249.4}

Seurakunnan kaitsijan vastuu

Kristuksen kutsumat sananpalvelijat ovat heidän hoiviinsa uskottujen ihmisten hengellisiä holhoojia. Heidän työtään on verrattu vartiomiesten työhön. Muinaisina aikoina sijoitettiin usein vahtisotilaita kaupunkien muureille, missä he tähystyspaikoistaan tarkkailivat tärkeitä vartioitavia kohteita ja varoittivat lähestyvästä vihollisesta. Kaikkien asukkaiden turvallisuus riippui heidän uskollisuudestaan. Määrätyin väliajoin heidän tuli huutaa toisilleen varmistuakseen, että kaikki olivat hereillä ja ettei ketään ollut kohdannut mikään onnettomuus. Rohkaiseva tai varoittava huuto välittyi mieheltä toiselle; kukin toisti huudon, kunnes se kaikui ympäri kaupunkia. {AO6 249.5}

Herra julistaa jokaiselle sananpalvelijalle: »Sinä, ihmislapsi! Minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani. Jos minä sanon jumalattomalle: jumalaton, sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen tiestänsä, niin se jumalaton kuolee

synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta hänen tiestänsä, että hän kääntyisi siltä pois, — sinä olet sielusi pelastanut» (Hes. 33: 7-9). {AO6 250.1}

Profeetan sanat julistavat niiden vakavaa vastuuta, jotka on määrätty Jumalan seurakunnan holhoojiksi, Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoiksi. Heidän tulee seistä vartiomiehinä Siionin muureilla ja kuuluttaa hälytys vihollisen lähestyessä. Sielut ovat vaarassa langeta kiusaukseen, ja ne menehtyvät, elleivät Jumalan palvelijat ole uskollisia luottamustehtävälleen. Jos heidän hengelliset aistinsa jostakin syystä turtuvat siinä määrin, etteivät he kykene tajuamaan vaaraa, ja kansa heidän laiminlyöntinsä johdosta joutuu kadotukseen, Jumala vaatii heidän kädestään kadotettujen veren. {AO6 250.2}

Siionin muureilla seisovilla vartijoilla on etuoikeus elää niin lä-hellä Herraa ja olla niin vastaanottavaisia hänen Henkensä kuis-kauksille, että hän voi heidän välityksellään ilmoittaa ihmisille heitä uhkaavasta vaarasta ja johdattaa heidät turvaan. Uskollisesti heidän tulee varoittaa rikkomusten vääjäämättömistä seurauksista, ja uskollisesti heidän tulee vaalia seurakunnan etuja. Milloinkaan he eivät saa päästää valppauttansa herpaantumaan. Heillä on tehtävä, joka vaatii olemuksen jokaisen ominaisuuden käyttöä. Heidän äänensä tulee kaikua pa-suunan tavoin, eikä heidän pidä milloinkaan puhaltaa ainuttakaan empivää, epävarmaa säveltä. Heidän ei pidä työskennellä palkan tähden vaan sen tähden, etteivät voi muuta; »voi minua, ellen evankeliumia julista!» Jumalan valitsemina, Kristuksen verellä sinetöityinä heidän tulee pelastaa ihmisiä uhkaavalta tuholta. {AO6 250.3}

Jatkuva yhteys Kristukseen

Sellaisella sananpalvelijalla, joka on Kristuksen työtoveri, on syväl-linen käsitys työnsä pyhyydestä ja siitä uurastamisesta ja uhrimielestä, jota tuon työn menestyksellinen suorittaminen vaatii. Hän ei tavoittele omaa etuaan ja mukavuuttaan. Hän unohtaa itsensä. Etsiessään kadonneita lampaita hän ei huomaa omaa väsymystään, viluaan ja nälkäänsä. Hänellä on vain yksi tavoite - kadotettujen pelastaminen. {AO6 250.4}

Se, joka palvelee Immanuelin verentahriman lipun alla, joutuu tekemään sellaista, mikä vaatii sankarillista ponnistusta ja kärsi-vällistä kestävyyttä. Mutta ristin sotilas seisoo pelkäämättä eturin-tamassa. Kun sielunvihollinen kohdistaa häneen hyökkäyksensä, hän turvautuu saamaansa suojavarustukseen. Muistuttaessaan Herraa sanassa annetuista lupauksista hän saa voimaa selviytyä tilanteen vaatimuksista. Hän tajuaa tarvitsevansa voimaa ylhäältä. Hänen saavuttamansa voitot eivät johda omahyväisyyteen, vaan ne saavat hänet turvautumaan entistä enemmän häneen, joka on väkevä. Luottaessaan tuohon Voimaan hän kykenee esittämään pelastuksen sanoman niin vaikuttavasti, että se saavuttaa vastakaikua muiden mielessä. {AO6 251.1}

Sanan opettajan tulee itse elää tunnollisessa, jokahetkisessä yh-teydessä Jumalaan rukoilemalla ja tutkimalla hänen sanaansa, sillä siinä on voiman lähde. Yhteys Jumalaan tuo sananpalvelijan toimiin voimaa, joka on suurempi kuin hänen julistuksensa vaikutus. Tätä voimaa hänellä ei ole varaa menettää. Hartaudella, johon ei voi vastata kieltävästi, hänen on anottava Jumalaa vahvistamaan ja lujittamaan häntä vel-vollisuuksiin ja koettelemuksiin ja koskettamaan hänen huuliaan elävällä tulella. Lähettiläillä on usein aivan liian höllä ote iankaikkisiin totuuksiin. Jos ihmiset vaeltavat Jumalan edessä, Jumala kätkee heidät Kallion suojaan. Siitä kätköpaikastaan he näkevät hänet, kuten Mooses näki hänet. Hänen suomallaan voimalla ja valkeudella he kykenevät käsittämään enemmän ja aikaansaamaan enemmän kuin heidän rajallinen ymmärryksensä on pitänyt mahdollisenakaan. {AO6 251.2}

Saatanan juonilla on tehokkain vaikutus alakuloisiin. Kun masennus uhkaa saada valtaansa sananpalvelijan, hänen tulee selvittää Jumalalle kaikki tarpeensa. Juuri silloin, kun taivas Paavalin pään päällä oli kuin vaski, hän luotti täydellisimmin Jumalaan. Paremmin kuin useimmat muut hän tiesi, mitä koettelemukset merkitse vät. Mutta kuunnelkaa hänen voittoisaa huutoaan hänen kiiruhtaessaan kiusausten ja ristiriitojen keskellä taivasta kohti: »Tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä» (2 Kor. 4: 17, 18). Paavalin katse oli alati kiinnittyneenä näkymättömään ja iankaikkiseen. Hän tajusi tais-televansa yliluonnollisia voimia vastaan ja pani luottamuksensa Jumalaan. Tässä piili hänen voimansa. Katsomalla häneen, joka on näkymätön, ihminen saa sielulleen voimaa ja vahvistusta. Näin murtuu se valta, mikä maallisella on hänen mieleensä ja luonteeseensa. {AO6 251.3}

Henkilökohtainen työ ihmisten parissa

Paimenen tulisi olla välittömässä kosketuksessa ihmisiin, joiden hyväksi hän työskentelee, sillä tutustumalla heihin hän osaa soveltaa opetustaan heidän tarpeittensa mukaan. Kun Sananpalvelija on pitänyt saarnan, hänen työnsä on vasta alkanut. Hänellä on tehtävänä henkilökohtaista työtä. Hänen tulisi vierailla ihmisten luona heidän kodissaan, keskustella ja rukoilla heidän kanssaan kaikessa vilpittömyydessä ja nöyryydessä. On perheitä, joita Jumalan sanan totuudet eivät tavoita milloinkaan, elleivät hänen armonsa taloudenhoitajat saavu heidän kotiinsa ja osoita heille jalompaa tietä. Mutta tätä työtä tekevien sydämen tulee sykkiä samassa tahdissa Kristuksen sydämen kanssa. {AO6 252.1}

Paljon sisältyy käskyyn: »Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä tulemaan sisälle, että minun taloni täyttyisi» (Luuk. 14: 23). Sananpalvelijoiden tulee opettaa totuutta perheissä ja pyrkiä lähes-tymään niitä, joiden hyväksi he työskentelevät. Kun he ovat näin yhteistyössä Jumalan kanssa, hän verhoaa heidät hengellisellä voimalla. Jokaiselle sananpalvelijalle on suotu etuoikeus sanoa Paavalin tavoin: »Minä en ole vetäytynyt pois

julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.» »Minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä hyödyllistä on, ja opettamasta teitä sekä julkisesti että huone huoneelta, vaan olen todistanut — parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen» (Ap.t. 20: 27, 20, 21). {AO6 252.2}

Vapahtaja kulki talosta taloon ja paransi sairaita, lohdutti surevia, toi lievitystä kärsiville, julisti rauhaa epätoivoisille. Hän otti pie-net lapset syliinsä ja siunasi heitä. Hän puhui toivon ja lohdun sanoja väsyneille äideille. Ehtymättömällä hellyydellä ja lempeydellä hän lääkitsi kaikkinaista inhimillistä murhetta ja kärsimystä. Hän ei työskennellyt suinkaan itsensä vaan muiden hyväksi. Hän oli kaikkien palvelija. Hänen ruokanaan ja juomanaan oli tuoda toivoa ja voimaa kaikille, joiden kanssa hän joutui kosketuksiin. Ja kun ihmiset kuuntelivat totuuksia, jotka kaikuivat hänen suustaan ja niin suuresti poikkesivat rabbien opettamista perimätiedoista ja opinkappaleista, toivo versoi heidän sydämessään. Hänen opetuksessaan oli hartautta, joka lähetti hänen sanansa perille vakuuttavalla voimalla. {AO6 252.3}

Jumalan sananpalvelijoiden tulee oppia Kristuksen työskentelytapa osatakseen tuoda hänen sanansa varastoista esille sellaista, mikä tyydyttää niiden hengelliset tarpeet, joiden hyväksi he työskentelevät. Ainoastaan näin he kykenevät täyttämään saamansa vastuun. Saman Hengen, joka vaikutti Kristuksessa hänen välittäessään muille sitä opetusta, mitä hän itse jatkuvasti sai, tulee olla heidän tietonsa lähteenä ja heidän voimansa salaisuutena, kun he vievät eteenpäin Vapahtajan työtä maailmassa. {AO6 253.1}

Ei mukana maallisissa yrityksissä

Jotkut sananpalvelijoina työskennelleet eivät ole onnistuneet saa-vuttamaan menestystä, sillä he eivät ole kohdistaneet täyttä kiin-nostustaan Herran työhön. Sananpalvelijoilla ei tulisi olla mitään muita huomiota vaativia pyrintöjä sen suuren työn rinnalla, jota toimittaessaan he johdattavat sieluja Vapahtajan luo. Kalastajat, jotka Kristus kutsui, jättivät heti verkkonsa ja seurasivat häntä. Sananpalvelijat eivät voi tehdä otollista työtä Jumalalle, jos he samanaikaisesti kantavat huolta suurista ajallisista henkilökohtaisista hankkeista. Tällainen huomion jakautuminen hämärtää heidän hengellistä havaintokykyään. Mieltä ja sydäntä askarruttaa maallinen, ja Kristuksen palveleminen jää toiselle sijalle. He pyrkivät muovaamaan Jumalalle tekemänsä työn olosuhteittensa mukaisesti sen sijaan, että muovaisivat olosuhteet Jumalan vaatimusten mukaisiksi. {AO6 253.2}

Sananpalvelija tarvitsee kaiken tarmonsa ylevään kutsumukseensa. Hänen parhaat voimansa kuuluvat Jumalalle. Hänen ei pitäisi harjoittaa liiketoimia eikä muutakaan sellaista, mikä suuntaisi hänet pois hänen suuresta työstään. »Ei kukaan, joka sodassa palvelee”, Paavali totesi, »sekaannu elatuksen toimiin, sillä hän tahtoo olla mieliksi sille, joka on hänet palkannut» (2 Tim. 2: 4). Näin apostoli tähdensi, kuinka tärkeätä

sananpalvelijan oli varauksettomasti pyhittäytyä Mestarin palvelemiseen. Sellainen Sananpalvelija, joka on kokonaan pyhittäytynyt Jumalalle, kieltäytyy osallistumasta toimiin, jotka estäisivät häntä täydellisesti antautumasta pyhälle kutsumukselleen. Hän ei tavoittele maallista kunniaa tai vaurautta. Hänen ainoana pyrkimyksenään on kertoa muille Vapahtajasta, joka uhrasi itsensä suodakseen ihmisille iankaikkisen elämän rikkaudet. Hänen ylimpänä halunaan ei ole koota aarteita tähän maailmaan vaan muistuttaa välinpitämättömille ja tottelemattomille iankaikkisista totuuksista. Häntä saatetaan pyytää osallistumaan hankkeisiin, jotka lupaavat suuren ajallisen hyödyn, mutta tällaiset houkutukset hän torjuu vastaamalla: »Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?» (Mark. 8: 36). {AO6 253.3}

Saatana esitti tämän houkutuksen Kristukselle tietäen, että jos Kristus siihen antautuisi, maailmaa ei milloinkaan lunastettaisi. Erilaisilla verukkeilla hän esittää saman kiusauksen Jumalan palve-lijoille tänä päivänä. Hän tietää, että siihen lankeavat ovat uskottomia saamalleen luottamustehtävälle. {AO6 254.1}

Ei ole Jumalan tahto, että hänen sananpalvelijansa pyrkivät ri-kastumaan. Tästä Paavali kirjoitti Timoteukselle: »Rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta» (1 Tim. 6: 10,11). Sekä esimerkillään että opetuksellaan Kristuksen lähettilään tulee kehottaa »niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme”, kehottaa »heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat, kooten itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän» (1 Tim. 6:17-19). {AO6 254.2}

Paavalin kokemukset innoittavat

Apostoli Paavalin kokemukset ja hänen opetuksensa sananpalvelijan työn pyhyydestä ovat avun ja innoituksen lähteenä niille, jotka ovat evankeliumin palveluksessa. Paavalin sydämessä paloi rakkaus syntisiä kohtaan, ja hän kohdisti kaiken tarmonsa sielujen voittamiseen. Milloinkaan ei ole elänyt epäitsekkäämpää, uutterampaa työntekijää. Saamiaan siunauksia hän piti uusina mahdollisuuksinaan olla muille siunaukseksi. Hän ei päästänyt käsistään ainuttakaan tilaisuutta puhua Vapahtajasta tai auttaa hädässä olevia. Hän kulki paikasta toiseen, saarnasi Kristuksen evankeliumia ja perusti seurakuntia. Missä ikinä hän sai kuulijoita, hän pyrki vas-tustamaan vääryyttä ja ohjaamaan ihmisten jalat vanhurskauden tielle. {AO6 254.3}

Paavali ei unohtanut perustamiaan seurakuntia. Lähetysmatkan jälkeen hän ja Barnabas kulkivat uudelleen entisiä jälkiään ja vierailivat perustamissaan seurakunnissa. He valitsivat niistä miehiä, jotka he voisivat kouluttaa rinnalleen evankeliumin julistajiksi. {AO6 254.4}

Tämä Paavalin työn piirre sisältää merkittävän opetuksen nykyisille sananpalvelijoille. Apostoli liitti työhönsä nuorten miesten kasvattamisen sananpalvelijan virkaan. Hän kuljetti heitä muassaan lähetysmatkoillaan, ja näin he saivat kokemusta, jonka ansiosta he myöhemmin kykenivät astumaan vastuullisiin tehtäviin. Silloinkin, kun hän oli heistä erossa, hän seurasi heidän työtään. Kirjeet, jotka hän on lähettänyt Timoteukselle ja Tiitukselle, osoittavat, kuinka syvästi hän toivoi heidän menestystään. Nykyiset kokeneet työntekijät menettelevät jalosti, kun he - sen sijaan että yrittäisivät kantaa kaikki taakat itse - valmentavat nuorempia työntekijöitä ja asettavat kuormia heidän harteilleen. {AO6 254.5}

Sananpalvelijan oma esimerkki

Paavali ei milloinkaan unohtanut vastuuta, joka hänellä oli Kristuksen palvelijana: jos sielut joutuisivat kadotukseen hänen uskottomuutensa tähden, Jumala panisi hänet siitä tilille. »Jonka palvelijaksi minä olen tullut», hän totesi evankeliumista, »Jumalan armotalouden mukaan, joka minulle on annettu teitä varten, täydellisesti julistaakseni Jumalan sanan, sen salaisuuden, joka on ollut kätkettynä ikuisista ajoista ja polvesta polveen, mutta joka nyt on ilmoitettu hänen pyhillensä, joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo. Ja häntä me julistamme, neuvoen jokaista ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikella viisaudella, asettaaksemme esiin jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa. Sitä varten minä vaivaa näenkin, taistellen hänen vaiku-tuksensa mukaan, joka minussa voimallisesti vaikuttaa» (Kol. 1: 25-29). {AO6 255.1}

Nämä sanat asettavat Kristuksen työntekijälle korkean päämäärän, mutta sen päämäärän voivat saavuttaa kaikki, jotka alistuvat suuren Opettajan ohjaukseen ja siten omaksuvat joka päivä opetusta Kristuksen koulussa. Jumalan käytettävissä olevat voimat ovat rajattomat. Sananpalvelija, joka suuressa hädässään jättäytyy Herran turvaan, saa olla varma siitä, että hän saa sellaista, mikä on hänen kuulijoilleen elämän tuoksu elämäksi. {AO6 255.2}

Paavalin kirjoitukset osoittavat, että evankeliumin palvelijan tulisi olla esimerkkinä totuuksista, joita hän opettaa, ja välttää antamasta »missään kohden — aihetta pahennukseen, ettei virkaamme moitittaisi» (2 Kor. 6: 3). Omasta työstään hän on välittänyt meille kuvan Korintin uskoville lähettämässään kirjeessä: »Kaikessa me osoittaudumme Jumalan palvelijoiksi: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädissä, ahdistuksissa, ruoskittaessa, vankeudessa, meteleissä, vaivannäöissä, valvomisissa, paastoissa; puhtaudessa, tiedossa, pitkämielisyydessä, ystävällisyydessä, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa, totuuden sanassa, Jumalan voimassa, vanhurskauden sotaaseet

oikeassa kädessä ja vasemmassa; kunniassa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, villit-sijöinä ja kuitenkin totta puhuvina, tuntemattomina ja kuitenkin hyvin tunnettuina; kuolemaisillamme, ja katso, me elämme, kuritettuina emmekä kuitenkaan tapettuina, murheellisina, mutta aina iloisina, köyhinä, mutta kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä» (2 Kor. 6:10). {AO6 255.3}

Tiitukselle hän kirjoitti: »Nuorempia miehiä samoin kehoita käyttäytymään siveästi. Aseta itsesi kaikessa hyvien tekojen esikuvaksi, olkoon opetuksesi puhdasta ja arvokasta ja puheesi tervettä ja moitteetonta, että vastustaja häpeäisi, kun hänellä ei ole meistä mitään pahaa sanottavana» (Tiit. 2: 6-8). {AO6 255.4}

Työ uusilla lähetyskentillä

Jumalan silmissä ei ole mitään kallisarvoisempaa kuin hänen pal-velijansa, jotka lähtevät maanpiirin viljelemättömille seuduille kyl-vämään totuuden siementä sadon toivossa. Ei kukaan muu kuin Kristus kykene mittaamaan, millaista huolta hänen palvelijansa tuntevat etsiessään kadotettuja. Hän suo heille Henkensä, ja heidän toimestaan sielut kääntyvät pois synnistä vanhurskauteen. {AO6 256.1}

Jumala kutsuu lähetystyöntekijöikseen henkilöitä, jotka ovat val-miita jättämään maatilansa, ansiotyönsä ja tarpeen tullen vieläpä perheensä. Tätä kutsua noudatetaan. Jo menneinä aikoina on ollut henkilöitä, jotka ovat Kristuksen rakkauden ja kadotettujen hädän velvoittamina jättäneet kodin mukavuudet ja ystävät, vieläpä vaimon ja lapset, mennäkseen vieraisiin maihin epäjumalanpalvelijoiden ja villi-ihmisten keskuuteen julistamaan armon sanomaa. Monet ovat tässä yrityksessään menettäneet henkensä, mutta toisia on ilmaantunut jatka-maan heidän työtään. Näin Kristuksen asia on edistynyt askel askelelta, ja murheella kylvetty siemen on tuottanut runsaan sadon. Jumalan tuntemus on levinnyt laajalle, ja ristin lippu on pystytetty pakanamaihin. {AO6 256.2}

Yhdenkin syntisen kääntymiseksi sananpalvelijan tulisi ponnistaa voimansa äärimmilleen. Sielu, jonka Jumala on luonut ja Kristus lunastanut, on suuriarvoinen niiden mahdollisuuksien vuoksi, jotka sillä on edessään, niiden hengellisten siunausten vuoksi, joita sille on suotu, niiden kykyjen vuoksi, joita sillä voi olla, mikäli Jumalan sana sitä elähdyttäisi, ja sen kuolemattomuuden vuoksi, jonka se voi saavuttaa evankeliumissa tarjoutuvan toivon myötä. Jos Kristus jätti ne yhdeksänkymmentäyhdeksän voidakseen etsiä ja pelastaa yhden kadonneen lampaan, onko meillä oikeus menetellä toisin? Eikö se, ettemme välitä työskennellä niin kuin Kristus työskenteli, uhrautua niin kuin hän uhrautui, ole pyhien velvollisuuksien pettämistä ja Jumalan häpäisemistä? {AO6 256.3}

Oikean sananpalvelijan sydän on täynnä voimallista halua pelastaa sieluja. Aikaa ja voimia uhrataan, vaivannäköä ei karteta, sillä toisten on kuultava ne totuudet, jotka toivat asianomaisen sielulle suuren riemun, rauhan ja ilon. Kristuksen Henki lepää hänen päällään.

Hän valvoo sieluja niin kuin ne, joiden on tehtävä tili. Hänen katseensa on kiinnitettynä Golgatan ristiin. Hän katsoo ylennettyä Vapahtajaa, luottaa hänen armoonsa, uskoo, että hän on oleva hänen kanssaan loppuun asti hänen kilpenään, voimanaan ja tarmonaan. Näin hän tekee työtä Jumalan palveluksessa. Kehotuksin ja vetoomuksin sekä Jumalan rakkauden vakuutuksin hän pyrkii voittamaan sieluja Jeesukselle, ja taivaassa hänet luetaan niiden joukkoon, jotka ovat »kutsutut ja valitut ja uskolliset» (Ilm. 17:14). {AO6 256.4}

Luku 35—Pelastusta juutalaisille

Monien väistämättömien viivytysten jälkeen Paavali lopulta saapui Korinttiin, kaupunkiin, jossa hän oli aikaisemmin niin kiihkeästi uurastanut ja joka oli ollut jonkin aikaa syvän huolen aiheena. Hän totesi, että monet ensimmäisistä uskovista arvostivat ja rakastivat häntä yhä henkilönä, joka oli ensimmäisenä tuonut heille evankeliumin valon. Tervehtiessään näitä opetuslapsia ja nähdessään heidän uskollisuutensa ja intonsa hän iloitsi siitä, ettei hänen työnsä Korintissa ollut mennyt hukkaan. {AO6 257.1}

Korintin uskovat, jotka olivat aikaisemmin olleet kovin taipuvaiset unohtamaan korkean kutsumuksensa Kristuksessa, olivat lujittaneet kristillistä luonnettaan. Heidän sanansa ja tekonsa kuvastivat Jumalan armon muuttavaa voimaa, ja he vaikuttivat nyt tuntuvalla tavalla myönteiseen suuntaan tuossa pakanuuden ja taikauskon keskuksessa. Rakkaiden työtovereiden ja näiden uskollisten käännynnäisten seurassa apostolin uupunut ja ahdistunut mieli löysi levon. {AO6 257.2}

Korintissa oleskellessaan Paavalilla oli aikaa suunnata katseensa eteenpäin uusille ja laajemmille palveluksen saroille. Hänen aja-tuksiaan askarrutti erityisesti aikomus matkustaa Roomaan. Se, että hän saisi nähdä kristillisen uskon lujasti juurtuneena tuohon tunnetun maailman suureen keskukseen, oli yksi hänen hartaimmista toiveistaan ja vaalituimmista suunnitelmistaan. Roomaan oli jo perustettu seurakunta, ja apostoli halusi saada sikäläiset uskovat mukaan Italiassa ja muissa maissa suoritettavaan työhön. Valmistaakseen tietä toiminnal-leen näiden veljien keskuudessa, joista monet olivat hänelle vielä tuntemattomia, hän lähetti heille kirjeen, jossa ilmoitti aikomuksestaan käydä Roomassa ja toiveestaan pystyttää ristin lippu Hispaniaan, Espanjaan. {AO6 257.3}

Roomalaiskirjeen pääsanoma

Roomalaiskirjeessään Paavali selvitti evankeliumin suuret periaatteet. Hän ilmaisi kantansa kysymyksiin, jotka paraikaa kuohuttivat juutalaisja pakanaseurakuntia, ja osoitti, että se toivo ja ne lupaukset, jotka olivat aikaisemmin kuuluneet erityisesti juutalaisille, olivat nyt tarjolla myös pakanoille. {AO6 257.4}

Hyvin selkeästi ja voimallisesti apostoli esitti opin, jonka mukaan vanhurskautus tapahtuu uskosta Kristukseen. Hän toivoi, että muutkin seurakunnat hyötyisivät Rooman kristityille lähetetyistä ohjeista, mutta kuinka hämärästi hän aavistikaan sanojensa kauaskantoisen vaikutuksen! Kaikkina aikoina on suuri totuus uskon kautta tapahtuvasta van-hurskautuksesta ollut voimakkaana majakkana ohjaamassa katuvia syntisiä elämän tielle. Juuri tämä valo hälvensi sen pimeyden, joka verhosi Lutherin mieltä, ja paljasti hänelle, että Kristuksen veri kykeni puhdistamaan synnistä. Tuo sama valo on ohjannut tuhansia synnin raskauttamia sieluja todelliselle armahduksen ja rauhan lähteelle. Rooman seurakunnalle kirjoitetusta kirjeestä on jokaisella kristityllä aihetta kiittää Jumalaa. {AO6

258.1}

Paavalin suru juutalaisten kääntymättömyydestä

Tässä kirjeessä Paavali ilmaisi avoimesti huolensa juutalaisten puolesta. Aina kääntymyksestään asti hän oli halunnut auttaa juutalaisia veljiään saamaan selkeän käsityksen evankeliumin sanomasta. »Minä toivon sydämestäni ja rukoilen Jumalaa heidän edestänsä”, hän totesi juutalaisista, »että he pelastuisivat.” {AO6 258.2}

Apostolin vaalima toivo ei ollut mitään tavanomaista. Hän rukoili alati Jumalaa työskentelemään niiden israelilaisten puolesta, jotka eivät olleet tunnustaneet Jeesus Nasaretilaista luvatuksi Messiaaksi. »Minä sanon totuuden Kristuksessa», hän vakuutti roomalaisille uskoville, »en valhettele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä - että minulla on suuri murhe ja ainainen kipu sydämessäni. Sillä minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat minun sukulaisiani lihan puolesta, ovat israelilaisia: heidän on lapseus ja kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus ja lupaukset; heidän ovat isät, ja heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti.» {AO6 258.3}

Juutalaiset olivat Jumalan valittu kansa, jonka välityksellä hän oli aikonut siunata koko ihmissuvun. Heidän keskuudestaan Jumala oli herättänyt paljon profeettoja. Nämä olivat ennustaneet tulevaksi Lunastajan, joka joutuisi niiden hylkäämäksi ja surmaamaksi, joiden olisi ensimmäisinä pitänyt tunnustaa hänet Luvatuksi. {AO6 258.4}

Profeetta Jesaja loi katseensa vuosisatojen takaiseen tulevaisuuteen ja näki, miten profeetta toisensa jälkeen samoin kuin lopulta myös Jumalan Poika hylättäisiin. Henki innoitti hänet kirjoittamaan siitä, kuinka Lunastajan ottaisivat vastaan ne, joita ei ollut milloinkaan aikaisemmin laskettu kuuluviksi Israelin lasten joukkoon. Viitaten tähän profetiaan Paavali julistaa: »Esaias on rohkea ja sanoo: ’Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet.’ Mutta Israelista hän sanoo: ’Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohden.’» {AO6 258.5}

Pelastuksen toivo juutalaisillakin

Vaikka Israel hylkäsi Jumalan Pojan, Jumala ei hylännyt sitä. Kuunnelkaa Paavalia hänen jatkaessaan julistusta: »Minä sanon siis: ei kaiketi Jumala ole hyljännyt kansaansa? Pois se! Sillä olenhan minäkin israelilainen, Aabrahamin siementä, Benjaminin sukukuntaa. Ei Jumala ole hylännyt kansaansa, jonka hän on edeltätuntenut. Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu sanoo kertomuksessa Eliaasta, kuinka hän Jumalan edessä syyttää Israelia: ’Herra, he ovat tappaneet sinun profeettasi ja hajottaneet sinun alttarisi, ja minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja he väijyvät minun henkeäni’? Mutta mitä sanoo hänelle Jumalan vastaus? ’Minä olen jättänyt itselleni seitsämäntuhatta miestä, jotka eivät ole notkistaneet polvea

Baalille.’ Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.» {AO6 259.1} Israel oli kompastunut ja kaatunut, mutta tämä ei tehnyt mah-dottomaksi nousta jälleen ylös. Vastaukseksi kysymykseen: »Eivät kaiketi he ole sitä varten kompastuneet, että lankeaisivat?» apostoli toteaa: »Pois se! Vaan heidän lankeemuksensa kautta tuli pelastus pakanoille, että he itse syttyisivät kiivauteen. Mutta jos heidän lankeemuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän vajautensa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljoa enemmän heidän täyteytensä! Teille, pakanoille, minä sanon: Koska olen pakanain apostoli, pidän minä virkaani kunniassa, sytyttääkseni, jos mahdollista, kiivauteen niitä, jotka ovat minun heimolaisiani, ja pelastaakseni edes muutamia heistä. Sillä jos heidän hylkäämisensä on maailmalle sovitukseksi, mitä heidän armoihin-ottamisensa on muuta kuin elämä kuolleista?» {AO6 259.2}

Jumalan tarkoituksena oli, että hänen armonsa ilmoitettaisiin niin pakanain kuin israelilaisten - kin keskuudessa. Tämä on selvästi osoitettu Vanhan testamentin profetioissa. Apostoli käyttää joitakin näistä profetioista perusteluissaan. »Eikö savenvalajalla ole valta», hän kysyy, »tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa käyttöä varten? Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat valmiit häviöön, ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on edeltä valmistanut kirkkauteen? Ja sellaisiksi hän on myös kutsunut meidät, ei ainoastaan juutalaisista, vaan myös pakanoista, niinkuin hän myös Hoosean kirjassa sanoo: ’Minä olen kutsuva kansakseni sen, joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sen, joka ei ollut minun rakkaani. Ja on tapahtuva, että siinä paikassa, jossa heille on sanottu: Te ette ole minun kansani, siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan lapsiksi’» (ks. Hoos. 1:10). {AO6 259.3}

Vaikka Israel oli epäonnistunut kansakuntana, sen keskuudessa oli yhä merkittävä jäännös niitä, jotka tulisi pelastaa. Vapahtajan tullessa oli uskollisia miehiä ja naisia, jotka olivat iloiten vastaanottaneet Johannes Kastajan sanoman ja siten tulleet tutkineeksi uudelleen Messiaaseen liittyviä profetioita. Kun varhaiskristillinen seurakunta perustettiin, se koostui näistä uskollisista juutalaisista, jotka tunnustivat Jeesus Nasaretilaisen häneksi, jonka tulemusta he olivat odottaneet. Juuri tähän jäännökseen Paavali viittaa kirjoittaessaan: »Jos uutisleipä on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, niin ovat myös oksat.» {AO6 260.1}

Jalo öljypuu ja metsäöljypuu

Paavali vertaa Israelissa olevaa jäännöstä jaloon öljypuuhun, jonka oksista osa on taittunut. Hän vertaa pakanoita villin öljypuun oksiin, jotka on oksastettu uuteen emärunkoon. »Jos muutamat oksista ovat taitetut pois”, hän kirjoittaa pakanauskoville, »ja sinä, joka olet metsäöljypuu, olet oksastettu oikeiden oksien joukkoon ja olet päässyt niiden

kanssa osalliseksi öljypuun mehevästä juuresta, niin älä ylpeile oksien rinnalla; mutta jos ylpeilet, niin et sinä kuitenkaan kannata juurta, vaan juuri kannattaa sinua. Sinä kaiketi sanonet: 'Ne oksat taitettiin pois, että minut oksastettaisiin.' Oikein; epäuskonsa tähden ne taitettiin pois, mutta sinä pysyt uskosi kautta. Älä ole ylpeä, vaan pelkää. Sillä jos Jumala ei ole säästänyt luonnollisia oksia, ei hän ole säästävä sinuakaan. Katso siis Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan, mutta hänen hyvyyttänsä sinua kohtaan, jos hänen hyvyydessänsä pysyt; muutoin sinutkin hakataan pois.» {AO6 260.2}

Epäuskonsa tähden ja hylkäämällä itseänsä koskevan taivaallisen suunnitelman Israel oli kansakuntana menettänyt yhteytensä Jumalaan. Mutta ne oksat, jotka oli irrotettu emäpuusta, Jumala kykeni liittämään uudelleen Israelin todelliseen runkoon - jäännökseen, joka oli pysynyt uskollisena isiensä Jumalalle. »Nuo toisetkin", apostoli toteaa näistä katkaistuista oksista, »jos eivät jää epäuskoonsa, tulevat oksastet-taviksi, sillä Jumala on voimallinen oksastamaan ne jälleen.» »Jos sinä», hän kirjoittaa pakanoille, »olet leikattu luonnollisesta metsäöljypuusta ja vasten luontoa oksastettu jaloon öljypuuhun, kuinka paljoa ennemmin nämä luonnolliset oksat tulevat oksastettaviksi omaan öljypuuhunsa! Sillä minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut. {AO6 260.3}

»Ja niin kaikki Israel on pelastuva, niinkuin kirjoitettu on: 'Siio-nista on tuleva pelastaja, hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista. Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä.' Evankeliumin kannalta he kyllä ovat vihollisia teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat rakastettuja isien tähden. Sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu. Samoin kuin te ennen olitte Jumalalle tottelemattomia, mutta nyt olette saaneet laupeuden näiden tottelemattomuuden kautta, samoin nämäkin nyt ovat olleet tottelemattomia, että myös he teille tulleen armahtamisen kautta nyt saisivat laupeuden. Sillä Jumala on sulkenut kaikki tot-telemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi. {AO6 260.4}

»Oi, sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti.» {AO6 261.1}

Näin Paavali osoittaa, että Jumala on täysin kykenevä muuttamaan niin juutalaisen kuin pakananankin sydämen ja suomaan jokaiselle Kristukseen uskovalle siunaukset, jotka on luvattu Israelille. Hän toistaa Jesajan sanat Jumalan kansasta: »Vaikka Israelin lapset olisivat luvultaan kuin meren hiekka, niin pelastuu heistä vain jäännös. Sillä sanansa on

Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti.» »Niinkuin Esaias myös on ennustanut: ’Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meille siementä, niin meidän olisi käynyt niinkuin Sodoman, ja me olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi.’» {AO6 261.2}

Juutalaisten »jäännös»

Kun Jerusalem oli hävitetty ja temppeli oli raunioina, tuhansittain juutalaisia myytiin orjiksi pakanamaihin. Kuin autiolle rannalle ajautuneet laivojen pirstaleet heidät siroteltiin kansojen keskuuteen. Kahdeksantoista vuosisataa juutalaiset ovat vaeltaneet maasta maahan kaikkialla maailmassa, mutta missään heille ei ole annettu tilaisuutta saavuttaa muinaista vaikutusvaltaansa kansakuntana. Parjattuina, vihattuina, vainottuina he ovat vuosisadasta toiseen kantaneet muassaan kärsimyksen perintöä. {AO6 261.3}

Huolimatta siitä kauhistavasta tuomiosta, joka julistettiin juuta-laisille kansakuntana heidän hylätessään Jeesus Nasaretilaisen, kaikkina aikoina on elänyt monia jaloja, jumalaapelkääväisiä juutalaisia miehiä ja naisia, jotka ovat kärsineet vaieten. Jumala on lohduttanut heidän sydäntään vastoinkäymisissä ja katsonut säälivästi heidän onnetonta tilaansa. Hän on kuullut niiden tuskaisat rukoukset, jotka ovat koko sydämestään anoneet häneltä oikeata käsitystä hänen sanastaan. Muutamat ovat oppineet näkemään siinä nöyrässä Nasaretilaisessa, jonka heidän esi-isänsä hylkäsivät ja ristiinnaulitsivat, Israelin todellisen Messiaan. Heidän mielensä on oivaltanut niiden tuttujen profetioiden merkityksen, jotka ovat olleet niin pitkään perimätietojen ja väärien selitysten hämärtämiä. Heidän sydämensä on vallannut kiitollisuus Jumalaa kohtaan siitä sanoin kuvaamattomasta lahjasta, minkä hän suo jokaiselle ihmiselle, joka haluaa tunnustaa Kristuksen omakohtaiseksi Vapahtajaksi. {AO6 261.4}

Juuri tähän ihmisryhmään Jesaja viittasi ennustaessaan, että »jäännös» pelastuisi. Paavalin päivistä hamaan nykyiseen aikaan Jumala on Pyhän Henkensä voimalla kutsunut sekä juutalaisia että pakanoita. »Jumala ei katso henkilöön”, Paavali julisti. Apostoli katsoi olevansa velassa niin »kreikkalaisille ja barbaareille» kuin juutalaisillekin, mutta hän ei milloinkaan unohtanut juutalaisten selvää etusijaa, jonka oli antanut näille »ennen kaikkea se, että heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut». Evankeliumi, hän julisti, »on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juu-talaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: ’Vanhurskas on elävä uskosta.’» Tätä Kristuksen evankeliumia, jolla oli yhtäläinen vaikutus niin juutalaiseen kuin pakanaankin, Paavali - kuten hän Roomalaiskirjeessään julisti - ei hävennyt. {AO6 262.1}

Kun tämä evankeliumi esitetään täyteydessään juutalaisille, monet tunnustavat Kristuksen Messiaaksi. Kristittyjen sananpalvelijoiden joukossa on vain muutamia, jotka tuntevat saaneensa kutsun työskennellä juutalaisten hyväksi, mutta sanoman armosta ja toivosta Kristuksessa on tavoitettava nekin, jotka usein on sivuutettu. {AO6 263.1}

Evankelioimistyön viimeisessä vaiheessa kohdistetaan erityistä huomiota tähän asti laiminlyötyihin ihmisryhmiin. Jumala odottaa sanansaattajiensa tällöin osoittavan erityistä kiinnostusta juuta-laisiin, joita he tapaavat kaikkialla maailmassa. Kun Vanhan testamentin kirjoitukset yhdessä Uuden testamentin kirjoitusten kanssa selvittävät Jahven iankaikkisen aivoituksen, tämä on oleva monille juutalaisille kuin uuden luomisen aamunkoitto, sielun ylösnousemus. Kun he näkevät evankeliumin aikakauden Kristuksen kuvattuna Vanhan testamentin sivuilla ja havaitsevat, kuinka selkeästi Uusi testamentti selittää Vanhaa testamenttia, he havahtuvat ja oivaltavat Kristuksen maailman Vapahtajaksi. Monet vastaanottavat uskon kautta Kristuksen Lunastajakseen. Heidän kohdallaan täyttyvät sanat: »Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä» (Joh. 1:12). {AO6 263.2}

Juutalaisten keskuudessa on muutamia, jotka ovat Saulus Tarsolaisen tavoin väkeviä kirjoituksissa, ja nämä tulevat julistamaan suurenmoisella voimalla Jumalan lain muuttumattomuutta. Israelin Jumala on toteuttava tämän meidän aikanamme. Hänen kätensä ei ole liian lyhyt pelastamaan. Kun hänen palvelijansa uskossa työskentelevät niiden hyväksi, joita on pitkään laiminlyöty ja halveksittu, hänen pelastuksensa on ilmestyvä. {AO6 263.3}

»Herra, joka Aabrahamin vapahti, sanoo Jaakobin heimolle näin: Ei Jaakob enää joudu häpeään, eivätkä hänen kasvonsa enää kalpene. Sillä kun hän näkee, kun hänen lapsensa näkevät keskellänsä minun kätteni työn, niin he pyhittävät minun nimeni, pitävät pyhänä Jaakobin Pyhän ja peljästyvät Israelin Jumalaa. Ja hengessään eksyväiset käsittävät ymmärryksen, ja napisevaiset ottavat oppia» (Jes. 29:22-24). {AO6 263.4}

Luku 36—Luopumusta Galatiassa

Korintissa ollessaan Paavalilla oli aihetta vakavaan pelkoon muutamien jo perustettujen seurakuntien puolesta. Väärät opettajat, joita oli ilmaantunut Jerusalemin uskovaisten keskuudesta, olivat myötävaikuttaneet siihen, että eripuraisuus, harhaoppisuus ja aistillisuus oli nopeasti leviämässä Galatian uskovaisten keskuuteen. Nämä väärät opettajat yhdistelivät juutalaisten perinnäissäännöksiä evankeliumin totuuksiin. Välittämättä päätöksestä, jonka yleinen neuvottelukokous oli tehnyt Jerusalemissa, he vaatimalla vaativat, että pakanakäännynnäiset noudattaisivat seremonialakia. {AO6 264.1}

Tilanne oli arveluttava. Ilmaantuneet epäkohdat uhkasivat tuhota Galatian seurakunnat. {AO6 264.2}

Paavali oli tuskainen ja levoton nähdessään tätä avointa luopumusta niiden keskuudessa, joille hän oli uskollisesti opettanut evankeliumin periaatteita. Hän kirjoitti heti noille eksyneille uskoville, paljasti erheelliset käsitykset, joita he olivat omaksuneet, ja nuhteli hyvin ankarasti niitä, jotka olivat erkanemassa uskosta. Tervehdittyään galatalaisia sanoilla: »Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta» hän osoitti heille seuraavat kovat moitteen sanat: {AO6 264.3}

Vakavaa nuhtelua armosta luopumisesta

»Minua kummastuttaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evankeliumiin, joka kuitenkaan ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.» Paavalin opetukset olivat olleet sopusoinnussa pyhien kirjoitusten kanssa, ja Pyhä Henki oli todistanut hänen työnsä puolesta; siksi hän varoitti veljiään kuuntelemasta mitään, mikä oli vastoin hänen opetuksiaan. {AO6 264.4}

Apostoli kehotti Galatian uskovia tarkastelemaan huolellisesti ensimmäisiä askeliaan kristillisen elämän taipaleella. »Oi te älyttömät galatalaiset!» hän huudahti. »Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte? Niin paljonko olette turhaan kärsineet? - jos se on turhaa ollut. Joka siis antaa teille Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta?» {AO6 264.5}

Näin Paavali haastoi Galatian uskovaiset heidän oman omantuntonsa tutkittaviksi ja koetti pysäyttää heidän kulkunsa. Luottaen Jumalan pelastavaan voimaan ja kieltäytyen tunnustamasta luopio-opettajien oppeja apostoli yritti saada käännynnäiset tajuamaan, että

heitä oli törkeästi petetty mutta että omaksumalla jälleen entisen uskonsa evankeliumiin he voisivat vielä tehdä tyhjäksi saatanan aivoituksen. Hän asettui päättävästi totuuden ja vanhurskauden puolelle. Hänen ylevä luottamuksensa julistamaansa sanomaan auttoi monia uskossaan horjuneita olemaan jälleen uskollisia Vapahtajalle. {AO6 265.1}

Kuinka suuresti se tapa, jolla Paavali kirjoitti Korintin seura-kunnalle, erosikaan tavasta, jolla hän suhtautui galatalaisiin! Edel-lisiä hän nuhteli varovasti ja hienotunteisesti mutta jälkimmäisiä liikoja säälimättä. Korinttilaiset °livat langenneet kiusaukseen. Heitä olivat eksyttäneet viekkailla viisauksillaan opettajat, jotka esittivät erheitä totuuden nimikkeellä, ja he olivat hämmentyneitä ja ymmällään. Oli oltava varovainen ja kärsivällinen, mikäli halusi opettaa heitä erottamaan valheen totuudesta. Jos Paavali olisi menetellyt tylysti tai harkitsemattoman hätäisesti, hän olisi menettänyt vaikutusvaltansa moniin niistä, joita hän halusi auttaa. {AO6 265.2}

Galatian seurakunnissa sitä vastoin oli avoin, peittelemätön erhe astumassa evankeliumin sanoman sijaan. Kristus, uskon tosi perusta, oli kertakaikkiaan joutumassa sivuun juutalaisuuden vanhentuneiden seremonioiden tieltä. Apostoli tajusi, että mikäli Galatian uskovaiset haluttiin pelastaa heitä uhkaavilta vaarallisilta vaikutteilta, oli ryhdyttävä mitä päättäväisimpiin toimiin, lausuttava mitä ankarimpia varoituksia. {AO6 265.3}

Jokaiselle Kristuksen sananpalvelijalle on tärkeätä oppia mu-kauttamaan toimintansa niiden tilaan, joita hän pyrki hyödyttämään. Lempeys, kärsivällisyys, päättäväisyys ja lujuus ovat kaikki yhtä lailla tarpeen, mutta näitä periaatteita tulee noudattaa riittävän harkintakykyisesti. Henkiseltä tasoltaan erilaisten ihmisten järkevä käsittely erilaisissa olosuhteissa ja tilanteissa on tehtävä, joka edellyttää Jumalan Hengen valistamaa ja pyhittämää viisautta ja arvostelukykyä. {AO6 265.4}

Kirjeessään Galatian uskoville Paavali tarkasteli lyhyesti niitä tapahtumia, jotka liittyivät hänen omaan kääntymykseensä ja kristillisen taipaleensa alkuun. Tällä hän pyrki osoittamaan, että hän oli tullut tajuamaan ja omaksumaan evankeliumin suuret totuudet sen ansiosta, että Jumala oli erikoisella tavalla ilmaissut voimansa. Juuri Jumalalta tulleen ohjeen velvoittamana Paavali niin ikään lausui galatalaisille näitä vakavia ja tinkimättömiä varoituksen ja kehotuksen sanoja. Hän ei kirjoittanut suinkaan empien ja epäillen vaan tuntien lujan vakaumuksen ja ehdottoman tiedon tuomaa varmuutta. Hän teki selväksi, mitä eroa oli sillä, että ihminen sai opetusta ihmiseltä, ja sillä, että ihminen vastaanotti ohjausta suoraan Kristukselta. {AO6 265.5}

Apostoli kehotti galatalaisia hylkäämään väärät oppaat, jotka olivat johdattaneet heidät harhaan, ja palaamaan uskoon, jolle Jumala oli ilmiselvällä tavalla osoittanut hyväksymystään. Ne henkilöt, jotka olivat pyrkineet johdattamaan heidät pois uskostaan evankeliumiin, olivat teeskentelijöitä, epäpyhiä sydämeltään ja turmeltuneita elämältään.

Heidän uskontonsa koostui toisiaan seuraavista seremonioista, joita toimittamalla he odottivat saavuttavansa Jumalan mielisuosion. He eivät tunteneet minkäänlaista kiintymystä evankeliumiin, joka kehotti osoittamaan kuuliaisuutta sanalle: »Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa» (Joh. 3: 3). He katsoivat, että sellaiseen oppiin pohjautuva uskonto vaati liian suurta uhrausta, ja he pitivät kiinni erheellisistä näkemyksistään pettäen itseään ja muita. {AO6 266.1}

Tilanne meidän aikanamme

Sydämen ja elämän hurskauden korvaaminen uskonnon ulkonai silla muodoilla on uudistamatto malle luonteelle yhtä houkuttele vaa tänä päivänä kuin näiden juu talaisten opettajien aikoina. Ny kyään, niin kuin tuolloinkin, on vääriä hengellisiä oppaita, joiden oppeja monet kuuntelevat innokkaasti. Saatanan harkittuna pyrkimyksenä on suunnata ihmismielet pois siitä pelastuksen toivosta, joka meillä on uskossa Kristukseen ja kuuliaisuudessa Jumalan laille. Jokaisena aikakautena perivihollisemme mukauttaa viettelyksensä niiden ennakkoluuloihin tai taipumuksiin, jotka hän pyrkii eksyttämään. Apostolien aikoina hän johdatti juutalaiset ylistämään seremonialakia ja hylkäämään Kristuksen; nykyisenä aikana hän houkuttelee monia kristityiksi tunnustautuneita muka Kristuksen kunnioittamiseksi halveksimaan siveyslakia ja opettamaan, että sen määräyksiä voidaan rikkoa rangaistuksetta. Jokainen Jumalan palvelija on velvollinen vastustamaan päättävästi näitä uskon vääristelijöitä ja totuuden sanalla pelottomasti paljastamaan heidän erheensä. {AO6 266.2}

Tarkoituksenaan voittaa uudelleen galatalaisten veljiensä luottamus Paavali puolusti kiistämättömällä tavalla asemaansa Kristuksen apostolina. Hän julisti olevansa apostoli, »virkansa saanut, ei ihmisiltä eikä ihmisen kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan, joka on hänet kuolleista herättänyt”. Ei ihmisiltä vaan taivaan ylimmältä Auktoriteetilta hän oli saanut valtuutensa. Ja hänen asemansa oli tunnustanut Jerusalemissa pidetty yleinen neuvottelukokous, jonka Päätöksiä Paavali oli noudattanut työssään pakanoiden keskuudessa. {AO6 267.1}

Kysymys ei ollut oman minän vaan Jumalan armon korostamisesta, kun Paavali näin esitti hänen apostolinarvonsa kieltäjille todisteita siitä, ettei häntä voitu katsoa »missään suhteessa noita isoisia apostoleja huonommaksi» (2 Kor. 11: 5). Ne, jotka pyrkivät väheksymään hänen kutsumustaan ja työtään, taistelivat Kristusta vastaan, jonka armo ja voima ilmeni Paavalissa. Apostolin oli vihollistensa vastustuksen johdosta pakko ryhtyä päättävästi puolustamaan asemaansa ja arvovaltaansa. {AO6 267.2}

Paavali suostutteli niitä, jotka olivat aikaisemmin tunteneet elä-mässään Jumalan voiman, palaamaan takaisin siihen rakkauteen, jota he olivat alkujaan tunteneet evankeliumin totuutta kohtaan. Kumoamattomin todistein hän kuvasi heille heidän oikeuttaan tulla vapaiksi miehiksi ja naisiksi Kristuksessa, jonka sovittavan armon kautta

kaikki täysin antautuvat puetaan hänen vanhurskautensa viittaan. Hän totesi, että jokaisen pelastusta kaipaavan tuli saada aito henkilökohtainen kokemus Jumalan yhteydessä. {AO6 267.3} Apostolin hartaat kehotuksen sanat eivät olleet hedelmättömiä. Pyhä Henki vaikutti voimallisesti, ja monet niistä, jotka olivat eksyneet vieraille teille, omaksuivat uudelleen aikaisemman uskonsa evankeliumiin. Tuosta ajasta lähtien he olivat lujia siinä vapaudessa, johon Kristus oli heidät vapauttanut. Heidän elämässään ilmenivät Hengen hedelmät -»rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen». Jumalan nimeä ylistettiin, ja monia liittyi uskovien joukkoon kaikkialla tuolla alueella. {AO6 267.4}

Luku 37—Paavalin viimeinen matka Jerusalemiin

Paavali toivoi hartaasti ehtivänsä Jerusalemiin ennen pääsiäistä, koska hän saisi täten tilaisuuden tavata niitä, jotka tulisivat juhlille kaikkialta maailmasta. Hän elätti alati toivoa olla jollakin tavoin välikappaleena epäuskoisten maanmiestensä ennakkoluuloisuuden hävittämisessä, niin että he saattaisivat vastaanottaa evankeliumin kallisarvoisen valon. Hän halusi niin ikään tavata Jerusalemin seurakunnan jäsenet ja toimittaa heille lahjat, joita pakanaseurakunnat lähettivät Juudeassa asuville köyhille veljilleen. Ja tällä vierailullaan hän toivoi saavansa aikaan lujemman yhteyden uskoon kääntyneiden juutalaisten ja pakanoiden välille. {AO6 268.1}

Lopetettuaan työnsä Korintissa hän päätti purjehtia suoraan erääseen Palestiinan rannikolla sijaitsevaan satamaan. Järjestelyt oli suoritettu ja hän oli jo astumassa laivaan, kun hänelle ilmoitettiin, että juutalaiset olivat suunnitelleet juonen hänen henkensä menoksi. Aikaisemmin he olivat epäonnistuneet yrityksissään tehdä lopun apostolin työstä. {AO6 268.2}

Evankeliumin julistusta kohdannut menestys herätti uudelleen juutalaisten suuttumuksen. Joka taholta tuli tietoja uuden opin leviämisestä, opin, joka vapautti juutalaiset seremonialain menoista ja antoi pakanoille yhtäläiset oikeudet juutalaisten kanssa Aabrahamin lapsina. Saarnatessaan Korintissa Paavali esitti samoja väitteitä, joita hän tähdensi hyvin voimallisesti kirjeissään. Hänen painokasta toteamustaan: »Ei ole kreikkalaista eikä juutalaista, ei ympärileikkausta eikä ympärileikkaamattomuutta» (Kol. 3: 11) hänen vihollisensa pitivät jumalanpilkkana ja päättivät, että hänet oli vaiennettava. {AO6 268.3}

Makedonian kautta Miletokseen

Saatuaan tiedon salahankkeesta Paavali päätti kiertää Makedonian kautta. Hän luopui suunnitelmastaan ehtiä Jerusalemiin pääsiäiseksi, mutta hän toivoi saapuvansa perille helluntaiksi. {AO6 268.4}

Paavalin ja Luukkaan seurassa matkustivat »berealainen Soopater - ja tessalonikalaisista Aristarkus ja Sekundus, derbeläinen Gaius, Timoteus sekä aasialaiset Tykikus ja Trofimus". Paavalilla oli muassaan seurakuntien lahjoittama suuri rahasumma, jonka hän luovuttaisi Juudeassa tehtävästä työstä vastaaville veljille. Tämän vuoksi hän järjesti niin, että lahjoitukseen osallistuneita seurakuntia edustavat veljet seurasivat häntä Jerusalemiin. {AO6 268.5}

Filippissä Paavali keskeytti matkansa pääsiäisen vieton vuoksi. Vain Luukas jäi hänen seuraansa ryhmän muiden jäsenten matkustaessa edelleen Troakseen odottaakseen häntä siellä. Filippiläiset olivat hellimpiä ja uskollisimpia apostolin käännynnäisistä, ja

kahdeksan juhlapäivää, jotka hän vietti heidän keskuudessaan, olivat rauhallisia ja onnellisia. {AO6 269.1}

Purjehdittuaan Filippistä Paavali ja Luukas tavoittivat matka-toverinsa Troaksessa viisi päivää myöhemmin ja oleskelivat seitsemän päivää sikäläisten uskovien keskuudessa. {AO6 269.2}

Apostolin viimeisen vierailupäivän iltana veljet kokoontuivat »murtamaan leipää». Heidän rakkaan opettajansa lähdön vuoksi tavallista suurempi joukko oli koolla. Kokous pidettiin »yläsalissa» talon kolmannessa kerroksessa. Siellä apostoli saarnasi rakkauden ja myötätunnon innoittamana keskiyöhön asti. {AO6 269.3}

Eräällä avoimella ikkunalla istui nuorukainen nimeltä Eutykus. Tässä vaarallisessa paikassaan hän nukahti ja putosi alas pihalle. Kaikki valtasi tuota pikaa säikähdys ja hämminki. Nuorukainen nostettiin ylös kuolleena, ja monet hänen ympärillään itkivät ja murehtivat. Mutta Paavali raivasi tiensä joukon lävitse, kietoi kätensä hänen ympärilleen ja rukoili hartaasti, että Jumala palauttaisi kuolleen henkiin. Hänen anomuksensa toteutui. Itkun ja murehtimisen ylitse kantautui apostolin ääni, joka sanoi: »Älkää hätäilkö, sillä hänessä on vielä henki.» Riemuiten uskovat kokoontuivat jälleen yläsaliin. He nauttivat pyhän ehtoollisen, minkä jälkeen Paavali »puhui kauan heidän kanssansa, päivän koittoon asti». {AO6 269.4}

Laiva, jolla Paavali ja hänen toverinsa matkustivat, oli jo lähdössä, ja veljet riensivät sille. Apostoli itse valitsi kuitenkin lyhyemmän tien kulkemalla Troaksesta Assokseen maitse ja yhtymällä muuhun seurueeseen viimeksi mainitussa kaupungissa. Näin hänelle jäi hieman aikaa mietiskelyyn ja rukoukseen. Vaikeudet ja vaarat, jotka liittyivät edessä olevaan Jerusalemin-matkaan, sikäläisen seurakunnan suhtautuminen häneen ja hänen työhönsä sekä seurakuntien tila ja evankelioimistyön edistyminen muilla kentillä antoivat hänelle hartaan ja vakavan ajattelun aihetta. Niinpä hän käytti hyväkseen tätä erityistä tilaisuutta anoakseen Jumalalta voimaa ja ohjausta. {AO6 269.5}

Vanhimpain kokous Miletoksessa

Purjehtiessaan Assoksesta etelään matkalaiset ohittivat Efesoksen kaupungin, joka oli pitkään ollut apostolin työkenttänä. Paavali oli hartaasti toivonut voivansa vierailla sikäläisessä seurakunnassa, sillä hänellä oli annettavana tärkeitä ohjeita ja neuvoja sen jäsenille. Mutta harkinnan jälkeen hän päätti kiiruhtaa eteenpäin, koska hän halusi ehtiä, »jos suinkin mahdollista, helluntaiksi Jerusalemiin". Saavuttuaan Miletokseen, joka sijaitsi noin viiden peninkulman päässä Efesoksesta, Paavali totesi voivansa keskustella seurakunnan kanssa ennen laivan lähtöä. Niinpä hän lähetti heti sanan Efesoksen vanhimmille ja kehotti heitä kiirehtimään Mile-tokseen, jotta hän voisi tavata heidät ennen kuin hän lähtisi edelleen. {AO6 269.6}

Vanhimmat noudattivat hänen kutsuaan, ja hän lausui heille voi-makkaat, liikuttavat ja innoittavat jäähyväissanat. »Te tiedätte”, hän sanoi, »ensimmäisestä päivästä asti, kun minä Aasiaan tulin» miten minä kaiken aikaa olen ollut teidän kanssanne; kuinka minä olen palvellut Herraa kaikella nöyryydellä ja kyynelillä, koet-telemuksissa, jotka ovat kohdanneet minua juutalaisten salahankkeiden tähden; kuinka minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä hyödyllistä on, ja opettamasta teitä sekä julkisesti että huone huoneelta, vaan olen todisanut sekä juutalaisille että kreikkalaisille parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen.» {AO6 270.1}

Paavali oli aina tähdentänyt jumalallista lakia. Hän oli osoittanut, ettei laissa ole voimaa, joka pelastaisi ihmiset tottelemattomuuden aiheuttamalta rangaistukselta. Vääryyden harjoittajien on tehtävä parannus ja nöyrryttävä Jumalan edessä, jonka vihan he ovat herättäneet rikkomalla hänen lakiaan, ja heidän on myös osoitettava uskovansa Kristuksen vereen ainoana anteeksiantamuksen välikappaleena. Jumalan Poika oli kuollut uhrina heidän puolestaan ja astunut ylös taivaisiin ollakseen Isän edessä heidän puolustajanaan. Katumuksen ja uskon kautta he voisivat vapautua synnin tuomiosta, ja Kristuksen armosta he kykenisivät olemaan kuuliaiset Jumalan laille. {AO6 271.1}

»Ja nyt, katso», Paavali jatkoi, »minä matkustan, sidottuna hengessä, Jerusalemiin, enkä tiedä, mikä minua siellä kohtaa. Sen vain tiedän, että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa todistaa minulle ja sanoo, että kahleet ja ahdistukset minua odottavat. En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen. Ja nyt, katso, minä tiedän, ettette enää saa nähdä minun kasvojani, ei kukaan teistä, joiden keskuudessa minä olen vaeltanut ja saarnannut valtakuntaa.» {AO6 272.1}

Paavali ei ollut aikonut sanoa tätä, mutta hänen puhuessaan in-noituksen Henki laskeutui hänen päälleen ja vahvisti hänen oletta-muksensa, että hän tapaisi efesoslaiset veljensä viimeisen kerran. {AO6 272.2}

»Sentähden minä todistan teille tänä päivänä, että minä olen viaton kaikkien vereen. Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.» Mikään pelko jonkun loukkaantumisesta tai tarve saada ystäviä ja kiitosta ei saattanut Paavalia salaamaan sanoja, jotka Jumala oli antanut hänelle heidän opettamisekseen, varoittamisekseen tai ojentamisekseen. Myös nykyisiä palvelijoitaan Jumala vaatii pelottomasti saarnaamaan sanaa ja toteuttamaan sen määräyksiä. Kristuksen palvelijan ei tule selvittää ihmisille ainoastaan niitä totuuksia, jotka ovat miellyttäviä, ja salata muut totuudet, jotka saattavat tuottaa heille tuskaa. Hänen tulisi tarkata huolellisesti luonteen kehitystä. Jos hän huomaa, että jotkut hänen laumastaan vaa-livat syntiä, hänen on uskollisena paimenena annettava heille Jumalan sanasta heidän tapaukseensa soveltuvia ohjeita. Jos hän sallii heidän

jatkavan itsevarmuudessaan kenenkään heitä varoittamatta, hän joutuu vastuuseen heidän sielustaan.

Paimenen, joka täyttää ylevän velvollisuutensa., on annettava suojateilleen uskollista opetusta jokaisessa kristilliseen uskoon liittyvässä kysymyksessä. Hänen on osoitettava heille, mitä heidän on oltava ja tehtävä, jotta he olisivat nuhteettomat Jumalan päivänä. Vain se, joka on uskollinen totuuden opettaja, voi työnsä päättyessä sanoa Paavalin tavoin: »Minä olen viaton kaikkien vereen.» {AO6 272.3}

»Ottakaa siis itsestänne vaari», apostoli kehotti veljiään, »ja kai-kesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, pai-mentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä on itselleen ansainnut.» Jos evankeliumin palvelijat aina muistaisivat, että he ovat tekemisissä Kristuksen verellä lunastettujen kanssa, heillä olisi syvällisempi käsitys työnsä tärkeydestä. Heidän tulee ottaa vaari itsestään ja laumastaan. Heidän oman esimerkkinsä tulee havainnollistaa ja vahvistaa heidän opetuksiaan. Elämän tien opettajina he eivät saisi antaa aihetta totuuden herjaamiseen. Kristuksen edustajina heidän tulee suojella hänen nimensä kunniaa. Uskollisuudellaan, nuhteettomuudellaan, jumalisella vaelluksellaan heidän tulee osoittautua ylevän kutsumuksensa arvoisiksi. {AO6 272.4}

Apostolille oli ilmoitettu Efesoksen seurakuntaa uhkaavat vaarat. »Minä tiedän”, hän sanoi, »että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa.»Paavali pelkäsi seurakunnan puolesta, sillä hän näki sen joutuvan kokemaan hyökkäyksiä sekä ulkoisten että sisäisten vihollisten taholta. Vakavasti ja hartaasti hän pyysi veljiään hoitamaan valppaasti pyhää luottamustehtäväänsä. Havainnollistaakseen sanottavansa hän muistutti heille siitä uupumattomasta työstä, jota hän itse oli tehnyt heidän keskuudessaan: »Valvokaa sentähden ja muistakaa, että minä olen kolme vuotta lakkaamatta yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itsekutakin {AO6 273.1}

»Ja nyt» , hän jatkoi, »minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen, Joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa. En minä ole halunnut kenenkään hopeata tai kultaa tai vaatteita.» Jotkut efesoslaisista veljistä olivat varakkaita, mutta Paavali ei ollut milloinkaan pyrkinyt saamaan heiltä minkäänlaista henkilökohtaista hyötyä. Hänen sanomaansa ei kuulunut ihmisten huomion kiinnittäminen hänen omiin tarpeisiinsa. »Nämä minun käteni”, hän julisti, »ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet.» Keskellä niitä tarmokkaita toimia ja laajoja matkoja, joita hän suoritti Kristuksen asian tähden, hän kykeni paitsi huolehtimaan omista tarpeistaan myös säästämään hieman työtovereittensa tukemiseksi ja köyhien auttamiseksi. Tähän hän kykeni ainoastaan hellittämättömällä ahkeruudellaan ja mahdollisimman tarkalla taloudenpidollaan. Mainiosti hän saattoi viitata omaan esimerkkiinsä sanoessaan: »Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä

tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: ’Autuaampi on antaa kuin ottaa.’» {AO6 273.2}

»Ja tämän sanottuaan hän polvistui ja rukoili kaikkien heidän kanssansa. Ja he ratkesivat kaikki haikeasti itkemään ja lankesivat Paavalin kaulaan ja suutelivat häntä, ja enimmän suretti heitä se sana, jonka hän oli sanonut, etteivät he enää saisi nähdä hänen kasvojansa. Ja he saattoivat hänet laivaan.» {AO6 273.3}

Miletoksesta Jerusalemiin

Miletoksesta matkalaiset purjehtivat »suoraan Koos-saareen ja seuraavana päivänä Rodoon ja sieltä Pataraan”, Vähän-Aasian lounaisrannikolle, missä he löysivät »Foinikiaan menevän laivan», astuivat »siihen ja lähtivät purjehtimaan». Tyroksessa, jossa laivan lasti purettiin, he tapasivat muutamia opetuslapsia, joiden seurassa viipyivät seitsemän päivää. Pyhän Hengen välityksellä nämä opetuslapset saivat varoituksen vaaroista, jotka odottivat Paavalia Jerusalemissa, ja he kielsivät häntä menemästä Jerusalemiin. Mutta apostoli ei luopunut aikeestaan koettelemusten ja vankeuden pelosta. {AO6 273.4}

Tyroksessa vietetyn viikon päätyttyä kaikki veljet vaimoineen ja lapsineen saattoivat Paavalin laivaan. Ennen kuin hän astui siihen, he polvistuivat rannalle ja rukoilivat, hän heidän puolestaan ja he hänen puolestaan. {AO6 274.1}

Purjehtien etelää kohti matkalaiset saapuivat Kesareaan ja menivät »evankelista Filippuksen tykö, joka oli yksi niistä seitsemästä», ja jäivät »hänen tykönsä”. Täällä Paavali vietti muutaman rauhallisen, onnellisen päivän - viimeiset täydellisen vapauden hetket pitkään aikaan. {AO6 274.2}

Paavalin oleskellessa Kesareassa »tuli sinne Juudeasta eräs pro-feetta, nimeltä Agabus. Ja tultuaan meidän luoksemme», Luukas kertoo, »hän otti Paavalin vyön, sitoi sillä jalkansa ja kätensä ja lausui: ’Näin sanoo Pyhä Henki: Sen miehen, jonka vyö tämä on, juutalaiset näin sitovat Jerusalemissa ja antavat pakanain käsiin.’» {AO6 274.3}

»Kun sen kuulimme”, Luukas jatkaa, »pyysimme, sekä me että ne, jotka siellä asuivat, ettei hän menisi Jerusalemiin.» Mutta Paavali ei halunnut väistyä velvollisuutensa tieltä. Hän halusi seurata Kristusta vaikkapa vankeuteen ja kuolemaan. »Mitä te teette, kun itkette ja särjette minun sydäntäni”, hän huudahti. »Sillä minä olen valmis, en ainoastaan käymään sidottavaksi vaan myöskin kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden.» Nähdessään aiheuttavansa hänelle vain tuskaa ja olevansa kyvyttömiä muuttamaan hänen päätöstään veljet lakkasivat suostuttelemasta häntä ja sanoivat: »Tapahtukoon Herran tahto.» {AO6 274.4}

Lyhyt vierailu Kesareassa päättyi pian, ja muutamien veljien saattamina Paavali ja hänen matkatoverinsa lähtivät kohti Jerusalemia. Odotettavissa olevat vastoinkäymiset heittivät heidän sydämelleen synkän varjon. {AO6 274.5}

Milloinkaan aikaisemmin apostoli ei ollut lähestynyt Jerusalemia yhtä surullisin sydämin. Hän tiesi, että hän tapaisi ystäviä vähän ja vihollisia paljon. Hän oli tulossa kaupunkiin, joka oli hylännyt ja surmannut Jumalan Pojan ja jonka yllä nyt leijui jumalallisen vihan uhka. Muistaen, kuinka katkera oli ollut hänen oma ennakkoluuloisuutensa Kristuksen seuraajia kohtaan, hän tunsi harhaan johdettuja maanmiehiänsä kohtaan mitä syvintä sääliä. Ja miten vähäinen olikaan toivo, että hän voisi heitä auttaa! Sama sokea viha, joka oli kerran leimunnut hänen omassa sydämessään, oli nyt sytyttämässä koko kansakunnan sydämiä häntä vastaan. {AO6 275.1}

Paavali ei voinut luottaa edes omien uskonveljiensä myötätuntoon ja tukeen. Kääntymättömät juutalaiset, jotka olivat liikuskelleet aivan hänen kintereillään, olivat levitelleet Jerusalemissa sekä henkilökohtaisesti että kirjeitse mitä epäedullisimpia tietoja hänestä ja hänen työstään. Jotkut - vieläpä muutamat apostoleista ja vanhimmista - olivat pitäneet näitä tietoja tosina eivätkä olleet lainkaan pyrkineet kumoamaan niitä ja osoittamaan halua olla sovinnossa hänen kanssaan. {AO6 275.2}

Mutta pettymysten keskelläkään apostoli ei ollut epätoivoinen. Hän luotti siihen, että Ääni, joka oli puhunut hänelle, puhuisi vielä hänen maanmiestensä sydämelle ja että Mestari, jota hänen opetuslapsitoverinsa rakastivat ja palvelivat, vielä yhdistäisi heidän sydämensä hänen sydämeensä evankeliumin työssä. {AO6 275.3}

Luku 38—Paavali vankina

»Saavuttuamme Jerusalemiin veljet ottivat meidät iloiten vastaan. Seuraavana päivänä Paavali meni meidän kanssamme Jaakobin tykö, ja kaikki vanhimmat tulivat sinne saapuville.» {AO6 276.1}

Tässä tilaisuudessa Paavali ja hänen matkatoverinsa luovuttivat virallisesti Jerusalemissa harjoitetun työn johtajille lahjoitukset, jotka pakanaseurakunnat olivat lähettäneet juutalaisten veljiensä keskuudessa olevien köyhien auttamiseksi. Näiden lahjoitusten kokoaminen oli vaatinut apostolilta ja hänen työtovereiltaan paljon aikaa, huolehtivaista mieltä ja uuvuttavaa työtä. Koottu summa, joka suuresti ylitti jerusalemilaisten vanhinten odotukset, edusti monia uhrauksia ja vieläpä ankaraa kieltäymystä pakanauskovaisten puolelta. {AO6 276.2}

Nämä vapaaehtoiset uhrilahjat kuvastivat pakanakristittyjen us-kollisuutta järjestäytyneelle Jumalan työlle kaikkialla maailmassa ja olisivat ansainneet kaikilta saajiltaan kiitosta. Paavalista ja hänen työtovereistaan näytti kuitenkin siltä, että niidenkin joukossa, joiden edessä he nyt olivat, oli muutamia, jotka eivät osanneet arvostaa sitä veljellisen rakkauden henkeä, jonka innoittamana nämä lahjat oli annettu. {AO6 276.3}

Mielialat Jerusalemissa

Aikaisempina vuosina, jolloin evankelioimistyötä oli pakanoiden keskuudessa harjoitettu, muutamat jerusalemilaisista johtavista veljistä olivat pitäneet kiinni vanhoista ennakkoluuloistaan ja aja-tustottumuksistaan eivätkä olleet sydämestään tukeneet Paavalia ja hänen työtovereitaan. Halutessaan kiihkeästi säilyttää joitakin merkityksettömiä muotoja ja seremonioita he olivat unohtaneet siunauksen, joka koituisi heille ja heidän rakastamalleen asialle, mi-käli Herran työn kaikki osat pyrittäisiin liittämään toisiinsa yhdeksi kokonaisuudeksi. Vaikka he olivat halukkaita suojelemaan kristillisen seurakunnan etuja, he eivät olleet kyenneet pysymään Jumalan johdatuksen tasalla. Siksi he koettivat inhimillisessä viisaudessaan asettaa työntekijöille monia tarpeettomia rajoituksia. Niinpä ilmaantui joukko henkilöitä, jotka eivät olleet henkilökohtaisesti selvillä niistä muuttuvista olosuhteista ja erityisistä tarpeista, mitkä liittyivät työntekijöiden toimintaan kaukaisilla työkentillä. Kuitenkin he väittivät, että heillä oli valta määrätä kyseisillä kentillä toimivia veljiään noudattamaan joitakin säädettyjä työmenetelmiä. He katsoivat, että evankelointityötä oli harjoitettava heidän mielipiteittensä mukaisesti. {AO6 277.4}

Oli kulunut useita vuosia siitä, kun jerusalemilaiset veljet olivat yhdessä muiden johtavien seurakuntien edustajien kanssa huolellisesti harkinneet vaikeita ongelmia. Kysymys oli ollut menetelmistä, joita pakanoiden keskuudessa työskentelevät olivat noudattaneet. Tämän neuvottelukokouksen päättyessä veljet olivat yksimielisesti antaneet seurakunnille muutamia selkeäsanaisia suosituksia eräistä uskonnollisista menoista ja

tavoista, muun muassa ympärileikkauksesta. Tässä samassa yhteisessä neuvottelukokouksessa veljet olivat niin ikään yksimielisesti suositelleet kristillisille seurakunnille Barnabasta ja Paavalia työntekijöinä, jotka ansaitsivat jokaisen uskovan täyden luottamuksen. {AO6 277.1}

Mainitussa kokouksessa oli läsnä muutamia, jotka olivat ankarasti arvostelleet työmenetelmiä, Joita apostolit, pakanamaailman evankelioimisesta vastuulliset miehet, olivat noudattaneet. Mutta kokouksen aikana heidän näkemyksensä Jumalan aivoituksesta olivat avartuneet, ja he olivat tehneet veljiensä mukana ne viisaat Päätökset, jotka tekivät mahdolliseksi uskovaisten koko joukon yhtenäistämisen. {AO6 277.2}

Kun myöhemmin kävi ilmi, että pakanoiden keskuudesta saatujen käännynnäisten määrä lisääntyi nopeasti, muutamat Jerusalemissa olevat johtavat veljet alkoivat uudelleen elätellä aikaisempia ennakkoluulojaan Paavalin ja hänen tovereittensa työskentelymenetelmien suhteen. Nämä ennakkoluulot voimistuivat vuosien mittaan, kunnes jotkut johtajista päättivät, että evankeliomistyötä oli vastedes tehtävä heidän omien ajatustensa mukaisesti. Jos Paavali mukauttaisi menetelmänsä eräisiin heidän kannattamiinsa toimintasääntöihin, he antaisivat tunnustuksensa ja tukensa hänen työlleen; muussa tapauksessa he eivät voisi enää suhtautua siihen suopeasti tai antaa sille tukeaan. {AO6 277.3}

Nämä miehet olivat unohtaneet, että Jumala on kansansa opettaja. Jokaisen hänen asiaansa edistävän työntekijän tulee saada omakohtaista kokemusta jumalallisen Johtajan seuraamisessa turvautumatta ihmisen välittömään ohjaukseen. Hänen työntekijöittensä ei tule muokkautua ja muovautua ihmisen ajatusten vaan jumalallisen esikuvan mukaisiksi. {AO6 277.4}

Se tapa, jolla apostoli Paavali oli opettanut kansaa, »ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista”. Pyhä Henki oli ilmoittanut hänelle hänen julistamansa totuudet, »sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin. Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, paitsi ihmisen henki, joka hänessä on? Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki. — ja siitä”, Paavali totesi, »me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan Hengen opettamilla, selittäen hengelliset hengellisesti» (1 Kor. 2: 4, 10-13). {AO6 277.5}

Koko palvelustoimintansa ajan Paavali oli turvautunut Jumalan suoraan ohjaukseen. Samanaikaisesti hän oli pyrkinyt hyvin huolellisesti työskentelemään sen mukaisesti kuin yhteisessä neuvottelukokouksessa Jerusalemissa oli päätetty. Tämän ansiosta »seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä» (Ap.t. 16: 5). Ja nyt, vaikka muutamat osoittivat myötätunnon puutetta häntä kohtaan, hän sai lohtua tietoisuudesta, että hän oli tehnyt velvollisuutensa vaalimalla käännynnäisissään uskollisuuden, epäitsekkyyden ja veljellisen rakkauden henkeä. Se ilmeni tällä kertaa niinä

runsaina lahjoina, jotka hän saattoi asettaa juutalaisten vanhinten eteen. {AO6 278.1}

Paavalin kertomus lähetystyöstä

Luovutettuaan lahjat Paavali kertoi »kohta kohdalta kaikki, mitä Jumala hänen palveluksensa kautta oli tehnyt pakanain keskuudessa». Tämä rehellinen kuvaus sai kaikki - vieläpä nekin, jotka olivat epäilleet - sisimmässään vakuuttuneiksi siitä, että taivaan siunaus oli seurannut hänen toimiaan. »Sen kuultuaan he ylistivät Jumalaa.» He tajusivat, että apostolin noudattamat työskentelymenetelmät olivat saaneet taivaan hyväksymisen. Heidän edessään olevat runsaat lahjat antoivat lisäpontta apostolin todistukselle pakanoiden keskuuteen perustettujen uusien seurakuntien uskollisuudesta. Henkilöt, jotka ollessaan vastuussa Jerusalemissa suoritetusta työstä olivat vaatineet omaksuttavaksi mielivaltaisia valvontatapoja, näkivät Paavalin palvelustyön uudessa valossa ja tulivat vakuuttuneiksi siitä, että heidän oma suuntansa oli ollut väärä. He näkivät olleensa juu-talaisten tapojen ja perinteiden kahleissa. He olivat suuresti hai-tanneet evankeliumin työtä ollessaan kykenemättömät tajuamaan, että Kristuksen kuolema oli purkanut juutalaista ja pakanaa erottavan väliseinän. {AO6 278.2}

Nyt kaikilla johtavilla veljillä oli kultainen tilaisuus tunnustaa suoraan, että Jumala oli toiminut Paavalin välityksellä ja että he oli-vat erehtyneet antaessaan toisinaan hänen vihollistensa levittämien tietojen synnyttää heissä kateutta ja ennakkoluuloisuutta. Mutta sen sijaan että he olisivat yksimielisesti pyrkineet tekemään oikeutta henkilölle, jota oli loukattu, he antoivat hänelle ohjeen, joka osoitti heidän yhä vaalivan käsitystä, että Paavalia oli itseään pidettävä suurelta osin vastuussa vallitsevasta ennakkoluuloisuudesta. He eivät asettuneet jalosti puolustamaan häntä pyrkimällä osoittamaan vastusta-jille, missä kohtaa nämä olivat väärässä, vaan koettivat saada aikaan sovitteluratkaisun neuvomalla häntä noudattamaan menettelytapaa, joka heidän käsityksensä mukaan poistaisi perustan kaikelta epäluuloisuudelta. {AO6 278.3}

Paavalilta vaaditaan seremonialain noudattamista

»Sinä näet, veli”, he sanoivat vastaukseksi hänen todistukseensa, »kuinka monta tuhatta juutalaista on tullut uskoon, ja he ovat kaikki lainkiivailijoita. Mutta heille on kerrottu sinusta, että sinä opetat kaikkia pakanain seassa asuvia juutalaisia luopumaan Mooseksesta ja kiellät heitä ympärileikkaamasta lapsiaan ja vaeltamasta säädettyjen tapojen mukaan. Mitä siis on tehtävä? Varmaankin on suuri joukko kokoon-tuva, sillä he saavat kuulla sinun tulleen. Tee siis tämä, minkä me nyt sinulle sanomme. Meillä on täällä neljä miestä, joilla on lupaus täytettävänä. Ota ne luoksesi ja puhdista itsesi heidän kanssansa ja maksa kulut heidän puolestaan, että he saisivat leikkauttaa tukkansa; siitä kaikki huomaavat, ettei ole mitään perää siinä, mitä heille on kerrottu sinusta, vaan että sinäkin vaellat lain mukaan ja noudatat sitä. Mutta uskoon tulleista pakanoista me olemme päättäneet ja kirjoittaneet, että

heidän on välttäminen epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta.» {AO6 279.1}

Veljet toivoivat, että Paavali noudattamalla saamaansa ehdotusta osoittaisi kiistattomalla tavalla vääriksi hänestä levitetyt erheelliset tiedot. He vakuuttivat hänelle, että edellisen neuvottelukokouksen päätös, joka koski pakanakäännynnäisiä ja seremonialakia, oli yhä voimassa. Mutta nyt annettu neuvo ei ollut tuon päätöksen mukainen. Tämä ohje ei ollut Jumalan Hengen innoittama, vaan se oli pelkuruuden hedelmää. Jerusalemin seurakunnan johtajat tiesivät, että mikäli kristityt eivät mukautuisi seremonialakiin, he langettaisivat päälleen juutalaisten vihan ja jättäytyisivät alttiiksi vainolle. Sanhedrin teki kaikkensa estääkseen evankeliumin leviämisen. Mainittu neuvosto valitsi henkilöitä seurailemaan apostoleja, varsinkin Paavalia, ja kaikin mahdollisin keinoin vastustamaan heidän työtään. Jos Kristukseen uskovat tuomittaisiin sanhedrinin edessä lain rikkojina, he saisivat pikaisen ja ankaran rangaistuksen juutalaisuuden hylänneinä luopioina. {AO6 279.2}

Monet evankeliumin omaksuneista juutalaisista kunnioittivat yhä seremonialakia ja olivat aivan liiankin auliita tekemään epäviisaita myönnytyksiä. Siten he toivoivat saavuttavansa maanmiestensä luottamuksen, poistavansa heidän ennakkoluuloisuutensa ja saavansa heidät uskomaan Kristukseen maailmaan Lunastajana. Paavali tajusi, että niin kauan kuin monet Jerusalemin seurakunnan johtavista jäsenistä pysyt - telisivät ennakkoluuloisina häntä kohtaan, he pyrkisivät jatkuvasti vastustamaan hänen vaikutustaan. Hän ymmärsi, että jos hän jollakin kohtuullisella myönnytyksellä kykenisi voittamaan heidät totuuden puolelle, hän saisi poistetuksi suuren esteen muissa paikoissa suoritettavan evankelioimistyön tieltä. Mutta Jumala ei antanut hänelle oikeutta tehdä niin suurta myönnytystä kuin he pyysivät. {AO6 279.3}

Kun ajattelemme Paavalin suurta halua olla sopusoinnussa veljiensä kanssa, hänen hellyyttään uskossa heikkoja kohtaan, hänen kunnioittavaa suhtautumistaan apostoleihin, jotka olivat olleet Kristuksen seurassa, ja Jaakobiin, Herran veljeen, sekä hänen pyrkimystään olla mieliksi kaikille sikäli kuin tämä ei edellyttänyt häneltä periaatteiden uhraamista - kun ajattelemme tätä kaikkea, on vähemmän yllättävää, että hän katsoi parhaaksi luopua siitä lujasta, päättäväisestä linjasta, jota hän oli tähän asti noudattanut. Mutta hänen sovitteluyrityksensä eivät johtaneetkaan toivottuun tulokseen vaan jyrkensivät ristiriitaa, jouduttivat hänen ennustettuja kärsimyksiään ja erottivat hänet veljistään, minkä johdosta seurakunta menetti yhden vahvimmista tukipylväistään, ja kristittyjen sydämet kaikissa maissa saivat aihetta murheeseen. {AO6 279.4}

Seuraavana päivänä Paavali ryhtyi toteuttamaan vanhinten neuvoa. Hän vei temppeliin ne neljä miestä, joiden antaman nasiirilupauksen (ks. 4 Moos. 6) määräaika oli lähestymässä loppuaan, »ja ilmoitti, milloin heidän puhdistumispäivänsä tulisivat päättymään, jota ennen

heidän kunkin edestä oli tuotava uhri». Oli toimitettava siis vielä eräitä kallishintaisia puhdistautumisuhreja. {AO6 280.1}

Paavali vangitaan

Ne, jotka olivat neuvoneet Paavalia ryhtymään tällaiseen, eivät olleet perusteellisesti harkinneet sitä suurta vaaraa, jolle hän täten joutuisi alttiiksi. Kyseisenä ajan-kohtana Jerusalem oli täynnä hartaudenharjoittajia, joita oli tullut monista maista. Kun Paavali Jumalalta saamaansa käskyä noudattaen oli julistanut evankeliumia pakanoille, hän oli käynyt monissa maailman suurimmista kaupungeista, ja hänet tunsivat erinomaisesti tuhannet niistä, jotka olivat tulleet vieraista maista Jerusalemiin juhlille. Näiden joukossa oli henkilöitä, joiden sydän oli täynnä katkeraa vihaa Paavalia kohtaan. Niinpä hänen oli suorastaan hengenvaarallista astua temppeliin julkisen tilaisuuden aikana. Useana päivänä hän astui sisään ja ulos jumalanpalvelijoiden joukossa kenenkään häntä huomaamatta. Mutta ennen määräajan päättymistä muutamat Aasiasta tulleet juutalaiset tunsi-vat hänet hänen keskustellessaan erään papin kanssa toimitettavista uhreista. {AO6 280.2}

Riivaajien raivolla he syöksyivät hänen kimppuunsa huutaen: »Israelin miehet, auttakaa! Tämä on se mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä meidän kansaamme ja lakiamme ja tätä paikkaa vastaan.» Ja kun ihmiset noudattivat avunpyyntöä, hänestä lausuttiin vielä yksi syytös: »onpa vielä tuonut kreikkalaisia pyhäkköönkin ja saastuttanut tämän pyhän paikan.» {AO6 280.3}

Juutalaisten lain mukaan ympärileikkaamattomalle henkilölle oli kuolemanrangaistuksen uhalla kiellettyä astua pyhäkön sisäpihoille. Paavali oli nähty kaupungissa efesoslaisen Trofimuksen seurassa, ja hänen otaksuttiin tuoneen hänet temppeliin. Tätä hän ei ollut tehnyt, ja koska hän itse oli juutalainen, hän ei ollut rikkonut lakia saapuessaan temppeliin. Mutta vaikka syytös oli täysin valheellinen, se oli omiaan lisäämään kansan ennakkoluuloisuutta. Kun huuto yltyi ja kantautui läpi temppelin pihojen, sinne kerääntyneet ihmisjoukot joutuivat hillittömän kiihkon valtaan. Uutinen levisi nopeasti kaikkialle Jerusalemiin, »ja koko kaupunki tuli liikkeelle, ja väkeä juoksi kokoon». {AO6 280.4}

Ajatus, että joku Israelista noussut luopio muka otti häpäistäkseen temppelin juuri silloin, kun tuhannet olivat tulleet sinne maailman kaikista osista harjoittamaan hartautta, nostatti kiihtyneessä väkijoukossa mitä kiivaimpia tunteita. »He ottivat Paavalin kiinni, raastoivat hänet ulos pyhäköstä, ja heti portit suljettiin. {AO6 281.1}

»Kun he tahtoivat hänet tappaa, sai sotaväenosaston päällikkö sanan, että koko Jerusalem oli kuohuksissa.» Klaudius Lysias tunsi mainiosti levottomat ainekset, joiden kanssa hän oli tekemisissä, ja hän »otti heti paikalla mukaansa sotilaita ja sadanpäämiehiä ja riensi alas heidän luoksensa. Kun he näkivät päällikön ja sotilaat, lakkasivat he lyömästä Paavalia.»

Tietämättä mellakan aihetta mutta todeten, että kansanjoukon raivo kohdistui Paavaliin, tuo roomalainen sotapäällikkö arveli, että kysymyksessä oli muuan egyptiläinen kapinoitsija, josta hän oli kuullut mutta joka oli toistaiseksi välttynyt tulemasta Vangituksi. Niinpä hän »otatti hänet kiinni ja käski sitoa hänet kaksilla kahleilla ja kysyi, kuka hän oli ja mitä hän oli tehnyt». Heti kajahti ilmoille monia äänekkäitä ja vihaisia syytöksiä; »kan-sanjoukosta huusivat toiset sitä, toiset tätä. Ja koska hän melun tähden ei voinut saada varmaa selkoa, käski hän viedä hänet kasarmiin. Ja kun Paavali tuli portaille, täytyi sotamiesten kantaa häntä kansan väkivallan tähden; sillä suuri kansanpaljous seurasi perässä ja huusi: ’Vie pois hänet!’» {AO6 281.2}

Paavali puhuu kansalle

Hälinän keskellä apostoli säilytti tyyneytensä ja mielenmalttinsa. Hänen ajatuksensa olivat kohdistuneina Jumalaan, ja hän tiesi, että taivaan enkelit olivat hänen ympärillään. Hän oli haluton lähtemään temppelistä yrittämättä selvittää totuutta maanmiehilleen. Kun häntä tuotiin kasar-miin, hän sanoi päällikölle: »Onko minun lupa sanoa sinulle jotakin?» Lysias vastasi: »Osaatko sinä siis kreikkaa? Etkö sitten olekaan se egyptiläinen, joka hiljakkoin villitsi ne neljätuhatta murhamiestä ja vei heidät erämaahan?» Tähän Paavali sanoi: »Minä olen juutalainen mies, Tarson, tunnetun Kilikian kaupungin, kansalainen; pyydän sinua, salli minun puhua kansalle.» {AO6 281.3}

Pyyntöön suostuttiin, ja niinpä »Paavali, seisoen portailla, viittasi kädellään kansalle». Ele veti puoleensa läsnäolijoiden huomion, ja hänen käyttäytymisensä herätti heissä pakostakin kunnioitusta. »Ja kun oli syntynyt syvä hiljaisuus, puhui hän heille hebreankielellä ja sanoi: ’Miehet, veljet ja isät, kuulkaa, mitä minä nyt teille puolustuksekseni puhun.’» Noiden tutulla heprean kielellä lausuttujen sanojen kaikuessa »syntyi vielä suurempi hiljaisuus»; ja kaikkien ollessa vaiti Paavali jatkoi: {AO6 281.4}

»Minä olen juutalainen, syntynyt Kilikian Tarsossa, mutta kasvatettu tässä kaupungissa ja Gamalielin jalkojen juuressa opetettu tarkkaan noudattamaan isien lakia; ja minä kiivailin Jumalan puolesta, niinkuin te kaikki tänä päivänä kiivailette.» Kukaan ei voinut kiistää apostolin sanoja, olivathan hänen mainitsemansa seikat varsin tunnettuja monille, jotka yhä elivät Jerusalemissa. Sitten hän kuvasi kiivautta, jolla hän oli aikanaan vainonnut Kristuksen opetuslapsia aina kuolemaan asti. Hän selvitteli kääntymykseensä liittyneitä olosuhteita ja kertoi kuulijoilleen, kuinka hänen oma ylpeä sydämensä oli joutunut nöyrtymään ristiinnaulitun Nasaretilaisen edessä. Jos hän olisi koettanut ryhtyä väittelyyn vastustajiensa kanssa, he olisivat itsepäisesti kieltäytyneet kuuntelemasta hänen sanojaan. Mutta kuvaukseen hänen kokemuksistaan sisältyi niin vakuuttava voima, että se tuntui sillä erää pehmittävän ja taivuttavan heidän sydämensä. {AO6 282.1}

Sitten hän pyrki osoittamaan, ettei hän ollut ryhtynyt työhönsä pakanain keskuudessa omasta tahdostaan. Hän oli halunnut työskennellä oman kansansa hyväksi, mutta juuri

tuossa samassa temppelissä Jumalan ääni oli puhunut hänelle pyhässä näyssä ja johdattanut hänen kulkunsa »kauas pakanain tykö». {AO6 282.2}

Tähän asti kansa oli kuunnellut hiljaa ja tarkkaavasti, mutta kun Paavali tuli kuvauksessaan siihen vaiheeseen, jossa hänet oli määrätty Kristuksen lähettiläåksi pakanoiden keskuuteen, läsnäolijat yltyivät uudelleen raivoon. Tottuneina pitämään itseänsä ainoana kansansa, jolla oli Jumalan mielisuosio, he olivat haluttomia päästämään halveksittuja pakanoita osallisiksi oikeuksista, joiden oli tähän asti katsottu kuuluvan yksinomaan heille. He korottivat äänensä puhujan ääntä voimak-kaammaksi ja huusivat: »Pois maan päältä tuommoinen! Sillä ei hän saa elää.» {AO6 282.3} **Paavali neuvoston edessä**

»Kun he huusivat ja heittelivät vaatteitaan ja viskoivat tomua ilmaan, käski päällikkö viedä hänet kasarmiin, ja saadakseen tietää, mistä syystä he niin hänelle huusivat, hän määräsi hänet ruoskimalla tutkittavaksi. {AO6 282.4}

»Mutta kun he olivat oikaisseet hänet ruoskittavaksi, sanoi Paavali siinä seisovalle sadanpäämiehelle: ’Onko teidän lupa ruoskia Rooman kansalaista, vieläpä ilman tuomiota?’ Kun sadanpäämies sen kuuli, meni hän päällikölle ilmoittamaan ja sanoi: ’Mitä aiot tehdä? Tämä mies on Rooman kansalainen.’ Niin päällikkö meni Paavalin luo ja sanoi hänelle: ’Sano minulle: oletko sinä Rooman kansalainen?’ Hän vastasi ’Olen.’ Niin päällikkö sanoi: ’Minä olen paljolla rahalla hankkinut itselleni tämän kansalaisoikeuden.’ Paa vali sanoi: ’Mutta minulla se on syntymästäni asti.’ Silloin ne, joiden piti häntä tutkia, lähtivät heti hänen luotaan. Ja myös päällikkö peljästyi saatuaan tietää, että Paavali oli Rooman kansalainen, kun oli sidotuttanut hänet. {AO6 282.5}

»Seuraavana päivänä, koska hän tahtoi saada varman tiedon, mistä juutalaiset häntä syyttivät, päästi hän hänet siteistä ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua, vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä.» {AO6 283.1}

Apostolia oli nyt määrä tutkia samassa oikeuselimessä, jonka jäsen hän itse oli ollut ennen kääntymystään. Kun hän seisoi juutalaisten hallitusmiesten edessä, hänen olemuksensa oli tyyni ja hänen kasvoiltaan kuvastui Kristuksen rauha. Hän loi »katseensa neuvostoon» ja sanoi: »Miehet, veljet, minä olen kaikessa hyvällä omallatunnolla vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään asti.» Kuullessaan nämä sanat he vihas-tuivat uudelleen ja »ylimmäinen Pappi Ananias käski lähellä seisovia lyömään häntä vasten suuta”. Tämän epäinhimillisen käskyn johdosta Paavali huudahti: »Jumala on lyövä sinua, sinä valkeaksi kalkittu seinä; istutko sinä tuomitsemassa minua lain mukaan ja käsket vastoin lakia lyödä minua?» »Ne, jotka seisoivat lähellä sanoivat: ’Herjaatko sinä Jumalan ylimmäistä pappia?’» Tavanomaisella kohteliaisuudellaan Paavali vastasi: »En tiennyt, veljet, että hän on ylimmäinen pappi; sillä kirjoitettu on: ’Kansasi ruhtinasta älä kiroa.’» {AO6 283.2}

»Mutta koska Paavali tiesi osan heistä olevan saddukeuksia ja toisen osan fariseuksia, huusi hän neuvoston edessä: ’Miehet, veljet, minä olen fariseus, fariseusten jälkeläinen; toivon ja kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä olen tuomittavana.’ {AO6 283.3}

»Tuskin hän oli tämän sanonut, niin nousi riita fariseusten ja sad-dukeusten kesken, ja kokous jakautui. Sillä saddukeukset sanovat, ettei ylösnousemusta ole, ei enkeliä eikä henkeä, mutta fariseukset tunnustavat kumpaisetkin.» Nämä kaksi osapuolta alkoivat väitellä keskenään, ja näin murtui vastarinta, jonka he olivat kohdistaneet Paavaliin. »Muutamat kirjanoppineet fariseusten puolueesta nousivat ja väittelivät kiivaasti ja sanoivat: ’Emme löydä mitään pahaa tässä miehessä; entäpä jos henki tai enkeli on hänelle puhunut?’» {AO6 283.4}

Seuranneen hämmingin aikana saddukeukset koettivat innokkaasti saada apostolin huostaansa voidakseen surmauttaa hänet, ja fariseukset pyrkivät yhtä innokkaasti suojelemaan häntä. Päällikkö pelkäsi, »että he repisivät Paavalin kappaleiksi, ja käski sotaväen tulla alas ja temmata hänet heidän keskeltään ja viedä hänet kasarmiin». {AO6 283.5}

Jumala rohkaisee Paavalia

Ajatellessaan myöhemmin päivän koettelemuksia Paavali alkoi pelätä, ettei hänen menettelynsä kenties ollutkaan miellyttänyt Jumalaa. Olisiko niin, että hän oli sittenkin tehnyt virheen saapuessaan Jerusalemiin? Oliko hänen suuri halunsa olla yhteydessä veljiinsä johtanut tähän tuhoisaan lopputulokseen? {AO6 283.6}

Asema, joka juutalaisilla oli Jumalan tunnustamana kansana epäuskoisen maailman edessä, ahdisti suuresti apostolin mieltä. Kuinka nuo pakanavirkamiehet suhtautuisivat heihin? Hehän julistivat olevansa Jahven palvelijoita ja hoitivat pyhää virkaa mutta kuitenkin antautuivat sokean, järjettömän vihan valtaan. He pyrkivät tuhoamaan vieläpä ne veljensä, jotka rohkenivat olla eri mieltä heidän kanssaan uskonnol-lisissa kysymyksissä, ja muuttivat ylevimmän neuvotteluelimensä kiistan ja mielettömän sekasorron näyttämöksi. Paavalista tuntui, että hänen Jumalansa nimi oli joutunut häpeään pakanoiden silmissä. {AO6 284.1}

Ja nyt hän oli vankina, ja hän tiesi, että hänen vihollisensa ryh-tyisivät silmittömässä pahansuopaisuudessaan mihin tahansa keinoihin saattaaksensa hänet hengiltä. Olisiko niin, että hänen työnsä seurakuntien hyväksi oli lopussa ja että raatelevaisten susien oli määrä ilmaantua nyt? Kristuksen asia oli hyvin lähellä Paavalin sydäntä. Syvästi huolestuneena hän ajatteli niitä vaaroja, jotka uhkasivat hajallaan sijaitsevia seurakuntia, sillä nämähän olivat varsin alttiina juuri sellaisten miesten harjoittamille vainotoimille, joita hän oli kohdannut sanhedrinissa. Ahdingossaan ja masennuksessaan hän murehti ja rukoili. {AO6 284.2}

Tällä synkällä hetkellä Herra ei suinkaan unohtanut palvelijaansa. Hän oli suojellut häntä murhanhimoiselta väkijoukolta temppelin pihoilla, hän oli ollut hänen kanssaan sotilaslinnakkeessa ja hän ilmoitti itsensä uskolliselle todistajalleen apostolin rukoiltua hartaasti ohjausta. »Seuraavana yönä Herra seisoi Paavalin tykönä ja sanoi: ’Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa.’» {AO6 284.3}

Paavali oli jo pitkään toivonut mahdollisuutta käydä Roomassa. Hänellä oli suuri halu todistaa Kristuksen puolesta siellä, mutta hän oli katsonut näiden aikeittensa epäonnistuneen juutalaisten vihamielisyyden vuoksi. Hänelle ei tullut tuoliakaan hetkellä mieleen, että hän lähtisi matkaan vankina. {AO6 284.4}

Salaliitto Paavalin surmaamiseksi

Sillä aikaa kun Herra rohkaisi palvelijaansa, Paavalin viholliset laa-tivat innokkaasti juonia hänen tuhoamisekseen. »Päivän tultua juutalaiset tekivät salaliiton ja vannoivat valan, etteivät söisi ei-vätkä joisi, ennenkuin olivat tappaneet Paavalin. Ja niitä oli viidettäkymmentä miestä, jotka yhtyivät tähän valaan.» Siinä oli paasto, jollaisen Herra oli tuominnut Jesajan suulla: »Riidaksi ja toraksi te paastoatte, lyödäksenne jumalattomalla nyrkillä» (Jes. 58: 4). {AO6 284.5}

Salaliittolaiset »menivät ylipappien ja vanhinten luo ja sanoivat: ’Me olemme kirouksen uhalla vannoneet, ettemme mitään maista, ennenkuin olemme tappaneet Paavalin. Pyytäkää te siis nyt yhdessä neuvoston kanssa päälliköltä, että hän toisi hänet alas teidän luoksenne, ikäänkuin aikoisitte tarkemmin tutkia hänen asiaansa. Mutta me olemme valmiit tappamaan hänet, ennenkuin hän pääsee perille.’» {AO6 284.6}

Sen sijaan, että papit ja hallitusmiehet olisivat paheksuneet tätä julmaa suunnitelmaa, he suostuivat siihen innokkaasti. Paavali oli lausunut totuuden verratessaan Ananiasta valkeaksi kalkittuun hautaan. {AO6 285.1}

Mutta Jumala puuttui tapahtumiin pelastaakseen palvelijansa hengen. Saadessaan tietää salamurhaajien järjestämästä väijytyksestä Paavalin sisarenpoika »saapui kasarmille, meni sisälle ja ilmoitti sen Paavalille. Niin Paavali kutsui luoksensa erään sadanpäämiehen ja sanoi: ’Vie tämä nuorukainen päällikön luo, sillä hänellä on jotakin hänelle ilmoitettavaa,’ Niin hän otti hänet mukaansa, vei hänet päällikön luo ja sanoi: ’Vanki Paavali kutsui minut luokseen ja pyysi tuomaan sinun luoksesi tämän nuorukaisen, jolla on jotakin puhuttava sinulle.’» {AO6 285.2}

Klaudius Lysias otti nuorukaisen ystävällisesti vastaan, vei hänet sivummalle ja kysyi: »Mitä sinulla on minulle ilmoitettavaa?» Nuorukainen vastasi: »Juutalaiset ovat päättäneet anoa sinulta, että huomenna veisit Paavalin alas neuvostoon, ikäänkuin aikoisi vielä tarkemmin tutkia hänen asiaansa. Mutta älä sinä siihen suostu, sillä viidettäkymmentä

miestä heidän joukostaan on häntä väijymässä, ja he ovat vannoneet valan, etteivät syö eivätkä juo, ennenkuin ovat tappaneet hänet. Ja nyt he ovat valmiina ja odottavat sinun suostumustasi.» {AO6 285.3}

»Päällikkö päästi nuorukaisen menemään ja sanoi hänelle: 'Älä virka kenellekään, että olet ilmaissut tämän minulle.'» {AO6 285.4}

Paavali maaherra Feliksin haltuun

Lysias päätti heti siirtää Paavalin tapauksen pois itseltään maaherra Feliksille. Juutalaiset olivat kansana kiihtymyksen ja ärtymyksen tilassa, ja mellakoita sattui tuon tuostakin.

Apostolin jääminen Jerusalemiin saattoi johtaa seurauksiin, jotka olisivat vaaraksi kaupungille ja vieläpä päällikölle itselleen. Niinpä hän »kutsui luoksensa kaksi sadanpäämiestä ja sanoi heille: 'Pitäkää yön kolmannesta hetkestä lähtien kaksisataa sotamiestä valmiina lähtemään Kesareaan ja seitsemänkymmentä ratsumiestä ja kaksisataa keihäsmiestä, ja varatkaa ratsuja pannaksenne Paavalin ratsaille ja viedäksenne hänet vahingoittumatonna maaherra Feeliksi luo.'» {AO6 285.5}

Paavalin toimittamisessa pois ei ollut hukattavissa hetkeäkään. »Sotamiehet, saamansa käskyn mukaan, ottivat Paavalin ja veivät hänet yötä myöten Antipatrikseen.» Sieltä ratsumiehet jatkoivat vangin kanssa matkaa Kesareaan, jota vastoin neljäsataa sotamiestä palasivat Jerusalemiin. {AO6 285.6}

Sotilasosaston johtaja luovutti vankinsa Feliksille ja ojensi samalla kirjeen, jonka päällikkö oli antanut hänen välitettäväkseen: »Klaudius Lysias lausuu tervehdyksen korkeaarvoiselle maaherralle Feeliksille. Tämän miehen ottivat juutalaiset kiinni ja olivat vähällä hänet tappaa; silloin minä tulin saapuville sotäväen kanssa ja pelastin hänet, saatuani tietää, että hän on Rooman kansalainen. Ja koska tahdoin tietää, mistä asiasta he häntä syyttivät, vein hänet heidän neuvostoonsa ja havaitsin, että häntä syytettiin heidän lakiaan koskevista riitakysymyksistä, mutta ettei ollut kannetta mistään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet. Mutta kun minulle on annettu ilmi, että miestä vastaan on tekeillä salahanke, lähetän hänet nyt heti sinun luoksesi; olen myös kehottanut hänen syyttäjiään sanomaan sanottavansa häntä vastaan sinun edessäsi.» {AO6 285.7}

Luettuaan tiedonannon Feliks tiedusteli, mistä maakunnasta vanki oli, ja saatuaan kuulla, että hän oli Kilikiasta, hän sanoi: »Minä kuulustelen sinua, kun syyttäjäsikin saapuvat.» »Ja hän käski vartioida häntä Herodeksen linnassa.» {AO6 286.1}

Paavali ei suinkaan ollut ensimmäinen Jumalan palvelija, joka oli löytänyt pakanoiden keskuudesta turvapaikan Herralle näennäisesti omistautuneen kansan pahansuopaisuutta vastaan. Paavalia kohtaan tuntemassaan raivossa juutalaiset olivat lisänneet uuden rikoksen siihen synkkään luetteloon, joka edusti tuon kansan historiaa. He olivat entisestäänkin

paaduttaneet sydämensä totuutta vastaan ja saattaneet tuomionsa entistä varmemmaksi. {AO6 286.2}

Perin harvat tajuavat, mitä kaikkea merkitsivät ne sanat, jot-ka Kristus lausui, kun hän Nasaretin synagoogassa julisti olevansa Voideltu. Hän ilmoitti, että hänen tehtävänään oli lohduttaa, siunata ja pelastaa murheellisia ja syntisiä. Nähdessään sitten ylpeyden ja epäuskon hallitsevan kuulijoittensa sydäntä hän muistutti heille, että Jumala oli menneinä aikoina kääntynyt pois valitusta kansastaan heidän epäuskonsa ja niskoittelunsa tähden ja ilmoittanut itsensä niille pakanamaiden asukkaille, jotka eivät olleet hylänneet taivaan valoa. Sarpatilainen leskivaimo ja syyrialainen Naeman olivat eläneet kaiken saamansa valon mukaan, ja tästä syystä heidät katsottiin vanhurskaammiksi kuin Jumalan valittu kansa, joka oli luopunut hänestä ja hylännyt periaatteensa oman mukavuutensa ja maailmallisen kunnian vuoksi. {AO6 286.3}

Kristus lausui Nasaretin juutalaisille pelottavan totuuden julis-taessaan, ettei uskollinen Jumalan sanansaattaja ollut turvassa luopio-Israelin keskuudessa. He eivät tuntisi hänen arvoaan eivätkä antaisi tunnustusta hänen työlleen. Vaikka juutalaisten johtajat väittivät suuresti kiivailevansa Jumalan kunnian ja Israelin edun puolesta, he olivat kummankin vihollisia. Neuvoillaan ja esimerkillään he johdattivat kansaa yhä kauemmaksi Jumalalle osoitettavasta kuuliaisuudesta - johdattivat juutalaisia tilaan, jossa he eivät voisi turvautua hänen suojelukseensa ahdistuksen aikana. {AO6 287.1}

Sanat, joilla Vapahtaja oli nuhdellut nasaretilaisia, soveltuivat Paavalin tapauksessa paitsi juutalaisiin myös hänen omiin uskonveljiinsä. Jos seurakunnan johtajat olisivat täydellisesti luopuneet apostolia kohtaan tuntemastaan katkeruudesta ja tunnustaneet hänet mieheksi, jonka Jumala oli erityisesti kutsunut viemään evankeliumia pakanoille, Herra olisi säästänyt hänet heille. Jumala ei ollut säätänyt, että Paavalin toiminta päättyisi näin pian, mutta hän ei tehnyt ihmettä katkaistakseen sen tapahtumaketjun, jonka Jerusalemin seurakunnan johtajat olivat menettelyllään Panneet alulle. {AO6 287.2}

Tuo sama henki johtaa yhä samoihin seurauksiin. Se, ettei ju-malallisen armon osoituksia ole arvostettu eikä käytetty hyväksi, on riistänyt seurakunnalta monia siunauksia. Kuinka usein Herra olisikaan pitkittänyt jonkun uskollisen sananpalvelijan työtä, kunhan vain hänen toimiaan olisi arvostettu. Mutta jos seurakunta antaa sielujen vihollisen vääristää ymmärryksen, niin että seurakuntalaiset välittävät ja tulkitsevat erheellisesti Kristuksen palvelijan sanoja ja tekoja, jos he ottavat asiaksensa seistä hänen tiellään ja haitata hänen hyödyllisyyttään, Herra toisinaan pidättää heiltä antamansa siunauksen. {AO6 287.3}

Saatana pyrkii jatkuvasti edustajiensa välityksellä masentamaan ja tuhoamaan niitä, jotka Jumala on valinnut suorittamaan suurta ja hyvää työtä. Nämä saattavat olla valmiit uhraamaan henkensäkin Kristuksen asian eteenpäin viemiseksi, mutta suuri eksyttäjä synnyttää heidän veljissään heitä kohtaan epäilyjä, joiden elättely kalvaa luottamusta heidän

luonteensa nuhteettomuuteen ja turmelee heidän toimintamahdollisuuksiaan. Liiankin usein hänen onnistuu tuottaa heille heidän omien veljiensä välityksellä sellaista sydämen murhetta, että Jumala puuttuu armollisesti tapahtumien kulkuun ja suo vainotuille palvelijoilleen levon. Kun kädet on ristitty hengettömän rinnan päälle, kun varoittava ja kannustava ääni on vaiti, silloin uppiniskaiset saattavat havahtua tajuamaan ja arvostamaan siunauksia, jotka he ovat torjuneet luotaan. Jumalan palvelijoiden kuolema saattaa saada aikaan sellaista, mitä heidän elämänsä ei saanut aikaan. {AO6 287.4}

Luku 39—Oikeudenkäynti Kesareassa

Viiden päivän kuluttua siitä kun Paavali oli saapunut Kesareaan, hänen syyttäjänsä tulivat Jerusalemista mukanaan Tertullus, kaunopuhuja, jonka he olivat ottaneet asianajajakseen. Tapausta ryhdyttiin tutkimaan tuota pikaa. Paavali tuotiin kokoukseen kuultavaksi, ja häntä »rupesi Tertullus syyttämään». Arvellen, että imartelu vaikuttaisi roomalaiseen maaherraan voimakkaammin kuin yksinkertaiset totuuden ja oikeudenmukaisuuden sanat, tuo kavala asianajaja aloitti puheensa ylistämällä Feliksiä: »Runsasta rauhaa me olemme sinun kauttasi, korkea-arvoinen Feeliks, saaneet nauttia, ja sinun huolenpidostasi on parannuksia aikaansaatu tämän kansan hyväksi, sen me kaikin puolin ja kaikkialla ja kaikella kiitollisuudella tunnustamme.» {AO6 288.1}

Tertullus alentui tässä häpeämättömään valheeseen, sillä Feliksin luonne oli alhainen ja halveksittava. Hänestä on sanottu, että »kaikenlaisten himojen ja julmuuksien harjoittamisessa hän käytti kuninkaan valtaa orjan luonteella» (Tacitus, Historia, luku 5, kpl 9). Ne jotka kuulivat Tertulluksen puheen, tiesivät, että hänen imartelevat sanansa olivat valheelliset, mutta heidän halunsa saada Paavali tuomituksi oli voimakkaampi kuin heidän totuudenrakkautensa. {AO6 288.2}

Puheessaan Tertullus syytti Paavalia rikoksista, joiden johdosta - mikäli syytteet olisi toteennäytetty - hänet olisi tuomittu maanpetoksellisesta toiminnasta valtiovaltaa vastaan. »Me olemme havainneet, että tämä mies on ruttotauti”, puhuja julisti, »ja me-telinnostaja kaikkien koko maailman juutalaisten keskuudessa ja nasaretilaisten lahkon päämies, ja hän on koettanut pyhäkönkin saastuttaa.» Sitten Tertullus huomautti, että Lysias, Jerusalemin varuskunnan päällikkö, oli väkivalloin riistänyt Paavalin juutalaisilta, kun nämä olivat olleet tuomitsemassa häntä kirkollisen lakinsa mukaisesti, ja siten pakottanut heidät tuomaan asiansa Feliksin tutkittavaksi. Tämän huomautuksen tarkoituksena oli houkutella maaherra luovuttamaan Paavali juutalaisten oikeusistuimelle. Kaikkia syytöksiä tukivat kiivaasti läsnäolevat juutalaiset, jotka eivät millään tavoin pyrkineet salaamaan vihaansa vankia kohtaan. {AO6 288.3}

Paavalin puolustuspuhe

Feliksillä oli riittävästi ymmärrystä tajuta Paavalin syyttäjien mielenlaatu ja luonne. Hän tiesi, mistä syystä he olivat imarrelleet häntä, ja hän käsitti senkin, etteivät he olleet esittäneet asiaankuu-luvia todisteita Paavalia vastaan esittämiensä syytöksien tueksi. Kääntyen syytettyyn hän viittasi tätä vastaamaan puolestaan. Paavali ei hukannut sanoja kohteliaisuuksiin. Hän totesi yksinkertaisesti, että hän saattoi sitäkin kernaammin puolustaa itseänsä Feliksin edessä, sillä tämä oli ollut maaherrana sangen pitkään ja tunsi sen vuoksi juutalaisten lait ja tavat erinomaisesti. Viitaten häntä vastaan esitettyihin syytöksiin hän osoitti selvästi, ettei ainoakaan niistä pitänyt paikkaansa. Hän julisti, ettei hän ollut aiheuttanut häiriötä missään Jerusalemin osassa eikä hän ollut häpäissyt pyhäkköä. »Eivät

he ole tavanneet minua kenenkään kanssa väittelemästä”, hän sanoi, »eikä väentungoksia aikaansaamasta, ei pyhäkössä, ei synagoogissa eikä kaupungilla, eivätkä myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt minua syyttävät.» {AO6 289.1}

Tunnustaessaan, että hän »sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sa-novat», oli palvellut isiensä Jumalaa, hän samalla kuitenkin vakuutti, että hän oli aina uskonut »kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa», ja että pyhien kirjoitusten selkeiden opetusten nojalla hän uskoi kuolleiden ylösnousemukseen. Ja hän selitti edelleen, että hänen elämänsä hallitsevana pyrkimyksenä on säilyttää aina »loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä». {AO6 289.2}

Vilpittömällä, kiertelemättömällä tavalla hän selvitti Jerusalemiin tulonsa tarkoituksen ja vangitsemiseensa ja kuulusteluunsa liittyneet olosuhteet: »Niin minä nyt useampien vuosien kuluttua tulin tuomaan almuja kansalleni ja toimittamaan uhreja. Näitä toimittaessani muutamat Aasiasta tulleet juutalaiset tapasivat minut puhdistautuneena pyhäkössä, eikä ollut mitään väentungosta tai meteliä; heidän tulisi nyt olla saa-puvilla sinun edessäsi ja syyttää, jos heillä olisi jotakin minua vas-taan. Tai sanokoot nämä läsnäolevat, mitä rikollista he minussa huomasivat, kun minä seisoin neuvoston edessä; jollei siksi luettane tätä ainoata lausetta, jonka huusin seisoessani heidän keskellään: ’Kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä tänään olen teidän tuomittavananne.’» {AO6 289.3}

Apostolin puheesta kuvastui hartaus ja vilpittömyys, ja hänen sanoissaan oli vakuuttavuutta. Klaudius Lysias oli Feliksille lä-hettämässään kirjeessä esittänyt samanlaisen todistuksen Paavalin käyttäytymisestä. Sitä paitsi Feliks itse tunsi juutalaisten uskonnon paremmin kuin monet luulivatkaan. Paavalin selkeät sanat tapaukseen liittyvistä tosiasioista auttoivat Feliksiä ymmärtämään vieläkin selvemmin vaikuttimet, joiden ohjaamina juutalaiset koettivat saada apostolin tuomituksi kansankiihotuksesta ja maanpetoksellisesta toiminnasta. Maaherra ei halunnut tehdä heille mieliksi tuomitsemalla epäoikeudenmukaisesti Rooman kansalaisen, mutta hän ei myöskään halunnut luovuttaa häntä heille surmattavaksi ilman tasapuolista oikeudenkäyntiä. Tosin Feliksillä itsellläänkään ei ollut ylevämpää vaikutinta kuin oma etu, sillä hänen toimiaan ohjasi halu saada ihmisiltä kiitosta ja edetä urallaan. Peläten loukkaavansa juutalaisia hän pidättäytyi tekemästä täyttä oikeutta miehelle, jonka hän tiesi syyttömäksi. Niinpä hän päätti lykätä oikeudenkäyntiä siksi kunnes Lysias olisi läsnä ja sanoi: »Kun päällikkö Lysias tulee tänne, tutkin minä teidän asianne.» {AO6 289.4}

Apostoli oli edelleenkin pidätettynä, joskin Feliks käski sadan-päämiestä, joka oli määrätty vartioimaan Paavalia, pitämään häntä vain »lievässä vankeudessa”, »estämättä ketään hänen omaisistaan tekemästä hänelle palvelusta». {AO6 290.1}

Paavali todistaa uskostaan Feliksille

Kohta tämän jälkeen Feliks ja hänen vaimonsa Drusilla haettivat Paavalin luokseen kuunnellakseen yksityisesti »hänen puhettaan uskosta Kristukseen Jeesukseen”. He olivat halukkaita ja vieläpä innokkaita kuuntelemaan näitä uusia totuuksia - totuuksia, joita he eivät kenties kuulisi enää toista kertaa ja joiden hylkääminen koituisi heille tuo-mioksi Jumalan päivänä. {AO6 290.2}

Paavali piti tätä Jumalan suomana tilaisuutena, ja uskollisesti hän käytti sitä hyväkseen. Hän tiesi, että hänen edessään oli nyt mies, jolla oli valta surmauttaa hänet tai vapauttaa hänet. Kuitenkaan hän ei puhunut Feliksille ja Drusillalle kiittelevästi tai imartelevasti. Hän tiesi, että hänen sanansa koituisivat heille elämäksi tai kuolemaksi, ja unohtaen kaikki itsekkäät näkökohdat hän pyrki saattamaan heidät tietoisiksi heitä uhkaavasta vaarasta. {AO6 290.3}

Apostoli tajusi, että evankeliumi asetti velvoitteen jokaiselle, joka kuuntelisi hänen sanojaan - että he seisoisivat jonakin päivänä joko puhtaiden ja pyhien joukossa suuren valkoisen valtaistuimen ympärillä tai niiden joukossa, joista Kristus sanoisi: »Menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät» (Matt. 7: 23). Hän tiesi, että hän joutuisi kohtaamaan jokaisen kuulijansa taivaan tuomioistuimen edessä. Siellä hän ei joutuisi tekemään tiliä vain kaikesta sanomastaan ja tekemästään vaan myös sanojensa ja tekojensa vaikuttimesta ja hengestä. {AO6 290.4}

Feliksin toiminta oli ollut niin väkivaltaista ja julmaa, että vain harvat olivat aikaisemmin uskaltaneet edes vihjata hänelle, etteivät hänen luonteensa ja käytöksensä olleet rikkeettömät. Mutta Paavali ei pelännyt ihmistä. Hän selvitti selkeästi uskonsa Kristukseen ja tuon uskon perustelut ja sai täten aihetta kosketella hyveitä, jotka ovat olennaisia kristilliselle luonteelle ja jotka tuolta hänen edessään olevalta pariskunnalta kuitenkin niin kovin ilmeisesti puuttuivat. {AO6 290.5}

Hän ylisti Feliksille ja Drusil

lalle Jumalan luonnetta - hänen vanhurskauttaan, oikeudenmukaisuuttaan ja tasapuolisuuttaan - ja hänen lakinsa luonnetta. Hän osoitti selvästi, että ihmisen velvollisuus on viettää raitista ja hillittyä elämää, pysyttää halut järjen hallinnassa ja Jumalan lain mukaisina sekä säilyttää ruumiilliset ja henkiset voimat terveinä. Hän julisti, että vielä koittaa varmasti tuomion päivä, jolloin kaikille maksetaan sen mukaan, mitä ovat ruumiissa ollessaan tehneet. Silloin käy selkeästi ilmi, etteivät rikkaus, yhteiskunnallinen asema tai arvonimet kykene lunastamaan ihmiselle Jumalan mielisuosiota tai pelastamaan häntä synnin seurauksilta. Hän osoitti, että tämä elämä on aikaa, jolloin ihmisen tulee valmistautua tulevaan elämään. Jos hän laiminlyö tämänhetkiset oikeutensa ja

mahdollisuutensa, hän kärsii iankaikkisen menetyksen; uutta koetusaikaa ei hänelle anneta. {AO6 291.6}

Paavali kosketteli erityisesti Jumalan lain kauskantoisia vaati-muksia. Hän osoitti, kuinka tuo laki ulottuu ihmisen siveellisen luonnon syviin salaisuuksiin ja tuo valoon sen, mikä on ollut ihmisten katseelta ja tiedolta salassa. Mitä kädet saattavat tehdä tai mitä kieli saattaa ilmaista - mitä ulkonainen elämä paljastaa - se kuvastaa vain osittain ihmisen siveellistä luonnetta. Laki luotaa hänen ajatuksensa, vaikuttimensa ja tar-koitusperänsä. Inhottavat halut, jotka piilevät ihmiskatseelta salassa, kateus, viha, hillittömyys ja kunnianhimo, pahat teot, joita on suunniteltu sielun hämärissä sopukoissa ja joita ei kuitenkaan ole toteutettu tilaisuuden puuttumisen vuoksi - kaikki nämä Jumalan laki tuomitsee. {AO6 291.1}

Paavali koetti suunnata kuulijoittensa mielen suureen Syntiuhriin. Hän viittasi uhreihin, jotka olivat tulevaisen hyvän varjo, ja selitti sitten, että Kristus oli kaikkien noiden seremoniain kir-jaimellinen täyttymys - kohde, jonka ne osoittivat ainoaksi elämän ja toivon lähteeksi langenneelle ihmiselle. Muinaiset pyhät pelastuivat uskomalla Kristuksen vereen. Kun he katsoivat uhrieläinten kuolintuskia, he näkivät vuosisatojen takaa Jumalan Karitsan, joka oli ottava pois maailman synnin. {AO6 292.1}

Jumalalla on oikeus vaatia rakkautta ja kuuliaisuutta kaikilta luoduiltaan. Hän on antanut heille laissaan oikeuden täydellisen oh-jenuoran. Mutta monet unohtavat Luojansa ja pitävät parhaana noudattaa omaa tietään hänen tahtonsa vastaisesti. He vastaavat vihamielisyydellä rakkauteen, joka on yhtä korkea kuin taivas ja yhtä avara kuin maailmankaikkeus. Jumala ei voi alentaa lakinsa vaatimuksia vastaamaan jumalattomien ihmisten mittapuita. Ihminen ei myöskään kykene omin voimin täyttämään lain vaatimuksia. Vain uskomalla Kristukseen syntinen voi puhdistua syyllisyydestään ja oppia osoittamaan kuuliaisuutta Luojansa laille. {AO6 292.2}

Näin siis vangittu Paavali tähdensi vaatimuksia, joita Jumalan laki asetti juutalaiselle ja pakanalle, ja julisti Jeesuksen, halveksitun Nasaretilaisen, olevan Jumalan Poika ja maailman Lunastaja. {AO6 292.3}

Juutalainen ruhtinatar ymmärsi erinomaisesti sen lain pyhyyden, jota hän oli niin häpeämättömästi rikkonut, mutta hänen ennakkoluuloisuutensa Golgatan Miestä kohtaan paadutti hänen sydämensä elämän sanaa vastaan. Mutta Feliks ei ollut milloinkaan aikaisemmin kuunnellut totuutta, ja kun Jumalan Henki havahdutti hänen sielunsa, hän tuli sangen levottomaksi. Omatunto, joka nyt oli herännyt, saattoi äänensä kuuluville. Feliks tunsi, että Paavalin sanat olivat todet. Muistot palasivat syntiseen menneisyyteen. Pelottavan selvinä hänen mieleensä kohosivat hänen irstaan ja verisen nuoruutensa salaisuudet ja hänen myöhempien vuosiensa synkeät sivut. Hän näki hillittömyytensä, julmuutensa, saaliinhimonsa. Milloinkaan aikaisemmin ei totuus ollut tällä tavoin

koskettanut hänen sydäntään. Milloinkaan aikaisemmin ei pelko ollut täyttänyt hänen sieluaan niin kuin nyt. Ajatus, että kaikki hänen rikollisen uransa salaisuudet olivat paljastettuina Jumalan katseelle ja että hänet tuomittaisiin tekojensa mukaan, sai hänet vapisemaan pelosta. {AO6 292.4}

Mutta sen sijaan, että hän olisi antanut synnintuntonsa ohjata hänet parannukseen, hän koetti heittää nämä epämieluisat mietteet pois mielestään. Keskustelu Paavalin kanssa päättyi kesken. »Mene tällä haavaa pois”, Feliks sanoi, »mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas.» {AO6 292.5}

Kuinka suuresti Feliksin menettely erosikaan filippiläisen vanginvartijan menettelystä! Herran palvelijat tuotiin kahleissa vanginvartijan eteen, kuten Paavali oli tuotu Feliksin eteen. Todisteet, joita he antoivat siitä, että Jumalan voima oli heidän tukenaan, heidän riemunsa kärsimysten ja häväistysten keskellä, heidän pelottomuutensa maan vavahdellessa maanjäristyksen kourissa ja Kristuksen esimerkin mukainen anteeksiantavaisuus - kaikki tämä havahdutti vanginvartijan sydämen. Vavisten hän tunnusti syntinsä ja sai armon. Feliks vapisi mutta ei tehnyt parannusta. Vanginvartija toivotti riemuiten Jumalan Hengen tervetulleeksi sydämeensä ja kotiinsa; Feliks käski jumalallisen Sanansaattajan kaikota. Toinen halusi tulla Jumalan lapseksi ja taivaan perijäksi; toinen jättäytyi vääryyden tekijäin seuraan. {AO6 293.1}

Kahteen vuoteen ei Paavalia vastaan ryhdytty minkäänlaisiin lisätoimiin, mutta silti hän joutui olemaan vankina. Feliks kävi hänen luonaan useita kertoja ja kuunteli tarkkaavasti hänen sanojaan. Mutta todellisena syynä tähän näennäiseen ystävällisyyteen oli hyötymisen halu, ja hän antoi ymmärtää, että maksamalla suuren rahasumman Paavali pääsisi vapaaksi. Apostoli oli kuitenkin liian ylevämielinen hankkiakseen itsellensä vapauden lahjuksilla. Hän ei ollut syyllistynyt mihinkään rikokseen, eikä hän halunnut alentua tekemään vääryyttä saavuttaakseen vapautensa. Hän oli sitä paitsi itse liian köyhä maksaakseen sellaiset lunnaat, vaikka olisi halunnutkin, eikä hän tahtonut oman itsensä takia vedota käännynnäistensä myötätun-toon tai jalomielisyyteen. Hän tunsi myös olevansa Jumalan käsissä, eikä hän halunnut sotkea itseänsä koskevia Jumalan suunnitelmia. {AO6 293.2}

Feliks kutsuttiin lopulta Roomaan juutalaisille tekemiensä törkeiden vääryyksien vuoksi. Ennen kuin hän tämän kutsun saatuaan lähti Kesareasta, hän »juutalaisten suosiota» tavoitellakseen jätti Paavalin vankeuteen. Mutta Feliksin ei onnistunut saavuttaa uudelleen juutalaisten luottamusta. Hänet erotettiin häpeällisesti virastaan, ja hänen seuraajakseen nimitettiin Porkius Festus, jonka päämaja oli Kesareassa. {AO6 293.3}

Taivaallisen valon säteen oli suotu loistaa Feliksin yllä, kun Paavali keskusteli hänen kanssaan vanhurskaudesta, itsensä hillitsemisestä ja tulevasta tuomiosta. Siinä hänellä oli taivaan suoma tilaisuus nähdä ja hylätä syntinsä. Mutta hän sanoi Jumalan sanansaattajalle: »Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas.» Hän oli torjunut

viimeisen hänelle tarjotun armon. Milloinkaan hän ei enää tullut saamaan uutta kutsua Jumalalta. {AO6 293.4}

Luku 40—Paavali vetoaa keisariin

»Kun nyt Festus oli astunut maaherranvirkaan, meni hän kolmen päivän kuluttua Kesareasta ylös Jerusalemiin. Niin ylipapit ja juutalaisten ensimmäiset miehet ilmoittivat hänelle syyttävänsä Paavalia ja pyysivät häneltä ja anoivat sitä suosionosoitusta itsellensä, Paavalia vastaan, että hän haettaisi hänet Jerusalemiin.» Esittäessään tämän pyynnön heillä oli aikomuksena väijyä Paavalia Jerusalemiin johtavan tien varrella ja murhata hänet. Mutta Festuksella oli ylevä käsitys virkansa vastuullisuudesta, ja niinpä hän kohteliaasti kieltäytyi haettamasta Paavalia. »Ei ole roomalaisten tapa», hän selitti, »antaa ketään alttiiksi, ennenkuin syytetty on asetettu vastakkain syyttäjäinsä kanssa ja on saanut puolustautua syytöstä vastaan» (Ap.t. 25: 26). Hän ilmoitti, että »hän itse aikoi piakkoin lähteä» Kesareaan. »Tulkoot siis teidän johtomiehenne minun mukanani sinne alas, ja jos siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäkööt häntä.» {AO6 294.1}

Tätä eivät juutalaiset halunneet. He eivät olleet unohtaneet aikaisempaa tappiotaan Kesareassa. Apostolin tyynen käytöksen ja voimallisten perustelujen rinnalla heidän oma pahansuopaisuutensa ja aiheettomat syytöksensä näyttäytyisivät mahdollisimman huonossa valossa. He vaativat uudelleen, että Paavali tuotaisiin Jerusalemiin tutkittavaksi, mutta Festus pysyi lujasti päätöksessään järjestää Paavalille tasapuolinen oikeudenkäynti Kesareassa. Jumala ohjasi Festuksen päätöstä, jotta apostolin elämä vielä jatkuisi. {AO6 294.2}

Kun juutalaiset johtajat olivat epäonnistuneet aikeissaan, he ryhtyivät heti valmistelemaan todisteita Paavalia vastaan maaherran johdolla tapahtuvaa oikeudenkäyntiä varten. Oltuaan muutamia päiviä Jerusalemissa Festus palasi Kesareaan, ja jo »seuraavana päivänä hän istui tuomarinistuimelle ja käski tuoda Paavalin eteensä». »Ne juutalaiset, jotka olivat tulleet Jerusalemista, [asettuivat] hänen ympärilleen ja tekivät useita ja raskaita syytöksiä, joita he eivät kuitenkaan kyenneet näyttämään toteen.» Juutalaiset, jotka nyt esiintyivät ilman asianajajaa, esittivät syytöksensä itse. Oikeudenkäynnin jatkuessa syytetty tyynenä ja vilpittömänä selkeästi osoitti heidän sanojensa valheellisuuden. {AO6 294.3}

Festus havaitsi, että riitakysymys koski yksinomaan juutalaisten oppeja ja että Paavalia vastaan esitetyt syytökset eivät sisältäneet oikein ymmärrettyinä mitään, minkä johdosta hänet olisi voitu tuomita kuolemaan tai edes vankeuteen siinäkään tapauksessa, että syytökset olisi saatu näytetyksi toteen. Hän tajusi kuitenkin selvästi, millainen suuttumuksen myrsky nousisi, jos Paavalia ei tuomittaisi tai luovutettaisi heidän huostaansa. Niinpä Festus, »joka tavoitteli juutalaisten suosiota”, kääntyi Paavalin puoleen ja kysyi, halusiko tämä lähteä Jerusalemiin hänen suojeluksessaan sanhedrinin tutkittavaksi. {AO6 295.1}

Apostoli tiesi, ettei hän voinut odottaa oikeudenmukaisuutta kansalta, joka oli rikoksillaan saattamassa päälleen Jumalan vihan. Hän tiesi, että hän olisi profeetta Elian

tavoin paremmassa turvassa pakanoiden keskuudessa kuin niiden parissa, jotka olivat hylänneet taivaallisen valon ja paaduttaneet sydämensä evankeliumia vastaan. Kiistoihin kyllästyneenä hänen toimelias henkensä kesti huonosti hänen tutkimiseensa ja vankeuteensa liittyneet monet lykkäykset ja uuvuttavan epävarmuuden. Tämän vuoksi hän päätti käyttää Rooman kansalaisena oikeuttaan vedota keisariin. {AO6 295.2}

Vastaukseksi maaherran kysymykseen Paavali sanoi: »Minä seison keisarin tuomioistuimen edessä, ja sen edessä minut tuomittakoon. Juutalaisia vastaan en ole mitään rikkonut, niinkuin sinäkin aivan hyvin tiedät. Vaan jos muuten olen rikkonut ja tehnyt jotakin, mikä ansaitsee kuoleman, en pyri pääsemään kuolemasta; mutta jos se, mistä nämä minua syyttävät, on perätöntä, niin ei kukaan voi luovuttaa minua heille. Minä vetoan keisariin.» {AO6 295.3}

Festus ei tiennyt mitään juutalaisten salaisista aikomuksista murhata Paavali, ja hän oli yllättynyt siitä, että apostoli vetosi keisariin. Apostolin sanat tekivät kuitenkin lopun oikeudenkäynnistä. »Festus, neuvoteltuaan neuvoskuntansa kanssa, vastasi: ’Keisariin sinä olet vedonnut, niinpä mene keisarin eteen.’» {AO6 295.4}

Näin siis jälleen kerran oli Jumalan palvelijan pakko kiihkomielisyyden ja itsevanhurskauden synnyttämän vihan vuoksi etsiä turvaa pakanoiden keskuudesta. Juuri tämä sama viha pakotti Elian turvautumaan Sarpatin lesken apuun, ja se pakotti evankeliumin airuet kääntämään selkänsä juutalaisille julistaakseen sanomaansa pakanoille. Ja tätä vihaa joutuu tällä aikakaudella elävä Jumalan kansa vielä kohtaamaan. Monien Kristuksen seuraajiksi tunnustautuneiden keskuudessa vallitsee sama ylpeys, ulkokultaisuus ja itsekkyys, sama sorron henki, jolla oli niin kovin suuri sija juutalaisten sydämessä. Tulevaisuudessa henkilöt, jotka väittävät olevansa Kristuksen edustajia, menettelevät samaan tapaan kuin papit ja hallitusmiehet menettelivät Kristuksen ja apostolien suhteen. Siinä suuressa ahdingossa, jonka Jumalan uskolliset palvelijat joutuvat pian läpäisemään, he kohtaavat samaa kovasydämisyyttä, samaa julmaa päättäväisyyttä, samaa leppymätöntä vihaa. {AO6 296.1}

Kaikki, jotka tuona pahana päivänä haluavat pelottomasti palvella Jumalaa omantuntonsa mukaan, tarvitsevat rohkeutta, lujuutta sekä Jumalan ja hänen sanansa tuntemusta. Jumalalle uskolliset joutuvat vainottaviksi, heidän vaikuttimensa asetetaan kyseenalaisiksi, heidän parhaatkin pyrkimyksensä tulkitaan väärin ja heidän nimeänsä herjataan. Saatana pyrkii kaikella petollisel-la voimallaan vaikuttamaan sydämeen ja hämärtämään ymmärryksen, saamaan pahan näyttämään hyvältä ja hyvän pahalta. Mitä vahvempi ja puhtaampi on Jumalan kansan usko ja mitä lujemmin he päättävät totella häntä, sitä kiivaammin saatana pyrkii nostattamaan heitä vastaan niiden raivon, jotka väittävät olevansa vanhurskaita ja kuitenkin tallaavat jalkoihinsa Jumalan lain. Vaatii mitä lujinta

luottavaisuutta, mitä sankarillisinta määrätietoisuutta pitää kiinni uskosta, joka on kerta kaikkiaan pyhille annettu. {AO6 296.2}

Jumala haluaa kansansa valmistautuvan tuohon lähellä olevaan koettelemukseen. Olivatpa he valmistautuneita tai eivät, he kaikki joutuvat sen kohtaamaan. Ainoastaan ne, jotka ovat mukauttaneet elämänsä jumalalliseen ohjenuoraan, pysyvät vahvoina tuolla koettelemuksen ja ahdistuksen hetkellä. Kun maalliset hallitsijat ryhtyvät yhdessä uskonnollisten johtajien kanssa määräämään omantunnon asioissa, silloin nähdään, ketkä todella pelkäävät ja palvelevat Jumalaa. Kun pimeys on syvimmillään, jumalallisen luonteen valo loistaa kirkkaimmin. Kun kaikki muu pettää, silloin nähdään, keillä on horjumaton luottamus Herraan. Ja kun totuuden vihollisia on joka taholla vaanimassa pahoin aikein Herran palvelijoita, Jumala valvoo heitä tehdäkseen heille hyvää. Hän on heille kuin korkean kallion varjo näännyttävässä maassa. {AO6 296.3}

Luku 41—»Sinä miltei taivutit minut»

Paavali oli vedonnut keisariin, eikä Festus voinut muuta kuin lähettää hänet Roomaan. Mutta meni jonkin aikaa ennen kuin löydettiin sopiva alus, ja koska Paavalin ohella oli tarkoitus lähettää muitakin vankeja, heidän tapaustensa tutkiminen niin ikään aiheutti viivytystä. Tämä antoi Paavalille tilaisuuden selvittää uskonsa perusteita Kesarean johtohenkilöille sekä myös kuningas Agrippa II:lle, Herodeksista viimeiselle. {AO6 297.1}

»Muutamien päivien kuluttua kuningas Agrippa ja Bernike saapuivat Kesareaan tervehtimään Festusta. Ja kun he viipyivät siellä useita päiviä, kertoi Festus Paavalin asian kuninkaalle ja sanoi: Täällä on eräs mies, jonka Feeliks jättänyt vankeuteen; käydessäni Jerusalemissa juutalaisten ylipapit ja vanhimmat ilmoittivat syyttävänsä häntä ja pyysivät, että hänet tuomittaisiin.’» Hän selosti asianhaarat, jotka olivat johtaneet siihen että vanki oli vedonnut keisariin. Samalla hän kertoi, kuinka Paavalia oli äskettäin tutkittu hänen edessään ja sanoi, etteivät juutalaiset olleet esittäneet Paavalia vastaan mitään sellaista syytöstä kuin hän oli olettanut heidän esittävän, vaan riitakysymyksiä »joistakin heidän uskonasioistaan ja jostakin Jeesuksesta, joka oli kuollut, mutta jonka Paavali väitti elävän». {AO6 297.2}

Paavali Festuksen ja Agrippan edessä

Festuksen kertoessa tapauksesta Agrippa kiinnostui siitä ja sanoi: »Minäkin tahtoisin kuulla sitä miestä.» Hänen toivomuksensa mukaisesti tapaaminen järjestettiin seuraavaksi päiväksi. »Seuraavana päivänä Agrippa ja Bernike tulivat suurella komeudella ja menivät oikeussaliin päällikköjen ja kaupungin ylhäisten miesten kanssa; ja Paavali tuotiin Festuksen käskystä sinne.» {AO6 297.3}

Vieraittensa kunniaksi Festus oli pyrkinyt tekemään tästä vaikuttavan ja komean tilaisuuden. Maaherran ja hänen vieraittensa ylelliset vaatteet, sotilaiden miekat ja heidän päälliköittensä välkkyvät sotavarusteet lisäsivät näkymän loistoa. {AO6 297.4}

Ja nyt Paavali, joka oli yhä kahleissa, seisoi kokoontuneen joukon edessä. Millainen vastakohta-asetelma! Agrippalla ja Bernikellä oli valtaa ja asemaa, ja tämän vuoksi maailma suhtautui heihin suopeasti. Mutta heiltä puuttuivat ne luonteenpiirteet, joita Jumala arvostaa. He olivat hänen lakinsa rikkojia, turmeltuneita sydämeltään ja vaellukseltaan. Heidän elämäntapansa kauhistutti taivasta. {AO6 297.5}

Iäkkäällä vangilla, joka oli kahlittu vartiosotilaaseen, ei ollut ul-koisessa olemuksessaan mitään, mikä olisi herättänyt maailmassa kunnioitusta häntä kohtaan. Kuitenkin tästä miehestä, joka oli näennäisesti vailla ystäviä, varallisuutta ja yhteiskunnallista asemaa ja jota pidettiin vankina, koska hän uskoi Jumalan Poikaan, oli koko taivas kiinnostunut. Enkelit olivat hänen tukenaan. Jos yksikin noista loistavista sanansaattajista olisi paljastanut kirkkautensa, kuninkaallisten komeus ja ylpeys olisi kalvennut; kuningas ja hoviväki

olisivat paiskautuneet maahan, kuten tapahtui roomalaisille vartiosotilaille Kristuksen haudalla. {AO6 298.1}

Festus itse esitteli Paavalin läsnäolijoille seuraavin sanoin: »Ku-ningas Agrippa ja kaikki muut, jotka meidän kanssamme olette läsnä, tässä näette sen miehen, jonka tähden koko juutalaisten joukko sekä Jerusalemissa että täällä on ahdistanut minua huutaen, ettei hänen pidä enää saaman elää. Minä kuitenkin huomasin, ettei hän ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman; mutta kun hän itse vetosi majesteettiin, niin minä päätin lähettää hänet sinne. Mitään varmaa minulla ei kuitenkaan ole, mitä hänestä herralleni kirjoittaisin. Sen vuoksi tuotin hänet teidän eteenne ja varsinkin sinun eteesi, kuningas Agrippa, että minulla tutkinnon tapahduttua olisi, mitä kirjoittaa. Sillä mielettömältä näyttää minusta lähettää vanki, antamatta samalla tietää häntä vastaan tehtyjä syytöksiä.» {AO6 298.2}

Kuningas Agrippa antoi nyt Paavalille luvan puhua puolestaan. Apostolia eivät hämmentäneet loistokas komeus eivätkä korkea-arvoiset kuulijat, sillä hän tiesi, miten vähäarvoisia ovat maallinen vauraus ja yhteiskunnallinen asema. Maailmallinen komeus ja valta ei kyennyt hetkeksikään horjuttamaan hänen rohkeuttaan tai riistämään häneltä hänen tyyneyttään. {AO6 298.3}

Paavalin puhe Agrippalle

»Pidän itseäni onnellisena, kuningas Agrippa», hän lausui, »kun sinun edessäsi tänä päivänä saan puolustautua kaikesta siitä, mistä juutalaiset minua syyttävät, olletikin, koska sinä tarkkaan tunnet kaikki juutalaisten tavat ja riitakysymykset. Sentähden pyydän sinua kärsivällisesti minua kuulemaan.» {AO6 298.4}

Paavali kertoi, kuinka oli kääntynyt pois uppiniskaisesta epä-uskostaan ja uskonut Jeesus Nasaretilaisen maailman Lunastajaksi. Hän kuvasi taivaallista näkyä, joka ensin oli täyttänyt hänet sanoinkuvaamattomalla pelolla mutta joka oli myöhemmin osoittautunut mitä suurimman lohdun lähteeksi - jumalallisen kirkkau; den ilmestystä, jonka keskellä istui valtaistuimellaan hän, jota hän oli halveksinut ja vihannut ja jonka seuraajia hän tuollakin hetkellä aikoi tuhota. Tuosta hetkestä lähtien Paavali oli ollut uusi ihminen, jolla oli vilpitön ja palava usko Jeesukseen. Tällaiseksi hänet oli tehnyt kaiken muuttava armo. {AO6 298.5}

Selkeästi ja voimallisesti Paavali selosti Agrippan edessä merkit-tävimmät Kristuksen maanpäälliseen elämään liittyneet tapahtumat. Hän todisti, että profetioiden Messias oli jo saapunut Jeesus Nasaretilaisen hahmossa. Hän osoitti, kuinka Vanhan testamentin kirjoitukset olivat julistaneet, että Messiaan oli määrä ilmestyä ihmisenä ihmisten keskuuteen, ja kuinka Jeesuksen elämässä oli täyttynyt jokainen Mooseksen ja profeettojen ilmoittama tieto. Lunastaaksensa kadotetun maailman Jumalan Poika oli kärsinyt ristin häpeästä välittämättä ja astunut ylös taivaisiin kuoleman ja tuonelan voittajana. {AO6 299.1}

Miksi, Paavali kysyi, vaikutti muka uskomattomalta, että Kristus nousisi kuolleista? Kerran oli hänestäkin sellaiselta vaikuttanut, mutta kuinka hän saattoi nyt olla uskomatta, mitä hän itse oli nähnyt ja kuullut? Damaskoksen portilla hän oli totisesti katsellut ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta, samaa, joka oli kulkenut Jerusalemin katuja, kuollut Golgatalla, murtanut kuoleman kahleet ja astunut ylös taivaisiin. Yhtä todellisesti kuin Keefas, Jaakob, Johannes tai kuka muu opetuslapsi hyvänsä oli hänkin nähnyt hänet ja puhunut hänen kanssaan. Ääni oli käskenyt häntä julistamaan evankeliumia ylösnousseesta Vapahtajasta, ja kuinka hän saattoi olla tottelematta? Damaskoksessa, Jerusalemissa, kaikkialla Juudeassa ja kaukaisissa maissa hän oli todistanut ristiinnaulitusta Jeesuksesta ja saarnannut kaikille ihmisryhmille »parannusta ja kääntymystä Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen soveliaita tekoja». {AO6 299.2}

»Tämän tähden» apostoli julisti, »juutalaiset ottivat minut kiinni pyhäkössä ja yrittivät surmata minut. Mutta Jumalan avulla, jota olet saanut tähän päivään asti, minä seison ja todistan sekä pienille että suurille, enkä puhu mitään muuta, kuin minkä profeetat ja Mooses ovat sanoneet tulevan tapahtumaan, että nimittäin Kristuksen piti kärsimän ja kuolleitten ylösnousemuksen esikoisena julistaman valkeutta sekä tälle kansalle että pakanoille.» {AO6 299.3}

Koko seurue oli kuunnellut lumoutuneena Paavalin selostusta ihmeellisistä kokemuksistaan. Apostoli oli päässyt koskettelemaan mieliaihettaan. Kukaan, joka häntä kuuli, ei voinut epäillä hänen vilpittömyyttään. Mutta hänen vakuuttavien ja puhuttelevien sanojensa tulvan keskeytti äkkiä Festus, joka huudahti: »Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut.» {AO6 300.1}

Apostoli vastasi: »En ole hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja toimen sanoja. Kuningas kyllä nämä tietää, jonka tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti. Sillä minä en usko minkään näistä asioista olevan häneltä salassa; eiväthän nämä ole missään syrjäsopessa tapahtuneet.» Paavali kääntyi sitten Agrippaan päin ja puhutteli tätä suoraan: »Uskotko, kuningas Agrippa, profeettoja? Minä tiedän, että us-kot.» {AO6 300.2}

Syvästi liikuttuneena Agrippa unohti hetkeksi ympäristönsä ja arvoasemansa. Tietoisena vain niistä totuuksista, jotka oli kuullut, nähden vain tuon vaatimattoman vangin seisomassa edessään Jumalan lähettiläänä hän vastasi tahdottomasti: »Sinä miltei taivutat minut kristityksi» (engl. raamatunkäännös - suom. huom.) {AO6 300.3}

Hartaasti Paavali vastasi: »Toivoisin Jumalalta, että - et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen”, ja lisäsi kohottaen kahlittuja käsiään: »näitä kahleita lukuunottamatta.» {AO6 300.4}

Festus, Agrippa ja Bernike olisivat syystä saattaneet kantaa kah-leita, joita apostoli kantoi. He kaikki olivat syyllistyneet suuriin rikoksiin. Nämä rikkojat olivat tuona päivänä

kuulleet, että heille oli tarjolla pelastus Kristuksen nimessä. Ainakin yksi oli miltei taipunut vastaanottamaan tarjotun armon ja anteeksiannon. Mutta Agrippa sysäsi tarjotun armon syrjään ja kieltäytyi vastaanottamasta ristiinnaulitun Lunastajan ristiä. {AO6 300.5}

Kuninkaan uteliaisuus oli tyydytetty, ja nousten istuimeltaan hän ilmaisi, että keskustelu oli päättynyt. Poistuessaan kukin taholleen läsnä olleet puhuivat keskenään sanoen: »Tämä mies ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet.» {AO6 300.6}

Vaikka Agrippa oli juutalainen, hänessä ei ollut samaa yltiöpäistä kiivautta ja sokeaa ennakkoluuloisuutta kuin fariseuksissa. »Tämän miehen», hän sanoi Festukselle, »olisi voinut päästää irti, jos hän ei olisi vedonnut keisariin.» Mutta tapaus oli siirretty tuolle korkeammalle tuomioistuimelle, eikä siihen voinut enää puuttua enempää Festus kuin Agrippakaan. {AO6 300.7}

Luku 42—Merimatka ja haaksirikko

Vihdoin Paavali oli matkalla Roomaan. »Kun oli päätetty», Luukas kirjoittaa, »että meidän oli purjehtiminen Italiaan, annettiin Paavali ja muutamat muut vangit erään Julius nimisen, keisarilliseen sotaväenosastoon kuuluvan sadanpäämiehen haltuun. Ja me astuimme adramyttiläiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia Aasian rannikkopaikkoihin, ja lähdimme merelle, ja seurassamme oli Aristarkus, makedonialainen Tessalonikasta.» {AO6 301.1}

Ajanlaskumme ensimmäisellä vuosisadalla merenkulkuun liittyi aivan erityisiä vaikeuksia ja vaaroja. Merenkävijät määrittivät kurssinsa pääasiallisesti auringon ja tähtien mukaan; milloin näitä ei nähty ja sää enteili myrskyä, alusten omistajat pelkäsivät lähteä avomerelle. Osan vuotta turvallinen merenkulku oli lähes mahdotonta. {AO6 301.2}

Apostoli Paavali joutuisi nyt kestämään ne vaikeat koettelemukset, jotka lankeaisivat hänen osalleen kahlevankina pitkällä ja uuvuttavalla merimatkalla Italiaan. Muuan seikka lievensi suuresti hänen kohtalonsa kovuutta: hän sai matkatovereikseen Luukkaan ja Aristarkuksen. Kolossalaisille kirjoittamassaan kirjeessä hän myöhemmin sanoi jälkimmäistä vankitoverikseen (Kol. 4: 10), mutta Aristarkus jättäytyi vankeuteen Paavalin rinnalle omasta vapaasta tahdostaan voidaksensa auttaa häntä hänen koettelemuksissaan. {AO6 301.3}

Matka alkoi suotuisasti. Seuraavana päivänä ankkuroitiin Sidonin satamaan. Siellä Julius, sadanpäämies, »kohteli Paavalia ystävällisesti» ja kuultuaan, että paikkakunnalla oli kristittyjä, »salli hänen mennä ystäviensä luo hoitoa saamaan». Tästä luvasta oli apostoli, joka terveydeltään oli heikossa kunnossa, suuresti kiitollinen. {AO6 301.4}

Vastatuulta

Lähdettyään Sidonista laiva joutui vastatuuleen, ja koska se joutui poikkeamaan suorasta kurssistaan, matkanteko oli hidasta. Myrassa, Lykian maakunnassa, sadanpäämies löysi suuren aleksandrialaisen laivan, jonka oli määrä purjehtia Italian rannikolle, ja tähän alukseen hän välittömästi siirsi vankinsa. Mutta tuulet olivat yhä vastaiset, ja laivan kulku oli vaikeata. Luukas kirjoit-taa: »Monta päivää me purjehdimme hitaasti ja pääsimme vaivoin Knidon kohdalle. Ja kun tuulelta emme päässeet sinne, purjehdimme Salmonen nenitse Kreetan suojaan. Ja vaivoin kuljettuamme liki sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan, jonka nimi oli Kauniit Satamat.» {AO6 301.5}

Kauniissa satamissa heidän oli viivyttävä jonkin aikaa odottamassa suotuisia tuulia. Talvi lähestyi nopeasti - »purjehtiminen jo oli vaarallista»ja niiden, joiden vastuulla alus oli, oli luovuttava toivosta, että he ehtisivät määräsatamaan ennen kuin merenkulkukausi siltä vuodelta päättyisi. Nyt oli päätettävä ainoastaan siitä, tulisiko jäädä Kauniisiin satamiin vai olisiko pyrittävä johonkin suotuisampaan talvehtimispaikkaan. {AO6 302.1}

Tästä kysymyksestä keskusteltiin innokkaasti, ja lopulta sadanpäämies kääntyi asiassa Paavalin puoleen, joka oli saavuttanut sekä merimiesten että sotilaiden kun-nioituksen. Apostoli neuvoi empimättä nykyiseen paikkaan jäämistä. »Minä näen», hän sanoi, »että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme.» Mutta perämies ja laivanisäntä samoin kuin useimmat matkustajista ja miehistöstä olivat haluttomia hyväksymään tätä neuvoa. Koska satama, johon he olivat ankkuroineet, »oli sopimaton talvehtimiseen, olivat useimmat sitä mieltä, että heidän oli sieltä lähdettävä, voidakseen ehkä päästä talvehtimaan Foiniksiin, erääseen Kreetan satamaan, joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin». {AO6 302.2}

Rajuilma

Sadanpäämies päätti noudattaa enimmistön kantaa. Niinpä »kun etelätuuli alkoi puhaltaa», he lähtivät Kauniista satamista toivoen pian pääsevänsä määräpaikkaansa. »Mutta ennen pitkää syöksyi saaren päällitse raju tuuli”; »laiva ryöstäytyi sen mukaan eikä voinut nousta tuuleen». {AO6 303.1}

Tuulispään kourissa alus lähestyi pientä Kaudan saarta, ja sen suojassa oltaessa merimiehet valmistautuivat pahimpaan. Pelastusvene, heidän ainoa turvansa mikäli laiva uppoaisi, oli hinauksessa ja vaarassa hajota kappaleiksi minä hetkenä hyvänsä. Heidän ensimmäisenä tehtävänään oli nostaa vene alukseen. Tämän jälkeen ryhdyttiin kaikkiin mahdollisiin varotoimiin laivan vahvis-tamiseksi ja varustamiseksi myrskyä vastaan. Pienen saaren tarjoamaa vähäistä suojaa ei riittänyt pitkäksi aikaa, ja pian myrsky pääsi puhaltamaan jälleen täydellä raivollaan. {AO6 303.2}

Rajuilma puhalsi koko yön, ja huolimatta varotoimista alus vuoti. Seuraavana päivänä heitettiin lastia mereen. Tuli jälleen yö, mutta tuuli ei laantunut. Myrskyn runtelema laiva pirstoutuneine mastoineen ja repeytyneine purjeineen heittelehti sinne tänne raivokkaan myrskyn kourissa. Joka hetki vaikutti siltä kuin natisevat puuosat pettäisivät aluksen kieppuessa ja vavistessa myrskyn iskuista. Vuoto lisääntyi no-peasti, ja matkustajat ja miehistö uurastivat pumppujen kimpussa jatkuvasti. Kenelläkään laivassa olevalla ei ollut mahdollisuutta hetkenkään lepoon. »Kolmantena päivänä», Luukas kirjoittaa, »he omin käsin viskasivat mereen laivan kaluston. Mutta kun ei aurinkoa eikä tähtiä näkynyt moneen päivään ja kova myrsky painoi, katosi meiltä viimein kaikki pelastumisen toivo.» {AO6 304.1}

Paavali rohkaisee laivaväkeä

Neljätoista päivää he ajelehtivat auringottoman ja tähdettömän taivaan alla. Apostolilla, vaikka hän itsekin kärsi ulkonaisesti, oli toivon sanoja synkimmänkin hetken varalle, auttava käsi jokaisessa hätätilanteessa. Hän tarttui uskossa äärettömän Voiman käteen, ja hänen sydämensä oli kiinnittyneenä Jumalaan. Hän ei pelännyt itsensä puolesta; hän tiesi,

että Jumala säästäisi hänet todistamaan Roomassa Kristuksen otuudesta. Mutta hän tunsi sydämessään sääliä ympärillään olevia onnettomia sieluja kohtaan, sillä nämä olivat syntisiä, turmeltuneita ja kuolemaan valmistautumattomia. Kun hän hartaasti pyysi Jumalaa säästämään heidän henkensä, hänelle ilmoitettiin, että hänen rukoukseensa vastattaisiin. {AO6 304.2}

Kun myrsky hetkeksi taukosi, Paavali nousi kannelle ja lausui korottaen ääntään: »Miehet, teidän olisi pitänyt noudattaa minun neuvoani eikä lähteä Kreetasta; siten olisitte säästyneet tästä vaivasta ja vahingosta. Mutta nyt minä kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu. Sillä tänä yönä seisoi minun tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen, ja sanoi: ’Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka sinun kanssasi purjehtivat.’ Olkaa sentähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu. Mutta jollekin saarelle meidän täytyy viskautua.» {AO6 304.3}

Nämä sanat virittivät uudelleen toivon. Matkustajat ja miehistö havahtuivat turtumuksestaan. Vielä oli paljon tehtävissä, ja heidän oli ryhdyttävä kaikkiin vallassaan oleviin toimiin tuhon torjumiseksi. {AO6 304.4}

Mustilla, vyöryvillä aalloilla oli ajelehdittu jo neljättätoista yötä, kun merimiehet »keskiyön aikaan» päättelivät tyrskyjen äänestä, »että lähestyttiin jotakin maata. Ja luodattuaan he huomasivat syvyyden olevan kaksikymmentä syltä, ja vähän matkaa kuljettuaan he taas luotasivat ja huomasivat syvyyden viideksitoista syleksi. Ja kun he pelkäsivät”, Luukas kirjoittaa, »meidän viskautuvan karille, laskivat he laivan perästä neljä ankkuria ja odottivat ikävöiden päivän tuloa.» {AO6 304.5}

Päivän koittaessa erottuivat myrskyisän rannikon ääriviivat hämärästi, mutta mitään tuttuja maamerkkejä ei näkynyt. Tilanne oli niin synkkä, että merimiehet menettivät kaiken rohkeutensa ja »yrittivät paeta laivasta». Aikoen muka »keulapuolesta viedä ulos ankkureita» he olivat jo laskeneet alas pelastusveneen, kun Paavali oivalsi heidän alhaisen suunnitelmansa ja sanoi sadanpäämiehelle ja sotilaille: »Jos nuo eivät pysy laivassa, niin te ette voi pelastua.» Sotilaat heti »hakkasivat poikki venheen köydet ja päästivät sen» mereen. {AO6 305.1}

Ratkaisevin hetki oli vielä edessäpäin. Jälleen apostoli puhui roh-kaisun sanoja ja kehotti kaikkia, sekä merimiehiä että matkustajia, nauttimaan ruokaa sanoen: »Tänään olette jo neljättätoista päivää odottaneet ja olleet syömättä ettekä ole mitään ravintoa ottaneet. Sentähden minä kehoitan teitä nauttimaan ruokaa, sillä se on tarpeen meidän pelastuaksemme; sillä ei yhdeltäkään teistä ole hiuskarvaakaan päästä katoava.» {AO6 305.2}

»Tämän sanottuaan hän otti leivän ja kiitti Jumalaa kaikkien nähden, mursi ja rupesi syömään.» Silloin tuo uupunut ja masentunut kahdensadanseitsämänkymmentäviiden hengen joukko, joka olisi ilman Paavalia antautunut epätoivon valtaan, ryhtyi apostolin keralla aterioimaan. »Ja kun he olivat tulleet ravituiksi, kevensivät he laivaa heittämällä viljan mereen.» {AO6 305.3}

Haaksirikkoutuneesta laivasta maihin

Oli valjennut jo täysi päivä, mutta he eivät nähneet mitään, mistä olisivat voineet päätellä sijaintinsa. He kuitenkin »huomasivat lahden, jossa oli sopiva ranta; siihen he päättivät, jos mahdollista, laskea laivan. Ja he hakkasivat ankkuriköydet poikki ja jättivät ankkurit mereen; samalla he päästivät peräsinten nuorat, nostivat keulapurjeen tuuleen ja ohjasivat rantaa kohti. Mutta he joutuivat riutalle ja antoivat laivan törmätä siihen; keulapuoli tarttui kiinni ja jäi liikkumattomaksi, mutta peräpuoli hajosi aaltojen voimasta.» {AO6 305.4}

Paavalia ja muita vankeja uhkasi nyt kohtalo, joka oli haaksirikkoa kauheampi. Sotilaat huomasivat, että pyrkiessään maihin heidän olisi mahdotonta pitää vankejaan hallinnassaan. Jokaisella olisi riittävästi siinäkin, että saisi oman henkensä pelastetuksi. Kuitenkin jos joku vangeista puuttuisi, menettäisivät ne, joiden vastuulla he olivat, rangaistukseksi henkensä. Tämän vuoksi sotamiehet halusivat surmata kaikki vangit. Rooman laki salli tämän julman menettelyn, ja aikomus olisi toteutettu heti, ellei joukossa olisi ollut miestä, jolle kaikki tyynni olivat suuressa kiitollisuudenvelassa. Julius, sadanpäämies, tiesi Paavalin olleen välikappaleena kaikkien laivassa olijoiden pelastumisessa. Koska hän sitä paitsi oli vakuuttunut siitä, että Herra oli Paavalin kanssa, hän pelkäsi tehdä hänelle pahaa. Niinpä hän »käski uimataitoisten ensiksi heittäytyä veteen ja lähteä maihin ja sitten muiden, minkä laudoilla, minkä laivankappaleilla. Ja näin kaikki pelastuivat maalle.» Kun pidettiin nimenhuuto, kukaan ei ollut kateissa. {AO6 305.5}

Haaksirikkoutunut miehistö sai ystävällisen vastaanoton Meliten sivistymättömiltä asukkailta. »He sytyttivät nuotion», Luukas kir-joittaa, »ja ottivat meidät kaikki sen ääreen, kun oli ruvennut satamaan ja oli kylmä.» Paavali oli niiden joukossa, jotka aktiivisesti huolehtivat toisten mukavuudesta. Koottuaan »kasan risuja» hän »pani ne nuotioon», mutta silloin »tuli kyykäärme kuumuuden tähden esiin ja kävi kiinni hänen käteensä”. Silminnäkijät olivat kauhuissaan, ja huomatessaan Paavalin vangiksi, koska hän oli kahleissa, he sanoivat toisilleen: »Varmaan tuo mies on murhaaja, koska kostotar ei sallinut hänen elää, vaikka hän pelastuikin merestä.» Mutta Paavali pudisti elu-kan tuleen eikä saanut minkäänlaista vammaa. Tuntien käärmeen myrkyllisyyden asukkaat odottivat hänen kaatuvan maahan mina hetkenä hyvänsä hirvittävien tuskien vallassa. »Mutta kun he olivat kauan odottaneet ja näkivät, ettei hänelle mitään pahaa tapahtunut, muuttivat he mielensä ja sanoivat hänen olevan jumalan.» {AO6 306.1}

Niinä kolmena kuukautena, jotka laivan väki vietti Melitellä, Paavali ja hänen työtoverinsa käyttivät hyväkseen lukuisia mahdollisuuksia saarnata evankeliumia. Merkittävällä tavalla Herra vaikutti heidän välityksellään. Paavalin vuoksi koko haaksirikkoutunutta joukkoa kohdeltiin sangen ystävällisesti; kaikista heidän tarpeistaan huolehdittiin, ja kun he lähtivät Meliteltä, heille toimitettiin runsaskätisesti kaikkea, mitä he tarvitsivat merimatkallaan. Heidän oleskeluunsa liittyneistä merkittävimmistä tapahtumista Luukas kertoo lyhyesti seuraavaa: {AO6 306.2}

»Lähellä sitä paikkaa oli saaren ensimmäisellä miehellä, jonka nimi oli Publius, maatiloja. Hän otti meidät vastaan ja piti meitä ystävällisesti kolme päivää vierainansa. Ja Publiuksen isä makasi sairaana kuumeessa ja punataudissa; ja Paavali meni hänen luoksensa, rukoili ja pani kätensä hänen päälleen ja paransi hänet. Kun tämä oli tapahtunut, tulivat muutkin sairaat, mitä saarella oli, ja heidät parannettiin. He osoittivat meille myös monin tavoin kunniaa, ja lähtiessämme merelle he panivat mukaan, mitä tarvitsimme.» {AO6 306.3}

Luku 43—Roomassa

Purjehduskauden alettua sadanpäämies ja hänen vankinsa lähtivät matkalle kohti Roomaa. Muuan aleksandrialainen laiva, »jolla oli merkkinä Kastorin ja Polluksin kuva», oli talvehtinut Melitellä matkallaan länteen, ja tähän alukseen matkalaiset nousivat. Vaikka epäsuotuisat tuulet hidastivat kulkua jonkin verran, matka saatiin onnellisesti päätökseen, ja laiva laski ankkurinsa Puteolin kauniiseen satamaan, Italian rannikolle. {AO6 307.1}

Tällä paikkakunnalla oli joitakin kristittyjä, ja he pyysivät apostolia jäämään luokseen seitsemäksi päiväksi, mihin sadanpäämies antoi ystävällisesti luvan. Siitä saakka kun Paavalin kirje roomalaisille oli vastaanotettu, Italian kristityt olivat innokkaasti odottaneet apostolin vierailua. Heille ei ollut tullut mieleen, että he joutuisivat näkemään hänen tulevan vankina, mutta hänen kärsimyksensä tekivät hänet heille entistäkin rakkaammaksi. Koska Puteolista oli Roomaan vain runsaat kaksikymmentä peninkulmaa ja merisatama oli jatkuvasti yhteydessä pääkaupunkiin, Rooman kristityt saivat tietää Paavalin olevan tulossa, ja muutamat heistä lähtivät häntä vastaan toivottaakseen hänet tervetulleeksi. {AO6 307.2}

Tulo Roomaan

Kahdeksantena satamaan tulon jälkeisenä päivänä sadanpäämies ja hänen vankinsa lähtivät kohti Roomaa. Julius antoi mielellään apostolille kaiken avun, minkä antaminen oli hänen vallassaan, mutta hän ei voinut olla pitämättä häntä vankina eikä vapauttaa häntä kahleesta, joka sitoi häntä vartiosotilaaseen. Raskain sydämin Paavali saapui kauan odotetulle vierailulleen maailman pääkaupunkiin. Kuinka toisenlaiset olosuhteet olivatkaan kuin hän oli odottanut! Kuinka hän saattoi julistaa evankeliumia kahlittuna ja häväistynä? Hänen toiveensa monien sielujen voittamisesta totuudelle Roomassa vaikuttivat pakostakin rauenneilta. {AO6 307.3}

Vihdoin matkalaiset saapuvat Appii Forumiin, kuuden peninkulman päähän Roomasta. Heidän raivatessaan tietään läpi väkijoukkojen, jotka tungeksivat suurella kulkuväylällä, harmaatukkainen vanhus, joka on kahlein kytketty paatuneen näköisten rikollisten joukkoon, saa osakseen monta ivallista katsetta ja joutuu monen raa'an, pilkallisen huomautuksen kohteeksi. {AO6 307.4}

Äkkiä kuuluu ilon huuto, ja ohi kulkevasta väkijoukosta syöksähtää esiin mies, joka lankeaa vangin kaulaan ja syleilee häntä kyynelsilmin ja riemuiten, aivan kuin poika tervehtisi kauan poissa ollutta isäänsä. Kohtaus toistuu yhä uudelleen, kun monet hellän odotuksen terävöittämin katsein tunnistavat kahlitun vangin samaksi mieheksi, joka Korintissa, Filippissä, Efesoksessa oli puhunut heille elämän sanoja. {AO6 308.1}

Kun sydämelliset opetuslapset innoissaan piirittävät hengellisen isänsä, koko seurueen on pysähdyttävä. Sotilaat ovat kiusaantuneita viivytyksestä, mutta heillä ei ole sydäntä

keskeyttää tätä onnellista tapaamista, sillä hekin ovat oppineet kunnioittamaan ja arvostamaan vankiaan. Noilla uupuneilla, tuskien uurtamilla kasvoilla opetuslapset näkevät heijastuman Kristuksesta. He vakuuttavat Paavalille, etteivät he ole unohtaneet häntä eivätkä lakanneet rakastamasta häntä. He sanovat olevansa kiitollisuuden velassa hänelle siitä riemullisesta toivosta, joka kirkastaa heidän elämänsä ja antaa heille rauhan Jumalassa. Palavassa rakkaudessaan he kantaisivat häntä olkapäillään koko matkan kaupunkiin asti, jos vain saisivat siihen luvan. {AO6 308.2}

Vain harvat tajuavat, mitä Luukas todella tarkoitti sanoessaan, että kun Paavali näki veljensä, hän »kiitti Jumalaa ja sai rohkeutta». Keskellä itkevien, myötätuntoisten uskovien joukkoa, joka ei hävennyt hänen kahleitaan, apostoli ylisti Jumalaa ääneen. Murheen pilvi, joka oli varjostanut hänen henkeään, oli pois pyyhkäisty. Hänen kristillinen elämänsä oli ollut yhtämittaista koettelemusta, kärsimystä ja pettymystä, mutta tuolla hetkellä hän tunsi saaneensa kaikesta ylenpalttisen hyvityksen. Varmemmin askelin ja iloitsevin sydämin hän jatkoi matkaansa. Hän ei valittanut menneitä eikä pelännyt tulevia. Kahleet ja koettelemukset odottivat häntä, sen hän tiesi. Mutta hän tiesi myös, että hänen kutsumuksensa oli ollut vapauttaa sieluja äärettömän paljon hirvittävämmistä kahleista, ja hän iloitsi saadessaan kärsiä Kristuksen tähden. {AO6 308.3}

Roomassa sadanpäämies Julius luovutti vankinsa keisarillisen vartioston päällikölle. Se myönteinen lausunto, jonka hän antoi Paavalista, samoin kuin Festuksen lähettämä kirje, aikaansai sen, että päällikkö suhtautui apostoliin suopeasti. Sen sijaan että Paavali olisi heitetty vankilaan, hänen sallittiin asua omassa vuokra-asunnossa. Vaikka hän oli yhä jatkuvasti kahlehdittuna vartiosotilaaseen, hänellä oli mahdollisuus vastaanottaa ystäviään ja työskennellä Kristuksen asian edistämiseksi. {AO6 308.4}

Paavali puhuu juutalaisille

Monet niistä juutalaisista, jotka oli karkotettu Roomasta joitakin vuosia aikaisemmin, olivat saaneet luvan palata, joten heitä oli kaupungissa suuret määrät. Näille Paavali aivan ensimmäiseksi päätti selvittää totuuden itsestään ja työstään, ennen kuin hänen vihollisensa ennättäisivät katkeroittaa heidät häntä vastaan. Niinpä hän jo kolmen päivän kuluttua siitä kun oli saapunut Roomaan kutsui koolle heidän johtohenkilönsä ja selvitti yksinkertaisesti ja suoraan,. miksi oli tullut Roomaan vankina. {AO6 308.5}

»Miehet, veljet! » hän sanoi. »Vaikka en ole mitään tehnyt kansaamme tai isiemme tapoja vastaan,annettiin minut kuitenkin Jerusalemista vankina roomalaisten käsiin. Ja kun he olivat minua tutkineet, tahtoivat he päästää minut irti, koska en ollut tehnyt mitään kuoleman rikosta. Mutta kun juutalaiset sitä vastustivat, oli minun pakko vedota keisariin; ei kuitenkaan niin, että minulla olisi mitään kannetta kansaani vastaan. Tästä syystä minä nyt olen kutsunut teidät, saadakseni nähdä ja puhutella teitä; sillä Israelin toivon tähden minä kannan tätä kahletta.» {AO6 309.1}

Hän ei sanonut mitään siitä huonosta kohtelusta, jota oli saanut juutalaisilta, tai heidän useista salamurha-aikeistaan. Hänen sanojaan sävytti varovaisuus ja lempeys. Hän ei tavoitellut henki-lökohtaista huomiota tai myötätuntoa vaan pyrki puolustamaan totuutta ja ylläpitämään evankeliumin kunniaa. {AO6 309.2}

Vastaukseksi hänen kuulijansa totesivat, etteivät he olleet saaneet enempää julkisia kuin yksityisiäkään syytöskirjeitä häntä vastaan ja etteivät ketkään Roomaan tulleista juutalaisista olleet syyttäneet häntä mistään rikoksesta. He ilmaisivat myös voimakkaan halunsa kuulla henkilökohtaisesti syyt, joiden vuoksi hän uskoi Kristukseen. »Tästä lahkosta», he sanoivat, »on meillä tiedossamme, että sitä vastaan kaik-kialla kiistetään.» Koska he itse sitä halusivat, Paavali käski heidän määrätä päivän, jolloin hän saisi selvittää heille evankeliumin totuudet. Sovittuna päivänä koolle saapui monia, joille »hän aamu-varhaisesta iltaan saakka selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta, lähtien Mooseksen laista ja profeetoista, saadakseen heidät va-kuutetuiksi Jeesuksesta». Hän kertoi omasta kokemuksestaan ja esitti perusteluja Vanhan testamentin kirjoituksista yksinkertaisesti, vilpittömästi ja voimallisesti. {AO6 310.1}

Apostoli osoitti, ettei uskonto koostu pelkistä menoista ja sere-monioista, uskonkappaleista ja olettamuksista. Jos näin olisi, luonnollinen ihminen kykenisi ymmärtämään sen tutkimalla, kuten hän ymmärtää maailmalliset asiat. Paavali opetti, että uskonto on käytännöllinen, pelastava voima, kokonaan Jumalalta tullut periaate, omakohtainen kokemus Jumalan uudistavasta vaikutuksesta sieluun. {AO6 310.2}

Hän osoitti, kuinka Mooses oli ilmoittanut Israelille, että Kristus oli se Profeetta, jota heidän piti kuuleman. Kaikki profeetat olivat todistaneet, että hän olisi Jumalan suuri parannuslääke syntiin, Syytön, joka olisi ottava päälleen syyllisten synnit. Hän ei moitiskellut heidän tapaansa noudattaa muotoja ja seremonioita, mutta hän osoitti, että niin kauan kuin he jatkoivat rituaaleihin nojautuvaa jumalanpalvelustaan suurella tunnontarkkuudellaan, he hylkäsivät hänet, joka oli koko tuon järjestelmän perusta ja täyttymys. {AO6 310.3}

Paavali selitti, että hän ei kääntymättömänä ollut tuntenut Kristusta henkilökohtaisesti vaan sen käsityksen perusteella, joka hänellä muiden tapaan oli tulevan Messiaan luonteesta ja tehtävästä. Hän oli hylännyt Jeesus Nasaretilaisen petkuttajana, koska tämä ei vastannut hänen käsitystään Messiaasta. Mutta nyt Paavalin näkemykset Kristuksesta ja hänen tehtävästään olivat paljon hengellisempiä ja ylevämpiä, sillä hän oli kokenut kääntymyksen. Apostoli vakuutti, ettei hän julistanut heille Kristusta lihan mukaan. Herodes oli nähnyt Kristuksen, kun tämä oli ihmisenä ihmisten keskuudessa; Hannas oli nähnyt hänet; Pilatus ja papit ja hallitusmiehet olivat nähneet hänet; roomalaiset sotilaat olivat näh-neet hänet. Mutta he eivät olleet nähneet häntä uskon silmin; he eivät olleet nähneet häntä kirkastettuna

Lunastajana. Kristuksen tunteminen uskon kautta, hengellisen tiedon saaminen hänestä oli tärkeämpää kuin se, että oli tuntenut hänet henkilökohtaisesti hänen ollessaan maan päällä.

Se yhteys, joka Paavalilla nyt oli Kristukseen, oli läheisempi ja kestävämpi kuin pelkkä maallinen ja inhimillinen tuttavuus. {AO6 310.4}

Paavalin puhuessa siitä mitä tiesi ja todistaessa siitä mitä oli nähnyt Jeesus Nasaretilaisesta Israelin toivona, rehelliset totuuden etsijät tulivat hänen sanoistaan vakuuttuneiksi. Ainakin joidenkin mieleen hänen sanansa jättivät suorastaan lähtemättömän vaikutuksen. Mutta toiset kieltäytyivät uppiniskaisesti vastaanottamasta selkeätä todistusta pyhistä kirjoituksista, vaikka sen esitti heille mies, joka oli saanut Pyhän Hengen erityistä valistusta. He eivät kyenneet kumoamaan hänen perustelujaan, mutta he kieltäytyivät hyväksymästä hänen johtopäätöksiään. {AO6 311.1}

Paavalin tutkiminen viivästyy

Paavalin Roomaan tulosta ehti kulua useita kuukausia ennen kuin Jerusalemin juutalaiset saapuivat henkilökohtaisesti esittämään syytöksensä vankia vastaan. He olivat toistuvasti epäonnistuneet aikeissaan, ja nyt kun Paavalia tutkittaisiin Rooman valtakunnan korkeimmassa tuomioistuimessa, heillä ei ollut vähäisintäkään halua saattaa itseänsä alttiiksi jälleen uudelle tappiolle. Lysias, Feliks, Festus ja Agrippa olivat kaikki ilmoittaneet uskovansa hänen syyttömyyteensä. Hänen vihollisensa saattoivat toivoa menestyvänsä ainoastaan siten, että he juonittelemalla hankkiutuisivat keisarin suosioon. Asian lykkäytyminen olisi eduksi heidän tavoitteelleen, sillä näin he saisivat aikaa viimeistellä ja toteuttaa suunnitelmansa. Niinpä he odottivat jonkin aikaa ennen kuin esittivät henkilökohtaisesti syytöksensä apostolia vastaan. {AO6 311.2}

Paavalin laajalle ulottuva vaikutus

Jumalan sallimuksesta tämä viivytys koitui evankeliumin eduksi. Ne, joiden valvonnassa Paavali oli, osoittivat suopeuttaan sallimalla hänen asua tilavassa asunnossa, missä hän saattoi vapaasti tavata ystäviään sekä julistaa päivittäin totuutta niille, jotka tulivat häntä kuulemaan. Näin hän jatkoi kaksi vuotta toimintaansa ja »julisti Jumalan valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista kaikella rohkeudella, kenenkään estämättä». {AO6 311.3}

Tänä aikana seurakunnat, joita hän oli perustanut moniin maihin, eivät jääneet unohduksiin. Apostoli tajusi vaarat, jotka uhkasivat uuteen uskoon kääntyneitä. Siksi hän pyrki mahdollisuuksiensa mukaan huolehtimaan heidän tarpeistaan kirjeillä, jotka sisälsivät varoituksen sanoja ja käytännön neuvoja. Roomasta hän lähetti pyhittäytyneitä työntekijöitä työskentelemään sekä näiden seurakuntien hyväksi että myös sellaisilla kentillä, missä hän itse ei ollut käynyt. Viisaiden paimenten tavoin nämä työntekijät lujittivat työtä, jonka Paavali oli pannut niin erinomaiselle alulle. Tietoisena seurakuntien tilasta ja niitä

uhkaavista vaaroista, koska oli niihin jatkuvasti yhteydessä, apostoli pystyi viisaasti valvomaan kaikkea. {AO6 311.4}

Näin Paavalilla, vaikka hän oli näennäisesti estynyt aktiivisesta työstä, oli laajempi ja pysyvämpi vaikutus kuin jos hän olisi ollut vapaa matkustelemaan seurakuntien keskuudessa kuten aikaisempina vuosina. Vankina Herran vuoksi hän sai veljiltänsä osakseen entistä lujempaa kiintymystä. Ja hänen sanansa Kristuksen tähden kahleisiin joutuneen miehen kirjoittamina saavuttivat pakostakin suurempaa huomiota ja arvonantoa kuin hänen sanansa olivat saavuttaneet hänen ollessaan henkilökohtaisesti kuulijoittensa parissa. Vasta menetettyään Paavalin keskuudestaan uskovaiset tajusivat, kuinka raskaita olivat ne kuormat, joita hän oli kantanut heidän puolestaan. Tähän asti he olivat paljolti väistäneet vastuuta ja kuormien kantamista, koska heiltä puuttui hänen viisautensa, arvostelukykynsä ja lannistumaton tarmonsa. Mutta nyt, jäätyään kokemattomina opettelemaan karttamiansa läksyjä, he antoivat hänen varoituksilleen, neuvoilleen ja ohjeilleen arvoa tavalla, jolla eivät olleet antaneet arvoa hänen henkilökohtaiselle työlleen. Saatuaan tietää, millaista rohkeutta ja uskoa hän osoitti pitkän vankeutensa aikana, he saivat entistä suurempaa intoa ja uskollisuutta Kristuksen asiaa kohtaan. {AO6 312.1}

Paavalin apulaiset Roomassa

Paavalin apulaisiin Roomassa kuului monia hänen aikaisemmista matkakumppaneistaan ja työtovereistaan. Luukas, »rakas lääkäri», joka oli ollut hänen mukanaan Jerusaleminmatkalla, kaksivuotisessa vankeudessa Kesareassa ja hänen vaarallisella merimatkallaan Roomaan, oli yhä hänen seurassaan. Timoteus hoivasi häntä niin ikään. Tykikus, »rakas veli ja uskollinen palvelija, minun kanssapalvelijani Herrassa”, seisoi uljaasti apostolin rinnalla. Demas ja Markus olivat hekin hänen seurassaan. Aristarkus ja Epafras olivat hänen vankitovereitaan (ks. Kol. 4: 7-14). {AO6 312.2}

Markuksen hengellinen kokemus oli syventynyt sitten varhempien uskonsa vuosien. Kun hän oli tutkinut perusteellisemmin Kristuksen elämää ja kuolemaa, hän oli saanut selkeämpiä näkemyksiä Vapahtajan tehtävästä, sen vastuksista ja ristiriidoista. Nähdessään Kristuksen käsien ja jalkojen arvissa merkit hänen uhrauksistaan ihmiskunnan hyväksi ja sen, kuinka pitkälle kieltäymys kadotettujen ja menehtyvien pelastamiseksi johtaa, Markus oli tullut halukkaaksi seuraamaan Mestaria epäitsekkyyden tiellä. Jakaessaan nyt vangitun Paavalin kohtalon hän ymmärsi paremmin kuin milloinkaan aikaisemmin, että on ääretön voitto voittaa Kristus mutta ääretön tappio voittaa maailma ja kadottaa samalla sielu, jonka lunastamiseksi Kristuksen veri vuodatettiin. Ankaran koettelemuksen ja vastoinkäymisen edessäkin Markus pysyi vahvana, apostolin viisaana ja rakkaana apulaisena. {AO6 312.3}

Demas, joka pysyi kestävänä jonkin aikaa, hylkäsi myöhemmin Kristuksen asian. Tähän viitaten Paavali kirjoitti: »Tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena jätti minut Deemas» (2 Tim. 4: 10). Maailmalliseen hyötyyn vaihtoi Demas kaikki korkeat ja jalot

pyrkimyksensä. Miten lyhytnäköinen vaihtokauppa! Pelkän maailmallisen rikkauden ja kunnian haltijana Demas oli totisesti köyhä, vaikka hän olisi voinut sanoa kuinkakin paljoa omakseen. Sitä vastoin Markus, joka katsoi parhaaksi kärsiä Kristuksen tähden, oli iankaikkisten rikkauksien haltija, sillä hänet katsottiin taivaassa Jumalan perilliseksi ja hänen Poikansa kanssaperilliseksi. {AO6 313.1}

Niihin, jotka antoivat sydämensä Jumalalle Paavalin työskennellessä Roomassa, kuului muiden muuassa Onesimus. Onesimus oli Pakanaorja, joka oli tehnyt vääryyttä isännälleen Filemonille, kolossalaiselle kristitylle, ja oli paennut Roomaan. Sydämensä hyvyydestä Paavali koetti huojentaa tuon kurjan pakolaisen köyhyyttä ja ahdinkoa ja sitten valaa totuuden valkeutta hänen synkentyneeseen mieleensä. Onesimus kuunteli elämän sanoja, tunnusti syntinsä ja kääntyi kristinuskoon. {AO6 313.2}

Onesimus tuli Paavalille rakkaaksi hurskautensa ja vilpittömyytensä vuoksi sekä sen hellän huolehtivaisuutensa tähden, jolla hän hoivasi apostolia, ja sen intonsa tähden, jolla hän edisti evankeliumin työtä. Paavali havaitsi hänessä luonteenpiirteitä, jotka tekisivät hänet hyödylliseksi apulaiseksi lähetystyössä. Hän neuvoi häntä palaamaan viipymättä Filemonin luo, pyytämään häneltä anteeksi ja suunnittelemaan tulevaisuutta. Apostoli lupasi vastata rahasummasta, joka Filemonilta oli ryöstetty. Hän oli juuri päättänyt lähettää Tykikuksen viemään kirjeitä Vähän-Aasian eri seurakunnille, ja niinpä hän lähetti Onesimuksen hänen matkaansa. Tälle palvelijalle merkitsi ankaraa koetusta antautua täten isännän käsiin, jolle oli tehnyt vääryyttä, mutta hän oli kokenut todellisen kääntymyksen eikä hän väistänyt tätä velvollisuuttaan. {AO6 313.3}

Paavalin kirje Filemonille

Paavali määräsi Onesimuksen viemään Filemonille kirjeen, jossa apostoli tavanomaisella hienotunteisuudellaan ja ystävällisyydellään puhui katuvan orjan puolesta ja ilmaisi halunsa pitää hänet palveluksessaan tulevaisuudessa. Kirje alkoi sydämellisellä tervehdyksellä Filemonille ystävänä ja työtoverina: {AO6 313.4}

»Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! Minä kiitän Jumalaani aina, muistaessani sinua rukouksissani, sillä minä olen kuullut sinun rakkaudestasi ja uskostasi, joka sinulla on Herraan Jeesukseen ja kaikkia pyhiä kohtaan; ja rukoukseni on, että sinun uskosi, se usko, joka on meille yhteinen, olisi väkevä kaiken hyvän tuntemisessa, mikä meillä Kristuksessa on.» Apostoli muistutti Filemonille, että jokainen hyvä pyrkimys ja luonteenpiirre, jonka hän oli omaksunut, johtui Kristuksen armosta; tämä teki hänet toisenlaiseksi kuin nurjamieliset syntiset. Sama armo saattoi tehdä turmeltuneesta rikollisesta Jumalan lapsen ja hyödyllisen työntekijän evankeliumin palveluksessa. {AO6 313.5}

Paavali olisi voinut teroittaa Filemonille hänen velvollisuuttaan kristittynä, mutta hän katsoi soveliaammaksi valita suostuttelevat sanat: »Minä vanha Paavali, ja nyt myös Kristuksen Jeesuksen vanki - pyydän sinua poikani puolesta, jonka minä kahleissani synnytin, Onesimuksen puolesta, sinulle ennen hyödyttömän, mutta nyt sekä sinulle että minulle hyödyllisen.» {AO6 314.1}

Apostoli pyysi Filemonia Onesimuksen kääntymyksen tähden vastaanottamaan tuon katuvan orjan kuin omana lapsenaan, osoittamaan hänelle sellaista rakkautta, että hän omasta tahdostaan pysyisi entisen isäntänsä luona, »ei enää orjana, vaan orjaa enempänä: rakkaana veljenä”. Hän ilmaisi halunsa pitää Onesimuksen luonaan auttamassa häntä vankeudessa, kuten Filemon itse olisi häntä auttanut; mutta hän ei halunnut Onesimusta palvelijakseen, ellei Filemon itse tahtonut päästää orjaa vapaaksi. {AO6 314.2}

Apostoli tiesi mainiosti, kuinka ankarasti isännät kohtelivat or-jiaan. Hän tiesi niin ikään, että Filemon oli suutuksissaan palvelijansa menettelystä. Paavali yritti kirjoittaa hänelle tavalla, joka herättäisi hänessä syvimmät ja lempeimmät kristityn tunteet. Kääntymyksessään Onesimus oli tullut hänelle veljeksi uskossa, ja jokaista rangaistusta, joka mää-rättäisiin tälle uudelle käännynnäiselle, Paavali pitäisi hänelle itselleen määrättynä. {AO6 314.3}

Paavali tarjoutui vapaaehtoisesti vastaamaan Onesimuksen velasta, jotta tuo syyllinen säästyisi rangaistuksen häpeältä ja saisi jälleen oikeudet, jotka oli menettänyt. »Jos siis pidät minua toverinasi», hän kirjoitti Filemonille, »niin ota hänet luoksesi niinkuin minut; mutta jos hän on tehnyt sinulle jotakin vääryyttä tai on sinulle jotakin velkaa, niin pane se minun laskuuni. Minä, Paavali, kirjoitan omalla kädelläni: ’Minä sen maksan’» {AO6 314.4}

Kuinka oivallinen esimerkki Kristuksen rakkaudesta katuvaa syntistä kohtaan! Palvelijalla, joka oli kavaltanut isännältään, ei ollut millä olisi tekonsa hyvittänyt. Syntisellä, joka on evännyt Jumalalta vuosien palveluksen, ei ole edellytyksiä suorittaa velkaansa. Jeesus asettuu syntisen ja Jumalan väliin ja sanoo: Minä maksan velan. Syntinen säästettäköön; minä kärsin hänen asemestaan. {AO6 314.5}

Tarjouduttuaan vastaamaan Onesimuksen velasta Paavali muistutti Filemonille, kuinka suuressa velassa tämä itse oli apostolille. Hän oli hänelle velkaa oman itsensä, sillä Jumala oli tehnyt Paavalista hänen kääntymyksensä välikappaleen. Sitten hän esitti Filemonille lempeän ja hartaan vetoomuksen, että niin kuin hän oli runsailla lahjoillaan virvoittanut pyhiä, hän nyt virvoittaisi apostolin hengen suomalla hänelle tämän ilonaiheen. »Luottaen kuuliaisuuteesi», hän lisäsi, »minä kirjoitan sinulle, ja minä tiedän, että sinä teet enemmänkin, kuin mitä sanon.» {AO6 314.6}

Paavalin kirjeestä Filemonille käy ilmi evankeliumin vaikutus isännän ja palvelijan väliseen suhteeseen. Orjien pito oli vakiintunut yhteiskunnallinen tapa kaikkialla Rooman

valtakunnassa. Sekä isäntiä että orjia oli useimmissa seurakunnissa, joiden hyväksi Paavali työskenteli. Kaupungeissa, missä orjia oli useasti paljon enemmän kuin vapaita, katsottiin välttämättömäksi ylläpitää hirvittävän ankaria lakeja, jotta orjat saatiin pysymään kuuliaisina. Rikkaalla roomalaisella oli useinkin satoja orjia, jotka edustivat eri säätyjä ja kansallisuuksia ja soveltuivat eri tehtäviin. Koska nämä avuttomat olen-not olivat sieluineen ja ruumiineen täydellisesti isäntänsä vallassa, hän saattoi aiheuttaa heille millaisia kärsimyksiä halusi. Jos joku heistä kostoksi tai itsepuolustukseksi rohkeni kohottaa kätensä omistajaansa vastaan, syyllisen koko suku saatettiin epäinhimillisesti surmata. Vähäisimmästäkin erehdyksestä, onnettomuudesta tai huolimattomuudesta rangaistiin useinkin säälimättömästi. {AO6 315.1}

Jotkut isännät, inhimillisempinä kuin muut, olivat lempeämpiä orjiansa kohtaan, mutta rikkaiden ja ylhäisten suunnaton enemmistö, joka oli hillikkeittä antautunut himoilleen, haluilleen ja mieliteoilleen, saattoivat orjansa oikkujen ja mielivallan viheliäisiksi uhreiksi. Koko järjestelmä oli toivottoman turmeltunut. {AO6 315.2}

Apostolin tehtävänä ei ollut kumota mielivaltaisesti tai äkillisesti yhteiskunnan vakiintunutta järjestystä. Sellainen pyrkimys olisi estänyt evankeliumin leviämisen. Mutta hän opetti periaatteita, jotka kohdistuivat orjuuden pohjimmaiseen perustaan ja jotka toteutettuina horjuttivat ilman muuta koko järjestelmää. »Missä Herran Henki on, siinä on vapaus» (2 Kor. 3: 17), hän julisti. Kääntymyksessä orjasta tuli Kristuksen ruumiin jäsen, ja sellaisena häntä tuli rakastaa ja kohdella veljenä, isäntänsä rinnalla osallisena Jumalan siunauksista ja evankeliumin etuoikeuksista. Toisaalta kuitenkin palvelijoiden tuli suorittaa velvollisuutensa, »ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi, vaan Kristuksen palvelijoina, sydämestänne tehden, mitä Jumala tahtoo» (Ef. 6: 6). {AO6 315.3}

Kristinusko yhdistää lujalla siteellä isännän ja orjan, kuninkaan ja alamaisen, evankeliumin palvelijan ja turmeltuneen syntisen, joka on löytänyt Kristuksesta syntiensä puhdistuksen. Heidät on pesty samalla verellä, virvoitettu samalla Hengellä; heidät on tehty yhdeksi Kristuksessa Jeesuksessa. {AO6 315.4}

Luku 44—Keisarin huonekunta

Evankeliumi on aina saavuttanut parhaan menestyksensä alempien kansankerrosten keskuudessa. Kutsuttujen joukossa »ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista» (1 Kor. 1: 26). Ei ollut odotettavissa, että Paavali, köyhä ja ystävätön vanki, olisi kyennyt herättämään huomiota varakkaissa ja ylhäisissä Rooman kansalaisissa. Heille paheet tarjoilivat kaikkia kimmeltäviä houkutuksiaan ja pitivät heitä halukkaina vankeinaan. Mutta heidän harjoittamansa sorron uupuneista, puutteenalaisista uhreista, vieläpä onnettomista orjista, monet kernaasti kuuntelivat Paavalin sanoja. Us-kosta Kristukseen he löysivät toivon ja rauhan, joka kannusti heitä kovien kohtaloittensa keskellä. {AO6 316.1}

Mutta vaikka apostolin työ alkoi vähäpätöisistä ja alhaisista, sen vaikutus laajeni, kunnes se tavoitti itsensä keisarin palatsin. {AO6 316.2}

Rooma oli tuohon aikaan maailman pääkaupunki. Korskeat keisarit säätivät lakeja miltei jokaiselle kansalle maan päällä. Kuninkaat ja hoviherrat olivat joko tietämättömiä vaatimattomasta Nasaretilaisesta tai suhtautuivat häneen vihamielisesti ja pilkallisesti. Kuitenkin vähemmässä kuin kahdessa vuodessa evankeliumi löysi tiensä tuon vangin vaatimattomasta kodista keisarillisiin saleihin. Paavali on kahleissa kuin pahantekijä, mutta »Jumalan sana ei ole kahlehdittu» (2 Tim. 2:9). {AO6 316.3}

Aikaisempina vuosina apostoli oli julkisesti saarnannut kristinuskoa käännyttävällä voimalla. Merkein ja tunnusteoin hän oli antanut kiistattomia todisteita sen jumalallisesta voimasta. Uljaan horjumattomana hän oli noussut Kreikan viisaiden eteen ja tiedoillaan ja puhetaidollaan vaientanut ylpeän filosofian vastaväitteet. Rohkeana ja lannistumattomana hän oli seissyt kuninkaiden ja maaherrojen edessä ja saarnannut vanhurskautta, itsensä hillitsemistä ja tulevaa tuomiota, kunnes korskeat hallitsijat vapisivat aivan kuin olisivat jo nähneet Jumalan päivän kauhut. {AO6 316.4}

Mitään tällaisia tilaisuuksia ei nyt suotu apostolille, sillä hän oli suljettuna omaan asuntoonsa ja saattoi julistaa totuutta ainoastaan niille, jotka etsivät häntä sieltä. Hän ei ollut saanut Mooseksen ja Aaronin tavoin jumalallista käskyä astua paheellisen kuninkaan eteen ja valtuuttajanaan suuri Minä Olen nuhdella häntä hänen harjoittamastaan julmuudesta ja sorrosta. Kuitenkin juuri tällä samalla hetkellä, evankeliumin suurimman julistajan ollessa estyneenä julkisesta työstä, evankeliumi saavutti suuren voiton; juuri kuninkaan huonekunnasta liittyi jäseniä seurakuntaan. {AO6 316.5}

Missään ei voinut vallita ilmapiiri, joka olisi ollut epäsuotuisampi kristinuskolle kuin Rooman hovissa. Nero tuntui pyyhkineen sielustaan pois viimeisenkin häivän kaikesta jumalallisesta - vieläpä kaikesta inhimillisestäkin - ja tuntui kantavan saatanan leimaa. Hänen seuralaisensa ja hoviväkensä olivat yleensä samanluontoisia kuin hän itsekin -

hillittömiä, irstaita ja turmeltuneita. Näytti ilmeiseltä, että kristinuskon oli mahdotonta saada jalansijaa Neron hovissa ja palatsissa. {AO6 317.1}

Vankeus koituu evankeliumin menestykseksi

Kuitenkin tässä tapauksessa, kuten niin monesti muulloinkin, osoittautui todeksi Paavalin vakuutus, että hänen käyttämänsä sota-aseet olivat »voimalliset Jumalan edessä hajottamaan maahan linnoituksia» (2 Kor. 10: 4). Vieläpä Neron huonekunnassa risti niitti voittosaalista. Paheellisen kuninkaan melkein yhtä paheellisista seuralaisista saatiin käännynnäisiä, joista tuli Jumalan poikia. Nämä eivät olleet kristittyjä salaa vaan julkisesti. He eivät hävenneet uskoaan. {AO6 318.1}

Millä keinoin kristinusko löysi sisäänpääsyn ja lujan jalansijan paikassa, missä sen ei olisi luullut pääsevän edes tarjolle? Filippiläiskirjeessään Paavali katsoo oman vankeutensa myötävaikuttaneen siihen, että hänen onnistui voittaa uskolle käännynnäisiä Neron huonekunnasta. Jottei vain luultaisi, että hänen vastoinkäymisensä olivat haitanneet evankeliumin menestystä, hän vakuutti filippiläisille: »Minä tahdon, että te, veljet, tietäisitte, että se, mitä minulle on tapahtunut, on koitunutkin evankeliumin menestykseksi» (Fil. 1:12). {AO6 318.2}

Kun kristilliset seurakunnat saivat tiedon, että Paavali vierailisi Roomassa, ne odottivat toiveikkaina, että evankeliumi saavuttaisi huomattavan voiton tuossa kaupungissa. Paavali oli vienyt totuuden moniin maihin; hän oli julistanut sitä suurissa kaupungeissa. Eikö tämä uskon esitaistelija onnistuisi voittamaan sieluja Kristukselle myös maailman pääkaupungissa? Mutta uskovaisten toiveet musersi tieto, että Paavali oli mennyt Roomaan vankina. He olivat luottavaisina toivoneet näkevänsä, että evankeliumin saatua vakiintuneen aseman tuossa suuressa keskuksessa se leviäisi nopeasti kaikkien kansojen keskuuteen ja tulisi hallitsevaksi voimaksi maailmassa. Kuinka suuri olikaan heidän pettymyksensä! Inhimilliset toiveet olivat rauenneet, mutta ei Jumala aivoitus. {AO6 318.3}

Kristinusko hovin tietoon

Ei Paavalin saarnojen vaan hänen kahleittensa vaikutuksesta hovin huomio kohdistui kristinuskoon. Vankina hän mursi monilta sieluilta kahleet, jotka pitivät heitä synnin orjuudessa. Eikä siinä ollut kaikki. Hän totesi: »Useimmat veljistä, saaden Herrassa uskallusta minun kahleistani, yhä enemmän rohkenevat pelkäämättä puhua Jumalan sanaa» (Fil. 1:14). {AO6 318.4}

Paavalin kärsivällisyys ja toiveikkuus hänen pitkällisen ja epä-oikeudenmukaisen vankeutensa aikana, hänen rohkeutensa ja uskonsa oli ikään kuin jatkuva saarna. Hänen henkensä, joka oli kokonaan toisenlainen kuin maailman henki, todisti, että hänellä oli tukenaan maallista voimaa korkeampi voima. Ja hänen esimerkkinsä rohkaisi kristittyjä

osoittamaan suurempaa tarmoa sen asian ajajina, jonka julkisesta tukemisesta Paavali oli estynyt. Näillä tavoilla apostolin kahleet pääsivät vaikuttamaan, niin että kun hänen voimansa ja vaikutus-mahdollisuutensa näyttivät tukahdutetuilta ja hän kaiken todennäköisyyden mukaan pystyi vähimpäänsä, hän juuri silloin kokosi Kristukselle eloa vainioilta, joille hänen ei olisi uskottu lainkaan pääsevän. {AO6 318.5}

Ennen kaksivuotisen vankeutensa päättymistä Paavali saattoi sanoa: »Koko henkivartioston ja kaikkien muiden tietoon on tullut, että minä olen kahleissa Kristuksen tähden.»Filippiläisille tervehdyksensä lähettäneistä hän mainitsee erityisesti ne, »jotka ovat keisarin huoneväkeä» (Fil. 1: 13; 4: 22). {AO6 319.1}

Vaikutusmahdollisuus kaikissa olosuhteissa

Kärsivällisyydellä saavutetaan voittoja niin kuin rohkeudellakin. Sävyisyydellä koettelemuksessa yhtä lailla kuin pelottomuudella yrityksessä voidaan voittaa sieluja Kristukselle. Kristitty, joka osoit-taa kärsivällisyyttä ja toiveikkuutta murheessa ja kärsimyksessä, joka kohtaa kuolemankin horjumattoman uskon synnyttämällä rauhallisuudella ja tyyneydellä, voi aikaansaada evankeliumin hyväksi enemmän kuin hän olisi tehnyt pitkän elämän mittaisella uskollisella työllä. Usein kun Jumalan palvelija joutuu luopumaan aktiivisesta toiminnasta, Jumala salaperäisessä kaitselmuksessaan, jota vastaan me lyhytnäköisyydessämme napisemme, järjestää täten edellytykset työlle, jota muutoin ei olisi milloinkaan suoritettu. {AO6 319.2}

Älköön kukaan Kristuksen seuraaja, joka ei enää kykene työs-kentelemään julkisesti ja aktiivisesti Jumalan ja hänen totuutensa hyväksi, ajatelko ettei hänellä enää ole palvelusta suoritettavana eikä palkkaa ansaittavana. Kristuksen todelliset todistajat eivät joudu milloinkaan sivuun. Jumala käyttää heitä yhä sekä terveyden että sairauden päivinä, sekä elämässä että kuoleman hetkellä. Kun Kristuksen palvelijoita saatanan kataluuden vuoksi on vainottu ja heidän avointa toimintaansa estetty, kun heitä on heitetty vankilaan tai raahattu mestauslavalle tai roviolle, näin on tapahtunut, jotta totuus saavuttaisi entistä suuremman voiton. Kun nämä uskolliset sinetöivät todistuksensa verellään, niin sielut, jotka olivat aikaisemmin epäileviä ja empiviä, tulivat vakuuttuneiksi kristinuskosta ja asettuivat rohkeasti Kristuksen puolelle. Marttyyrien tuhkasta on versonut runsas sato Jumalalle. {AO6 319.3}

Paavalin ja hänen työtovereittensa into ja uskollisuus samoin kuin näiden kristinuskoon kääntyneiden usko ja kuuliaisuus niin ankarissa olosuhteissa on nuhteena Kristuksen palvelijassa ilmenevälle laiskuudelle ja vähäuskoisuudelle. Apostoli ja hänen työtoverinsa olisivat voineet väittää, että oli turhaa julistaa parannusta ja uskoa Kristukseen Neron palvelijoille, sillä näitähän houkuttelivat ankarat kiusaukset, saartoivat kauhistavat esteet ja kohtasi katkera vastustus. Ja vaikka he vakuuttuisivatkin totuudesta, kuinka he voisivat olla kuuliaisia? Mutta Paavali ei järkeillyt näin. Uskossa hän esitti evankeliumin näille sieluille,

ja kuulijoiden jou-kossa oli muutamia, jotka päättivät totella hinnalla millä hyvänsä. Huolimatta esteistä ja vaaroista he halusivat vastaanottaa valon ja luottaa siihen, että Jumala auttaisi heitä levittämään valoansa myös muille. {AO6 319.4}

Kristittynä paheellisessa hovissa

Ei käynyt vain niin, että keisarin huonekunnasta voitettiin käännynnäisiä, vaan kääntymyksensä jälkeenkin he säilyttivät asemansa tuossa huonekunnassa. He eivät katsoneet oikeudekseen luopua vastuullisesta virastaan sillä perusteella, ettei ympäristö enää ollut suotuisa. Totuus oli löytänyt heidät siellä, ja sinne he jäivät; he todistivat muuttuneella elämällään ja luonteellaan uuden uskon uudistavasta voimasta. {AO6 320.1}

Tuntevatko jotkut kiusausta syyttää olosuhteitaan siitä, etteivät he todista Kristuksen puolesta? Heidän tulee ajatella opetuslasten asemaa keisarin huonekunnassa - hallitsijan turmeltuneisuutta, hovin paheellisuutta. Voimme tuskin kuvitella olosuhteita, jotka olisivat epäsuotuisampia kristilliselle elämälle, jotka vaatisivat suurempia uhrauksia tai aiheuttaisivat voimakkaampaa vastustusta kuin ne olosuhteet, joihin nämä käännynnäiset joutuivat. Mutta vaikeuksien ja vaarojenkin keskellä he säilyttivät uskollisuutensa. Ylitsepääsemät-tömiltä vaikuttavien esteiden vuoksi kristitty saattaa pyrkiä puolustelemaan sitä, ettei hän ole kuuliainen totuudelle sellaisena kuin se on Jeesuksessa, mutta hän ei voi esittää mitään pätevää puolustusta. Jos hän voisi sellaisen esittää, hän osoittaisi Jumalan epäoikeudenmukaiseksi, koska tämä olisi näin ollen asettanut lastensa pelastukselle ehtoja, joihin he eivät voisi mukautua. {AO6 320.2}

Se, joka on sydämessään päättänyt palvella Jumalaa, saa tilaisuuksia todistaa hänestä. Vaikeudet eivät kykene estämään sitä, joka on päättänyt etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Voimalla, jota hän on saanut rukoilemalla ja tutkistelemalla Jumalan sanaa, hän tavoittelee hyveitä ja hylkää paheet. Kiinnittäen katseensa Jeesukseen, uskon alkajaan ja päättäjään, joka kesti syntisiltä saamansa vastustuksen, uskova kestää rohkeasti ja auliisti halveksuntaa ja pilkkaa. Hän, jonka sana on totuus, on luvannut riittävän avun ja armon kaikkiin olosuhteisiin. Hänen iankaikkiset kätensä kietoutuvat jokaisen sellaisen ympärille, joka pyytää häntä avuk-seen. Hänen hoivissaan me saamme levätä turvassa sanoen: »Sinä päivänä, jota minä pelkään, minä turvaan sinuun» (Ps. 56: 4). Jumala on täyttävä lupauksensa kaikille, jotka häneen luottavat. {AO6 321.1}

Omalla esimerkillään Vapahtaja on osoittanut, että hänen seuraajansa voivat olla maailmassa olematta silti maailmasta. Hän ei tullut osallistuakseen sen petollisiin nautintoihin, taipuakseen sen perinteisiin ja noudattaakseen sen tapoja vaan tehdäkseen Isänsä tahdon, etsiäkseen ja pelastaakseen kadonneet. Tämä tavoite mielessään kristitty voi pysyä tahrattomana missä hyvänsä ympäristössä. Olipa hänen asemansa tai tilanteensa millainen tahansa, ylhäinen tai alhainen, hän osoittaa tosi uskonnon voimaa suorittamalla uskollisesti velvollisuutensa. {AO6 321.2}

Kristillinen luonne ei kehity suinkaan koettelemusten ulkopuolella vaan niiden keskellä. Ollessaan alttiina pettymyksille ja vastustukselle Kristuksen seuraaja oppii osoittamaan entistä suurempaa valppautta ja rukoilemaan entistä hartaammin voimallista Auttajaa. Jumalan armon avulla kestetyt ankarat koettelemukset kehittävät kärsivällisyyttä, valppautta, mielenlujuutta ja syvää, kestävää luottamusta Jumalaan. Kristillinen usko saavuttaa riemullisen voittonsa juuri sillä, että se auttaa uskovaista kärsimään ja olemaan vahva, alistumaan ja saavuttamaan siten yliotteen, olemaan surmattavana kaiken päivää ja kuitenkin elämään, kantamaan ristiä ja siten voittamaan kirkkauden kruunun. {AO6 321.3}

Luku 45—Kirjeitä Roomasta

Apostoli Paavalille suotiin jo kristillisen vaelluksensa alkuvaiheessa erikoisia mahdollisuuksia tulla tuntemaan Jumalan tahto Jeesuksen seuraajien suhteen. Hänet »temmattiin kolmanteen taivaaseen», »paratiisiin”, missä hän »kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua». Hän itse viittasi moniin saamiinsa »näkyihin ja Herran ilmestyksiin”. Kyvyltään ymmärtää evankeliumin totuuksia hän ei ollut »noita isoisia apostoleja huonompi» (2 Kor. 12: 2, 4, 1, 11). Hänellä oli selkeä ja täydellinen käsitys siitä, »mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on”, millainen on Kristuksen rakkaus, »joka on kaikkea tietoa ylempänä» (Ef. 3:18,19). {AO6 322.1}

Paavali ei voinut kertoa kaikkea, mitä oli nähnyt näyssä, sillä hänen kuulijoittensa joukossa oli muutamia, jotka olisivat käyttäneet väärin hänen sanojaan. Mutta se, mitä hänelle ilmoitettiin, auttoi häntä toimimaan johtajana ja viisaana opettajana sekä muokkasi niitä sanomia, joita hän myöhempinä vuosina lähetti seurakunnille. Se vaikutelma, minkä hän sai näyssä, seurasi häntä alati auttaen häntä edustamaan oikealla tavalla kristillistä luonnetta. Suullisesti ja kirjeitse hän julisti sanomaa, joka on aina noista ajoista asti ollut apuna ja tukena Jumalan seurakunnalle. Tämän päivän uskoville tuo sanoma puhuu selkeästi seurakuntaa uhkaavista vaaroista ja vääristä opeista, joita he joutuvat kohtaamaan. {AO6 322.2}

Apostoli toivoi, etteivät ne, joille hän osoitti valistavat ja kannustavat kirjeensä, »enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa», vaan että he kaikki pääsisivät »yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteyden täyden iän määrään». Hän kehotti Jeesuksen seuraajia pakanayhteiskunnissa välttämään vaeltamasta »niinkuin pakanat vaeltavat mielensä turhuudessa, — pimentyneinä ymmärrykseltään ja vieraantuneina Jumalan elämästä — sydämensä paatumuksen tähden» ja menettelemään harkitusti, »ei niinkuin tyhmät, vaan niinkuin viisaat”, ottaen vaarin »oikeasta hetkestä» (Ef. 4: 14, 13, 17, 18; 5: 15, 16). Hän kannusti uskovia odottamaan ilolla aikaa, jolloin Kristus, joka »rakasti seurakun taa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä”, asettaisi »eteensä kirkas-tettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista» - seurakunnan, joka on »pyhä ja nuhteeton» (Ef. 5: 25, 27). {AO6 323.3}

Nämä viestit eivät ole kirjoitetut ihmisen vaan Jumalan voimalla. Ne sisältävät opetuksia, joita kaikkien tulisi tutkistella ja joita on hyödyllistä toistaa useasti. Niissä selvitetään käytännön jumalisuutta, esitetään periaatteita, joita tulisi noudattaa jokaisessa seurakunnassa, ja selostetaan tietä, joka johtaa iankaikkiseen elämään. {AO6 323.1}

Kirje kolossalaisille

Paavali kirjoitti kirjeensä »Kolossassa asuville pyhille ja uskoville veljille Kristuksessa» ollessaan vankina Roomassa. Apostoli toteaa iloitsevansa siitä lujuudesta, jota he ovat osoittaneet uskossa ja josta hänelle oli tuonut tiedon Epafras, joka - kuten apostoli kirjoitti - »on kertonut meille teidän rakkaudestanne Hengessä». »Sentähden emme mekään», hän jatkoi, »siitä päivästä alkaen, jona sen kuulimme, ole lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä, vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta, ja hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan kaikella voimalla vahvistettuina olemaan kaikessa kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla.» {AO6 323.2}

Näin Paavali puki sanoiksi toiveensa Kolossan uskovien suhteen. Kuinka ylevä onkaan se ihanne, jonka nämä sanat asettavat Kristuksen seuraajille! Ne osoittavat kristillisen elämän suurenmoiset mahdollisuudet ja tekevät selväksi, että siunaukset, jotka ovat Jumalan lasten ulottuvilla, ovat rajattomat. Kasvaen alati Jumalan tuntemuksessa he voivat saada yhä enemmän voimaa ja nousta yhä korkeammalle kristil-lisessä kokemuksessa, kunnes he »hänen kirkkautensa väkevyyden» voimasta tulevat »soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa». {AO6 323.3}

Kristuksen jumaluuden korostusta

Apostoli ylisti Kristusta veljilleen olentona, jonka välityksellä Jumala oli luonut kaiken ja jonka välityksellä hän oli aikaansaanut heidän lunastuksensa. Hän julisti, että se käsi, joka kannattaa maailmoja avaruudessa ja pitää asianmukaisessa järjestyksessä ja väsymättömässä toiminnassa kaikkea tässä Jumalan maailmankaikkeudessa, on sama käsi, joka naulittiin ristiin heidän tähtensä. »Hänessä luotiin kaikki”, Paavali kirjoitti, »mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa.» »Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä.» {AO6 323.4}

Jumalan Poika kurottautui alas nostaaksensa ylös langenneet. Tämän vuoksi hän jätti ylhäiset synnittömät maailmat, ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, jotka rakastivat häntä, ja tuli tänne maan päälle, missä häntä haavoitettiin »meidän rikkomustemme tähden» ja runneltiin »meidän pahain tekojemme tähden» (Jes. 53: 5). Hän tuli kaikessa veljiensä kaltaiseksi. Hän tuli lihaksi niin kuin mekin. Hän tiesi, millaista on olla nälkäinen ja janoinen ja väsynyt. Hän tarvitsi ravinnokseen ruokaa ja virkistyäkseen unta. Hän oli vieras ja muukalainen maan päällä - maailmassa mutta ei maailmasta, kiusattu ja koeteltu kuten

nykypäivän miehet ja naiset ovat kiusattuja ja koeteltuja, mutta eläen kuitenkin synnitöntä elämää. Hellänä, säälivänä, myötätuntoisena, alati huomaavaisena muita kohtaan hän heijasti Jumalan luonnetta. »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, -täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1: 14). {AO6 324.1}

Pakanallisten tapojen ja vaikutteiden keskellä Kolossan uskovat olivat vaarassa vieraantua evankeliumin yksinkertaisuudesta. Varoittaessaan heitä tästä Paavali osoitti heille, että Kristus oli ainoa luotettava opas. »Minä tahdon, että te tiedätte", hän kirjoitti, »kuinka suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole minun ruumiillisia kasvojani nähneet, että heidän sydämensä, yhteenliittyneinä rakkaudessa, saisivat kehoitusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko rikkauden ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä. {AO6 324.2}

Varoituksia seurakuntaa uhkaavista vaaroista

»Tämän minä sanon, ettei kukaan teitä pettäisi suostutelevilla puheilla. — Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niinkuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen. Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen. Sillä hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja te olette täytetyt hänessä, joka on kaiken hallituksen ja vallan pää.» {AO6 324.3}

Kristus oli ennustanut, että ilmaantuisi eksyttäjiä, joiden vai-kutuksesta »laittomuus pääsee valtaan» ja »kylmenee useimpien rakkaus» (Matt. 24: 12). Hän oli varoittanut opetuslapsia, että seurakunta olisi suuremmassa vaarassa tämän onnettomuuden vuoksi kuin vihollistensa harjoittaman vainon vuoksi. Yhä uudelleen Paavali varoitti uskovia näistä vääristä opettajista. Tältä vaa-ralta heidän oli tärkeintä suojautua. Ottamalla vastaan vääriä opettajia he avasivat oven erheille, joiden avulla sielunvihollinen turruttaisi hengellisen käsityskyvyn ja horjuttaisi niiden varmuutta, jotka olivat vastikään omaksuneet uskon evankeliumiin. Kristus oli se mittapuu, johon heidän tuli verrata esitettyjä oppeja. Heidän tuli hylätä kaikki, mikä ei ollut sopusoinnussa hänen opetustensa kanssa. Kristus ristiinnaulittuna syntien tähden, Kristus kuolleista nousseena, Kristus astuneena ylös korkeuteen - siinä oli pelastuksen oppi, jota heidän tuli tutkia ja opettaa. {AO6 324.4}

Jumalan sanan varoitukset kristillistä seurakuntaa ympäröivistä vaaroista kuuluvat myös meille nykypäivän ihmisille. Apostolien päivinä ihmiset koettivat perinteillä ja filosofialla tuhota uskon pyhiin kirjoituksiin. Samoin nykyisenä aikana vanhurskauden vihollinen pyrkii »korkeamman kritiikin", kehitysopin, spritualismin, teosofian ja pan-teismin kiehtovilla käsityksillä johdattamaan sieluja kielletyille teille. Monille Raamattu on lamppu ilman öljyä, koska he ovat kääntäneet mielensä teoretisoiviin pohdiskeluihin, jotka

aikaansaavat väärinkäsitystä ja sekaannusta. »Korkeampi kritiikki» erittelyissään, olettamuksissaan ja uudelleen rakenteluissaan hävittää uskon siihen, että Raamattu on Jumalan ilmoitusta. Se riistää Jumalan sanalta voiman ohjata, jalostaa ja innoittaa inhimillistä elämää. Spritualismi opettaa suurille joukoille, että halu on korkein laki, että hillittömyys on va-pautta ja että ihminen on tilivelvollinen ainoastaan itselleen. {AO6 325.1}

Kristuksen seuraaja kohtaa »suostuttelevia puheita», joista apostoli varoitti Kolossan uskovia. Hän kohtaa spiritualistisia raamatuntulkintoja, mutta hänen ei pidä hyväksyä niitä. Hänen äänensä tulee selkeästi vahvistaa pyhien kirjoitusten iankaikkisia totuuksia. Katse kiinnitettynä Kristukseen hänen tulee vakaasti edetä viitoitettua tietä ja hylätä kaikki ajatukset, jotka eivät ole sopusoinnussa Vapahtajan opetuksen kanssa. Jumalan totuuden tulee olla hänen mietteittensä kohde. Hänen tulee pitää Raamattua Jumalan äänenä, joka puhuu suoraan hänelle. Näin hän löytää jumalallisen viisauden. {AO6 325.2}

Kristuksessa ilmoitettu tieto Jumalasta on tieto, joka kaikkien pelastettavien tulee saada. Se on tieto, joka aikaansaa luonteen muuttumisen. Kun se saa jalansijaa elämässä, se uudestiluo sielun Kristuksen kuvaksi. Se on tieto, jonka Jumala kehottaa lapsiansa vastaanottamaan, ja sen rinnalla kaikki muu on turhuutta ja tyhjyyttä. {AO6 325.3}

Jokaisena aikakautena ja jokaisessa maassa on luonteenkasvatuksen oikea perusta ollut sama: Jumalan sanan sisältämät periaatteet. Ainoana turvallisena ja luotettavana ohjeena on tehdä, mitä Jumala sanoo. »Herran laki on täydellinen”, ja »joka näin tekee, hän ei ikinä horju» (Ps. 19: 8; 15: 5). Apostolit vastasivat aikansa vääriin teorioihin Jumalan sanalla: »Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on» (1 Kor. 3:11). {AO6 325.4}

»Etsikää sitä, mikä on ylhäällä »

Kääntymyksensä ja kasteensa hetkellä Kolossan uskovat lupautuivat luopumaan uskomuksista ja tavoista, jotka olivat siihen asti kuuluneet heidän elämäänsä, ja pysymään uskollisina Kristukselle. Kirjeessään Paavali muistutti heitä tästä ja varoitti heitä unohtamasta, että pitääkseen lupauksensa heidän oli jatkuvasti kamppailtava kaikkea sitä pahaa vastaan, mikä pyrki heidän herrakseen. »Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa», hän sanoi, »niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa.» {AO6 326.1}

»Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut» (2 Kor. 5: 17). Kristuksen voimalla miehet ja naiset ovat murtaneet synnillisten tottumusten kahleet. He ovat hylänneet itsekkyyden. Herjaajat ovat muuttuneet kunnioittaviksi, juomarit raittiiksi, irstailijat nuh-teettomiksi. Sielut, joiden

esikuvana on ollut saatana, ovat muuttuneet Jumalan kuviksi. Tämä muutos on sellaisenaan todellinen ihmeiden ihme. Sanan aikaansaama muutos - siinä yksi Sanan syvällisimmistä arvoituksista. Emme kykene sitä ymmärtämään; voimme vain uskoa, että se - niin kuin Raamatussa julistetaan - on »Kristus teissä, kirkkauden toivo». {AO6 326.2}

Kun Jumalan Henki hallitsee mieltä ja sydäntä, kääntynyt sielu puhkeaa uuteen virtaan, sillä hän tajuaa, että hänen kokemuksessaan on Jumalan lupaus täyttynyt: hänen rikkomuksensa on annettu anteeksi, hänen syntinsä peitetty. Hän on osoittanut Jumalalle katuvansa jumalalliseen lakiin kohdistunutta rikkomustaan ja uskovansa Kristukseen, joka kuoli ihmisen vanhurskauttamiseksi. Koska hän on uskosta vanhurskaaksi tullut, niin hänellä »on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kris-tuksen kautta» (Room. 5:1). {AO6 326.3}

Mutta vaikka hän on jo saanutkin tällaisen kokemuksen, hänellä ei suinkaan ole oikeutta ristiä käsiänsä ja tyytyä siihen, mitä hänen hyväkseen on tehty. Se, joka on päättänyt astua hengelliseen valtakuntaan, joutuu huomaamaan, että kaikki uudestisyntymättömän luonnon voimat ja himot, tukenaan pimeyden valtakunnan mahdit, järjestäytyvät häntä vastaan. Joka päivä hänen täytyy uudistaa pyhittäytymisensä, joka päivä käydä kamppailua pahaa vastaan. Vanhat tottumukset, perinnölliset huonot taipumukset, taistelevat herruudesta, ja niitä vastaan hänen on alati oltava varuillaan taistellen Kristuksen voimalla voitosta. {AO6 326.4}

»Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne», Paavali kirjoitti kolossalaisille, »ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte. Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki; viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne. - Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa. Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side. Ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha, johon te olette kutsututkin yhdessä ruumiissa, ja olkaa kiitolliset.» {AO6 326.5}

Kolossalaiskirje on täynnä mitä suuriarvoisimpia opetuksia kaikille, jotka ovat Kristuksen palveluksessa, opetuksia, jotka osoittavat, millainen ehdoton ja ylevä määrätietoisuus ilmenee sellaisen ihmisen elämässä, joka oikein edustaa Vapahtajaa. Uskova hylkää kaiken, mikä haittaisi hänen kulkuaan ylöspäin suuntautuvalla polulla tai käännyttäisi jonkun toisen pois kaidalta tieltä. Hän osoittaa jokapäiväisessä elämässään laupeutta, ystävällisyyttä, nöyryyttä, sävyisyyttä, pitkämielisyyttä ja Kristuksen rakkautta. {AO6 327.1}

Tarvitsemme suuresti ylevämmän, puhtaamman ja jalomman elämän voimaa. Ajattelemme liikaa maailmaa ja liian vähän taivasten valtakuntaa. {AO6 327.2}

Pyrkiessään Jumalan asettamaan ihanteeseen kristityn ei pidä olla epätoivoissaan mistään. Siveellinen ja hengellinen täydellisyys on Kristuksen armon ja voiman kautta luvattu kaikille. Jeesus on voiman lähde, elämän alkujuuri. Hän johdattaa meidät sanansa pariin ja ojentaa meille elämän puusta lehtiä synninsairaiden sielujen parannukseksi. Hän johdattaa meidät Jumalan valtaistuimen tykö ja panee suuhumme rukouksen, jonka välityksellä pääsemme läheiseen yhteyteen hänen kanssaan. Hän saattaa liikkeelle taivaan kaikkivoivat mahdit meidän hyväksemme. Joka askelella olemme kosketuksessa hänen elävään voimaansa. {AO6 328.1}

Jumala ei aseta minkäänlaista rajoitusta niiden kehitykselle, jotka haluavat tulla »täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä». Rukoillen, valvoen, kasvaen tiedossa ja ymmärryksessä heidän tulee vahvistua »hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan kaikella voimalla”. Näin he valmistautuvat tekemään työtä muiden hyväksi. Vapahtajan tarkoituksena on, että ihmiset ovat puhdistuneina ja pyliittyneinä hänen auttavana kätenään. Tästä suuresta etuoikeudesta meidän on kiittäminen häntä, »joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa, häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan». {AO6 328.2}

Kirje filippiläisille

Paavali kirjoitti kirjeensä filippiläisille, kuten kolossalaisillekin, ollessaan vankina Roomassa. Filippin seurakunta oli lähettänyt lahjoja Paavalille Epafrodituksen välityksellä, josta Paavali käyttää sanoja »veljeni, työkumppanini ja taistelutoverini», »teidän lähettinne» ja auttaja »minun tarpeissani”. Roomassa ollessaan Epafroditus oli sairaana, »kuoleman kielissä; mutta Jumala armahti häntä”, Paavali kirjoitti, »eikä ainoastaan häntä, vaan myös minua, etten saisi murhetta murheen päälle”. Kuullessaan Epafrodituksen sairastumisesta Filippin uskovat huolestuivat hänen vuokseen, joten hän päätti palata heidän luokseen. »Hän ikävöi teitä kaikkia», Paavali kirjoitti, »ja on kovin levoton siitä, että olitte kuulleet hänen sairastavan. -Lähetän hänet sentähden kiiruimmiten, että te hänet nähdessänne taas iloitsisitte ja minäkin olisin murheettomampi. Ottakaa siis hänet vastaan Herrassa kaikella ilolla, ja pitäkää semmoisia kunniassa; sillä Kristuksen työn tähden hän joutui aivan kuoleman partaalle, kun pani henkensä alttiiksi tehdäkseen minulle -palveluksen.» {AO6 328.3}

Epafrodituksen mukana Paavali lähetti filippiläisille uskoville kir-jeen, jossa hän kiitti heitä heiltä saamistaan lahjoista. Kaikista seurakunnista oli Filippin seurakunta runsaskätisimmin huolehtinut Paavalin tarpeista. »Tiedättehän tekin, filippiläiset», apostoli sanoi kirjeessään, »että evankeliumin alkuaikoina, kun lähdin Makedoniasta, ei mikään muu seurakunta kuin te yksin käynyt minun kanssani tiliyhteyteen annetusta ja vastaanotetusta. Sillä Tessalonikaankin te minulle kerran, jopa kahdesti, lähetitte, mitä

tarvitsin. Ei niin, että haluaisin lahjaa, vaan minä haluan teidän hyväksenne karttuvaa hedelmää. Olen nyt saanut kaikkea, jopa ylenpalttisesti; minulla on yllinkyllin, saatuani Epafroditukselta teidän lähetyksenne, joka on ’suloinen tuoksu’, otollinen, Jumalalle mieluinen uhri.» {AO6 328.4}

»Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan, aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumin ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka, varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Ja oikein onkin, että minä näin ajattelen teitä kaikkia, koska te olette minun sydämessäni, te, jotka sekä ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani ja vahvistaessani olette kaikki minun kanssani armosta osalliset. Sillä Jumala on minun todistajani, kuinka minä teitä kaikkia ikävöitsen —. Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä, voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.» {AO6 329.1}

Tappiolta näyttäväkin koituu voitoksi

Jumalan armo oli Paavalin tukena hänen ollessaan vankeudessa ja auttoi häntä iloitsemaan ahdistuksenkin keskellä. Uskolla ja varmuudella hän kirjoitti filippiläisille veljilleen, että hänen vankeutensa oli johtanut evankeliumin leviämiseen. »Minä tahdon, että te, veljet, tietäisitte», hän totesi, »että se, mitä minulle on tapahtunut, on koitunutkin evankeliumin menestykseksi, niin että koko henkivartioston ja kaikkien muiden tietoon on tullut, että minä olen kahleissa Kristuksen tähden, ja että useimmat veljistä, saaden Herrassa uskallusta minun kahleistani, yhä enemmän rohkenevat pelkäämättä puhua Jumalan sanaa.» {AO6 329.2}

Tässä Paavalin kokemuksessa meillä on jotakin opittavaa, sillä siitä näemme, kuinka Jumala toimii. Herra voi muuttaa voitoksi sen, mikä meistä näyttää pettymykseltä ja tappiolta. Olemme vaarassa unohtaa Jumalan, tyytyä katselemaan näkyväisiä sen sijaan, että kiinnittäisimme uskossa katseemme siihen, mikä ei näy. Kun koemme vastoinkäymisiä tai onnettomuuksia, olemme kärkkäät syyttämään Jumalaa välin-pitämättömyydestä tai julmuudesta. Jos hän katsoo soveliaaksi riistää meiltä toimintamahdollisuudet jollakin työsaralla, me murehdimme emmekä tule ajatelleeksi, että Jumala saattaa näin toimia meidän parhaaksemme. Meidän on tarpeen oppia, että kurituskin kuuluu hänen suureen suunnitelmaansa ja että kärsimyksen sauvan alla kristitty voi toisinaan tehdä Mestarin hyväksi enemmän kuin ollessaan aktiivisessa palveluksessa. {AO6 329.3}

Esimerkkinä kristillisestä elämästä Paavali muistutti filippiläisille Kristuksesta, »joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti». {AO6 330.1}

»Siis, rakkaani”, hän jatkoi, »samoin kuin aina olette olleet kuuliaiset, niin ahkeroikaa, ei ainoastaan niinkuin silloin, kun minä olin teidän tykönänne, vaan paljoa enemmän nyt, kun olen poissa, pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte; sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa, ollen minulle kerskaukseksi Kristuksen päivänä siitä, etten ole turhaan juossut enkä turhaan vaivaa nähnyt.» {AO6 330.2}

Nämä sanat kirjoitettiin muistiin jokaisen kilvoitelevan sielun tueksi. Paavali kohottaa nähtäväksemme täydellisyyden tason ja osoittaa, kuinka se on saavutettavissa. »Ahkeroikaa, - että pelastuisitte», hän sanoo, »sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa.» {AO6 331.1}

Pelastuksen saavuttaminen edellyttää yhteistoimintaa, yhteistä pyrkimystä. Jumalan ja katuvan syntisen tulee olla yhteistyössä. Tämä on välttämätöntä oikeiden periaatteiden muovautumiseksi luonteessa. Ihmisen tulee vakavasti pyrkiä voittamaan kaikki se, mikä estää häntä yltämästä täydellisyyteen. Mutta hänen menestyksensä on kokonaan riippuvainen Jumalasta. Pelkkä inhimillinen pyrkimys ei riitä. Ilman jumalallisen voiman tukea siitä ei ole mitään hyötyä. Jumala toimii ja ihminen toimii. Ihmisen on vastustettava kiusausta ja hänen on ammennettava voimansa Jumalalta. Toisella puolen on ääretön viisaus, myötätunto ja voima, toisella puolen heikkous, syntisyys, täydellinen avuttomuus. {AO6 331.2}

Jumala toivoo, että pystyisimme hallitsemaan itseämme. Mutta hän ei voi auttaa meitä ilman meidän suostumustamme ja yhteistoimintaamme. Jumalan Henki vaikuttaa ihmiselle annettujen kykyjen ja ominaisuuksien välityksellä. Omin voimin emme kykene saattamaan pyrkimyksiä, haluja ja taipumuksia sopusointuun Jumalan tahdon kanssa. Mutta jos olemme »halukkaita tulemaan halukkaiksi», Vapahtaja tekee tämän meidän puolestamme. Hän hajottaa »maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan» ja vangitsee »jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle» (2 Kor. 10: 5). {AO6 331.3}

»Minä riennän kohti päämäärää»

Sen, joka haluaa kasvattaa itselleen lujan, tasasuhtaisen luonteen, sen, joka haluaa olla tasapainoinen kristitty, on annettava kaikki ja tehtävä kaikki Kristuksen hyväksi, sillä Lunastaja ei hyväksy jaettua palvelusta. Joka päivä hänen on opittava antaumuksen merkitys. Hänen on tutkittava Jumalan sanaa, opittava ymmärtämään sen merkitys ja toteltava sen ohjeita. Näin hän voi täyttää kristillisen nuhteettomuuden mitan. Päivästä toiseen Jumala työskentelee hänen rinnallaan kasvattaen luonnetta, jonka on määrä kestää viimeisen koetuksen hetkellä. Ja päivästä toiseen uskova suorittaa ihmisten ja en-keleiden edessä ylevää koetta, joka osoittaa, mitä evankeliumi voi tehdä langenneiden ihmisolentojen hyväksi. {AO6 331.4}

»Minä en vielä katso sitä voittaneeni», Paavali kirjoitti, »mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.» {AO6 332.1}

Paavali toimitti monenlaisia tehtäviä. Siitä hetkestä asti, jolloin hänestä tuli Kristuksen alamainen, hänen elämänsä oli täynnä väsymätöntä palvelusta. Hän matkasi kaupungista kaupunkiin, maasta maahan julistaen sanomaa rististä, voittaen käännynnäisiä evankeliumille ja perustaen seurakuntia. Näistä seurakunnista hän kantoi alati huolta, ja hän kirjoitti niille monia opettavaisia kirjeitä. Toisinaan hän harjoitti käsityöammattiansa ansaitakseen jokapäiväisen leipänsä. Mutta kaikissa elämänsä uutterissa toimissakaan hän ei milloinkaan unohtanut suurta päämääräänsä: kilvoitteluaan kohti korkean kutsumuksensa voittopalkintoa. Yhden tavoitteensa hän piti järkkymättä mielessään: uskollisuuden hänelle, joka oli Damaskoksen portilla ilmoittanut itsensä hänelle. Tästä tavoitteesta ei millään ollut voimaa saada häntä luopumaan. Golgatan ristin ylistäminen - siinä oli se kaiken muun syrjäyttävä vaikutin, joka innoitti hänen sanojaan ja tekojaan. {AO6 332.2}

Saman suuren päämäärän, joka pakotti Paavalia kilvoittelemaan eteenpäin koettelemuksista ja vaikeuksista huolimatta, tulisi johdattaa jokaista kristillisen työn tekijää pyhittäytymään kokonaan Jumalan palvelemiselle. Ilmaantuu maailmallisia houkutuksia, jotka pyrkivät suuntaamaan hänen huomionsa pois Vapahtajasta, mutta hänen tulee kilvoitella eteenpäin kohti voittomaalia. Hänen tulee osoittaa maailmalle, enkeleille ja ihmisille, että Jumalan kasvojen näkeminen on kaiken sen ponnistuksen ja uhrauksen arvoinen, mitä tuon toivon to-teutuminen edellyttää. {AO6 332.3}

Vaikka Paavali oli vankeudessa, hän ei menettänyt rohkeuttaan. Voiton sävel kaikuu niissä kirjeissä, jotka hän kirjoitti seurakunnille Roomasta. »Iloitkaa aina Herrassa!» hän kirjoitti filippiläisille. »Vieläkin minä sanon: iloitkaa! - Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän

sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa.» {AO6 332.4}

»Minun Jumalani on rikkautensa mukaisesti täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa, Kristuksessa Jeesuksessa. — Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa.» {AO6 332.5}

Luku 46—Vapaana

Samaan aikaan kun Paavalin työ Roomassa menestyi monien sielujen kääntyessä ja uskovien saadessa voimaa ja rohkeutta, alkoi kerääntyä pilviä, jotka eivät uhanneet vain hänen omaa turvallisuuttaan vaan myös seurakunnan menestystä. Saavuttuaan Roomaan hän oli joutunut keisarilli-sen vartioston päällikön huostaan. Tämä oli oikeudenmukainen ja rehellinen mies, jonka lempeyden johdosta apostoli oli saanut suhteellisen vapaasti jatkaa evankelioimistyötään. Mutta ennen kuin Paavalin kaksivuotinen vankeus päättyi, mainutun miehen tilalle astui virkailija, jolta apostoli ei voinut odottaa mitään erityisiä suosionosoituksia. {AO6 333.1}

Juutalaiset olivat nyt entistä tarmokkaampia puuhissaan Paavalia vastaan. He saivat pystyvän auttajan siveettömästä naisesta, jonka Nero oli ottanut toiseksi vaimokseen ja joka juutalaisena käännynnäisenä turvautui kaikkeen vaikutusvaltaansa edistääkseen heidän verenhimoisia suunnitelmiaan kristinuskon esitaistelijaa vastaan. {AO6 333.2}

Paavali saattoi toivoa perin vähäistä oikeudenmukaisuutta keisarilta, johon hän oli vedonnut. Nero oli moraaliltaan alhaisempi ja luonteeltaan kevytmielisempi kuin kukaan häntä edeltänyt hallitsija. Hän oli myös valmis hirvittävämpiin julmuuksiin kuin kukaan toinen. Hallinnon ohjia ei olisi voitu luovuttaa tyrannimaisemmalle hallitsijalle. Hallintokautensa ensimmäisenä vuotena hän surmasi myrkyttämällä nuoren velipuolensa, valtaistuimen oikean perijän. Nero oli laskeutunut yhä syvemmälle paheen ja rikoksen syövereihin, kunnes oli murhannut oman äitinsä ja sitten vaimonsa. Ei ollut kauheutta, johon hän ei olisi ryhtynyt, ei kataluutta, johon hän ei olisi alentunut. Jokaisessa jalossa mielessä hän synnytti pelkkää kammoa ja halveksuntaa. {AO6 333.3}

Hänen hovissaan harjoitettu jumalattomuus on liian häpeällistä, liian hirvittävää tarkemmin kuvattavaksi. Hänen julkea pahuutensa herätti vastenmielisyyttä ja inhoa monissa sellaisissakin, joiden oli pakko osallistua hänen rikoksiinsa. He odottivat joka hetki pelolla, mitä kauheuksia hän ehdottaisi seuraavaksi. Mutta sellaisetkaan rikokset, joita Nero teki, eivät horjuttaneet hänen alamaistensa kuuliaisuutta. Hänet tunnustettiin koko sivistyneen maailman itsevaltiaaksi. Kaiken lisäksi hän sai osakseen jumalallista kunnioitusta ja häntä palvottiin jumalana. {AO6 333.4}

Inhimillisen arvion mukaan Paavalin tuomituksitulo tällaisen tuomarin edessä oli varma. Mutta apostoli tunsi, että niin kauan kuin hän oli kuuliainen Jumalalle, hänellä ei ollut mitään pelättävää. Sama, joka oli aikaisemminkin ollut hänen varjelijansa, kykeni suojelemaan häntä yhä juutalaisten pahansuopaisuutta ja keisarin valtaa vastaan. {AO6 334.1}

Jumala suojelikin palvelijaansa. Paavalia tutkittaessa häntä vastaan esitetyt syytökset kumottiin. Vastoin yleistä ennakko-odotusta ja osoittaen luonteestaan poikkeavaa

oikeudenmukaisuutta Nero julisti vangin syyttömäksi. Paavalin kahleet irrotettiin; hän oli jälleen vapaa. {AO6 334.2}

Jos hänen tutkimistaan olisi lykätty pitempään tai jos hän olisi jostain syystä joutunut jäämään Roomaan seuraavaan vuoteen, hän olisi epäilemättä menehtynyt vainossa, joka tuolloin toimeenpantiin. Paavalin vankeuden aikana oli kristinuskoon kääntyneitä ilmaantunut niin suuret määrät, että he alkoivat saada osakseen viranomaisten huomiota ja viha-mielisyyttä. Keisarin suuttumusta herätti erityisesti hänen oman huonekuntansa jäsenten kääntyminen, ja hän löysi pian verukkeen, jonka nojalla hän saattoi kohdistaa kristittyihin säälimättömän julmuutensa. {AO6 334.3}

Näihin aikoihin Roomassa sattui hirvittävä tulipalo, jossa tuhoutui lähes puolet kaupunkia. Huhun mukaan palon oli pannut alulle Nero itse, mutta välttyäkseen epäilyltä hän oli osoittavinaan suurta jalomielisyyttä auttamalla kodittomia ja turvattomia. Häntä kuitenkin syytettiin tapahtuneesta rikoksesta. Kansa oli kiihdyksissään ja raivoissaan, ja vapautuakseen syytöksistä ja samalla hävittääkseen kaupungista väestönosan, jota hän pelkäsi ja vihasi, Nero kohdisti syytökset kristittyihin. Hänen juonensa onnistui, ja tuhansia Kristuksen seuraajia - miehiä, naisia ja lapsia - surmattiin julmalla tavalla. {AO6 335.1}

Paavali pelastui tästä hirvittävästä vainosta, sillä hän oli lähtenyt Roomasta pian vapautumisensa jälkeen. Tämän viimeisen vapaudessaoloaikansa hän käytti tarkoin hyväkseen työskentelemällä seurakuntien keskuudessa. Hän pyrki luomaan lujemman yhteyden kreikkalaisten ja itäisten seurakuntien välille ja varustamaan uskovaisten mieltä niitä vääriä oppeja vastaan, joita vai-vihkaa ilmaantui turmelemaan uskoa. {AO6 335.2}

Koettelemukset ja ahdistukset, jotka Paavali oli kestänyt, olivat vähentäneet hänen ruumiinvoimiaan. Hän kärsi vanhuuden vaivoista. Hän tunsi tekevänsä nyt viimeistä työtään, ja sitä mukaa kuin hänen toimintansa läheni loppuaan, hän ponnisteli entistä kiihkeämmin. Hänen innollaan ei tuntunut olevan rajoja. Tavoitteessaan päättäväisenä, toimissaan ripeänä, uskossaan vahvana hän matkasi seurakunnasta seu-rakuntaan monissa maissa. Hän pyrki kaikilla käytettävissään olevilla keinoilla tukemaan uskovia, jotta he kykenisivät uskollisesti voittamaan sieluja Jeesukselle ja jotta he niinä koetuksen hetkinä, jotka heitä jo tuolloin odottivat, pitäisivät lujasti kiinni evankeliumista ja todistaisivat uskollisesti Kristuksen puolesta. {AO6 335.3}

Luku 47—Viimeinen vangitseminen

Työ, jota Paavali suoritti seurakuntien keskuudessa päästyään Roomassa vapaaksi, ei jäänyt hänen vihollisiltaan huomaamatta. Siitä lähtien, kun Neron toimeenpanemat vainot olivat alkaneet, kristityt olivat olleet kaikkialla lainsuojaton lahko. Jonkin ajan kuluttua ne juutalaiset, jotka eivät olleet omaksuneet kristinuskoa, keksivät syyttää Paavalia siitä, että hän muka oli yllyttänyt polttamaan Rooman. Kukaan heistä ei hetkeäkään uskonut Paavalin syyllisyyteen, mutta he tiesivät, että tällainen syytös perusteettomuudestaan huolimatta sinetöisi hänen tuomionsa. Heidän toimestaan Paavali vangittiin uudelleen ja vietiin kiireesti viimeiseen vankeuteensa. {AO6 336.1}

Toisella matkallaan Roomaan Paavalilla oli seurassaan useita entisistä työtovereistaan; toisetkin halusivat hartaasti jakaa hänen kohtalonsa, mutta hän ei sallinut heidän vaarantaa henkeään. Tulevaisuudennäkymät olivat paljon epäsuotuisammat kuin hänen edellisen vankeutensa aikaan. Neron toimeenpanemat vainot olivat suuresti vähentäneet kristittyjen määrää Roomassa. Tuhannet olivat kokeneet marttyyrikuoleman uskonsa tähden, monet olivat poistuneet kaupungista, ja jäljelle jääneet olivat sangen masentuneita ja peloissaan. {AO6 336.2}

Roomassa Paavali pantiin synkkään vankityrmään, jonne hän jäisi, kunnes hänen taipaleensa olisi lopussa. Syytettynä yllytyksestä mitä alhaisimpaan ja hirveimpään kaupunkia ja kansakuntaa vastaan tehtyyn rikokseen hän oli yleisen inhon kohteena. {AO6 336.3}

Ne harvat ystävät, jotka olivat olleet jakamassa apostolin kuormaa, alkoivat nyt poistua hänen luotaan. Muutamat hylkäsivät hänet ja toiset lähtivät lähetysmatkoille eri seurakuntiin. Ensimmäisinä jättivät hänet Fygelus ja Hermogenes. Sitten Demas hylkäsi vainotun apostolin vaikeuksien ja vaarojen käydessä yhä pelottovammiksi. Kreskesin Paavali lähetti Galatian seurakuntiin, Tiituksen Dalmatiaan, Tykikuksen Efesokseen. Kirjoittaessaan Timoteukselle vallitsevasta tilanteesta Paavali totesi: »Luukas yksin on minun kanssani» (2 Tim. 4: 11). Milloinkaan ei apostoli ollut tarvinnut veljiensä apua yhtä kipeästi kuin nyt, vanhuuden, raadannan ja vaivojen heikentämänä ja teljettynä roomalaisen vankilan kosteisiin, pimeisiin holveihin. Luukkaan, rakkaan opetuslapsen ja uskollisen ystävän, palvelukset olivat suuri lohtu Paavalille ja auttoivat häntä olemaan yhteydessä veljiinsä ja ulkomaailmaan. {AO6 336.4}

Tällä koettelemuksen hetkellä Paavalin sydäntä ilahduttivat Onesiforuksen useat vierailut. Tämä sydämellinen efesoslainen teki voitavansa keventääkseen apostolin vankeuden raskautta. Hänen rakas opettajansa oli kahleissa totuuden tähden hänen itsensä ollessa vapaana, eikä hän säästellyt vaivojansa pyrkiessään helpottamaan Paavalin kohtaloa. {AO6 337.1}

Viimeisessä kirjoittamassaan kirjeessä apostoli lausuu tuosta uskollisesta opetuslapsesta seuraavaa: »Antakoon Herra laupeutta Onesiforuksen huonekunnalle, sillä usein hän on minua virvoittanut, eikä ole kahleitani hävennyt; vaan kun hän tuli Roomaan, etsi hän minua innokkaasti ja löysi minut. Suokoon Herra, että hän löytää laupeuden Herran tykönä sinä päivänä» (2 Tim. 1:16-18). {AO6 337.2}

Jumala on itse istuttanut sydämeen rakkauden ja myötätunnon tarpeen. Kristus kaipasi tuskiensa hetkellä Getsemanessa opetuslastensa myötätuntoa. Vaikka Paavali suhtautuikin koettelemuksiinsa ja kärsimyksiinsä näennäisen välinpitämättömästi, hän ikävöi myötätuntoa ja inhimillistä yhteyttä. Onesiforuksen vierailu, joka todisti hänen uskollisuudestaan yksinäisyyden ja hylättynä olon hetkellä, ilahdutti ja virvoitti miestä, joka oli käyttänyt elämänsä toisten palvelemiseen. {AO6 337.3}

Luku 48—Paavali Neron edessä

Kun Paavali kutsuttiin keisari Neron eteen tutkittavaksi, odotettavissa oli jokseenkin varma kuolemantuomio. Hänen tilillensä pannun rikoksen vakavuus ja kristittyihin kohdistettu yleinen vihamielisyys antoivat vain hyvin vähän toivoa suotuisasta lopputuloksesta. {AO6 338.1}

Kreikkalaisten ja roomalaisten keskuudessa oli tapana suoda syy-tetylle oikeus hankkia asianajaja puhumaan hänen puolestaan oi-keusistuimissa. Pätevillä perusteluillaan, kiihkeällä kaunopuhei-suudellaan tai pyynnöillään, rukouksillaan ja kyynelillään tällainen asianajaja aikaansai useasti päätöksen, joka oli vangille suotuisa, tai onnistui ainakin lieventämään tuomiota. Mutta kun Paavali kutsuttiin Neron eteen, kukaan ei rohjennut toimia hänen neuvonantajanaan tai asianajajanaan. Ainutkaan ystävä ei ollut paikalla edes merkitsemässä muistiin häntä vastaan esitettyjä syytöksiä tai niitä perusteluja, joilla hän puolusti itseään. Rooman kristittyjen keskuudessa ei ollut ainuttakaan, joka olisi asettunut hänen rinnalleen tuolla koettelemuksen hetkellä. {AO6 338.2}

Ainoan luotettavan maininnan tuosta tilanteesta esittää Paavali itse toisessa kirjeessään Timoteukselle. »Ensi kertaa puolustautuessani», apostoli kirjoitti, »ei kukaan tullut avukseni, vaan kaikki jättivät minut; älköön sitä heille syyksi luettako. Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta» (2 Tim. 4:16,17). {AO6 338.3}

Nero ja Paavali vastakkain

Paavali Neron edessä - kuinka jyrkkä vastakohta-asetelma. Korskea hallitsija, jonka edessä Jumalan miehen tuli vastata uskostaan, oli saavuttanut maallisen mahdin, arvovallan ja vaurauden huipun sekä rikoksen ja pahuuden syvimmät syöverit. Vallassa ja suuruudessa hän oli vailla vertaistaan. Ei ollut ketään, joka olisi asettanut hänen arvovaltansa kyseenalaiseksi, ei ketään, joka olisi vastustanut hänen tahtoaan. Kuninkaat laskivat kruununsa hänen jalkojensa juureen. Voimakkaat armeijat marssivat hänen komentonsa mukaisesti, ja hänen laivastonsa purjehtivat voitokkaina. Hänen patsaansa oli pystytetty oikeussaleihin, ja senaattorien säädökset ja tuomarien päätökset olivat vain hänen tahtonsa toistoa. Miljoonat osoittivat kuuliaisuutta hänen määräyksilleen. Neron nimi vapisutti koko maailmaa. Hänen epäsuosioonsa joutuminen merkitsi omaisuuden, vapauden tai suorastaan hengen menetystä, ja hänen suuttumustaan pelättiin enemmän kuin ruttoa. {AO6 338.4}

Vailla rahaa, vailla ystäviä, vailla neuvojaa iäkäs vanki seisoi Neron edessä. Keisarin kasvot heijastivat häpeällistä kuvaa hänen sisimmässään riehuvista himoista, kun taas syytetyn kasvot kuvastivat sydäntä, joka oli saavuttanut rauhan Jumalan kanssa. Paavali oli saanut kokea köyhyyttä, kieltäymystä ja kärsimystä. Huolimatta alituisista vääristelyistä,

syytöksistä ja herjauksista, joilla hänen vihollisensa olivat koettaneet pelotella häntä, hän oli pelottomasti pitänyt ylhäällä ristin lippua. Mestarinsa tavoin hän oli ollut koditon kulkija, ja hänen tavallaan hän oli elänyt siunaukseksi ihmisille. Kuinka saattoi Nero, oikukas, kiivas, hillitön hirmuvaltias, ymmärtää tai arvostaa tämän Jumalan miehen luonnetta ja vaikuttimia? {AO6 339.1}

Valtava sali oli tupaten täynnä uteliasta, kärsimätöntä väkeä, joka aaltoili ja tungeksi etualalle nähdäkseen ja kuullakseen kaiken, mitä tulisi tapahtumaan. Paikalla oli ylhäisiä ja alhaisia, rikkaita ja köyhiä, oppineita ja oppimattomia, ylpeitä ja nöyriä, kaikki tyynni vailla todellista tietoa elämän ja pelastuksen tiestä. {AO6 339.2}

Juutalaiset esittivät Paavalia vastaan vanhat syytökset kapinoinnista ja harhaoppisuudesta, ja sekä juutalaiset että roomalaiset syyttivät häntä siitä, että hän oli muka yllyttänyt polttamaan kaupungin. Näiden syytösten sinkoillessa Paavali säilytti murtumattoman tyyneytensä. Kansa ja tuomarit katselivat häntä hämmästyneinä. He olivat olleet läsnä monissa oikeudenkäynneissä ja katselleet monia rikollisia, mutta mil-loinkaan he eivät olleet nähneet ketään yhtä pyhän tyyneyden vallassa kuin tuo vanki heidän edessään. Tuomareiden ankarat katseet, jotka olivat tottuneet tulkitsemaan vankien ilmeitä, etsivät Paavalin kasvoista turhaan merkkejä syyllisyydestä. Kun hänelle annettiin lupa puolustautua, kaikki kuuntelivat suurella kiinnostuksella. {AO6 339.3}

Paavalin puolustuspuhe

Vielä kerran Paavali saa tilaisuuden kohottaa ihmettelevän kansanjoukon edessä ristin lipun. Kun hän silmäilee edessään olevaa väkijoukkoa - juutalaisia, kreikkalaisia, roomalaisia, monista maista tulleita muukalaisia - hänen sieluaan sykähdyttää voimakas halu johdattaa heidät pelastukseen. Hän unohtaa tilanteen, unohtaa ympärillään vaanivat vaarat, lähellä olevan hirvittävän kohtalon. Hän näkee ainoastaan Jeesuksen, Esirukoilijan, rukoilemassa Jumalan edessä syntisten ihmisten puolesta. Enemmällä kuin inhimillisellä kaunopuheisuudella ja voimalla Paavali esittää evankeliumin totuudet. Hän muistuttaa kuulijoilleen uhrista, joka on annettu langenneen ihmissuvun edestä. Hän selittää, että ihmisen lunastukseksi on maksettu ääretön hinta. Ihmiselle on tarjottu mahdollisuus päästä osalliseksi Jumalan valtaistuimesta. Enkelilähettiläiden välityksellä maa on yhdistetty taivaaseen, ja ihmisten kaikki teot, sekä hyvät että pahat, ovat äärettömän Oikeudenmukaisuuden nähtävissä. {AO6 339.4}

Näin puhuu totuuden puolustaja. Uskollisena uskottomien keskellä, tottelevaisena tottelemattomien joukossa, hän seisoo Jumalan edustajana, ja hänen äänensä on kuin taivaasta kajahtava ääni. Hänen puheessaan tai katseessaan ei ole pelkoa, ei murhetta, ei masennusta. Voimakkaasti tietoisena viattomuudestaan, totuuden sota-asuun sonnustautuneena, hän riemuitsee siitä, että hän on Jumalan lapsi. Hänen sanansa ovat kuin voitonhuuto taistelun melskeen yllä. Hän julistaa, että asia jolle hän on omistanut elämänsä,

on ainoa asia, joka ei milloinkaan raukene. Vaikka hän itse tuhoutuisikin, evankeliumi ei tuhoudu. Jumala elää, ja hänen totuutensa on saavuttava voiton. {AO6 340.1}

Monista niistä, jotka tuona päivänä katselivat häntä, »hänen kasvonsa olivat — niinkuin enkelin kasvot» (Ap.t. 6:15). {AO6 341.1}

Milloinkaan aikaisemmin ei tuo joukko ollut kuullut tämänkaltaisia sanoja. Ne helähdyttivät kieltä, joka värähteli paatuneimpienkin sydämessä. Totuus kumosi erheen selkeänä ja vakuuttavana. Valo loisti monien sellaisten mieleen, jotka myöhemmin iloiten seurasivat sen säteitä. Tuona päivänä julistetut sanat tulivat järisyttämään kansakuntia ja säilymään kautta aikojen, vaikuttamaan ihmissydämiin vielä silloinkin kun niiden lausuja makasi marttyyrina äänettömässä hau-dassaan. {AO6 341.2}

Nero Jumalan puhuttelussa

Milloinkaan aikaisemmin ei Nero ollut kuullut totuutta siten kuin hän kuuli sen tuossa tilaisuudessa. Milloinkaan aikaisemmin ei hänen oman elämänsä suunnaton pahuus ollut ollut siten paljastettuna hänelle. Taivaan valo tunkeutui hänen sielunsa saastaisiin kammioihin. Hän vapisi kauhusta ajatellessaan tuomioistuinta, jonka eteen hän, maailman valtias, lopulta joutuisi. Se langettaisi hänen teoilleen niiden ansaitseman rangaistuksen. Hän pelkäsi apostolin Jumalaa, eikä hän uskaltanut julistaa tuomiota Paavalille, jota vastaan ei ollut esitetty ainuttakaan toteennäytettyä syytöstä. Pelonsekaisen kunnioituksen tunne sai joksikin aikaa otteen hänen verenhimoisesta hengestään. {AO6 341.3}

Hetkeksi taivas avautui syntiselle ja paatuneelle Nerolle, ja sen rauha ja puhtaus tuntui hänestä tavoittelemisen arvoiselta. Tuolla hetkellä armon kutsu kosketti häntäkin. Mutta vain hetken ajatus anteeksiannosta tuntui mieluisalta. Sitten annettiin määräys, että Paavali oli toimitettava takaisin tyrmään. Kun ovi sulkeutui Jumalan lähettilään perässä, parannuksen ovi sulkeutui iäksi Rooman keisarin edessä. Ainoakaan taivaallisen valon säde ei ollut ikinä enää tunkeutuva häntä ympäröivään pimeyteen. Hän oli pian kärsivä ansaitsemansa Jumalan tuomiot. {AO6 342.1}

Neron alennustila ja tuho

Kohta tämän jälkeen Nero purjehti häpeälliselle sotaretkelleen Kreikkaan, missä hän häpäisi itsensä ja valtakuntansa halveksittavalla ja alhaisella hillittömyydellään. Palattuaan loisteliaasti Roomaan hän antautui hoviväkensä kanssa inhottavaan irstailuun. Kesken tätä riehakasta juhlintaa kadulta kuului melua. Sanansaattaja, joka lähetettiin ottamaan selvää melun syystä, palasi muassaan kauhistavia tietoja. Galba marssi sotajoukon kärjessä kohti Roomaa, kaupungissa oli jo puhjennut kansannousu ja kadut olivat täynnä hurjistunutta väkeä, joka uhaten keisaria ja kaikkia hänen kannattajiaan kuolemalla lähestyi kiireesti palatsia. {AO6 342.2}

Tuolla vaaran hetkellä Nerolla ei ollut niin kuin uskollisella Paa-valilla turvanaan voimallista ja myötätuntoista Jumalaa. Peläten kärsimystä ja mahdollista kidutusta, jonka kohteeksi hän saattaisi joutua raivostuneen väkijoukon käsissä, tuo viheliäinen tyranni päätti itse surmata itsensä, mutta ratkaisevalla hetkellä hänen rohkeutensa petti. Miehekkyytensä täysin menettäneenä hän pakeni häpeällisesti kaupungista ja etsi suojaa maaseutuasunnostaan jonkin matkan päästä, mutta turhaan. Hänen piilopaikkansa paljastui tuotapikaa, ja kun häntä etsineet ratsumiehet olivat ennättäneet lähelle, hän kutsui orjan avukseen ja haavoitti itseään kuolettavasti. Näin päätti päivänsä hirmuvaltias Nero ollessaan vasta kolmenkymmenenkahden ikäinen. {AO6 342.3}

Luku 49—Paavalin viimeinen kirje

Keisarin oikeussalista Paavali palasi selliinsä tietoisena siitä, että hän oli saanut itselleen vain lyhyen lykkäyksen. Hän tiesi, etteivät hänen vihollisensa lepäisi ennen kuin saisivat hänet surmatuksi. Mutta hän tiesi myös, että totuus oli saavuttanut joksikin aikaa voiton. Se, että hän oli julistanut ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Vapahtajaa suunnattomalle joukolle, joka oli kuunnellut häntä, oli voitto jo sinänsä. Tuona päivänä oli alkanut työ, joka laajenisi ja voimistuisi ja jota Nero ja kaikki muut Kristuksen viholliset koettaisivat turhaan estää tai tehdä tyhjäksi. {AO6 343.1}

Huoli Timoteuksesta

Paavali tiesi, että yksikin sana tai viittaus Nerolta riitti toimitta-maan hänet pois päiviltä. Istuessaan päivästä toiseen synkässä sellissään Paavali ajatteli Timoteusta ja päätti haettaa hänet luokseen. Timoteukselle oli uskottu huoli Efesoksen seurakunnasta, ja hänet oli sen vuoksi jätetty sinne Paavalin lähtiessä viimeiselle matkalleen Roomaan. Paavalia ja Timoteusta yhdisti toisiinsa poikkeuksellisen syvä ja voimakas kiintymys. Kääntymyksestään lähtien Timoteus oli ollut Paavalin työkumppanina ja kärsimystoverina, ja näiden kahden miehen ystävyys oli kehittynyt yhä voimakkaammaksi, syvemmäksi ja pyhemmäksi, kunnes Timoteus oli ikääntyneelle, raadannan uuvuttamalle apostolille kaikkea sitä, mitä poika saattoi olla rakastetulle ja kunnioitetulle isälleen. Ei siis ole ihme, että Paavali yksinäisyydessään ja eristyneisyydessään halusi nähdä hänet. {AO6 343.2}

Suotuisimmissakin olosuhteissa menisi pakostakin useita kuukausia ennen kuin Timoteus ennättäisi Vähästä-Aasiasta Roomaan. Paavali tiesi elinpäivänsä epävarmoiksi ja pelkäsi, ettei Timoteus enää ehtisi tavata häntä. Hänellä oli annettavana tärkeitä neuvoja ja ohjeita tuolle nuorelle miehelle, jolle oli uskottu sangen suuri vastuu. Samalla kun hän kehotti tätä tulemaan viipymättä, hän saneli jäähyväistodistuksensa, jota hän ei kenties ennättäisi itse suullisesti esittää. Tuntien sielussaan hellää huolta hengellisestä pojastaan ja tämän vastuulla olevasta seurakunnasta Paavali koetti teroittaa Timoteukselle, kuinka tärkeätä hänen oli pysyä uskollisena pyhälle luottamustehtävälleen. {AO6 343.3}

Kehotuksia Timoteukselle

Paavali aloitti kirjeensä tervehdyksellä: »Rakkaalle pojalleni Timoteukselle. Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Kristukselta Jeesukselta, meidän Herraltamme! Minä kiitän Jumalaa, jota esivanhemmistani asti palvelen puhtaalla omallatunnolla samoinkuin minä lakkaamatta muistan sinua rukouksissani öin ja päivin.» {AO6 344.1}

Sitten apostoli tähdensi Timoteukselle uskossa pysymisen vält-tämättömyyttä. »Minä sinua muistutan”, hän kirjoitti, »virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta. Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen. Älä siis häpeä todistusta

Herrastamme äläkä minua, hänen vankiaan, vaan kärsi yhdessä minun kanssani vaivaa evankeliumin tähden, sen mukaan kuin Jumala antaa voimaa.» Paavali kehotti Timoteusta muistamaan, että hänet oli kutsuttu »pyhällä kutsumuksella» julistamaan hänen voimaansa, joka »toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta, jonka julistajaksi ja apostoliksi ja opettajaksi», kuten hän totesi, »minä olen asetettu. Siitä syystä minä myös näitä kärsin, enkä sitä häpeä; sillä minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu.» {AO6 344.2}

Koko pitkänä palvelusaikanaan Paavali ei ollut milloinkaan horjunut uskollisuudessaan Vapahtajaansa kohtaan. Missä ikinä hän olikin - tuimien fariseusten tai roomalaisten viranomaisten edessä, hurjistuneen kansanjoukon edessä Lystrassa tai tuomittujen syntisten edessä makedonialaisessa vankityrmässä, puhumassa järkeä pakokauhun valtaamille merimiehille haaksirikkoutuneessa aluksessa tai puolustamassa yksin henkeään Neron edessä - hän ei ollut milloinkaan hävennyt ajamaansa asiaa. Hänen kristillisen elämänsä suurena päämääränä oli ollut palvella häntä, jonka nimi oli aikanaan herättänyt hänessä halveksuntaa. Tästä päämäärästä ei minkäänlainen vastustus tai vaino ollut saanut häntä luopumaan. Hänen vaivannäön vahvistama ja uhrausten puhdistama uskonsa tuki ja vahvisti häntä. {AO6 345.1}

»Vahvistu siis, poikani», Paavali jatkoi, »siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Ja minkä olet kuullut minulta ja minkä monet ovat todistaneet, usko se luotettaville miehille, jotka sitten ovat soveliaita muitakin opettamaan. Kärsi vaivaa niinkuin ainakin jalo Kristuksen Jeesuksen sotamies.» {AO6 345.2}

Todellinen Jumalan palvelija ei kavahda vaikeuksia eikä vastuuta. Ehtymättömästä lähteestä hän ammentaa kestävyyttä, joka auttaa häntä kohtaamaan ja voittamaan kiusaukset ja suorittamaan Jumalan hänelle asettamat velvollisuudet. Tuosta lähteestä riittää jokaiselle, joka vilpittömästi etsii jumalallista voimaa. Hänen saamansa armo on luonteeltaan sellaista, että se lisää hänen kykyään tuntea Jumala ja hänen Poikansa. Hänen sielussaan on harras halu palvella Mestaria otollisesti. Ja sitä mukaa kuin hän etenee kristillisellä tiellä, hän vahvistuu »siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa». Se armo kannustaa häntä todistamaan uskollisesti kaikesta siitä, mitä hän on kuullut. Hän ei halveksi eikä ylenkatso tietoa, jota on saanut Jumalalta, vaan uskoo sen tiedon luotettaville henkilöille, jotka puolestaan opettavat muita. {AO6 345.3}

Tässä viimeisessä Timoteukselle lähettämässään kirjeessä Paavali osoitti tälle nuoremmalle työntekijälle korkean ihanteen ja muistutti niistä velvollisuuksista, jotka hänelle Kristuksen palvelijana kuuluivat. »Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää», apostoli kirjoitti, »työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein

jakelee totuuden sanaa.» »Pakene nuoruuden himoja, harrasta vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydämestä.

Mutta vältä tyhmiä ja taitamattomia väittelyjä, sillä tiedäthän, että ne synnyttävät riitoja. Mutta Herran palvelijan ei sovi riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä kaikkia kohtaan, kyetä opet-tamaan ja pahaa kärsimään; hänen tulee sävyisästi ojentaa vas-tustelijoita; ehkäpä Jumala antaa heille mielenmuutoksen, niin että tulevat tuntemaan totuuden.» {AO6 345.4}

Varoitus vääristä opettajista

Apostoli varoitti Timoteusta vääristä opettajista, jotka pyrkisivät soluttautumaan seurakuntaan. »Tiedä se», hän julisti, »että viimeisinä päivinä on vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita — heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta.» {AO6 346.1}

»Pahat ihmiset ja petturit menevät yhä pitemmälle pahuudessa», hän jatkoi, »eksyttäen ja eksyen. Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut, ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetukseksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa, että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.» Jumala on järjestänyt runsaat edellytykset menes-tykselliseen sodankäyntiin maailmassa vallitsevaa pahaa vastaan. Raamattu on se asevarasto, mistä voimme hankkia itsellemme varustuksen tätä kamppailua varten. Kupeittemme tulee olla vyötetyt totuudella. Haarniskanamme tulee olla vanhurskaus. Uskon kilven tulee olla kädessämme, pelastuksen kypärän otsallamme. Hengen miekalla, joka on Jumalan sana, meidän on määrä raivata tiemme läpi synnin esteiden ja siteiden. {AO6 346.2}

»Saarnaa, nuhtele, varoita»

Paavali tiesi, että seurakunnalla oli edessään hyvin vaarallinen aika. Hän tiesi, että niiltä, joiden vastuulle seurakunnat olivat jääneet, edellytettäisiin uskollista, innokasta työtä. Hän kirjoitti Timoteukselle: »Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta: saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella.» {AO6 346.3}

Tämä vakava velvoite, joka annettiin Timoteuksen kaltaiselle uutteralle ja uskolliselle henkilölle, on voimakas todistus evankeliumin palvelijan työn tärkeydestä ja vastuullisuudesta. Haastaen Timoteuksen Jumalan tuomioistuimen eteen Paavali käskee hänen saarnata sanaa, ei ihmisten puheita ja tapoja, olla valmis todistamaan Jumalan puolesta missä ikinä tilaisuus tarjoutuu - suurten kuulijajoukkojen ja suppeiden ryhmien

edessä, teiden varsilla ja tulien äärellä, ystäville ja vihollisille, turvassa tai alttiina vaikeuksille ja vaaroille, moitteille ja menetyksille. {AO6 346.4}

Peläten, että Timoteus lempeän, peräänantavan luonteensa takia karttaisi muuatta työnsä olennaista velvollisuutta, Paavali kehotti häntä uskollisesti nuhtelemaan synnistä ja vieläpä ankarasti nuhtelemaan niitä, jotka syyllistyivät suuriin vääryyksiin. Hänen tuli kuitenkin tehdä tämä »kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella». Hänen tuli osoittaa Kristuksen kärsivällisyyttä ja rakkautta selventäen ja vahvis-taen nuhteensa Raamatun totuuksilla. {AO6 347.1}

On vaikea vihata ja paheksua syntiä ja samalla kuitenkin osoittaa sääliä ja hellyyttä syntistä kohtaan. Mitä tarmokkaammin pyrimme itse sydämen ja elämän hurskauteen, sitä selkeämmin havaitsemme synnin ja sitä päättäväisemmin paheksumme kaikkea oikeasta poikkeamista. Meidän on varottava olemasta tarpeettoman ankaria vääryydentekijää kohtaan, mutta meidän on huolehdittava myös siitä, ettemme unohda synnin suurta synnillisyyttä. On tarpeellista osoittaa Kristuksen esimerkin mukaista kärsivällisyyttä ja rakkautta erehtyneelle, mutta on olemassa vaara, että osoitamme hänen erhettänsä kohtaan niin suurta suvaitsevaisuutta, ettei hän katso ansaitsevansa nuhteita vaan torjuu ne aiheettomina ja epäoikeudenmukaisina. {AO6 347.2}

Evankeliumin palvelijat tekevät toisinaan suurta vahinkoa antamalla pitkämielisyytensä erehtynyttä kohtaan johtaa siihen, että he alkavat suvaita syntejä ja vieläpä osallistua niihin. Näin he saavat aihetta puolustella ja kaunistella sellaista, minkä Jumala tuomitsee. Jonkin ajan kuluttua he tulevat niin sokeiksi, että kiittelevät juuri niitä, joita Jumala käskee heidän nuhdella. Se, joka on turruttanut hengelliset aistinsa osoittamalla synnillistä lempeyttä niitä kohtaan, jotka Jumala tuomitsee, tekee ennen pitkää suuremman synnin olemalla ankara ja tyly niille, jotka Jumala hyväksyy. {AO6 347.3}

Kuuliaisuuden välttämättömyys

Kerskaamalla inhimillisellä viisaudella, väheksymällä Pyhän Hengen vaikutusta ja inhoamalla Jumalan sanan totuuksia monet, jotka sanovat olevansa kristittyjä ja jotka katsovat olevansa päteviä opettamaan muita, tulevat kääntäneeksi selkänsä Jumalan vaatimuksille. Paavali totesi Timoteukselle: »Aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin.» {AO6 347.4}

Apostoli ei tarkoita tässä niitä, jotka ovat avoimesti epäuskonnollisia, vaan sellaisia kristityiksi tunnustautuneita, jotka asettavat ohjenuorakseen omat taipumuksensa ja tulevat siten oman minänsä orjiksi. Tällaiset henkilöt ovat halukkaita kuuntelemaan vain sellaisia oppeja, jotka eivät paheksu heidän syntejään eivätkä tuomitse heidän nautinnonhaluaan. He loukkaantuvat Kristuksen uskollisten palvelijoiden kiertelemättömistä sanoista ja valitsevat

itselleen opettajia, jotka kiittelevät ja imartelevat heitä. Ulkokultaisten sananpalvelijoiden joukossa on sellaisia, jotka julistavat ihmisten mielipiteitä eivätkä Jumalan sanaa. He pettävät saamansa luottamuksen ja johdattavat harhaan niitä, jotka turvautuvat heidän hengelliseen ohjauk-seensa. {AO6 347.5}

Pyhän lakinsa käskyissä Jumala on antanut täydellisen elämänohjeen. Hän on julistanut, että tämä laki on aikojen loppuun asti pienintäkin kirjainta ja piirtoa myöten muuttumattomana koskeva ihmisolentoja. Kristus tuli osoittamaan lain arvon ja saattamaan sen kunniaan. Hän osoitti, että sen avarana perustana on rakkaus Jumalaa ja ihmistä kohtaan ja että sen käskyjen totteleminen muodostaa ihmisen koko velvollisuuden. Omassa elämässään hän näytti esimerkkiä Jumalan lain noudattamisesta. Vuorisaarnassa hän osoitti, kuinka sen vaatimukset ulottuvat ulkonaisia tekoja pitemmälle ja koskevat sydämen ajatuksia ja aikeita. {AO6 348.1}

Lain noudattaminen johtaa ihmiset hylkäämään »jumalattomuuden ja maailmalliset himot» ja elämään »siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa» (Tiit. 2: 12). Mutta kaiken vanhurskauden vihollinen on ottanut maailman vangikseen ja johdattanut ihmiset rikkomaan lakia. Kuten Paavali ennalta näki, sangen monet ovat kääntäneet selkänsä Jumalan sanan selkeille, puhutteleville totuuksille ja valinneet itselleen opettajia, jotka kertovat heille heidän toivomiaan taruja. Sekä sananpalvelijoista että kansasta monet tallaavat Jumalan käskyt jalkojensa alle. Näin loukataan maailman Luojaa, ja saatana nauraa riemuiten juoniensa onnistumisesta. {AO6 348.2}

Samalla kun halveksunta Jumalan lakia kohtaan kasvaa, lisääntyy myös vastenmielisyys uskontoa kohtaan samoin kuin ylpeys, nautinnonhimo, tottelemattomuus vanhempia kohtaan sekä itsehemmottelu. Ajattelevat ihmiset kaikkialla kyselevät huolestuneina: mitä voidaan tehdä näiden arveluttavien paheiden korjaamiseksi? Vastaus löytyy Paavalin kehotuksesta Timoteukselle: »Saarnaa sanaa.» Raamatusta löytyvät ainoat turvalliset toimintaperiaatteet. Se on Jumalan tahdon selvitys, jumalallisen viisauden ilmaus. Se avaa ihmisymmärrykselle elämän suuret ongelmat. Kaikille, jotka ottavat vaarin sen käskyistä, se osoittautuu erehtymättömäksi oppaaksi, se estää heitä tuhlaamasta elämäänsä vääriin pyrkimyksiin. {AO6 348.3}

Jumala on tehnyt tiettäväksi tahtonsa, ja ihmisen on mieletöntä asettaa kyseenalaiseksi sitä, mikä on Jumalan suulla lausuttua. Kun ääretön Viisaus on puhunut, ei jää epäselviä kysymyksiä ihmisen ratkaistavaksi, ei arveluttavia mahdollisuuksia ihmisen selvitettäväksi. Häneltä ei vaadita mitään muuta kuin vilpitöntä, harrasta mukautumista Jumalan ilmoitettuun tahtoon. Kuuliaisuus on niin järjen kuin omantunnon korkein vaatimus. {AO6 349.1}

Paavali jatkoi kehotustaan: »Ole sinä raitis kaikessa, kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti.» Paavali oli lähellä kilvoituksensa loppua, ja hän toivoi, että

Timoteus astuisi hänen paikalleen, suojelisi seurakuntaa taruilta ja harhaopeilta, joiden avulla sielunvihollinen eri tavoin pyrkisi johdattamaan uskovat pois evankeliumin yksinkertaisuudesta. Hän kehotti häntä karttamaan kaikkia ajallisia rientoja ja esteitä, jotka estäisivät häntä antautumasta kokonaan työlleen Jumalan hyväksi. Hän rohkaisi Timoteusta kestämään valoisin mielin sen vastustuksen, moitteen ja vainon, jolle hänen uskollisuutensa saattaisi hänet alttiiksi. Timoteuksen tuli toimittaa virkansa täydellisesti käyttämällä hyväkseen kaikkia ulottuvillaan olevia keinoja tehdä hyvää niille, joiden puolesta Kristus kuoli. {AO6 349.2}

Uskollisten sananjulistajien tarve

Paavali eli esimerkillisesti niiden totuuksien mukaan, joita hän opetti, ja tässä piili hänen voimansa. Hänen sydämessään vallitsi syvä, horjumaton tietoisuus hänen vastuustaan. Paavali työskenteli läheisessä yhteydessä häneen, joka on oikeudenmukaisuuden, laupeuden ja totuuden lähde. Hän piti kiinni Kristuksen rististä ainoana menestyksensä takeena. Rakkaus Vapahtajaa kohtaan oli se ehtymätön vaikutin, joka kan-nusti häntä hänen ristiriidoissaan oman itsensä kanssa ja hänen kamppailuissaan pahaa vastaan, kun hän Kristuksen palveluksessa kilvoitteli eteenpäin maailman epäystävällisyydestä ja vihollistensa vastarinnasta huolimatta. {AO6 350.1}

Näinä vaarallisina aikoina seurakunta tarvitsee nimenomaan sellaisten työntekijäin armeijaa, jotka ovat Paavalin tavoin kasvattaneet itsensä toimintakykyisiksi, joilla on syvällistä kokemusta jumalallisissa asioissa ja jotka ovat täynnä hartautta ja intoa. Tarvitaan pyhittäytyneitä, uhrautuvia ihmisiä - ihmisiä, jotka eivät väistä koettelemuksia eivätkä vastuuta, ihmisiä, jotka ovat pelottomia ja uskollisia, ihmisiä, joiden sydämessä Kristus on »kirkkauden toivo» ja jotka pyhällä tulella puhdistetuin huulin »saarnaavat sanaa». Koska tällaisista työntekijöistä on puutetta, Jumalan asia edistyy hitaasti. Kuolettavan myrkyn tavoin kohtalokkaat erehdykset turmelevat siveellisyyden ja riistävät toivon suurelta osalta ihmissukua. {AO6 350.2}

Kun uskolliset, työn uuvuttamat lipunkantajat uhraavat henkensä totuuden puolesta, ketkä astuvat heidän sijaansa? Ottavatko nuoremme vastaan sen pyhän vastuun, joka on nyt heidän isillään? Valmistautuvatko he täyttämään ne toimet, jotka vapautuvat uskollisten kuollessa? Ote-taanko apostolin kehotuksesta vaari, kuunnellaanko velvollisuuden ääntä keskellä niitä houkutuksia, jotka viekoittelevat nuoria itsekkyyteen ja kunnianhimoisuuteen? {AO6 350.3}

Paavali päätti kirjeensä osoittamalla henkilökohtaisia tervehdyksiä eri henkilöille ja toisti uudelleen hartaan pyynnön, että Timoteus tulisi hänen luokseen pian, mikäli mahdollista jo ennen talvea. Hän puhui yksinäisyydestään, jonka oli aiheuttanut se, että muutamat hänen ystävistään olivat hylänneet hänet ja muutamat taas joutuivat olemaan poissa hänen luotaan muista syistä. Jotta Timoteus ei vitkastelisi, Paavali ilmoitti jo

lähettäneensä Tykikuksen täyttämään hänen virkansa. Timoteuksen ei siis tarvinnut pelätä, että Efesoksen seurakunta hänen lähdettyään jäisi ilman työntekijää. {AO6 350.4}

Kerrottuaan siitä, kuinka hänen oli käynyt Neron tuomioistuimen edessä, kuinka hänen veljensä olivat hänet hylänneet ja kuinka lupauksensa pitävä Jumala oli tukenut häntä armollaan, Paavali päätti kirjeensä uskomalla rakkaan Timoteuksensa suuren Paimenen huomaan, joka apulaispaimenten kukistuessakin yhä pitäisi huolta laumastaan. {AO6 350.5}

Luku 50—Kuolemaan tuomittu

Paavalin ollessa viimeisessä oikeudenkäynnissään Neron edessä apostolin sanojen voimallisuus oli tehnyt keisariin niin suuren vaikutuksen, että tämä lykkäsi asian ratkaisua vapauttamatta enempää kuin tuomitsemattakaan Jumalan syytettyjä palvelijaa. Mutta keisarin pahansuopaisuus Paavalia kohtaan palasi pian. Suuttuneena siitä, ettei kyennyt estämään kristinuskon leviämistä edes keisarillisen huonekunnan keskuudessa, hallitsija päätti, että apostoli olisi surmattava heti kun löytyisi sopiva veruke. Pian tämän jälkeen Nero julistikin päätöksen, joka tuomitsi Paavalin kuolemaan. Koska Rooman kansalaista ei voinut määrätä kidutettavaksi, hänet tuomittiin teloitettavaksi. {AO6 351.1}

Paavali toimitettiin sivullisilta salaa mestauspaikalle. Vain muu-tamien katselijoiden sallittiin olla läsnä, sillä huolestuneina hänen vaikutuksensa laajuudesta hänen vainoojansa pelkäsivät, että kristinusko saisi itselleen käännynnäisiä hänen kuolintapansa johdosta. Mutta jopa kovaluontoiset sotilaatkin, jotka häntä saattoivat, kuuntelivat hänen sanojaan ja panivat hämmästyneinä merkille hänen pelottomuutensa ja suoranaisen riemunsa uhkaavan kuoleman edessä. Muutamille niistä, jotka olivat hänen marttyyrikuolemansa todistajina, hänen anteeksiantava suhtautumisensa murhaajiinsa ja hänen horjumaton luottamuksensa Kristukseen aina loppuun asti oli elämän tuok-su elämäksi. Useat heistä vastaanottivat Vapahtajan, jota Paavali saarnasi, ja saivat ennen pitkää pelottomasti sinetöidä uskonsa verellään. {AO6 351.2}

Viimeiseen hetkeen saakka Paavalin elämä todisti paikkansa pitäviksi hänen korinttilaisille lausumansa sanat: »Jumala, joka sanoi: ’Loistakoon valkeus pimeydestä’, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin» (2 Kor. 4: 6-10). Hänen toimintakykynsä ei johtunut hänestä itsestään vaan sen jumalallisen Hengen läsnäolosta ja vaikutuksesta, joka vallitsi hänen sielussaan ja alisti Kristuksen tahdolle. Profeetta julistaa: »Vakaamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun» (Jes. 26: 3). Paavalin kasvoista kuvastuva taivaallinen rauha voitti monta sielua evankeliumille. {AO6 351.3}

Paavalia ympäröi kaikkialla taivaan ilmapiiri. Hänen yhteytensä Kristukseen ulotti vaikutuksensa kaikkiin, jotka olivat häneen kosketuksessa. Se, että hänen oma elämänsä oli hänen julistamansa totuuden mukaista, antoi vakuutjokaisen ajatuksen kuuliaiseksi tavaa pontta hänen saarnatoimelleen. Tässä piileekin totuuden voima. Hurskaan elämän luonnollinen, tiedostamaton vaikutus on vakuuttavin saarna, joka voidaan pitää

kristillisyyden puolesta. Todisteet, vaikka ne olisivatkin kiistämättömiä, saattavat synnyttää vain vastustusta; mutta hurskaassa esimerkissä on voimaa, jota on mahdotonta kokonaan torjua. {AO6 352.1}

Apostoli unohti omat lähestyvät kärsimyksensä tuntiessaan huolta niistä, jotka hän joutuisi kohta jättämään ennakkoluuloisuuden, vihan ja vainon keskelle. Niitä harvoja kristittyjä, jotka saattoivat häntä mestauspaikalle, hän koetti vahvistaa ja rohkaista toistamalla lupaukset, jotka on annettu vanhurskauden tähden vainotuille. Hän vakuutti heille, ettei mikään siitä kaikesta, mitä Herra oli sanonut koetelluista ja uskollisista lapsistaan, jäisi toteutumatta. Lyhyen aikaa he saattaisivat olla vaikeuksissa moninaisten kiusausten vuoksi; he saattaisivat olla vailla ajallisia mukavuuksia, mutta he voisivat rohkaista mieltään vakuutuksella Jumalan uskollisuudesta sanoen: »Minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voi-mallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu» (2 Tim. 1: 12). Pian koettelemuksen ja kärsimyksen yö päättyisi, ja sitten koittaisi rauhan ja täydellisen päivän iloinen aamu. {AO6 353.1}

Apostoli ei katsonut tuonpuoleiseen epävarmuudella eikä pelolla vaan riemullisella toivolla ja ikävöivällä kaipauksella. Seistessään marttyyrikuolemansa paikalla hän ei näe teloittajan miekkaa tai maata, johon hänen verensä kohta vuotaisi. Hän kohottaa katseensa tuon kesäpäivän tyynen sinisen taivaan taakse, iankaikkisen Jumalan valtaistuimeen. {AO6 353.2}

Tuo uskon mies katselee tikapuita, jotka Jaakob näki näyssään. Ne kuvaavat Kristusta, joka on yhdistänyt maan taivaaseen ja rajallisen ihmisen äärettömään Jumalaan. Hänen uskonsa vahvistuu hänen palauttaessaan mieleensä, kuinka patriarkat ja profeetat ovat luottaneet samaan olentoon, joka on hänenkin tukenaan ja lohtunaan ja jonka hyväksi hänkin on uhraamassa henkensä. Näiltä pyhiltä miehiltä, jotka vuosisadasta toiseen ovat todistaneet uskostaan, hän kuulee vakuutuksen, että Jumala on uskollinen. Apostolitoveriensa, jotka Kristuksen evankeliumia saarnatessaan kohtasivat uskonnollista kiihkomielisyyttä ja pakanallista taikauskoisuutta, vainoa ja halveksuntaa ja jotka eivät pitäneet henkeänsä itselleen kalliina halutessaan kantaa korkealla ristin valoa uskottomuuden pimeissä sokkeloissa - näiden hän kuulee todistavan Jeesuksesta, Jumalan Pojasta ja maailman Vapahtajasta. Kidutuspenkiltä, polttoroviolta, vankityrmästä, maanalaisista luolista ja onkaloista hänen korviinsa kantautuu marttyyrien voitonhuuto. Hän kuulee lujina pysyvien sielujen todistuksen, jotka hylättyinä, ahdistettuina, piinattuina todistavat pelottomasti ja rehellisesti uskosta julistaen: »Minä tunnen hänet, johon minä uskon.» Antaessaan henkensä uskon tähden he julistavat maailmalle, että hän, johon he ovat panneet luottamuksensa, kykenee täydellisesti pelastamaan. {AO6 353.3}

Kristuksen uhrilla lunastettuna, hänen verellään synnistä pestynä ja hänen vanhurskauteensa Puettuna Paavalilla on omassa itsessään todistus siitä, että hänen sielunsa on kallisarvoinen hänen Lunastajansa silmissä. Hänen elämänsä on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa, ja hän on vakuuttunut siitä, että Kristus, joka on voittanut kuoleman, on voimallinen pitämään sen, mikä hänelle on uskottu. Hänen mielensä tarttuu Vapahtajan lupaukseen: »Minä herätän hänet viimeisenä päivänä» (Joh. 6: 40). Hänen ajatuksensa ja toiveensa ovat keskittyneenä hänen Herransa toiseen tulemukseen. Ja kun teloittajan miekka laskeutuu ja kuoleman varjot peittävät marttyyrin, hänen viimeinen ajatuksensa - samoin kuin hänen ensimmäinen ajatuksensa ylösnousemuksen suurena aamuna - on rientää elämän Antajaa vastaan, joka toivottaa hänet tervetulleeksi autuaiden iloon. {AO6 353.4}

Lähes kaksikymmentä vuosisataa on kulunut siitä, kun iäkäs Paavali vuodatti verensä todistaessaan Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen puolesta. Ainutkaan uskollinen käsi ei tallettanut tuleville sukupolville tuon hurskaan miehen elinpäivien viimeisiä tapahtumia, mutta Hengen innoitus on välittänyt meille hänen jäähyväistodistuksensa. Kuin pasuunan soitto on hänen äänensä kaikunut läpi kaikkien myöhempien aikojen, te-rästänyt hänen omalla rohkeudellaan tuhansia Kristuksen todistajia ja herättänyt tuhansissa murheen murtamissa sydämissä hänen oman voitonriemunsa kaiun: »Minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4: 6-8). {AO6 354.1}

Luku 51—Uskollinen sijaispaimen

Apostolien teoissa mainitaan varsin vähän apostoli Pietarin myöhemmästä toiminnasta. Helluntaipäivänä tapahtunutta Hengen vuodatusta seuranneina työntäyteisinä palvelusvuosina hän kuului niihin, jotka uupumatta pyrki-vät tavoittamaan Jerusalemiin vuotuisten juhlien aikaan Jumalaa palvelemaan saapuvia juutalaisia. {AO6 355.1}

Kun uskovien määrä kasvoi Jerusalemissa ja muualla, missä ristin lähettiläät kävivät, Pietarille suodut lahjat osoittautuivat mit-taamattoman arvokkaiksi kristilliselle alkuseurakunnalle. Hänen todistuksensa Jeesus Nasaretilaisesta ulotti vaikutuksensa sangen laajalle. Hänelle oli annettu kaksinainen vastuu. Hän todisti voimal-lisesti Messiaasta epäuskoisille ja teki uutterasti työtä heidän käännyttämisekseen; samanaikaisesti hän toimitti erityistehtävää uskovien hyväksi ja lujitti heitä uskossa Kristukseen. {AO6 355.2}

Vasta sen jälkeen kun Pietari oli oppinut kieltämään itsensä ja luottamaan täydellisesti Jumalan voimaan, hän sai kutsun palvella sijaispaimenena. Kristus oli sanonut Pietarille, ennen kuin tämä kielsi hänet: »Kun sinä kerran pa-lajat, niin vahvista veljiäsi» (Luuk. 22: 32). Nämä sanat vittasivat siihen laajaan ja tulokselliseen työhön, jota tämä apostoli oli tulevaisuudessa tekevä uskoon tulleiden hyväksi. Tähän työhön Pietarin oma kokemus synnistä ja kärsimyksestä ja parannuksesta oli häntä valmistanut. Vasta kun hän oli oppinut tuntemaan heikkoutensa, hän saattoi tietää, kuinka tarpeellista uskovaiselle oli riippuvaisuus Kristuksesta. Keskellä kiusauksen myrskyä hän oli oppinut ymmärtämään, että ihminen voi vaeltaa turvallisesti vain jos hän oman itsevarmuutensa täydellisesti hyläten jättäytyy Vapahtajan varaan. {AO6 355.3}

Pietari jälleen opetuslasten joukossa

Kun Kristus viimeisen kerran kohtasi opetuslapsensa meren rannalla, Pietari, jota koeteltiin kolmesti toistetulla kysymyksellä: »Rakastatko sinä minua?» (Joh. 21: 15-17), oli palautettu paikalleen kahdentoista joukkoon. Hän oli saanut tehtävänsä: hänen tuli ruokkia Herran karitsoita. Kun hän nyt oli kääntynyt ja hyväksytty, hänen ei ollut määrä vain pyrkiä pelastamaan niitä, jotka olivat lauman ulkopuolella, vaan hänen tuli myös olla lampaiden paimenena. {AO6 355.4}

Kristus esitti Pietarille vain yhden palvelemisen ehdon - »Rakastatko sinä minua?» Siinä oli välttämätön kelpoisuusvaatimus. Vaikka Pietari olisi täyttänyt kaikki muut, niin ilman rakkautta Kristusta kohtaan hän ei olisi voinut olla Jumalan lauman uskollinen paimen. Tieto, hyvä tahto, kaunopuheisuus, into - kaikki tällainen on välttämätöntä kunnon työlle, mutta jos sydämessä ei ole rakkautta Kristusta kohtaan, kristityn sananpalvelijan työ epäonnistuu. {AO6 356.1}

Rakkaus Kristusta kohtaan ei ole ailahtelevainen tunne vaan elävä periaate, jonka on ilmettävä pysyväisenä voimana sydämessä. Jos paimenen luonne ja käytös kuvastaa

käytännössä sitä totuutta, jota hän puolustaa, Herra on painava hyväksymyksensä sinetin hänen työhönsä. Paimen ja lauma tulevat yhdeksi; heidät liittää toisiinsa yhteinen toivo Kristuksessa. {AO6 356.2}

Vapahtajan menettelytapa Pietarin suhteen oli opetuksena hänelle ja hänen veljilleen. Vaikka Pietari oli kieltänyt Herransa, ei se rakkaus, jota Jeesus tunsi häntä kohtaan, ollut milloinkaan horjunut. Ja kun tuo apostoli ryhtyisi opettamaan sanaa muille, hänen tuli osoittaa rikkojaa kohtaan kärsivällisyyttä, myötätuntoa ja anteeksiantavaa rakkautta. Muistaen oman heikkoutensa ja epäonnistumisensa hänen tuli suhtautua hoivattavakseen saamiinsa lampaisiin ja karitsoihin yhtä lempeästi kuin Kristus oli suhtautunut häneen. {AO6 356.3}

Ihmiset ovat kärkkäitä suhtautumaan tylysti kiusattuihin ja erehtyneisiin, vaikka ovat itsekin taipuvaiset pahaan. He eivät näe sydäntä; he eivät tiedä sen taistelusta ja tuskasta. Heidän tulisi oppia nuhtelemaan tavalla, joka on rakkautta, lyömään tavalla, joka haavoittaa parantavasti, varoittamaan tavalla, joka synnyttää toivoa. {AO6 356.4}

Uskollinen paimen

Koko palvelustoimintansa ajan Pietari kaitsi uskollisesti laumaa, joka oli uskottu hänen hoiviinsa. Hän osoittautui täten sen velvollisuuden ja vastuun arvoiseksi, jonka oli saanut Vapahtajalta. Alati hän ylisti Jeesus Nasaretilaista Israelin Toivona, ihmiskunnan Vapahtajana. Hän alisti oman elämänsä Mestarin ohjaukseen. Kaikin käytettävissään olevin keinoin hän pyrki kasvattamaan uskovia omakohtaiseen käytännön toimin-taan. Hänen hurskas esimerkkinsä ja väsymätön toimeliaisuutensa innoitti monia lupaavia nuorukaisia antautumaan kokonaan sananpalvelijan työhön. Ajan mittaan apostolin vaikutus kasvattajana ja johtajana lisääntyi. Vaikka hän ei koskaan unohtanut velvollisuuttaan työskennellä erityisesti juutalaisten hyväksi, hän julisti todistustaan monissa maissa ja lujitti lukemattomien uskoa evankeliumiin. {AO6 356.5}

Pietarin ensimmäinen kirje

Palvelustoimintansa myöhempinä vuosina Pietari sai Hengeltä kehotuksen kirjoittaa uskoville, »jotka asuvat hajallaan Pontossa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa”. Hänen kirjeittensä tarkoituksena oli elvyttää rohkeutta ja vahvistaa uskoa niissä, jotka olivat joutuneet koettelemuksiin ja vastoinkäymisiin. Niiden tarkoituksena oli innoittaa uudelleen hyviin tekoihin niitä, jotka moninaisten kiusausten vuoksi olivat vaarassa menettää otteensa Jumalasta. Näistä kirjeistä saa sellaisen vaikutelman, että niiden kirjoittajassa Kristuksen kärsimykset samoin kuin myös hänen lohdutuksensa olivat tulleet ylenpalttisiksi. Armo oli kirkastanut niiden kirjoittajan koko olemuksen. Hänen toivonsa iankaikkisesta elämästä oli varma ja luja. {AO6 357.1}

Aivan ensimmäisen kirjeensä alussa tuo iäkäs Jumalan palvelija osoitti Herralleen kiitoksensa ja ylistyksensä. »Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä”, hän huudahti, »joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisynnyttänyt meidät elävään toivoon Jee-suksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana.» {AO6 357.2}

Tämä toivo varmasta perintöosasta uudeksi luodussa maassa sai varhaiskristityt iloitsemaan vieläpä ankarien koettelemusten ja vastoinkäymisten hetkelläkin. »Te riemuitsette”, Pietari kirjoitti, »vaikka te nyt, jos se on tar-peellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen.» {AO6 357.3}

Apostoli kirjoitti sanansa opetukseksi kaikkien aikojen uskoville, ja niillä on erityistä merkitystä niille, jotka elävät aikana, jolloin »kaiken loppu on lähellä». Hänen kehotuksensa ja varoituksensa ja hänen uskon ja rohkeuden innoittamat sanansa ovat tarpeen kaikille, jotka haluavat pysyä uskossaan »vahvoina loppuun asti» (Hebr. 3:14). {AO6 357.4}

Apostoli koetti opettaa uskoville, kuinka tärkeätä on estää ajatuksia kulkeutumasta sopimattomiin aiheisiin tai hukkaamasta voimiaan joutavanpäiväisiin asioihin. Niiden, jotka eivät halua joutua saatanan juonien uhriksi, on vartioitava huolellisesti sielun valtaväyliä; heidän on vältettävä lukemasta, näkemästä tai kuulemasta sellaista, mikä synnyttää epäpuhtaita ajatuksia. Mieltä ei saa jättää askartelemaan umpimähkään jokaisen kysymyksen parissa, jonka sielujen vihollinen herättää. Sydäntä on uskollisesti vartioitava, sillä muuten ulkoinen paha havahduttaa sisäisen pahan ja sielu harhailee pimeydessä. »Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet», Pietari kirjoitti, »ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyksessä. — Älkää mukautuko niiden himojen mukaan, jois-sa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: ’Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.’» {AO6 357.5} **Kallis lunastushinta**

»Vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne aika, tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman

karitsan, hänen, joka tosin oli edeltätiedetty jo ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä aikoina on ilmoitettu teitä varten, jotka hänen kauttansa uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne on myös toivo Jumalaan.» {AO6 358.1}

Jos hopea ja kulta olisi riittänyt maksuksi ihmisten pelastuksesta, niin kuinka helposti sen olisikaan suorittanut hän, joka sanoo: »Minun on hopea, ja minun on kulta» (Hagg. 2: 8). Mutta vain Jumalan Pojan kalliilla verellä rikkoja voitiin lunastaa. Pelatussuunnitelma perustui uhriin. Apostoli Paavali kirjoitti: »Te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte» (2 Kor. 8: 9). Kristus antoi itsensä meidän edestämme lunastaaksensa meidät kaikesta pahuudesta. Ja pelastuksen korkeimpana siunauksena »Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme» (Room. 6: 23). {AO6 358.2}

Sanan uudestisynnyttävä voima

»Puhdistakaa sielunne totuuden kuuliaisuudessa vilpittömään vel-jenrakkauteen”, Pietari jatkoi, »ja rakastakaa toisianne hartaasti puhtaasta sydämestä.» Jumalan sana - totuus - on se kanava, jonka välityksellä Herra ilmaisee Henkensä ja voimansa. Kuuliaisuus sanalle synnyttää hedelmänään tarpeellisen ominaisuuden - vilpittömän veljenrakkauden. Se rakkaus on lähtöisin taivaasta ja johtaa yleviin vaikuttimiin ja epäitsekkäisiin tekoihin. {AO6 358.3}

Kun totuudesta tulee pysyvä periaate ihmisen elämässä, hänen sielunsa uudestisyntyy, ei »katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta”. Tämän uudestisyntymän ihminen kokee vastaanotettuaan Kristuksen Jumalan Sanana. Kun jumalalliset totuudet Pyhän Hengen vaikutuksesta juurtuvat sydämeen, esille tulee uusia näkemyksiä, ja tähän asti käyttämättöminä olleet voimat heräävät yhteistyöhön Jumalan kanssa. {AO6 358.4}

Näin oli käynyt myös Pietarille ja muille opetuslapsille. Kristus oli maailmalle totuuden ilmoittaja. Hän oli kylvänyt katoamattoman siemenen - Jumalan sanan - ihmisten sydämeen. Mutta monia arvokkaimmista opetuksistaan tuo suuri Opettaja esitti niille, jotka eivät kyseisellä hetkellä niitä ymmärtäneet. Kun Pyhä Henki hänen taivaaseenastumisensa jälkeen palautti hänen opetuksensa opetuslasten mieleen, heidän horroksessa ollut ymmärryksensä havahtui. Näiden totuuksien merkitys vaikeni heille välähdyksenomaisesti aivan kuin uutena ilmoituksena, ja totuus teki tilaa itsellensä puhtaana ja vääristelemättömänä. Silloin he pääsivät osallisiksi Kristuksen suurenmoisesta elämästä. Sana todisti Kristuksen valitsemien miesten suulla, ja he julistivat voimallista totuutta: »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, - täynnä armoa ja totuutta.» »Ja hänen

täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle» (Joh. 1: 14,16). {AO6 359.1}

Apostoli kehotti uskovia tutkimaan Raamattua, sillä ymmärtäessään sitä oikein he tekisivät työtä, jolla olisi iankaikkista ulottuvuutta. Pietari tajusi, että jokainen sielu, joka lopulta saavuttaa voiton, joutuu vaelluksensa varrella hämmentäviin tilanteisiin ja koettelemuksiin. Mutta hän tiesi myös, että Raamatun ymmärtäminen auttaisi kiusattua palauttamaan mieleensä lupauksia, jotka lohduttaisivat sydäntä ja lujittaisivat uskoa Väkevään. {AO6 360.1}

»’Kaikki liha on kuin ruoho’», hän julisti, »’ja kaikki sen kauneus kuin ruohon kukkanen; ruoho kuivuu, ja kukkanen varisee, mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti.’ Ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu. Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu, ja halatkaa niinkuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen, jos ’olette maistaneet, että Herra on hyvä’.» {AO6 360.2}

Monet niistä uskovista, joille Pietari kirjeensä osoitti, elivät pakanoiden keskuudessa. Siksi oli hyvin tärkeätä, että he pysyisivät uskollisina tunnustuksensa korkealle kutsumukselle. Apostoli tähdensi heille heidän oikeuksiaan Kristuksen Jeesuksen seuraajina. »Te olette ’valittu suku’», hän kirjoitti, ”’kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja’, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen ’ette olleet kansa’, mutta nyt olette ’Jumalan kansa’, jotka ennen ’ette olleet armahdetut’, mutta nyt ’olette armahdetut’. {AO6 360.3}

»Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan teitä pidättäytymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.» {AO6 360.4}

Alamaisuus vallitsevalle yhteiskuntajärjestykselle

Apostoli luonnehti selkeästi sitä asennetta, joka uskovilla tulisi olla yhteiskunnallisiin auktoriteetteihin: »Olkaa alamaiset kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, niin hyvin kuninkaalle, joka on ylin, kuin käskynhaltijoille, jotka hän on lähettänyt pahaa tekeville rangaistukseksi, mutta hyvää tekeville kiitokseksi; sillä se on Jumalan tahto, että te hyvää tekemällä tukitte suun mielettömäin ihmisten ymmärtämättömyydeltä - niinkuin vapaat, ei niinkuin ne, joilla vapaus on pahuuden verhona, vaan niinkuin Jumalan palvelijat. Kunnioittakaa kaikkia, rakastakaa veljiä, peljätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta.» {AO6 360.5}

Palvelijoita neuvottiin pysymään alamaisina isännilleen »kaikella pelolla”, »ei ainoastaan hyville ja lempeille, vaan nurjillekin. Sillä se on armoa”, apostoli selitti, »että

joku omantunnon tähden Jumalan edessä kestää vaivoja, syyttömästi kärsien. Sillä mitä kiitettävää siinä on, jos te olette kärsivällisiä silloin, kun teitä syntienne tähden piestään? Mutta jos olette kärsivällisiä, kun hyvien tekojenne tähden saatte kärsiä, niin se on Jumalan armoa. Sillä siihen te olette kutsutut, koska Kristuskin kärsi teidän puolestanne, jättäen teille esikuvan, että te noudattaisitte hänen jälkiänsä, joka 'ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta ollut', joka häntä herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka oikein tuomitsee, joka 'itse kantoi meidän syntimme' ruumiissansa ristinpuuhun, ette me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen 'haavainsa kautta te olette paratut'. Sillä te olitte 'eksyksissä niinkuin lampaat', mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö.» {AO6 360.6}

Sisäinen kauneus ulkonaista arvokkaampi

Apostoli kehotti uskovia naisia olemaan siveitä puheessaan ja säädyllisiä pukeutumisessaan ja käytöksessään. »Älköön teidän kaunistuksenne», hän neuvoi, »olko ulkonaista, ei hiusten palmikoimista eikä kultien ympärillenne ripustamista eikä koreihin vaatteisiin pukeutumista, vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, hiljaisen ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa; tämä on Jumalan silmissä kallis.» {AO6 361.1}

Tämä opetus soveltuu kaikkien aikakausien uskoville. »Te - tunnette heidät heidän hedelmistään» (Matt. 7: 20). Hiljaisen ja rauhaisan hengen sisäinen kaunistus on mittaamattoman arvokas. Todellisen kristityn elämässä ulkonainen kaunistus on aina sopusoinnussa sisäisen rauhan ja pyhyyden kanssa. »Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea», Kristus sanoi, »hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua» (Matt. 16: 24). Kieltämys ja uhrautuminen on tunnusmerkillistä kristilliselle elämälle. Mieltymysten suunnan kääntyminen on nähtävissä kaikkien niiden pukeutumisessa, jotka vaeltavat Herran lunastetuille valmistettua tietä. {AO6 361.2}

On oikein rakastaa kauneutta ja tavoitella sitä, mutta Jumala haluaa, että me ensin rakastamme ja tavoittelemme ylintä kauneutta - sitä, mikä on katoamatonta. Mikään ulkonainen kaunistus ei ole arvonsa tai suloisuutensa puolesta verrattavissa tuohon »hiljaiseen ja rauhaisaan henkeen”, »valkeaan ja puhtaaseen pellavavaatteeseen» (Ilm. 19: 14), jota kaikki maanpiirin hurskaat kantavat. Se asu tekee heidät kauniiksi ja rakastetuiksi täällä, ja tuonpuoleisessa se on oikeuttava heidät astumaan sisälle Kuninkaan palatsiin. Hän on luvannut: »He saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset» (Ilm. 3:4). {AO6 361.3}

Koettelemusten koulu

Apostoli loi profeetallisen katseensa niihin vaikeisiin aikoihin, joita Kristuksen seurakunta oli kohtaava, ja kehotti uskovia säi-lyttämään lujuutensa koettelemusten ja

kärsimysten edessä. »Rakkaani”, hän kirjoitti, »älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi.» {AO6 361.4}

Koettelemukset kuuluvat siihen kasvatukseen, jota annetaan Kristuksen koulussa, ja niiden tarkoituksena on puhdistaa Jumalan lapset maailmallisuuden kuonasta. Juuri siksi, että Jumala johdattaa lapsiaan, he saavat kokea vaikeuksia. Koettelemukset ja esteet ovat hänen valitsemiaan kasvatuskeinoja ja hänen määräämiään menestyksen ehtoja. Hän, joka näkee ihmisten sydämen, tuntee heidän heikkoutensa paremmin kuin he itse kykenevät ne tuntemaan. Hän näkee, että joillakin on edellytyksiä, joita oikein ohjattuina voitaisiin käyttää hänen työnsä edistämiseen. Kaitselmuksessaan hän ohjaa nämä sielut erilaisiin tilanteisiin ja olosuhteisiin, jotta he havaitsisivat ne puutteensa, joita he eivät ole itse oivaltaneet. Hän antaa heille tilaisuuden voittaa nämä puutteensa ja tulla palveluskelpoisiksi. Usein hän sallii kärsimysten liekkien polttaa, jotta he puhdistuisivat. {AO6 362.1}

Jumala pitää alati huolta perinnöstään. Hän sallii lastensa kokea vain sellaista kärsimystä, mikä on välttämätöntä heidän nykyisen ja iankaikkisen parhaansa kannalta. Hän puhdistaa seurakuntaansa aivan kuin Kristus puhdisti temppelin maanpäällisen palvelustoimintansa aikana. Kaikki, millä hän tutkii ja koettelee kansaansa, on tarkoitettu antamaan heille syvällisempää hurskautta ja suurempaa voimaa raivata ristille voittoisaa tietä. {AO6 362.2}

Pietari oli vaelluksensa varrella kokenut ajan, jolloin hän oli halu-ton näkemään ristiä Kristuksen työssä. Kun Vapahtaja teki ope-tuslapsilleen tiettäväksi kärsimykset ja kuoleman, jotka häntä odottivat, Pietari huudahti: »Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko» (Matt. 16: 22). Itsesääli, joka kauhistui osalli-suutta Kristuksen kärsimyksistä, oli syynä Pietarin vastalauseeseen. Se, että Kristuksen tie täällä maailmassa kulki tuskien ja nöyryytysten läpi, oli tuolle opetuslapselle katkera läksy - läksy, jonka hän oppi varsin hitaasti. Mutta ahjon kuumuudessa hän oli oppiva tuon läksyn. Nyt, kun hänen toimelias hahmonsa oli jo köyristynyt vuosien ja tehtävien kuormasta, hän saattoi kirjoittaa: »Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita.» {AO6 362.3}

Paimen esikuvana laumalle

Puhuessaan seurakunnan vanhimmille velvollisuuksista, joita heillä oli Kristuksen lauman alipaimenina, apostoli kirjoitti: »Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina, niin te, ylipaimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen.» {AO6 362.4}

Alipaimenina työskentelevien tulee valppaasti hoivata Herran laumaa. Tämä kaitseminen ei saa olla määräilemistä, vaan sen tulee tähdätä rohkaisemiseen, vahvistamiseen ja kohottamiseen. Sananpalvelijan työ on muutakin kuin saarnaamista; se on uutteraa, omakohtaista uurastusta. Maanpäällinen seurakunta koostuu erehtyväisistä miehistä ja naisista, joilta edellytetään kärsivällistä, vaivalloista ponnistusta, jotta he harjaantuvat ja kouliintuvat työskentelemään otollisesti tässä elämässä ja saavat tulevassa elämässä kirkkauden ja kuolemattomuuden kruunun. Tarvitaan paimenia, uskollisia kaitsijoita, jotka eivät liehittele Jumalan kansaa eivätkä myöskään kohtele sitä tylysti vaan jotka ruokkivat sitä elämän leivällä, miehiä, jotka tuntevat elämässään joka päivä Pyhän Hengen käännyttävän voiman ja jotka vaalivat voimakasta, epäitsekästä rakkautta kaittaviaan kohtaan. {AO6 363.1}

Sijaispaimenen on toimittava hienotunteisesti, kun hän joutuu kohtaamaan vieraantuneisuutta, katkeruutta, pahansuopaisuutta ja kateutta seurakunnassa. Hänen on työskenneltävä Kristuksen hengessä saattaakseen asiat järjestykseen. Varoituksia on julistettava uskollisesti, syntejä on paheksuttava, vääryyksiä on korjattava. Tämän ei tule tapahtua ainoastaan sananjulistuksessa,saarnatuolista, vaan myös henkilökohtaisessa työssä. Nurja sydän voi panna julistuksen pahakseen, ja Jumalan palvelija saattaa joutua väärän tuomion ja kielteisen arvostelun kohteeksi. Hänen tulee tämän vuoksi muistaa, että »ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele. Vanhurskauden hedelmä kylvetään rauhassa rauhan tekijöille» (Jaak. 3:17,18). {AO6 363.2}

Evankeliumin palvelijan tehtävänä on »saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka ikuisista ajoista asti on ollut kätkettynä Jumalassa» (Ef. 3: 9). Jos tähän tehtävään ryhtyvä valitsee sen osan, joka vaatii vähiten uhrautumista, jos hän tyytyy pelkkään saarnaamiseen ja jättää henkilökohtaisen palvelustyön jonkun muun tehtäväksi, hänen toimintansa ei ole otollista Jumalalle. Sielut, joiden puolesta Kristus kuoli, ovat nääntymäisillään kunnollisesti ohja-tun, henkilökohtaisen avun puutteeseen. Se, joka sananpalvelijaksi ryhtyessään on haluton tekemään sitä henkilökohtaista työtä, mitä lauman hoivaaminen edellyttää, on käsittänyt väärin kutsumuksensa. {AO6 363.3}

Tosi paimenen henki on itsensä unohtamisen henkeä. Hän sivuuttaa itsensä voidakseen tehdä Jumalan tekoja. Saarnaamalla sanaa ja tekemällä henkilökohtaista työtä ihmisten kodeissa hän oppii tuntemaan heidän tarpeensa, heidän murheensa, heidän koettelemuksensa. Yhteistoiminnassa suuren Taakankantajan kanssa hän ottaa osaa heidän kärsimyksiinsä, huojentaa heidän ahdistustaan, lievittää heidän sielunsa nälkää ja voittaa heidän sydämensä Jumalalle. Tässä työssä sananpalvelijaa tukevat taivaan enkelit, ja hän itse saa opetusta ja valistusta totuudesta, joka antaa viisautta pelastumiseen. {AO6 363.4}

Antaessaan ohjeita seurakunnan luottamusviroissa oleville apostoli selvitteli samalla joitakin yleisiä periaatteita, joiden noudattaminen oli tarpeen kaikille seurakunnan jäsenille. Lauman nuorempia kehotettiin noudattamaan vanhempien esimerkkiä kristillisestä nöyryydestä: »Samoin te, nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä 'Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon'. Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, ja 'heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen'. Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. Vastustakaa häntä lujina uskossa.» {AO6 364.1}

Näin Pietari kirjoitti uskoville hetkellä, jolloin seurakunnalla oli kestettävänään aivan erityinen koettelemus. Monet olivat jo joutuneet osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä, ja pian seurakunta oli kokeva hirvittävän vainon kauden. Aivan muutaman vuoden kuluessa monet niistä, jotka olivat toimineet seurakunnassa opettajina ja johtajina, uhraisivat henkensä evankeliumin tähden. Pian ilmaantuisivat raatelevat sudet, jotka eivät laumaa säästäisi. Mutta mikään tällainen ei masentaisi niitä, joiden toiveet olisivat kohdistuneina Kristukseen. Kannustavin ja rohkaisevin sanoin Pietari suuntasi uskovien mielen nykyisistä koettelemuksista ja tulevista kärsimyksistä »turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön». »Kaiken armon Jumala», hän palavasti rukoili, »joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa, Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen.» {AO6 364.2}

Luku 52—Vahvana loppuun asti

Toisen kirjeensä Pietari osoitti niille, jotka olivat saaneet »yhtä kalliin uskon» kuin hänkin. Apostoli selvittää siinä kristillisen luonteen kasvattamiseen tähtäävän jumalallisen suunnitelman. {AO6 365.1}

Kristillisen luonteen kasvu

Hän kirjoittaa: »Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta. Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään, joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja niitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalalli-sesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. {AO6 365.2}

»Pyrkikää juuri sentähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kär-sivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta. Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa.» {AO6 365.3}

Nämä sanat ovat täynnä opetusta ja niissä kajahtaa voiton sävel. Apostoli asettaa uskovien eteen kristillisen vaelluksen portaat, joiden jokainen askelma merkitsee edistystä Jumalan tuntemuksessa ja joita kiivettäessä ei pidä koskaan pysähtyä. Usko, avut, ymmärtäväisyys, itsensä hillitseminen, kärsivällisyys, jumalisuus, veljellinen rakkaus ja yhteinen rakkaus ovat tuon portaan tasanteita. Me pelastumme kiipeämällä tasanteelta toiselle, nousemalla askelmalta toiselle, niin että saavutamme Kristuksen meille asettaman ihanteen. Näin hänet on tehty meille viisaudeksi ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi. {AO6 365.4}

Jumala on kutsunut kansansa kunniaan ja hyveisiin, ja nämä ilmenevät kaikkien niiden elämässä, jotka todella ovat häneen yhteydessä. Tultuaan osallisiksi taivaallisesta lahjasta heidän tulee jatkaa kulkuansa hamaan täydellisyyteen; he saavat tukensa »Jumalan voimasta uskon kautta» (1 Piet. 1: 5). Jumalan kunniana on antaa avuja lapsilleen. Hän haluaa nähdä miesten ja naisten yltävän korkeimmalle tasolle. Kun he uskossa turvautuvat Kristuksen voimaan, kun he vetoavat hänen pettämättömiin lupauksiinsa ja omistavat ne itselleen, kun he horjumattomalla hellittämättömyydellä tavoittelevat Pyhän Hengen voimaa, he tulevat täytetyiksi hänessä. {AO6 365.5}

Kun uskova on omaksunut uskon evankeliumiin, hänen tehtävänään on osoittaa luonteessaan avuja. Siten sydän puhdistuu ja mieli valmistuu osallistumaan Jumalan

tuntemuksesta. Tämä tuntemus on kaiken todellisen kasvatuksen ja kaiken todellisen palveluksen perusta. Se on ainoa todel-linen turva kiusausta vastaan; ja yksinomaan tämä voi tehdä ihmisestä luonteeltaan Jumalan kaltaisen. Jumalan ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa uskovalle annetaan kaikki, »mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan». Mitään hyvää lahjaa ei evätä siltä, joka vilpittömästi pyrkii saavuttamaan Jumalan vanhurskauden. {AO6 366.1}

»Tämä on iankaikkinen elämä", Kristus sanoi, »että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen» (Joh. 17: 3). Ja profeetta Jeremia julisti: »Älköön viisas kerskatko viisaudestansa, älköön väkevä kerskatko väkevyydestänsä, älköön rikas kerskatko rikkaudestansa; vaan joka kerskaa, kerskatkoon siitä, että hän on ymmärtäväinen ja tuntee minut: että minä, Herra, teen laupeuden, oikeuden ja vanhurskauden maan päällä. Sillä senkaltaisiin minä mielistyn, sanoo Herra» (Jer. 9: 23, 24). Tuskinpa ihmismieli kykenee käsittämään tämän tiedon saavuttaneen henkilön hengellisten kykyjen laajuutta, syvyyttä ja korkeutta. {AO6 366.2}

Kenenkään ei tarvitse epäonnistua pyrkiessään omassa elinpiirissään saavuttamaan nuhteettoman kristillisen luonteen. Kristuksen uhrin kautta on uskovalle tarjottu mahdollisuus vastaanottaa kaikki, mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan. Jumala kehottaa meitä kilvoittelemaan täydellisyyteen ja asettaa esikuvaksemme Kristuksen luonteen. Inhimillisyydessään, jonka teki täydelliseksi pahaa alati vastustava elämä, Vapahtaja osoitti, että olemalla yhteistyössä jumaluuden kanssa ihmiset voivat tässä elämässä saavuttaa luonteen täydellisyyden. Tämä on meille Jumalan vakuutus siitä, että mekin voimme saavuttaa täydellisen voiton. {AO6 366.3}

Uskovalle on tarjolla suurenmoinen mahdollisuus olla Kristuksen kaltainen, kuuliainen kaikille lain periaatteille. Mutta yksinään ihminen on täysin kykenemätön saavuttamaan tuota tilaa. Se pyhyys, joka hänen on Jumalan sanan mukaan omistettava ennen kuin hän voi pelastua, on seurausta jumalallisen armon vaikutuksesta hänen alistuessaan totuuden Hengen opetukseen ja hillitsevään ohjaukseen. Ihmisen kuuliai-suuden voi tehdä täydelliseksi vain Kristuksen vanhurskauden suitsuke, joka täyttää jumalallisella tuoksulla jokaisen kuuliaisuuden osoituksen. Kristityn tehtävänä on pyrkiä hellittämättä voittamaan jokainen vikansa. Hänen tulee alati rukoilla Vapahtajaa parantamaan hänen synnistä sairaan sielunsa vammat. Hänellä ei ole viisautta eikä voimaa voittaa; nämä kuuluvat Herralle, ja hän suo ne niille, jotka nöyrinä ja katuvina anovat häneltä apua. {AO6 366.4}

Muuttuminen epäpyhyydestä pyhyyteen on jatkuvaa. Päivästä toiseen Jumala työskentelee ihmisen pyhittämiseksi, ja ihmisen tulee toimia yhteistyössä hänen kanssaan pyrkimällä uutterasti vaalimaan oikeita tottumuksia. Hänen tulee kartuttaa avuja; kun hän kartuttaa niitä, Jumala toimii hänen hyväkseen moninkertaistamalla ne. Vapahtajamme on aina valmis kuulemaan ja täyttämään katuvan sydämen rukouksen, ja armo ja rauha

lisääntyvät hänen uskollisillaan. Kernaasti hän suo heille ne siunaukset, joita he tarvitsevat kamppailussaan kaikkea sitä pahaa vastaan, mikä heitä saartaa. {AO6 367.1}

Jotkut koettavat päästä ylöspäin kristillisen kehityksen portailla mutta edistyessään alkavat panna luottamustaan ihmisen voimaan ja pian unohtavat Jeesuksen, uskonsa alkajan ja päättäjän. Seurauksena on epäonnistuminen - kaiken saavutetun menettäminen. Murheellinen on todella niiden tila, jotka matkasta uupuessaan antavat sielujen vihollisen riistää heiltä ne kristilliset avut, jotka ovat alkaneet kehittyä heidän sydämessään ja elämässään. »Jolla — ei niitä ole», apostoli toteaa, »se on sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa entisistä synneistänsä.» {AO6 367.2}

Apostoli Pietarilla oli pitkäaikaista kokemusta jumalallisissa asioissa. Hänen uskonsa Jumalan pelastavaan voimaan oli vahvistunut vuosien mittaan, kunnes hän oli osoittanut kumoamattomasti, ettei epäonnistuminen voinut kohdata sellaista, joka uskossa nousee askelmalta askelmalle, alati ylöspäin ja eteenpäin, kohti portaiden yläpäätä, joka ulottuu viimein taivaan porteille. {AO6 368.1}

Monien vuosien ajan Pietari oli tähdentänyt uskoville, kuinka välttämätöntä oli kasvaa alati armossa ja totuuden tuntemisessa. Tietäessään nyt joutuvansa pian kärsimään marttyyrikuoleman uskonsa tähden, hän vielä kerran kohdisti huomiota niihin kallisarvoisiin oikeuksiin, jotka ovat jokaisen uskovan ulottuvilla. Uskonsa täydessä varmuudessa tuo iäkäs opetuslapsi kehotti veljiänsä säilyttämään vakaan määrätietoisuutensa kristillisessä elämässä. »Pyrkikää», hän hartaasti pyysi, »tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne lujaksi; sillä jos sen teette, ette koskaan lankea; sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.» Kuinka kallisarvoinen vakuutus! Ihana on se toivo, joka uskovalla on edessään hänen pyrkiessään uskossa kohti kristillisen täydellisyyden korkeuksia! {AO6 368.2}

Kristillisen julistuksen luotettavuus

»Minä aina aion”, apostoli jatkoi,»muistuttaa teitä tästä, vaikka sen tiedättekin ja olette vahvistetut siinä totuudessa, joka teillä on. Ja minä katson oikeaksi, niin kauan kuin tässä majassa olen, näin muistuttamalla herättää teitä. Sillä minä tiedän, että tämän majani poispaneminen tapahtuu äkisti, niinkuin myös meidän Herramme Jeesus Kristus minulle ilmoitti. Mutta minä olen huoleh-tiva siitä, että te minun lähtöni jälkeenkin aina voisitte tämän muistaa.» {AO6 368.3}

Apostolilla oli oivalliset edellytykset puhua Jumalan aivoituksista ihmissuvun suhteen, sillä hän oli Kristuksen maanpäällisen palvelustoiminnan aikana nähnyt ja kuullut paljon sellaista, mikä koski Jumalan valtakuntaa. »Me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja», hän muistutti uskoville, »tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen

Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa. Sillä hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle tämä ääni: ’Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.’ Ja tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.» {AO6 368.4}

Niin vakuuttava kuin tämä todistus uskovien toivon varmuudesta olikin, oli olemassa vieläkin vakuuttavampi todistus - profetian todistus, josta kaikkien usko saisi vahvistuksensa ja turvallisen kiinnekohtansa. »Sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana», Pietari julisti, »ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä vaikenee ja kointähti koittaa teidän sydä-missänne. Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.» {AO6 368.5}

Ylistäessään lujan profetaallisen sanan tärkeyttä turvallisena oppaana epävarmoina aikoina apostoli samalla vakavasti varoitti seurakuntaa valheprofetian soihdusta, jota kohottaisivat »val-heenopettajat», »jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harha-oppeja, kieltävätpä Herrankin». Nämä väärät opettajat, joita seu-rakunnassa esiintyisi ja joita monet heidän uskonveljensä pitäisivät luotettavina, olivat apostolin sanojen mukaan »vedettömiä lähteitä ja myrskytuulen ajamia hattaroita, ja pimeyden synkeys on heille varattu». »Viimeinen [on] tullut heille ensimmäistä pahemmaksi», hän totesi. »Parempi olisi heille ollut, etteivät olisi tulleet tuntemaan vanhurskauden tietä, kuin että sen tunnettuaan kääntyvät pois heille annetusta pyhästä käskystä.» {AO6 369.1}

Olosuhteet Kristuksen tullessa takaisin

Luodessaan katseensa halki aikakausien ajan loppuun Pietari innoitettiin kuvaamaan olosuhteita, jotka vallitsisivat maailmassa juuri ennen Kristuksen toista tule-musta. »Viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheinensa pilkkaajia», hän kirjoitti, »jotka vaeltavat omien himojensa mukaan ja sanovat: ’Missä on lupaus hänen tulemuksestansa? Sillä onhan siitä asti, kuin isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomakunnan alusta.’» Mutta »kun he sanovat: ’Nyt on rauha, ei hätää mitään’, silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio» (1 Tess. 5: 3). Eivät kuitenkaan kaikki joutuisi sielunvihollisen juonien pauloihin. Kaiken maallisen lähetessä loppuaan olisi joitakin uskollisia, jotka kykenisivät havaitsemaan ajan merkit. Joskin suuri osa uskoviksi tunnustautuneista kieltäisi uskonsa teoillaan, olisi jäännös, joka kestäisi loppuun asti. {AO6 369.2}

Pietari piti sydämessään elävänä toivoa Kristuksen paluusta, ja hän vakuutti seurakunnalle, että seuraava Vapahtajan lupaus tulisi varmasti täyttymään: »Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni» (Joh. 14: 3). Koetelluista ja uskollisista tuo tulemus saattaisi tuntua viipyvän perin kauan, mutta apostoli

vakuutti heille: »Ei Herra viivytä lupauksensa täyttymistä, niinkuin muutamat pitävät sitä viivyttelemisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen. Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. {AO6 369.3}

»Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat! Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. {AO6 369.4}

»Sentähden, rakkaani, pyrkikää tätä odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi, rauhassa, hänen edessänsä; ja lukekaa meidän Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, josta myös meidän rakas veljemme Paavali hänelle annetun viisauden mukaan teille on kirjoittanut —. Koska te siis, rakkaani, tämän jo edeltäpäin tiedätte, niin olkaa varuillanne, ettette rietasten eksymysten mukaansa tempaamina lankeaisi pois omalta lujalta pohjaltanne, ja kasvakaa meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa.» {AO6 370.1}

Pietarin marttyyrikuolema

Jumalan sallimuksesta Pietari sai päättää palvelustoimintansa Roomassa, missä keisari Nero antoi määräyksen hänen vangitsemisestaan samoihin aikoihin kun Paavali viimeisen kerran pidätettiin. Näin nämä kaksi vanhaa apostolia, jotka olivat monia vuosia suorittaneet työtään etäällä toisistaan, tulivat lausumaan viimeisen todistuksensa Kristuksen puoles-ta maailman pääkaupungissa ja sen maaperälle vuodattamaan verensä siemenenä, josta versoi pyhien ja marttyyrien suunnaton sato. {AO6 371.1}

Siitä pitäen kun Pietari oli saanut asemansa takaisin kiellettyään aikaisemmin Kristuksen, hän oli pelottomana uhmannut vaaroja ja osoittanut ylvästä rohkeutta julistaessaan ristiinnaulittua, kuolleistanoussutta ja taivaaseenastunutta Vapahtajaa. Viruessaan vankilasellissä hän muisti sanat, jotka Kristus oli lausunut hänelle: »Totisesti, totisesti mina sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo» (Joh. 21: 18). Näin Jeesus oli tehnyt tarkalleen tiettäväksi Pietarin kuolintavan ja vieläpä ennustanut, että hän ojentaisi kätensä ristille. {AO6 371.2}

Pietari, juutalainen ja muukalainen, tuomittiin ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi. Tämän kauhistavan kuoleman edessä apostoli muisti, minkä suuren synnin hän oli tehnyt kieltäessään Jeesuksen hänen koettelemuksensa hetkellä. Vaikka hän oli kerran ollut niin haluton tunnustamaan ristin, hän nyt ilomielin luopui hengestään evankeliumin tähden,

joskin katsoi, että hänelle, joka oli kieltänyt Herransa, oli liian suuri kunnia kuolla samalla tavoin kuin hänen Mestarinsa oli kuollut. Pietari oli vilpittömästi katunut tuota syntiään ja saanut Kristukselta anteeksi, mitä osoittaa sekin, että hänelle annettiin ylevä käsky ruokkia lauman lampaita ja karitsoita. Mutta hän ei voinut milloinkaan antaa itselleen anteeksi. Ei edes ajatus viimeisen kauhistavan hetken tuskallisuudesta voinut lievittää hänen murheensa ja katumuksensa katkeruutta. Viimeiseksi palvelukseksi hän pyysi teloittajiltaan, että hänet naulittaisiin ristille pää alaspäin. Pyyntöön suostuttiin, ja tällä tavoin kuoli suuri apostoli Pietari. {AO6 371.3}

Luku 53—Rakastettu Johannes

Johanneksella on erityissija muiden apostolien yläpuolella opetus-lapsena, »jota Jeesus rakasti» (Joh. 21: 20). Hän näyttää olleen aivan erikoisella tavalla Kristuksen ystävä, ja hän sai osakseen monia todisteita Vapahtajan luottamuksesta ja rakkaudesta. Hän oli yksi niistä kolmesta, jotka saivat olla todistamassa Kristuksen kirkkautta kirkastusvuorella ja hänen tuskaansa Getsemanessa, ja hänen hoiviinsa Herramme uskoi äitinsä viimeisinä tuskallisina hetkinä ristillä. {AO6 372.1}

Tuo rakastettu opetuslapsi vastasi Vapahtajan rakkauteen palavan kiintymyksensä koko voimalla. Johannes tarrautui Kristukseen niin kuin viiniköynnös tarrautuu ylvääseen pilariin. Mestarin tähden hän uhmasi oikeuspalatsin vaaroja ja pysytteli ristin lähettyvillä. Kuultuaan, että Kristus oli noussut kuolleista, hän kiiruhti haudalle ja jätti innoissansa taakseen vieläpä liikoja aikailemattoman Pietarinkin. {AO6 372.2}

Johanneksen nuoruusvuosien luonteenvirheet

Johanneksen elämässä ja luonteessa ilmennyt luottavainen rakkaus ja epäitsekäs uskollisuus on suunnattoman arvokas opetus kristilliselle seurakunnalle. Johanneksella ei suinkaan luonnostaan ollut sitä luonteen lempeyttä, joka hänen myöhemmässä vaelluksessaan on nähtävissä. Luontaisesti hänessä oli vakavia puutteita. Hän ei ollut vain ylpeä, itsevarma ja kunnianhimoinen vaan myös kiivas ja loukkauksista närkästyvä. Häntä ja hänen veljeään sanottiin »ukkosenjylinän pojiksi”. Pikavihaisuutta, kostonhalua, arvostelevaista mieltä, kaikkea tätä ilmeni tuossa rakkaassa ope-tuslapsessa. Mutta kaiken sen alta jumalallinen Opettaja erotti hartaan, vilpittömän, rakastavan sydämen. Jeesus nuhteli häntä itsekkyydestä, antoi hänen pettyä kunnianhimoisissa toiveissaan, koetteli hänen uskoaan. Mutta hän ilmoitti hänelle sen, mitä hänen sielunsa kaipasi - pyhyyden kauneuden, rakkauden muuttavan voiman. {AO6 372.3}

Johanneksen luonteen vajavuudet tulivat voimakkaasti esille useita kertoja hänen ollessaan henkilökohtaisessa yhteydessä Vapahtajaan. Erään kerran Kristus lähetti sanansaattajia edellään erääseen samarialaiskylään pyytämään, että sen asukkaat varautuisivat huolehtimaan hänestä ja hänen opetuslapsistaan. Mutta kun Vapahtaja lähestyi kylää, kävi ilmi, että hän halusi jatkaa matkaansa Jerusalemiin. Tämä herätti samarialaisissa kateutta. Sen sijaan että olisivat pyytäneet häntä viipymään luonaan, he eväsivät häneltä huolenpidon, jonka olisivat suoneet tavalliselle matkalaiselle. Jeesus ei milloinkaan tungettele kenenkään luo, ja niin nuo samarialaiset menettivät siunauksen, mikä olisi suotu heille, jos he olisivat pyytäneet häntä jäämään heidän vieraakseen. {AO6 372.4}

Opetuslapset tiesivät, että Kristuksen tarkoituksena oli siunata samarialaisia läsnäolollaan, ja heidän Mestarilleen osoitettu kylmäkiskoisuus, kateus ja epäkunnioitus

herätti heissä hämmästystä ja närkästystä. Etenkin Jaakob ja Johannes olivat kiihdyksissään. Se, että henkilöä, jota he kunnioittivat niin suuresti, kohdeltiin tällä tavoin, tuntui heistä niin suurelta vääryydeltä, että siitä oli välittömästi annettava rangaistus. Kiivauksissaan he sanoivat: »Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittäköön heidät? » Tällä he viittasivat tuhoon, joka oli kohdannut samarialaisia sotapäälliköitä ja heidän joukkojaan, jotka oli lähetetty vangitsemaan profeetta Eliaa. He olivat yllättyneitä huomatessaan, että Jeesus pahastui heidän sanoistaan. Vielä enemmän he yllättyivät kuullessaan nuhtelevat sanat: »Te ette tiedä, minkä hengen omat te olette. Sillä Ihmisen Poika ei ole tullut ihmisiä tuhoamaan, vaan heitä pelastamaan» (Luuk. 9: 54-56; engl. raamatunkäännös). {AO6 373.1}

Kristuksen lähetystehtävään ei kuulu, että ihmiset pakotetaan vastaanottamaan hänet. Saatana ja hänen henkensä kiihottamat ihmiset pyrkivät pakottamaan omaatuntoa. Kiivaillen muka vanhurskauden puolesta henkilöt, jotka ovat liittoutuneet pahojen enkelien kanssa, toisinaan tuottavat kärsimystä lähimmäisilleen käännyttääksensä heidät omiin uskonnollisiin käsityksiinsä. Mutta Kristus osoittaa alati laupeutta, pyrkii alati voittamaan ihmisen ilmaisemalla rakkautensa. Hän ei voi hyväksyä ketään kilpailijaa ihmissydämessä eikä hän hyväksy myöskään osittaista palvelusta, mutta hän haluaa ainoastaan vapaaehtoista palvelusta, sydämen pakotteetonta antautumista rakkauden ohjaukseen. {AO6 373.2}

Erään toisen kerran Jaakob ja Johannes esittivät äitinsä välityksellä pyynnön, että heille myönnettäisiin ylimmät kunniasijat Kristuksen valtakunnassa. Vaikka Kristus oli useasti selvittänyt kuninkuutensa luonteen, nämä nuoret opetuslapset vaalivat yhä toivoa Messiaasta, joka ottaisi valtaistuimensa ja kuninkaallisen valtansa ihmisten toiveitten mukaisesti. Äiti, joka himoitsi heidän kanssaan kunniasijaa tuossa val-takunnassa omille pojilleen, pyysi: »Sano, että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, sinun valtakunnassasi.» {AO6 373.3}

Mutta Vapahtaja vastasi: »Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä olen juova?» He muistivat hänen arvoitukselliset sanansa, jotka viittasivat koettelemuksiin ja kärsimyksiin, mutta vastasivat silti itsevarmasti: »Voimme.» He pitäisivät ylimpänä kunniana todistaa uskollisuutensa olemalla osallisina kaikessa, mikä kohtaisi heidän Herraansa. {AO6 373.4}

»Minun maljani te tosin juotte», Kristus julisti - edessään risti valtaistuimen asemesta, kaksi pahantekijää kohtalotovereinaan, toinen hänen oikealla ja toinen hänen vasemmalla puolellaan. Jaakob ja Johannes tulivat olemaan Mestarinsa kärsimystovereita: toinen heistä saisi pikaisen surmansa miekasta, ja toinen heistä seuraisi Mestariaan työn ja moitteen ja vainon keskellä pitempään kuin kukaan muu opetuslapsi. »Mutta minun oikealla ja vasemmalla puolellani istuminen», Kristus jatkoi, »ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille minun Isäni on sen valmistanut» (Matt. 20: 21-23). {AO6 374.1}

Jeesus ymmärsi, mistä syystä pyyntö oli esitetty, ja moitti näitä kahta opetuslasta ylpeydestä ja kunnianhimosta seuraavasti: »Kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja — mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka teidän kes-kuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monien edestä» (Matt. 20: 25-28). {AO6 374.2}

Jumalan valtakunnassa asemaa ei saavuteta havittelemalla suosiota. Sitä ei voida ansaita, eikä si ä saavuteta myöskään millään mie-livaltaisella perusteella. Se on luonteen tulos. Kruunu ja valtaistuin ovat saavutetun tilan vertauskuvia - sen voiton tunnuks a, jonka ihminen on saanut omasta itsestään meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon kautta. {AO6 374.3}

Paljon myöhemmin, kun Johannes oli oppinut tuntemaan ja ymmärtämään Kristusta Osallistuttuaan hänen kärsimyksistään, Herra Jeesus ilmoitti hänelle, millä ehdolla ihminen pääsi lähelle hänen valtakuntaansa. »Joka voittaa”, Kristus sanoi, »sen minä annan istua kanssani valtaistui-mellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa» (Ilm. 3: 21). Lähinnä Kristusta on se, joka on syvimmin osallistunut hänen uhrautuvan rakkauden hengestään - rakkauden, joka »ei kerskaa, ei pöyhkeile, - ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa» (1 Kor. 13: 4, 5) - rakkauden, joka innoittaa opetuslasta, kuten se innoitti Herraamme, antamaan kaikkensa, elämään ja uurastamaan ja uhrautumaan hamaan kuolemaan asti ihmiskunnan pelastamiseksi. {AO6 374.4}

Evankeliointityönsä alkuvaiheessa Jaakob ja Johannes kohtasivat henkilön, joka karkoitti riivaajia Kristuksen nimessä, vaikka ei ollut hänen tunnustettu seuraajansa. Opetuslapset kielsivät miestä toimimasta ja luulivat menetelleensä oikein. Mutta kun he selvittivät asian Kristukselle, hän nuhteli heitä sanoen: »Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa» (Mark. 9: 39). Ketään sellaista, joka jollakin tavoin osoitti myötämielisyyttä Kristukselle, ei pitänyt torjua. Opetuslapset eivät saaneet omaksua ahdasmielistä, torjuvaa asennetta, vaan heidän tuli osoittaa samaa avaraa myötätuntoa, jota he olivat havainneet Mestarissaan. Jaakob ja Johannes olivat ajatelleet, että kieltäessään tuota miestä he puolustivat Herran kunniaa; mutta nyt he alkoivat tajuta, että he varjelivatkin mustasukkaisesti omaa kunniaansa. He tunnustivat erehdyksensä ja ottivat nuhteesta vaarin. {AO6 374.5}

Johannes muuttuu rakkauden apostoliksi

Kristuksen apostolit, joista ilmeni, että sävyisyys ja nöyryys ja rakkaus olivat välttämättömiä kasvamiselle armossa ja tulemiselle soveliaaksi hänen työhönsä, olivat mitä

suuriarvoisimpia Johannekselle. Hän painoi mieleensä jokaisen opetuksen ja pyrki alati saattamaan elämänsä sopusointuun jumalallisen esikuvan kanssa. Johannes oli alkanut tajuta Kristuksen kirkkautta - ei sitä maailmallista komeutta ja valtaa, jota hänet oli opetettu tavoittelemaan, vaan senkaltaista kirkkautta »kuin ainokaisella Pojalla on Isältä”, Pojalla, joka on »täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1:14). {AO6 376.1}

Johanneksen Mestariinsa tunteman kiintymyksen syvyys ja palavuus ei ollut syynä Kristuksen rakkauteen häntä kohtaan vaan sen rakkauden seurausta. Johannes halusi tulla Jeesuksen kaltaiseksi, ja Kristuksen rakkauden muuttavan voiman alaisena hänestä tulikin hiljainen ja sävyisä. Hänen oma minänsä oli kätkettynä Jeesuksessa. Kaikkia tovereitansa ehdottomammin Johannes antautui tuon ihmeellisen elämän valtaan. Hän sanoo: »Elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen.» »Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle» (1 Joh. 1: 2; Joh. 1: 16). Johanneksella oli Vapahtajasta kokemukseen pohjautuva tieto. Hänen Mestarinsa opetukset olivat syöpyneet hänen sieluunsa. Kun hän todisti Vapahtajan armosta, hänen yksinkertaiset sanansa henkivät voimallisesti sitä rakkautta, joka täytti hänen koko olemuksensa. {AO6 376.2}

Kristusta kohtaan tuntemansa syvän rakkauden tähden Johannes halusi aina olla hänen lähellään. Vapahtaja rakasti kaikkia kahtatoista, mutta Johanneksella oli vastaanottavaisin henki. Hän oli nuorempi kuin muut, ja suuremmalla lapsen luottamuksella hän avasi sydämensä Jeesukselle. Näin hän pääsi läheisempään kosketukseen Kristuksen kanssa, ja hän välitti ihmisille Vapahtajan syvällisimmät hengelliset opetukset. {AO6 376.3}

Jeesus rakastaa niitä, jotka ilmaisevat Isää, ja Johannes osasi puhua Isän rakkaudesta paremmin kuin kukaan muu opetuslapsi. Hän esitti lähimmäisilleen sen, mitä tunsi omassa sielussaan, ilmaisten luonteessaan Jumalan ominaisuuksia. Herran kirkkaus kuvastui hänen kasvoiltaan. Sen pyhyyden kauneus, joka hänet oli muuttanut, loisti Kristuksen kaltaisella kirkkaudella hänen olemuksestaan. Ihaillen ja rakastaen hän katseli Vapahtajaa ja hän halusi vain tulla Kristuksen kaltaiseksi ja olla häneen yhteydessä kunnes hänen luonteestaan kuvastui hänen Mestarinsa luonne. {AO6 376.4}

»Katsokaa», hän sanoi, »minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi —. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saam-me nähdä hänet sellaisena, kuin hän on» (1 Joh. 3:1, 2). {AO6 376.5}

Luku 54—Uskollinen todistaja

Kristuksen taivaanastumisen jälkeen Johannes esiintyy uskollisena, innokkaana Mestarinsa työntekijänä. Muiden opetuslasten tavoin hän tuli osalliseksi Hengen vuodatuksesta helluntaipäivänä, ja uudistuneella innolla ja voimalla hän ryhtyi jälleen julistamaan ihmisille elämän sanoja pyrkien suuntaamaan heidän ajatuksensa Näkymättömään. Hän oli voimallinen saarnaaja, harras ja pohjiaan myöten vilpitön. Kauniilla kielellä ja sointuvalla äänellä hän kuvasi Kristuksen puheita ja tekoja. Hän puhui tavalla, joka teki vaikutuksen hänen kuulijoittensa sydämeen. Hänen sanojensa yksinkertaisuus, hänen julistamiensa totuuksien ylevä voima ja hänen opetuksilleen luonteenomainen hartaus tekivät hänet läheiseksi kaikille ihmisryhmille. {AO6 377.1}

Apostolin elämä oli sopusoinnussa hänen opetuksensa kanssa. Hänen sydämessään hehkuva rakkaus Kristusta kohtaan innoitti häntä työskentelemään uutterasti ja uupumatta lähimmäistensä hyväksi, varsinkin kristilliseen seurakuntaan kuuluvien veljiensä hyväksi. {AO6 377.2}

Rakkauden henki alkuseurakunnassa

Kristus oli käskenyt ensimmäisiä opetuslapsia rakastamaan toinen toistaan niin kuin hän oli rakastanut heitä. Näin heidän tuli todistaa maailmalle, että heissä oli saanut muotonsa Kristus, kirkkauden toivo. »Uuden käskyn minä annan teille”, hän oli sanonut, »että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne» (Joh. 13: 34). Hetkellä, jolloin nämä sanat lausuttiin, opetuslapset eivät kyenneet niitä ymmärtämään. Mutta kun he olivat nähneet Kristuksen kärsimykset, kun hänet oli ristiinnaulittu ja hän oli noussut kuolleista ja astunut ylös taivaisiin ja kun Pyhä Henki oli laskeutunut heidän päälleen helluntaina, heillä oli selvempi käsitys Jumalan rakkaudesta ja sen rakkauden luonteesta, jota heidän oli tunnettava toisiansa kohtaan. Silloin Johannes saattoi sanoa muille opetuslapsille: {AO6 377.3}

»Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljiemme edestä.» {AO6 377.4}

Pyhän Hengen laskeutumisen jälkeen, kun opetuslapset lähtivät julistamaan elävää Vapahtajaa, heidän ainoana tavoitteenaan oli sielujen pelastus. He iloitsivat pyhien suloisesta keskinäisestä yhteydestä. He olivat helliä, huomaavaisia, epäitsekkäitä, auliita tekemään mitä hyvänsä uhrauksia totuuden tähden. Jokapäiväisessä keskinäisessä kanssakäymisessään he osoittivat sitä rakkautta, johon Kristus oli heitä velvoittanut. Epäitsekkäillä sanoilla ja teoilla he pyrkivät sytyttämään tämän saman rakkauden muidenkin sydämessä. {AO6 378.1}

Tällaista rakkautta piti uskovien alati vaalia. Heidän tuli vaeltaa auliissa kuuliaisuudessa tuolle uudelle käskylle. Heidän tuli olla niin läheisessä yhteydessä Kristukseen, että he

saisivat voiman täyttää kaikki hänen vaatimuksensa. Heidän elämänsä tuli julistaa sen Vapahtajan väkevyyttä, joka saattoi vanhurskauttaa heidät omalla vanhurskaudellaan. {AO6 378.2}

Mutta vähitellen tapahtui muutos. Uskovat alkoivat haeskella toisistaan vikoja. Takertuessaan virheisiin, suodessaan sijaa tylylle arvostelulle he unohtivat Vapahtajan ja hänen rakkautensa. He muuttuivat ankarammiksi ulkonaisten seremonioiden suhteen, tarkemmiksi uskon teorian kuin käytännön suhteen. Kärkkäinä tuomitsemaan muita he väheksyivät omia erheitään. He unohtivat sen veljellisen rakkauden, jota Kristus oli teroittanut, ja mikä murheellisinta: he eivät tiedostaneet tätä menetystään. He eivät tajunneet, että onni ja ilo olivat kaikkoamassa heidän elämästään ja että he pian vaeltaisivat pimeydessä suljettuaan Jumalan rakkauden pois sydämestään. {AO6 378.3}

Johannes korostaa rakkauden merkitystä

Johannes, joka havaitsi veljellisen rakkauden olevan kylmenemässä seurakunnan keskuudessa, tähdensi uskoville tuon rakkauden jokahetkistä tarpeellisuutta. Kirjeet, joita hän lähetti seurakunnalle, ovat täynnä tätä ajatusta. »Rakkaani, rakastakaamme toinen toistamme», hän kirjoittaa, »sillä rakkaus on Jumalasta; ja jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan. Joka ei rakasta, se ei tunne Juma-laa, sillä Jumala on rakkaus. Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.» {AO6 378.4}

Siitä erityisestä tavasta, jolla uskovien tulisi osoittaa tätä rak-kautta, apostoli kirjoittaa: »Minä kirjoitan teille uuden käskyn, sen, mikä on totta hänessä ja teissä; sillä pimeys katoaa, ja totinen valkeus jo loistaa. Joka sanoo valkeudessa olevansa, mutta vihaa veljeänsä, se on yhä vielä pimeydessä. Joka rakastaa veljeänsä, se pysyy valkeudessa, ja hänessä ei ole pahennusta. Mutta joka vihaa veljeänsä, se on pimeydessä ja vaeltaa pimeydessä, eikä hän tiedä, mihin menee; sillä pimeys on sokaissut hänen silmänsä.» »Tämä on se sanoma, jonka te olette alusta asti kuulleet, että meidän tulee rakastaa toinen toistamme.» »Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa. Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi. Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljiemme edestä.» {AO6 378.5}

Maailman taholta tuleva vastustus ei ole suurimmaksi vaaraksi Kristuksen seurakunnalle. Se paha, jota uskovat vaalivat sydämessään, aiheuttaa heille tuhoisinta onnettomuutta ja varmimmin hidastaa Jumalan asian edistymistä. Mikään ei heikennä hengellisyyttä varmemmin kuin kateuden, epäluuloisuuden, moittimishalun ja

pahansuopaisuuden vaaliminen. Sitä vastoin voimakkaimpana todistuksena siitä, että Jumala on lähettänyt Poikansa maailmaan, on sopusointu ja yksimielisyys niiden luonteeltaan erilaisten ihmisten keskuudessa, joista hänen seurakuntansa koostuu. Tämän todistuksen esittäminen on Kristuksen seuraajien suoranaisena etuoikeutena. Mutta tämä edellyttää, että he alistuvat Kristuksen käskyvaltaan. Heidän luonteensa on mukauduttava hä-nen luonteeseensa ja heidän tahtonsa hänen tahtoonsa. {AO6 379.1}

»Uuden käskyn minä annan teille”, Kristus sanoi, »että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne» (Joh. 13: 34). Kuinka suurenmoinen julistus, mutta miten kehnosti sitä toteutetaankaan! Jumalan nykyisessä seurakunnassa on veljellinen rakkaus murheellisen vähäistä. Monet niistä, jotka sanovat rakastavansa Vapahtajaa, eivät rakasta toisiansa. Epäuskoiset tarkkailevat, vaikuttaako kristityiksi tunnustautuvien usko pyhittävästi heidän elämäänsä, ja he ovat kärkkäitä havaitsemaan viat luonteessa, ristiriitaisuudet käytöksessä. Kristittyjen ei tule antaa viholliselle mahdollisuutta osoittaa heitä ja sanoa: katsokaa, kuinka nuo ihmiset, jotka seisovat Kristuksen lipun alla, vihaavat toisiaan. Kristityt ovat kaikki saman perheen jäseniä, kaikki saman taivaallisen Isän lapsia, kaikilla sama kuolemattomuuden autuaallinen toivo. Sen siteen, joka yhdistää heidät toisiinsa, tulisi olla hyvin läheinen ja hellä. {AO6 380.1}

Jumalallinen rakkaus esittää koskettavimman vetoomuksensa sydämelle kehottaessaan meitä osoittamaan samaa hellää myötätuntoa, jota Kristus osoitti. Ainoastaan sellainen ihminen, joka tuntee epäitsekästä rakkautta veljiänsä kohtaan, tuntee todellista rakkautta Jumalaa kohtaan. Todellinen kristitty ei mielellään jätä varoitusta ja huolenpitoa vaille sielua, joka on vaarassa ja hädässä. Hän ei pysyttele loitolla erehtyneistä, ei jätä heitä vaipumaan entistä syvämmälle murheen ja masennuksen valtaan eikä kaatumaan saatanan taistelutantereella. {AO6 380.2}

Ne, jotka eivät ole milloinkaan kokeneet Kristuksen lempeätä, käännyttävää rakkautta, eivät osaa johdattaa muita elämän lähteelle. Kun hänen rakkautensa vallitsee sydämessä, se on liikkeelle paneva voima, joka saattaa ihmiset ilmentämään häntä vaelluksessaan, lempeydessään ja myötätuntoisuudessaan, kannustavassa vaikutuksessaan lähimmäistensä elämään. Niiden kristillisen työn tekijöiden, jotka haluavat menestyä toimissaan, on tunnettava Kristus - ja jotta he tuntisivat hänet, heidän on tunnettava hänen rakkautensa. Taivaassa heidän soveliaisuuttaan työntekijöinä mitataan sen mukaan, kykenevätkö he rakastamaan niin kuin Kristus rakasti ja työskentelemään niin kuin hän työskenteli. {AO6 380.3}

»Älkäämme rakastako sanalla», apostoli kirjoittaa, »vaan teossa ja totuudessa.» Kristillisen luonteen täydellisyyden ihminen saavuttaa silloin, kun hänen sisimmästään kumpuaa alati halu auttaa ja siunata muita. Kun tämän rakkauden ilmapiiri ympäröi

uskovan sielua, hän on elämän tuoksu elämäksi ja antaa Jumalalle mahdollisuuden siunata hänen työtään. {AO6 380.4}

Ylin rakkaus Jumalaa kohtaan ja epäitsekäs rakkaus lähimmäisiä kohtaan - siinä paras lahja, minkä taivaallinen Isämme voi suoda. Se rakkaus ei ole hetkellinen mielijohde vaan jumalallinen periaate, pysyvä voima. Pyhittymätön sydän ei voi sitä synnyttää eikä herättää. Se on vain sellaisessa sydämessä, jossa Jeesus hallitsee. »Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.» Jumalallisen armon uudistamassa sydämessä rakkaus on hallitseva toimintaperiaate. Se muokkaa luonteen, hillitsee mielijohteet, pitää kurissa himot ja jalostaa tunteet. Kun tätä rakkautta vaalitaan sielussa, se sulostuttaa elämän ja levittää puhdistavaa vaikutustaan kaikkiin ympärillä oleviin. {AO6 381.1}

Anteeksiantamuksen varmuus

Johannes koetti saada uskovat ymmärtämään ne ylevät oikeudet, joista he pääsisivät osallisiksi vaaliessaan rakkauden henkeä. Vallitessaan sydämessä tämä lunastava voima säätelisi kaikkia muita vaikuttimia ja kohottaisi haltijansa maailman turmiollisten vaikutteiden yläpuolelle. Ja mikäli tällaiselle rakkaudelle annettiin täysi valta ja mikäli siitä tuli liikkeelle paneva voima elämässä, sen haltijat kykenivät täydellisesti luottamaan Jumalaan ja hänen johdatukseensa. He saattoivat silloin tulla hänen tykönsä täydessä uskon varmuudessa tietäen saavansa häneltä kaiken, mikä olisi tarpeellista heidän ajalliselle ja iankaikkiselle onnelleen. »Näin on rakkaus tullut täydelliseksi meissä», hän kirjoitti, »että meillä olisi turva tuomiopäivänä; sillä sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa. Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa pelon.» »Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme hänen kuulevan meitä, - niin tiedämme, että meillä myös on kaikki se, mitä olemme häneltä anoneet.» {AO6 381.2}

»Jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.» »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.» Ne ehdot, joilla saamme armon Jumalalta, ovat yksinkertaiset ja koh-tuulliset. Herra ei vaadi meitä tekemään jotakin tuskallista saadaksemme anteeksiannon. Meidän ei tarvitse tehdä pitkiä ja uuvuttavia toivioretkiä tai suorittaa vaivalloisia katumusharjoituksia, jotta sielumme olisi otollinen taivaan Jumalalle tai jotta saisimme rikkomuksemme hyvitetyksi. Joka »tunnustaa ja hylkää» syntinsä, »se saa armon» (Sanani. 28: 13). {AO6 381.3}

Ylhäisissä kartanoissa Kristus esittää vetoomustaan seurakuntansa puolesta - niiden puolesta, joista hän on maksanut verensä lunnaat. Vuosisadat, aikakaudet eivät voi milloinkaan vähentää hänen sovitusuhrinsa vaikutusta. Ei elämä eikä kuolema, ei korkeus eikä syvyys voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Tämä

ei johdu siitä, että me pidämme hänestä kiinni niin voimakkaasti, vaan siitä, että hänen otteensa meistä on niin luja. Jos pelastuksemme riippuisi meidän omista ponnistuksistamme, me emme voisi pelastua; mutta se riippuu Hänestä, joka on kaikkien lupausten takana.

Meidän otteemme hänestä saattaa näyttää heikolta, mutta hänen rakkautensa on vanhemman veljen rakkautta. Niin kauan kuin pidämme yllä yhteyttämme häneen, kukaan ei voi riistää meitä hänen kädestään. {AO6 381.4}

Johannes varoittaa eksytyksistä

Sitä mukaa kuin vuodet vierivät ja uskovien määrä kasvoi, Johannes työskenteli yhä uskollisemmin ja innokkaammin veljiensä hyväksi. Ajat olivat seurakunnalle sangen vaaralliset. Saatanallisia eksytyksiä oli kaikkialla. Vääristelyillä ja valheilla saatanan kätyrit pyrkivät herättämään vastustusta Kristuksen oppeja kohtaan, ja tämän johdosta erimielisyydet ja harhaopit uhkasivat seurakuntaa. Jotkut Kristuksen tunnustajista väittivät, että hänen rakkautensa vapautti heidät kuuliaisuudesta Jumalan laille. Toisaalta taas monet opettivat, että oli välttämätöntä noudattaa juutalaisten tapoja ja seremonioita - että pelkkä lain noudattaminen, ilman uskoa Kristuksen vereen, riitti pelastukseen. Jotkut olivat sitä mieltä, että Kristus oli hyvä ihminen, mutta kielsivät hänen jumaluutensa. Jotkut, jotka teeskenteiivät olevansa uskollisia Jumalan asialle, olivat petkuttajia, ja käytännössä he kielsivät Kristuksen ja hänen evankeliuminsa. Eläen itse synnissä he toivat harhaoppeja seurakuntaan. Tällä tavoin monet eksyivät epäilyksen ja erheen sokkeloihin. {AO6 382.1}

Johanneksen täytti murhe, kun hän näki näiden tuhoisien erheiden saavan sijaa seurakunnassa. Hän havaitsi vaarat, joille seurakunta oli alttiina, ja hän tarttui uhkaavaan tilanteeseen ripein ja päättäväisin ottein. Johanneksen kirjeistä huokuu rakkauden henki. Tuntuu kuin hän olisi kirjoittanut rakkauteen kastetulla kynällä. Mutta kun hän joutui tekemisiin sellaisten kanssa, jotka rikkoivat Jumalan lakia mutta väittivät kuitenkin viettävänsä synnitöntä elämää, hän ei empinyt va-roittaa heitä heidän kauhistavasta erehdyksestään. {AO6 382.2}

Kirjoittaessaan eräälle evankeliumin työn tukijalle, hyvämaineiselle ja vaikutusvaltaiselle naiselle, Johannes sanoi: »Monta villit-sijää on lähtenyt maailmaan, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi, joka oli lihaan tuleva; tämä tämmöinen on villitsijä ja antikristus. Ottakaa vaari itsestänne, ettette menetä sitä, minkä me olemme työllämme aikaansaaneet, vaan että saatte täyden palkan. Kuka ikinä menee edemmäk-si eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Isä että Poika. Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi; sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa.» {AO6 382.3}

Meillä on lupa suhtautua samalla tavoin kuin tuo rakas opetuslapsi niihin, jotka väittävät pysyvänsä Kristuksessa, vaikka elävät Jumalan lain vastaisesti. Näinä viimeisinä aikoina esiintyy samanlaisia epäkohtia kuin ne, jotka uhkasivat alkuseurakunnan hyvinvointia, ja opetuksia, joita apostoli Johannes esitti niiden seikkojen suhteen, tulisi huolellisesti noudattaa. »On osoitettava rakkautta”, kuulee julistettavan kaikkialla, etenkin niiden keskuudessa, jotka tunnustavat pyhityksen. Mutta tosi rakkaus on liian puhdasta peittämään tunnusta-mattoman synnin. Vaikka meidän tuleekin rakastaa sieluja, joiden puolesta Kristus kuoli, me emme saa suvaita pahaa. Emme saa liittyä niskoittelijoihin ja sanoa tätä rakkaudeksi. Jumala vaatii, että hänen kansansa tänä nykyisenä maailmanaikana puolustaa oikeutta yhtä horjumattomasti kuin Johannes vastusti sielulle tuhoisia erheitä. {AO6 383.1}

Apostoli opettaa, että vaikka meidän tulee osoittaa kristillistä kohteliaisuutta, meillä on lupa suhtautua kaunistelemattomasti syntiin ja synnintekijöihin; tämä ei ole ristiriidassa todellisen rakkauden kanssa. »Jokainen, joka tekee synnin», hän kirjoittaa, »tekee myös laittomuuden; ja synti on laittomuus. Ja te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä. Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä; kuka ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut.» {AO6 383.2}

Kristuksen todistajana Johannes ei antautunut minkäänlaisiin kiistoihin, ei minkäänlaisiin uuvuttaviin väittelyihin. Hän julisti, mitä hän tiesi, mitä oli nähnyt ja kuullut. Hän oli ollut läheisessä suhteessa Kristukseen, oli kuunnellut hänen opetuksiaan, oli nähnyt hänen voimalliset tunnustekonsa. Vain harvat tajusivat Kristuksen luonteen kauneuden niin kuin Johannes. Hänen ympäriltään oli pimeys hälvennyt; hänen ylleen loisti totinen valkeus. Hänen todistuksensa Vapahtajan elämästä ja kuolemasta oli selkeä ja voimallinen. Hän puhui Vapahtajaan ylenpalttisesti kiintyneen sydämen kyllyydestä, eikä mikään voima kyennyt pysäyttämään hänen puhettaan. {AO6 383.3}

»Mikä on alusta ollut”, hän julisti, »minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta -minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa.» {AO6 383.4}

Näin voi jokainen tosi uskova oman kokemuksensa nojalla »sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen» (Joh. 3: 33). Hän voi todistaa siitä, mitä hän on nähnyt ja kuullut ja tuntenut Kristuksen voimasta. {AO6 383.5}

Luku 55—Armon muuttava voima

Opetuslapsi Johanneksen elämässä on nähtävissä esimerkki todellisesta pyhityksestä. Niinä vuosina, jolloin hän oli läheisessä kosketuksessa Kristukseen, hän sai useasti varoituksia ja neuvoja Vapahtajalta, ja nämä nuhteet hän hyväksyi. Kun tuon jumalallisen Olennon luonne vaikeni Johannekselle, tämä havaitsi omat puutteensa ja nöyrtyi tuon ilmoituksen johdosta. Päivästä toiseen hän tarkkasi oman väkivaltaisen henkensä vastakohtana Jeesuksen lempeyttä ja pitkämielisyyttä ja kuuli hänen opetuksiaan nöyryydestä ja kärsivällisyydestä. Päivästä toiseen hänen sydämensä kääntyi Kristuksen puoleen, kunnes hän unohti oman itsensä rakkaudessaan Mestariansa kohtaan. Se voima ja lempeys, se suuruus ja sävyisyys, se lujuus ja kärsivällisyys, jonka hän näki Jumalan Pojan jokapäiväisessä elämässä, täytti hänen sielunsa ihailulla. Hän luovutti kostonhaluisen, kunnianhimoisen mielenlaatunsa Kristuksen muokattavaksi, ja jumalallinen rakkaus aikaansai hänessä luonteen muutoksen. {AO6 384.1}

Johannes ja Juudas

Jyrkkänä vastakohtana sille pyhitykselle, joka tapahtui Johanneksen elämässä, on hänen opetuslapsitoverinsa Juudaksen kohtalo. Ystävänsä tavoin Juudaskin sanoi olevansa Kristuksen opetuslapsi, mutta hänessä oli pelkkä jumalisuuden ulkokuori. Häneltä ei suinkaan jäänyt tajuamatta Kristuksen luonteen kauneus. Hänen kuunnellessaan Vapahtajan sanoja hänet usein valtasi synnintunto, mutta hän ei nöyrryttänyt sydäntään eikä tunnustanut syntejään. Torjumalla jumalallisen vaikutuksen hän häpäisi Mestariaan, jota sanoi rakastavansa. Johannes taisteli tarmokkaasti vikojansa vastaan, mutta Juudas loukkasi omaatuntoaan ja antoi kiusaukselle myöten. Siten Juudas juurrutti itseensä entistä lujemmin huonot tottumuksensa. Kristuksen opettamien totuuksien nou-dattaminen oli ristiriidassa hänen toiveittensa ja pyrkimystensä kanssa, eikä hän voinut alistua luopumaan omista ajatuksistaan, jotta olisi saanut viisautta taivaasta. Sen sijaan että hän olisi vaeltanut valkeudessa, hän katsoi par-haaksi vaeltaa pimeydessä. Hän vaali vääriä toiveita, ahneutta, kostonhalua, synkkiä ja nurjia ajatuksia, kunnes saatana sai hänet täydellisesti hallintaansa. {AO6 384.2}

Johannes ja Juudas ovat edustavia esimerkkejä ihmisistä, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi. Näillä molemmilla opetuslapsilla oli samat mahdollisuudet tutkia ja noudattaa jumalallista Esikuvaa. Kummallakin oli läheinen suhde Jeesukseen ja oikeus kuunnella hänen opetustaan. Kummankin luonteessa oli vakavia vikoja, ja kummankin ulottuvilla oli jumalallinen armo, joka muuttaa luonteen. Mutta toisen ottaessa nöyränä oppia Jeesuksesta toinen osoitti, ettei hän ollut sanan tekijä vaan ainoastaan sen kuulija. Kuolemalla omalle itselleen ja voittamalla synnin joka päivä toinen pyhittyi totuudessa. Toinen taas torjui armon muuttavan voiman, vaali itsekkäitä haluja ja joutui siten saatanan orjuuteen. {AO6 385.1}

Sellainen luonteen muutos, joka on nähtävissä Johanneksen elämässä, on aina seurauksensa yhteydestä Kristukseen. Henkilön luonteessa saattaa olla tuntuvia vikoja, mutta kun hänestä tulee Kristuksen todellinen opetuslapsi, jumalallisen armon voima muuttaa ja pyhittää hänet. Katsellessaan Herran kirkkautta kuin kuvastimesta hän muuttuu kirkkau-desta kirkkauteen, kunnes on palvontansa kohteen kaltainen. {AO6 385.2}

Tosi pyhitys

Johannes oli pyhyyden opettaja, ja seurakunnalle kirjoittamissaan kirjeissä hän esitti erehtymättömiä sääntöjä kristittyjen vaellukselle. »Jokainen, joka panee häneen tämän toivon», hän kirjoitti, »puhdistaa itsensä, niinkuin hän on puhdas.» »Joka sanoo hänessä pysyvänsä, on velvollinen vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi» (1 Joh. 3: 3; 2: 6). Hän opetti, että kristityn sydämen ja elämän tuli olla puhdas. Milloinkaan hänen ei tulisi tyytyä tyhjään tunnustukseen. Kuten Jumala on pyhä omalla tasollaan, samoin tulee langenneen ihmisen uskon kautta Kristukseen olla pyhä omalla tasollaan. {AO6 385.3}

»Tämä on Jumalan tahto», apostoli Paavali kirjoitti, »teidän pyhityksenne» (1 Tess. 4: 3). Seurakunnan pyhitys on Jumalan päämääränä kaikessa, mitä hän kansalleen tekee. Hän on valinnut heidät jo hamasta iankaikkisuudesta, jotta he olisivat pyhiä. Hän antoi Poikansa kuolemaan heidän tähtensä, jotta he kaikesta omasta pikkumaisuudestaan riisuttuina voisivat tulla pyhitetyiksi kuuliaisuudessa totuudelle. Heiltä hän vaatii omakohtaista työtä, omakohtaista antautumista. Ne, jotka sanovat uskovansa Jumalaan, voivat olla hänelle kunniaksi vain sikäli kuin he tulevat hänen kuvansa kaltaisiksi ja ovat hänen Henkensä ohjauksessa. Silloin he voivat todistajina Vapahtajan puolesta tehdä tiettäväksi, mitä jumalallinen armo on tehnyt heidän hyväkseen. {AO6 385.4}

Tosi pyhitys merkitsee rakkauden periaatteen toteuttamista. »Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä» (1 Joh. 4: 16). Sen elämästä, jonka sydämessä Kristus asuu, ilmenee jumalisuus käytännön tekoina. Hänen luonteensa on puhdistunut, ylevöitynyt, jalostunut ja kirkastunut. Puhdas oppi on yhdistyneenä vanhurskaisiin tekoihin; taivaalliset periaatteet liittyvät pyhään elämäntapaan. {AO6 385.5}

Niiden, jotka haluavat saada pyhityksen siunauksen, on ensin opittava uhrautumisen merkitys. Kristuksen risti on se keskipiste, joka säteilee »iankaikkista ja määrätöntä kirkkautta». »Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea», Kristus sanoo, »hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua»; (2 Kor. 4: 17; Matt. 16: 24). Se suloinen tuoksu, jota rakkautemme lähimmäisiimme levittää, ilmaisee rakkautemme Jumalaan. Kärsivällinen palveleminen tuo levon sielulle. Israelin hyvinvointia edistää nöyrä, uuttera, uskollinen uurastus. Jumala tukee ja vahvistaa sitä, joka on halukas seuraamaan Kristuksen jalanjälkiä. {AO6 386.1}

Pyhitys ei ole hetken, tunnin tai päivän työ, vaan se kestää koko elämän. Sitä ei saavuteta onnellisten tunteiden siivin, vaan se edel-lyttää, että ihminen alati kuolee synnille ja alati elää Kristukselle. Vääryyksiä ei saada korjatuiksi eikä uudistuksia saada luonteessa aikaan tarmottomilla, satunnaisilla ponnistuksilla. Voitto saavutetaan vain pitkällisellä, sinnikkäällä uurastuksella, lujalla itsekurilla ja ankaralla taistelulla. Emme tiedä yhtenäkään päivänä, kuinka kova on taistelumme oleva seuraavana. Niin kauan kuin saatana hallitsee, meillä on oma minämme alistettavanamme, helmasynnit voitettavanamme; niin kauan kuin elämä jatkuu, ei ole pysähdyspaikkaa, ei vaihetta, jonka saavuttaessamme voisimme sanoa: nyt olen lopullisessa päämäärässäni. Pyhitys on tulos elinikäisestä kuuliaisuudesta. {AO6 386.2}

Oman puutteellisuuden tunto

Kukaan apostoleista ja profeetoista ei ikinä väittänyt itseään syn-nittömäksi. Ihmiset, jotka ovat eläneet lähinnä Jumalaa, ihmiset, jotka mieluummin vaaransivat henkensä kuin tietäen tekivät jonkin vääryyden, ihmiset, joita Jumala on kunnioittanut suomalla heille jumalallista valoa ja voimaa, ovat tunnustaneet luontonsa syntisyyden. He eivät ole panneet luottamustaan lihaan, eivät ole väittäneet olevansa vanhurskaita omasta ansiostaan, vaan he ovat luottaneet täydellisesti Kristuksen vanhurskauteen. {AO6 386.3}

Näin on oleva kaikkien, jotka katsovat Kristukseen. Mitä lähemmäksi Jeesusta tulemme ja mitä selkeämmin tajuamme hänen luonteensa puhtauden, sitä selkeämmin näemme synnin kauhistavan synnillisyyden ja sitä vähäisemmäksi käy halumme ylistää itseämme. Sielumme ojentautuu alati Jumalan puoleen, ja alati vilpittöminä ja murtuneina tunnustamme syntimme ja nöyrrytämme sydämemme hänen edessään. Jokaisella kristillisen vaelluksemme askelella katumuksemme vain syvenee. Silloin tiedämme, että olemme kelvollisia yksin Kristuksessa, ja tunnustamme apostolin tavoin: »Minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää.» »Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle» (Room. 7: 18; Gal. 6: 14). {AO6 386.4}

Tallettakoot kirjurienkelit muistiin Jumalan kansan pyhiä taisteluja ja kamppailuja, kirjoittakoot he muistiin heidän rukouksensa ja kyynelensä, mutta älköön Jumalaa häväistäkö tällaisella ihmissuvun julistuksella: »Minä olen synnitön; minä olen pyhä.» Pyhittynyt suu ei milloinkaan lausu tällaisia julkeita sanoja. {AO6 387.1}

Apostoli Paavali oli temmattu kolmanteen taivaaseen ja hän oli nähnyt ja kuullut sellaista, mitä ei ollut lupa paljastaa, mutta silti hän lausuu vaatimattomasti: »Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti » (Fil. 3: 12). Kirjoittakoot taivaan enkelit Paavalin voitoista uskon jalossa taistelussa. Iloitkoon taivas hänen vakaasta vaelluksestaan taivasta kohti ja siitä, että hän katsoo kaiken muun roskaksi pitäessään voittopalkintoa silmäinsä edessä. Enkelit riemuitsevat

kertoessaan hänen voitoistaan, mutta Paavali ei kerskaa saavutuksillaan. Paavalin asenne on se asenne, joka jokaisen Kristuksen seuraajan tulisi omaksua raivatessaan tietänsä kilvoitellen kuolemattomuuden kruunusta. {AO6 387.2}

Niiden, jotka ovat taipuvaisia ylvästelemään pyhyydellään, tulisi katsoa Jumalan lain kuvastimeen. Kun he näkevät sen laajat vaatimukset ja ymmärtävät, että sen tehtävänä on paljastaa sydämen aivoitukset ja aikeet, he eivät kerskaa synnittömyydellä. »Jos sanomme», Johannes toteaa, erottamatta itseänsä veljistään, »ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä.» »Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä.» »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä» (1 Joh. 1: 8, 10,9). {AO6 388.1}

On sellaisia, jotka sanovat olevansa pyhiä, jotka julistavat olevansa kokonaan Herran, jotka vaativat oikeutta Jumalan lupauksiin, vaikka kieltäytyvät osoittamasta kuuliaisuutta hänen käskyilleen. Nämä lain rikkojat vaativat itselleen osaa kaikesta, mitä Jumalan lapsille on luvattu. Mutta tässä he menettelevät omavaltaisesti, sillä Johannes selittää, että todellinen rakkaus Jumalaa kohtaan ilmenee kuuliaisuutena kaikille hänen käskyilleen. Ei riitä, että uskomme totuuden teo-reettiseen puoleen, että sanomme uskovamme Kristukseen, että uskomme ettei Jeesus ollut petkuttaja ja ettei Raamatun edustama uskonto ole viekkaasti sommiteltua tarua. »Joka sanoo: ’Minä tunnen hänet’, eikä pidä hänen käskyjänsä», Johannes kirjoitti, »se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä. Mutta joka pitää hänen sanansa, hänessä on Jumalan rakkaus totisesti täydelliseksi tullut. Siitä me tiedämme, että me hänessä olemme.» »Joka pitää hänen käskynsä, se pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä» (1 Joh. 2:4, 5; 3: 24). {AO6 388.2}

Usko ja kuuliaisuus

Johannes ei opettanut, että pelastus tuli ansaita kuuliaisuudella, vaan että kuuliaisuus oli uskon ja rakkauden hedelmää. »Te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit”, hän sanoi, »ja hänessä ei ole syntiä. Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä; kuka ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut» (1 Joh. 3: 5, 6). Jos me pysymme Kristuksessa, jos Jumalan rakkaus vallitsee sydämessä, niin tunteemme, ajatuksemme ja tekomme ovat sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. Pyhittynyt sydän on sopusoinnussa Jumalan lain säädösten kanssa. {AO6 388.3}

On monia, jotka tosin pyrkivät olemaan kuuliaiset Jumalan käskyille, mutta saavat osakseen perin vähän iloa ja rauhaa. Tämä puute heidän kokemuksessaan johtuu siitä, etteivät he turvaudu riittävästi uskoon. He vaeltavat ikään kuin suola-aavikolla, ruti-kuivassa erämaassa. He vaativat vähän, vaikka voisivat vaatia paljon, sillä Jumalan lupauksilla ei ole rajoja. Tällaiset henkilöt eivät edusta oikein sitä pyhitystä, joka on seurauksena kuuliaisuudesta totuudelle. Herra haluaa, että kaikki hänen poikansa ja

tyttärensä olisivat onnellisia, tyyniä ja kuuliaisia. Uskoa harjoittamalla uskova pääsee osalliseksi näistä siunauksista. Uskon avulla jokainen luonteen vajavuus voidaan parantaa, jokainen tahra puhdistaa, jokainen vika korjata, jokaista hyvää ominaisuutta kehittää. {AO6 388.4}

Rukous on taivaan säätämä menestyksekäs ase taistelussa syntiä vastaan ja kamppailussa kristillisen luonteen kehityksen puolesta. Ne jumalalliset voimat, joilla uskon rukoukseen vastataan, toteuttavat anojan sielussa kaiken, mitä hän pyytää. Syntien anteeksiantoa, Pyhää Henkeä, Kristuksen esikuvan mukaista mielenlaatua, hänen työnsä edellyttämää viisautta ja voimaa, mitä hyvänsä hänen lupaamaansa lahjaa me voimme anoa, ja lupaus kuuluu: »Te saatte.» {AO6 389.1}

Vuorella Jumalan kanssa Mooses katseli sen suurenmoisen rakennuksen kaavaa, josta oli tuleva Jumalan kirkkauden asumus. Vuorella Jumalan kanssa - salaisessa kohtauspaikassa - meidän tulee tarkastella sitä ylevää ihannetta, jonka hän on asettanut ihmiskunnalle. Kaikkina aikoina Jumala on taivasyhteyden avulla toteuttanut lapsiaan koskevat aivoituksensa paljastamalla heille vähitellen armon opit. Tapa, jolla hän ilmoittaa totuutta, kuvastuu sanoista: »Hänen nousunsa on varma kuin aamurusko» (Hoos. 6: 3). Se, joka sijoittuu paikkaan, missä Jumala voi häntä valistaa, siirtyy aivan kuin aamunkoiton puolihämärästä keskipäivän täyteen kirkkauteen. {AO6 389.2}

Täydellinen mukautuminen Jumalan tahtoon

Todellinen pyhitys merkitsee täydellistä rakkautta, täydellistä kuuliaisuutta, täydellistä mukautumista Jumalan tahtoon. Meidän on määrä pyhittäytyä Jumalalle olemalla kuuliaiset totuudelle. Omantuntomme on puhdistuttava kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa. Me emme ole vielä täydellisiä, mutta meidän etuoikeutenamme on irrottautua itsekkyyden ja synnin esteistä ja kulkea kohti täydellisyyttä. Suuria mahdollisuuksia, yleviä ja pyhiä saavutuksia, on asetettu kaikkien ulottuville. {AO6 389.3}

Syynä siihen, miksi monet nykyisenä maailmanaikana eivät edisty paremmin jumalallisessa elämässä, on se, että he tulkitsevat Jumalan tahdon juuri siksi, mitä he itse tahtovat tehdä. Noudattaessaan omia halujaan he kehuskelevat mukautuvansa Jumalan tahtoon. Tällaisilla henkilöillä ei ole ristiriitoja itsensä kanssa. On myös niitä, jotka jonkin aikaa kamppailevat menestyksellisesti itsekästä nautinnon ja mukavuuden haluaan vastaan. He ovat vilpittömiä ja hartaita, mutta pitkällinen ponnistus, päivittäinen kuolema ja jatkuva taistelu uuvutta-vat heidät. Joutilaisuus tuntuu houkuttelevalta, oman minän kuolettaminen vastenmieliseltä; niinpä he sulkevat uneliaat silmänsä ja antautuvat kiusauksen valtaan sen sijaan että he torjuisivat sen. {AO6 389.4}

Jumalan sanassa esitetyt ohjeet eivät oikeuta tekemään pahalle myönnytyksiä. Jumalan Poika ilmestyi, jotta hän vetäisi kaikki ihmiset tykönsä. Hän ei tullut tuudittamaan

maailmaa uneen vaan osoittamaan sen kaidan tien, jota kaikkien Jumalan kaupungin porteille saapuvien on kuljettava. Hänen lastensa on seurattava sinne, minne hän on kulkenut edeltä; joutuivatpa he luopumaan mistä hyvänsä mukavuudesta tai itsek-käästä nautinnosta, joutuivatpa he uurastamaan tai kärsimään kuinka paljon hyvänsä, heidän on jatkettava jokahetkistä taisteluaan itseänsä vastaan. {AO6 390.1}

Suurin ylistys, minkä ihmiset voivat Jumalalle antaa, on tulla pyhittyneiksi välikappaleiksi, joita hän voi käyttää työssään. Aika on nopeasti siirtymässä ikuisuuteen. Älkäämme pidättäkö Jumalalta sellaista, mikä on hänen omaansa. Älkäämme kieltäkö häneltä sellaista, minkä antaminen ei voi olla meitä hyödyttämättä ja minkä pidättäminen ei voi olla koitumatta tuhoksemme. Hän pyytää koko sydäntä; anna se hä-nelle. Se on hänen sekä luomisen että lunastuksen perusteella. Hän pyytää älyäsi; anna se hänelle, se on hänen. Ette »ole itsenne omat», »sillä te olette kalliisti ostetut» (1 Kor. 6: 19, 20). Jumala vaatii uskollisuuden osoitusta py-hittyneeltä sielulta, joka on valmistautunut palvelemaan häntä osoittamalla rakkauden kautta vaikuttavaa uskoa. Hän pitää edessämme korkeinta ihannetta: täydellisyyttä. Kristus pyytää meitä olemaan ehdottomasti ja täydellisesti hänen puolellaan tässä maailmassa, kuten hän on meidän puolellamme Jumalan edessä. {AO6 390.2}

»Tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne» (1 Tess. 4: 3). Onko se sinunkin tahtosi? Syntisi saattavat olla kuin vuoria edessäsi, mutta jos nöyrrytät sydämesi ja tunnustat syntisi luottaen ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan ansioihin, hän antaa anteeksi ja puhdistaa sinut kaikesta vääryydestä. Jumala vaatii sinulta täydellistä mukautumista hänen lakiinsa. Siitä laista kaikuu hänen äänensä, joka sanoo sinulle: pyhemmäksi, yhä pyhemmäksi. Pyri saavuttamaan Kristuksen armon täyteys. Olkoon sydämesi täynnä voimakasta kaipausta osallistua hänen vanhurskaudestaan, jonka hedelmä on Jumalan sanan mukaan rauha ja jonka vaikutus on lepo ja turvallisuus iankaikkisesti. {AO6 390.3}

Kun sydämesi kaipaa Jumalan puoleen, sinä löydät yhä enemmän hänen armonsa tutkimattomia rikkauksia. Kun tarkastelet näitä rikkauksia, sinä saat ne haltuusi ja sinusta on näkyvä Vapahtajan uhrin ansiot, hänen vanhurskautensa varjelus, hänen viisautensa täyteys ja hänen voimansa osoittaa sinut ja kaikki omansa Isän edessä »tahrattomiksi ja nuhteettomiksi» (2 Piet. 3:14). {AO6 390.4}

Luku 56—Patmos

Yli puoli vuosisataa oli kulunut kristillisen seurakunnan järjes-täytymisestä. Tuona aikana oli evankeliumin sanomaa vastustettu jatkuvasti. Sen viholliset eivät olleet hetkeksikään luopuneet pyrkimyksistään. He olivat lopulta onnistuneet nostattamaan vieläpä Rooman keisarin vallan kristittyjä vastaan. {AO6 391.1}

Johannes vainon puristuksessa

Seuranneessa hirvittävässä vainossa apostoli Johannes suuresti lujitti ja vahvisti uskovien uskoa. Hän julisti todistusta, jota hänen vastustajansa eivät voineet kumota ja joka auttoi hänen veljiänsä kohtaamaan rohkeina ja uskollisina koettelemukset, jotka tulivat heidän osakseen. Kun kristittyjen usko näytti horjuvan sen raivokkaan vastustuksen keskellä, jota he joutuivat kohtaamaan, tuo vanha ja koeteltu Jeesuksen palvelija toisti voimallisesti ja kaunopuheisesti sanomaa ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. Hän säilytti vakaana uskonsa, ja hänen huuliltaan kaikui alati sama riemullinen sanoma: »Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta — minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme» (1 Joh. 1:1-3). {AO6 391.2}

Johannes eli hyvin vanhaksi. Hän ennätti nähdä Jerusalemin hävityksen ja ylvään temppelin tuhoutumisen. Viimeisenä henkiinjääneenä opetuslapsista, jotka olivat olleet läheisessä yhteydessä Vapahtajaan, hän vaikutti julistuksellaan sangen voimallisesti sen tosiasian julkituloon, että Jeesus oli Messias, maailman Lunastaja. Kukaan ei voinut epäillä hänen vilpittömyyttään, ja hänen opetustensa ansiosta monet kääntyivät pois epäuskostaan. {AO6 391.3}

Juutalaisten hallitusmiehet tunsivat katkeraa vihaa Johannesta kohtaan, koska hän pysyi horjumattoman uskollisena Kristuksen asialle. He selittivät, ettei heidän toimistaan kristittyjä vastaan olisi minkäänlaista hyötyä niin kauan kuin Johanneksen todistus kaikuisi ihmisten korvissa. Jotta Jeesuksen tunnusteot ja opetukset jäisivät unohduksiin, tuon pelottoman todistajan ääni oli vaiennettava. {AO6 391.4}

Niinpä Johannes kutsuttiin Roomaan tutkittavaksi uskonsa tähden. Siellä apostolin oppeja vääristeltiin viranomaisten edessä. Väärät todistajat syyttivät häntä kapinallisten harhaoppien opettamisesta. Näillä syytöksillä hänen vihollisensa toivoivat saavansa opetuslapsen hengiltä. {AO6 392.1}

Johannes puolustautui selkeillä ja vakuuttavilla sanoilla ja niin vilpittömästi ja avomielisesti, että hänen puheensa teki voimallisen vaikutuksen. Hänen kuulijansa olivat hämmästyneitä hänen viisaudestaan ja kaunopuheisuudestaan. Mutta mitä vakuuttavampi oli hänen todistuksensa, sitä syvempi oli hänen vastustajiensa viha. Keisari Domitianus oli raivoissaan. Hän ei voinut kiistää Kristuksen uskollisen puolustajan järkeviä sanoja eikä

myöskään voittaa sitä voimaa, jolla tämä julisti totuutta; mutta hän päätti, että hän vaientaisi Johanneksen äänen. {AO6 392.2}

Johannes heitettiin pataan, jossa oli kiehuvaa öljyä, mutta Herra säästi uskollisen palvelijansa hengen, kuten oli säästänyt kolmen heprealaisen hengen tulisessa pätsissä. Kun lausuttiin sanat: »Näin tuhoutuvat kaikki, jotka uskovat tuohon villitsijään, nasaretilaiseen Jeesukseen Kristukseen», Johannes julisti: »Minun Mestarini alistui kärsivällisesti kaikkeen, millä saatana ja hänen enkelinsä keksivät häntä nöyryyttää ja kiduttaa. Hän antoi henkensä pelastaakseen maailman. Minulle on kunniaksi, että saan kärsiä hänen tähtensä. Minä olen heikko, syntinen ihminen. Kristus oli pyhä, viaton, tahraton. Hän ei syntiä tehnyt, eikä hänen suussaan petosta ollut.» {AO6 392.3}

Nämä sanat tekivät vaikutuksen, ja Johannes otettiin pois padasta juuri samojen miesten toimesta, jotka olivat hänet sinne panneet. {AO6 392.4}

Patmos-saarella

Jälleen laskeutui vainon käsi raskaana apostolin päälle. Keisarin määräyksestä Johannes karkotettiin Patmos-saarelle tuomittuna »Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden» (Ilm. 1: 9). Siellä - hänen vihollisensa arvelivat - hänen vaikutuksensa ei enää tuntuisi, ja hänen täytyisi lopulta kuolla koettelemuksiinsa ja ahdinkoonsa. {AO6 392.5}

Patmoksen, Aigeian meressä sijaitsevan karun kalliosaaren, oli Rooman hallitus valinnut rikollisten karkotuspaikaksi, mutta Jumalan palvelijalle tuosta synkästä asuinpaikasta tuli taivaan portti. Siellä, poissa elämän hyörinästä ja aiempien vuosiensa toimeliaasta uurastuksesta, hän oli Jumalan ja Kristuksen ja taivaallisten enkelien seurassa. Heiltä hän sai opetusta välitettäväksi seurakunnalle kaikkia tulevia aikoja varten. Tapahtumat, jotka liittyisivät maailman historian viimeisiin vaiheisiin, selvitettiin hänelle, ja siellä hän kirjoitti julki näyt, jotka hän sai Jumalalta. Kun Johanneksen ääni ei enää voinut todistaa hänestä, jota hän rakasti ja palveli, niin viestien, jotka annettiin hänelle tuolla karulla saarella, tuli lähteä matkaan kuin palava tulisoihtu ja julistaa Herran vakaata aivoitusta maanpiirin kaikkien kansojen suhteen. {AO6 392.6}

Patmoksen töyräillä ja kallioilla Johannes oli yhteydessä Luojaansa. Hän tarkasteli mennyttä elämäänsä, ja ajatus siunauksista, joita hän oli saanut, täytti hänen sydämensä rauhalla. Hän oli elänyt kristityn elämää, ja hän saattoi sanoa vilpittömästi: »Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään» (1 Joh. 3:14). Samoin ei ollut laita keisarin, joka oli hänet karkottanut. Hän näki takanaan pelkkiä taistelukenttiä ja verilöylyjä, hävitettyjä koteja, itkeviä leskiä ja orpoja, mikä kaikki oli seurausta hänen kunnian ja vallan himostaan. {AO6 393.1}

Yksinäisessä kodissaan Johannes saattoi tutkistella huolellisemmin kuin milloinkaan aikaisemmin niitä jumalallisen voiman ilmentymiä, jotka olivat talletettuina luonnon

kirjassa ja Hengen innoittamilla sivuilla. Hänelle tuotti iloa tarkastella luomistyötä ja ihailla jumalallista Arkkitehtia. Aikaisempina vuosina hänen silmäinsä edessä olivat levittäytyneet metsien peittämät kukkulat, vihreät laaksot ja viljavat tasangot. Luonnon kauneudesta hän oli aina riemulla etsinyt todisteita Jumalan viisaudesta ja taitavuudesta. Nyt häntä ympäröivät näkymät, jotka olisivat monista vaikuttaneet synkiltä ja mielenkiinnottomilta; mutta Johanneksen kohdalla asia oli toisin. Vaikka hänen ympäristönsä olikin autio ja karu, hänen yllään kaartuva sinitaivas oli yhtä kirkas ja kaunis kuin taivas hänen rakkaan Jerusaleminsa yllä. Jylhistä, rosoisista kallioista, syvyyksien salaisuuksista, taivaankaaren loisteesta hän omaksui tärkeitä opetuksia. Kaikki julisti sanomaa Jumalan voimasta ja kirkkaudesta. {AO6 393.2}

Kaikkialla ympärillään apostoli näki todisteita vedenpaisumuksesta, joka oli peittänyt maan alleen, koska sen asukkaat julkenivat rikkoa Jumalan lain. Järkäleet, jotka olivat sinkoutuneet ylös suurista syvyyksistä ja maan sisuksista vesien murtautuessa liikkeelle, toivat elävästi hänen mieleensä kauhut, jotka tuo Jumalan vihan hirvittävä vuodatus sai aikaan. Paljojen vetten äänessä - kun syvyys syvyydelle huutaa profeetta kuuli Luojan äänen. Meri, jota armottomat tuulet piiskasivat raivoon, kuvasi hänelle loukatun Jumalan vihaa. Valtaisat aallot, jotka kuohuivat kauhistavina ja jotka kuitenkin pysyivät näkymättömän käden säätelemissä rajoissaan, julistivat äärettömän Voiman valtaa. Ja vastakohtana hän tajusi, miten heikkoja ja mielettömiä olivat kuolevaiset, jotka huolimatta siitä että olivat pelkkiä maan matoja kerskuivat oletetulla viisaudellaan ja voimallaan ja nostattivat sydämensä maailmankaikkeuden Hallitsijaa vastaan, ikään kuin Jumala olisi samanlainen kuin he itse. Kalliot muistuttivat hänelle Kristuksesta, hänen voimansa Kalliosta, jonka suojaan hän saattoi pelotta kätkeytyä. Tuo karkotettu apostoli kohotti kivisellä Patmoksella mitä palavimmin sielunsa, mitä hartaimmat rukouksensa, Jumalan puoleen. {AO6 393.3}

Johanneksen tapaus on vaikuttava esimerkki siitä tavasta, jolla Jumala voi käyttää välikappaleenaan iäkkäitä työntekijöitä. Kun Johannes karkotettiin Patmossaarelle, monet otaksuivat, että hän oli aikansa palvellut, että hän oli vanha ja murtunut ruoko, joka saattoi kaatua minä hetkenä hyvänsä. Mutta Herra näki soveliaaksi käyttää häntä vieläkin välikappaleenaan. Vaikka hänet oli karkotettu aikaisemmilta työkentiltään, hän ei lakannut todistamasta totuudesta. Vieläpä Patmoksessakin hän sai ystäviä ja käännynnäisiä. Hän levitti ilosanomaa, julisti ylösnoussutta Vapahtajaa, joka rukoili ylhäällä kansansa puolesta, kunnes palaisi ottamaan heidät tykönsä. Ikäännyttyään Herransa palveluksessa Johannes sai enemmän viestejä taivaasta kuin oli saanut kaikkina elämänsä varhaisempina vuosina. {AO6 394.1}

Iäkkäät sananjulistajat

Hellintä kunnioitusta tulisi osoittaa niille, jotka ovat omistaneet koko elämänsä Jumalan työlle. Nämä iäkkäät työntekijät ovat pysyneet uskollisina myrskyjen ja koettelemusten keskellä. Heillä saattaa olla jo sairauksia, mutta yhä he omistavat leivisköitä, jotka kelpuuttavat heidät pysyttelemään sijallaan Jumalan työssä. Vaikka he ovat väsyneitä eivätkä enää kykene kantamaan raskaita taakkoja, joita nuoremmat kyke-nevät ja ovat velvollisia kantamaan, heidän antamillaan neuvoilla on mitä suurinta arvoa. {AO6 395.1}

He ovat saattaneet tehdä virheitä, mutta epäonnistumisistaan he ovat oppineet välttämään erehdyksiä ja vaaroja, ja eivätkö he tämän vuoksi ole päteviä antamaan viisaita neuvoja? He ovat kohdanneet koettelemuksia ja vastoinkäymisiä, ja vaikka he ovat menettäneet osan voimastaan, Herra ei jätä heitä sivuun. Hän antaa heille erityistä armoa ja viisautta. {AO6 395.2}

Niitä, jotka ovat palvelleet Mestariaan työn ollessa vaikeata, jotka ovat kärsineet köyhyyttä ja pysyneet uskollisina totuuden puoltajien ollessa vähissä, tulee arvostaa ja kunnioittaa. Herra haluaa nuorempien työntekijöiden omaksuvan viisautta, voimaa ja kypsyyttä olemalla kosketuksissa näihin uskollisiin ihmisiin. Nuorempien tulee tajuta, että heille on suureksi siunaukseksi saada pitää joukossaan tällaisia työntekijöitä. Heidän tulee antaa näille neuvottelukokouksissaan kunniasija. {AO6 395.3}

Kun ne, jotka ovat eläneet elämänsä Kristuksen palveluksessa, lähestyvät maanpäällisen työnsä päätöstä, Pyhä Henki johdattaa heitä selvittelemään kokemuksia, joita he ovat saaneet Jumalan työssä. Tietoa niistä ihmeellisistä teoista, joita Jumala on tehnyt lastensa hyväksi, siitä suuresta hyvyydestä, jota hän on osoittanut heille vapahtamalla heidät koettelemuksista, tulisi välittää vastikään uskoon tulleille. Jumala haluaa, että vanhat ja koetellut työntekijät jäävät paikalleen ja tekevät oman osansa, jotta ihmiset pelastuisivat tempautumasta pahuuden väkevän virran kurimukseen; hän haluaa, että he kantavat sotavarustustaan, kunnes hän käskee heidän sen riisua. {AO6 395.4}

Vaino Jumalalle uskollisten osana

Vainon kohteeksi joutuneen apostoli Johanneksen kokemuksiin liittyy opetus, joka suo kristityille suurenmoista voimaa ja lohtua. Jumala ei ehkäise jumalattomien juonia, mutta hän toimii siten, että heidän aikeensa koituvat niiden parhaaksi, jotka koettelemuksissa ja ristiriidoissa säilyttävät uskonsa ja kuuliaisuutensa. Useasti evankeliumin työn tekijä joutuu jatkamaan toimintaansa keskellä vainon, katkeran vastustuksen ja epäoikeudenmukaisen moitteen myrskyjä. Sellaisina hetkinä hänen tulee muistaa, että kokemus, joka saadaan koettelemuksen ja kärsimyksen pätsissä, on kaiken sen hintana olevan tuskan arvoista. Näin Jumala johdattaa lapsensa lähelleen voidaksensa osoittaa heille heidän heikkoutensa ja oman väkevyytensä. Hän opettaa heitä turvaamaan häneen. Näin hän valmistaa heitä

selviytymään odottamattomista tilanteista, täyttämään luottamusvirkoja ja toteuttamaan sen suuren tarkoituksen, jota varten heidän voimansa ovat heille annetut. {AO6 396.1}

Kaikkina aikoina Jumalan määräämät todistajat ovat antautuneet alttiiksi moitteelle ja vainolle totuuden tähden. Joosefia parjattiin ja vainottiin, koska hän varjeli hyveellisyyttään ja nuhteettomuuttaan. Daavidia, Jumalan valittua lähettilästä, ahdistivat hänen vihollisensa kuin saaliseläintä. Daniel heitettiin jalopeurojen luolaan, koska hän pysyi kuuliaisena taivaalle. Job menetti maallisen omaisuutensa ja koki niin pahoja ruumiillisia kärsimyksiä, että hänen sukulaisensa ja ystä-vänsä kammoksuivat häntä; mutta hän säilytti nuhteettomuutensa. Jeremiaa ei saatu estetyksi puhumasta sanoja, jotka Jumala oli antanut hänelle puhuttavaksi, ja hänen todistuksensa saattoi kuninkaan ja ruhtinaat siinä määrin raivoihinsa, että hänet heitettiin iljettävään kuoppaan. Stefanus kivitettiin, koska hän saarnasi ristiinnaulittua Kristusta. Paavali vangittiin, häntä piestiin ja kivitettiin ja lopulta hänet surmattiin, koska hän toimi uskollisena Jumalan lähettiläänä pakanain keskuudessa. Ja Johannes karkotettiin Patmos-saarelle »Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden». {AO6 396.2}

Usko antaa voiman

Nämä esimerkit inhimillisestä kestävyydestä todistavat Jumalan lupausten luotettavuudesta - hänen pysyvästä läsnäolostaan ja vahvistavasta armostaan. Ne todistavat uskon kyvystä vastustaa maailman voimia. Usko antaa voiman levätä Jumalassa synkimmälläkin hetkellä, tuntea, että olivatpa koettelemusten aallot kuinka ankaria hyvänsä, Isämme on ruorissa. Ainoastaan uskon silmä näkee ajallisten ylitse ja tajuaa oikein iankaikkisten rikkauksien arvon. {AO6 396.3}

Jeesus ei johdata seuraajiansa toivomaan maallista kunniaa ja rikkautta, ei elämää, jossa ei ole koettelemuksia. Sen sijaan hän kehottaa heitä kulkemaan perässään kieltäymyksen ja häväistyksen tietä. Häntä, joka tuli lunastamaan maailman, vastustivat pahan liittoutuneet voimat. Säälimättömän salaliiton solmineet pahat ihmiset ja pahat enkelit asettuivat Rauhanruhtinasta vastaan. Hänen jokainen sanansa ja tekonsa huokui jumalallista myötätuntoa, ja se, että hän oli toisenlainen kuin maailma, herätti katkerinta vihamielisyyttä. {AO6 397.1}

Näin on oleva kaikkien niiden laita, jotka elävät jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa. Vaino ja parjaus odottavat kaikkia, joissa vallitsee Kristuksen Henki. Vainon luonne vaihtelee aikakausittani, mutta periaate - vainon taustalla piilevä henki - on sama, joka on surmannut Herran valittuja aina Aabelin ajoista lähtien. {AO6 397.2}

Kaikkina aikakausina saatana on vainonnut Jumalan kansaa. Hän on kiduttanut heitä ja tappanut heitä, mutta kuollessaan heistä on tullut voittajia. He ovat todistaneet hänen voimastaan, joka on saatanaa väkevämpi. Pahat voivat kiduttaa ja surmata ruumiin, mutta

he eivät voi kajota elämään, joka on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa. He voi-vat teljetä miehiä ja naisia vankilan muurien sisään, mutta he eivät voi kahlita henkeä. {AO6 397.3}

Koettelemuksissa ja vainoissa Jumalan kirkkaus - hänen luonteensa - ilmenee hänen valituissaan. Kristukseen uskovat, joita maailma vihaa ja vainoaa, saavat koulutusta ja kasvatusta Kristuksen koulussa. Täällä maailmassa he vaeltavat kaitoja teitä; heitä puhdistetaan vastoinkäymisten pätsissä. He seuraavat Kristusta läpi ankarien ristiriitojen, he kokevat kieltäymystä ja kohtaavat katkeria pettymyksiä, mutta näin he oppivat ymmärtämään synnin aiheuttaman syyllisyyden ja kärsimyksen ja he suhtautuvat siihen kammoksuen. Osallisina Kristuksen kärsimyksistä he voivat luoda katseensa synkeyden yli kirkkautta kohti ja sanoa: »Minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin» (Room. 8:18). {AO6 397.4}

Luku 57—Ilmestyskirja

Apostolien päivinä kristityt uskovat olivat täynnä hartautta ja intoa. Uupumattomasti he työskentelivät Mestarinsa hyväksi. Huolimatta kiivaasta vastustuksesta valtakunnan evankeliumi tuli verrattain lyhyessä ajassa julistetuksi kaikissa maanpiirin asutuissa osissa. Se into, jota Jeesuksen seuraajat tuolloin osoittivat, on merkitty muistiin Hengen innoittamalla kynällä kannustukseksi kaikkien aikojen uskoville. {AO6 398.1}

Apostolisen ajan seurakunta

Efesoksen seurakunnasta, jota Herra Jeesus käytti vertauskuvana koko kristillisestä seurakunnasta apostolisena aikana, uskollinen ja totinen Todistaja julisti: {AO6 398.2}

»Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat it-seänsä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhettelijoiksi; ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon sinä olet saanut kan-taa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut» (Ilm. 2: 2, 3). {AO6 398.3}

Aluksi Efesoksen seurakunnalle oli tunnusmerkillistä lapsenomainen vilpittömyys ja into. Uskovat pyrkivät hartaasti noudattamaan Jumalan jokaista sanaa, ja heidän elämänsä ilmensi harrasta, vilpitöntä rakkautta Kristusta kohtaan. He riemuitsivat tehdessään Jumalan tahdon, sillä Vapahtaja asui alati heidän sydämessään. Täynnä rakkautta Lunastajaansa kohtaan he pitivät korkeimpana tavoitteenaan sielujen voittamista hänelle. Heidän mieleensä ei tullut pitää Kristuksen armon kallisarvoista aarretta yksinomaan it-sellään. He tunsivat kutsumuksensa tärkeyden, ja kannustimenaan sanoma: »Maassa rauha ihmisten kesken» he paloivat halusta viedä pelastuksen ilosanoma aina etäisimpiin maailman ääriin. Ja maailma tunsi heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa. Syntisistä ihmisistä, katuvista, armahdetuista, puhdistetuista ja pyhitetyistä, tuli Jumalan työtovereita hänen Poikansa kautta. {AO6 398.4}

Seurakunnan jäsenet olivat yksimielisiä ajatuksissaan ja teoissaan. Rakkaus Kristukseen oli se kultainen ketju, joka sitoi heidät yhteen. He kulkivat eteenpäin tunteakseen Herran yhä täydellisemmin, ja heidän elämässään ilmeni Kristuksen ilo ja rauha. He kävivät katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan ja varjelivat itsensä niin, ettei maailma saastuttanut. He tajusivat, että he toisin menetellessään kumoaisivat tunnustuksensa ja kieltäisivät Lunastajansa. {AO6 398.5}

Jokaisessa kaupungissa työtä vietiin eteenpäin. Tuli käännynnäisiä, jotka puolestaan tunsivat velvollisuudekseen kertoa muille saamastaan mittaamattomasta aarteesta. He eivät voineet levätä ennen kuin valkeus, joka oli valaissut heidän mielensä, loisti myös muille. Lukemattomat sellaiset, jotka eivät olleet uskossa, tulivat tuntemaan kristillisen toivon perusteet. Sydämellisiä, innoitettuja henkilökohtaisia vetoo-muksia esitettiin erehtyneille ja

hylkiöille ja niille, jotka sanoivat tuntevansa totuuden mutta rakastivat hekumaa enemmän kuin Jumalaa. {AO6 399.1}

Mutta jonkin ajan kuluttua uskovien into alkoi laimeta, ja heidän rakkautensa Jumalaa ja lähimmäisiänsä kohtaan väheni. Kylmyys alkoi saada sijaa seurakunnassa. Jotkut unohtivat sen suurenmoisen tavan, jolla he olivat saaneet totuuden. Yksi kerrallaan vanhat lipunkantajat kaatuivat vartiopaikoilleen. Osa nuoremmista työntekijöistä, jotka oli-sivat voineet jakaa näiden uranuurtajien kuorman ja siten valmentautua huolehtimaan johtotehtävistä viisaasti, oli kyllästynyt usein toistettuihin totuuksiin. He kaipasivat jotakin uutta ja herättävää ja pyrkivät tuomaan esille uusia opillisia näkemyksiä, jotka olivat monista miellyttävämpiä mutta jotka eivät olleet sopusoinnussa evankeliumin perusperiaatteiden kanssa. Itsevarmuudessaan ja hengellisessä sokeudessaan he eivät oivaltaneet, että nämä ih-misviisaudet saisivat monet epäilemään aikaisempia kokemuksia ja johtaisivat siten hämmennykseen ja epäuskoon. {AO6 399.2}

Kun näitä vääriä oppeja korostettiin, ilmaantui erimielisyyksiä ja monet käänsivät katseensa pois Jeesuksesta, uskonsa alkajasta ja täyttäjästä. Toisarvoisten opillisten kysymysten selvittely ja ihmisten keksimien miellyttävien tarujen tarkastelu vei ajan, joka olisi pitänyt käyttää evankeliumin julistamiseen. Suuret ihmisjoukot, jotka olisivat saattaneet tulla synnintuntoon ja kääntymykseen, mikäli niille olisi uskollisesti selvitetty totuutta, jäivät varoitusta vaille. Hurskaus oli nopeasti häviämässä, ja näytti siltä, että saatana oli saamassa yliotteen Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvista. {AO6 399.3}

Juuri tässä ratkaisevassa seurakunnan historian vaiheessa Jo-hannekselle annettiin karkotustuomio. Milloinkaan ei hänen ju-listuksensa ollut ollut seurakunnalle tarpeellisempi kuin nyt. Lähes kaikki hänen aikaisemmat palvelustoverinsa olivat kärsineet marttyyrikuoleman. Uskovien jäännös koki kiivasta vastustusta. Kaikesta ulkonaisesta päätellen ei ollut kaukana päivä, jolloin Kristuksen seurakunnan viholliset saavuttaisivat voiton. {AO6 399.4}

Mutta Herran käsi liikkui näkymättömänä pimeydessä. Jumalan kaitselmuksesta Johannes joutui paikkaan, missä Kristus saattoi antaa suurenmoisen ilmoituksen itsestään ja jumalallisesta totuudesta valistukseksi seurakunnille. {AO6 399.5}

Karkottaessaan Johanneksen totuuden viholliset olivat toivoneet vaientavansa iäksi Jumalan uskollisen todistajan äänen, mutta Patmoksella tuo opetuslapsi sai sanoman, joka oli vaikuttava seu-rakuntaan lujittavasti aina aikojen loppuun saakka. Joskaan Johanneksen karkottajat eivät lakanneet olemasta vastuussa väärästä teostaan, heistä tuli Jumalan käsissä välikappaleita, jotka toteuttivat taivaallisen aivoituksen. Valon hävittämiseen tähdännyt hanke toi totuuden näkösälle entistä pysyvämmin. {AO6 400.1}

Johannes saa Ilmestyskirjan näyt

Kirkkauden Herra ilmestyi karkotetulle apostolille sapattina. Johannes noudatti sapattia yhtä hartaasti Patmoksella kuin saarnatessaan ihmisille Juudean kylissä ja kaupungeissa. Hän vetosi niihin kallisarvoisiin lupauksiin, joita tuon päivän suhteen oli annettu. »Minä olin hengessä Herran päivänä», Johannes kirjoittaa, »ja kuulin takaani suuren äänen, ikäänkuin pasunan äänen, joka sanoi: ’Minä olen A ja O, ensimmäinen ja viimeinen. —’ Ja minä käännyin katsomaan, mikä ääni minulle puhui; ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa, ja lampunjalkain keskellä Ihmisen Pojan muotoisen» (Ilm. 1:10-13, engl. käänn.). {AO6 400.2}

Tämä rakastettu opetuslapsi oli runsaasti siunattu. Hän oli nähnyt Mestarinsa Getsemanessa hetkellä, jolloin hänen kasvoillaan olivat vierineet tuskan synnyttämät verikarpalot, jolloin »runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsa ei ollut ihmislasten hahmo» (Jes. 52: 14). Hän oli nähnyt hänet roomalaisten sotilaiden käsissä puettuna vanhaan purppurakaapuun ja kruunattuna orjantappuroilla. Hän oli nähnyt hänet riippumassa Golgatan ristillä julman ivan ja pahoinpitelyn kohteena. Nyt Johanneksen sallitaan vielä kerran nähdä Herransa. Mutta kuinka muuttunut onkaan hänen ulkomuotonsa! Hän ei ole enää kipujen mies, ihmisten halveksima ja nöyryyttämä. Hänellä on yllään taivaallisen kirkkauden puku. »Hänen päänsä ja hiuksensa” ovat »valkoiset niinkuin valkoinen villa, niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki; hänen jalkansa -ahjossa hehkuvan, kiiltävän vasken kaltaiset»; (Ilm. 1: 14,15). Hänen äänensä on kuin paljojen vetten pauhu. Hänen kasvonsa loistavat kuin aurinko. Hänen kädessään on seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähtee terävä kaksiteräinen miekka, hänen sanansa voiman vertauskuva. Patmosta valaisee ylösnousseen Herran kirkkaus. {AO6 400.3}

»Ja kun minä hänet näin», Johannes kirjoittaa, »kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: ’Älä pelkää!’» (Ilm. 1:17). {AO6 400.4}

Johannekselle annettiin voimaa, jotta hän saattoi pysyä elossa kirkastetun Herransa kasvojen edessä. Sitten hänen ihmettelevien silmäinsä eteen avautuivat taivaan ihanuudet. Hänen sallittiin nähdä Jumalan valtaistuin ja luoda katseensa maisten taistelujen ylitse lunastettujen valkopukuiseen joukkoon. Hän kuuli taivaallisten enkelien soiton sekä niiden riemullisen laulun, jotka olivat voittaneet Karitsan veren ja todistuksensa sanan kautta. Hänelle annetussa ilmestyksessä hä-nelle paljastettiin yhä uusia sykähdyttävän kiinnostavia asioita Jumalan kansan vaiheista, ja seurakunnan historia ennustettiin hamaan aikojen loppuun asti. Vertauskuvin ja symbolein Johannekselle selvitettiin suunnattoman tärkeitä asioita, jotka hänen tuli merkitä muistiin, jotta Jumalan kansalla hänen omana aikanaan ja tulevina aikoina olisi selkeä käsitys edessään olevista vaaroista ja taisteluista. {AO6 400.5}

Tämä ilmestys annettiin, jotta se ohjaisi ja lohduttaisi seurakuntaa kautta koko kristillisen aikakauden. Silti uskonnolliset opettajat ovat julistaneet, että se on sinetöity kirja ja etteivät sen salaisuudet ole selitettävissä. Tämän vuoksi monet ovat kääntäneet selkänsä tuolle profeetalliselle kirjalle ja kieltäytyneet uhraamasta aikaansa ja ajatuksiaan sen arvoituksille. Mutta Jumala ei halua kansansa suhtautuvan tuohon kirjaan tällä tavoin. Se on »Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoillensa, mitä pian tapahtuman pitää”. »Autuas se, joka lukee”, Herra julistaa, »ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen kirjoitettu on; sillä aika on lähellä!» (Ilm. 1: 1, 3). »Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu. Hän, joka näitä todistaa, sanoo: ’Totisesti minä tulen pian’» (Ilm. 22: 18-20). {AO6 401.1}

Voiko Ilmestyskirjaa ymmärtää

Ilmestyskirjassa luodataan Jumalan syvyyksiä. Jo se nimi, joka näille Hengen innoittamille sivuille on annettu, »Ilmestyskirja”, kumoaa väitteen, että kysymyksessä on sinetöity kirja. Ilmestys on jotakin, mikä on paljastettu. Herra itse ilmoitti palvelijalleen tämän kirjan sisältämät salaisuudet, ja hän on tarkoittanut, että ne ovat avoinna kaikkien tutkittaviksi. Sen totuudet on julistettu yhtä hyvin niille, jotka elävät tämän maailman historian viimeisinä päivinä, kuin niillekin, jotka elivät Johanneksen päivinä. Jotkut tässä profetiassa kuvatuista tapahtumista kuuluvat jo menneisyyteen, jotkut taas toteutuvat parastaikaa. Jotkut niistä esittävät pimeyden voimien ja taivaan Ruhtinaan välisen suuren taistelun loppua, ja jotkut kuvailevat lunastettujen iloa ja riemua uudestiluodussa maassa. {AO6 401.2}

Älköön kukaan ajatelko, että koska hän ei osaa selittää jokaisen Ilmestyskirjassa esitetyn vertaus-kuvan merkitystä, hänen ei hyödytä tutkia tätä kirjaa siinä tar-koituksessa, että hän tulisi tuntemaan sen sisältämän totuuden merkityksen. Hän, joka ilmoitti nämä salaisuudet Johannekselle, on antava uutteralle totuuden etsijälle esimakua taivaallisista. Niille, joiden sydän on altis vastaanottamaan totuuden, annetaan kyky ymmärtää sen opetukset. Heille suodaan siunaus, joka on luvattu niille, »jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen kirjoitettu on». {AO6 401.3}

Ilmestyskirja on Raamatun kaikkien kirjojen kohtausja päätepiste. Ilmestyskirja on Danielin kirjan täydennys. Jälkimmäinen on profetia, edellinen on ilmestys. Se kirja, joka oli sinetöity, ei ollut Ilmestyskirja vaan se Danielin profetian osa, joka koski viimeisiä aikoja. Enkeli käski: »Mutta sinä, Daniel, lukitse nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti» (Dan. 12:4). {AO6 402.1}

Sanomat seitsemälle seurakunnalle

Kristus antoi käskyn, että apostolin tuli kirjoittaa muistiin, mitä hänelle paljastettiin. »Kirjoita kirjaan, mitä näet», hän käski, »ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan.» »Minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti . Kirjoita siis, mitä olet nähnyt ja mikä nyt on ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Niiden seitsemän tähden salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden seitsemän kultaisen lampunjalan salaisuus on tämä: ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit, ja ne seitsemän lampunjalkaa ovat ne seitsemän seurakuntaa» (Ilm. 1:11,18-20). {AO6 403.1}

Noiden seitsemän seurakunnan nimet symbolisoivat seurakuntaa kristillisen ajanlaskun eri kausina. Luku seitsemän ilmaisee täy-dellisyyttä ja symbolisoi sitä, että sanomat ulottuvat aikojen loppuun. Käytetyt vertauskuvat taas osoittavat seurakunnan tilan maailman historian eri kausina. {AO6 403.2}

Kristus seurakuntansa keskellä

Kristuksen sanotaan käyskentelevän seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä. Tämä kuvaa hänen suhdettaan seurakuntiin. Hän on alati yhteydessä kansaansa. Hän tuntee kansansa jäsenten todellisen tilan. Hän tarkkailee heidän järjestystään, heidän hurskauttaan, heidän uskollisuuttaan. Vaikka hän on ylimmäinen pappi ja välimies ylhäisessä pyhäkössä, hänen kuvataan kuitenkin käyskentelevän maanpäällisten seurakuntiensa keskuudessa. Uupumattomalla tarkkaavaisuudella ja hellittämättömällä valppaudella hän tarkkaa, onko kenenkään hänen vartijansa soihtu himmenemässä tai sammumassa. Jos lampunjalat jätettäisiin pelkän inhimillisen huolenpidon varaan, lepattava liekki hiipuisi ja kuolisi; mutta hän on uskollinen vartija Herran huoneessa, temppelin pihojen uskollinen valvoja. Hänen jatkuva huolenpitonsa ja vahvistava armonsa ovat elämän ja valkeuden lähde. {AO6 404.1}

Kristuksen kuvataan pitävän seitsemää tähteä oikeassa kädessään. Tämä on meille vakuutena siitä, ettei yhdenkään seurakunnan, joka on uskollinen vastuulleen, tarvitse pelätä joutuvansa häpeään; ainuttakaan tähteä, joka on kaikkivoivan suojeluksessa, ei voida temmata Kristuksen kädestä. {AO6 404.2}

»Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kä-dessään» (Ilm. 2: 1). Nämä sanat lausutaan seurakunnan opettajille - niille, joille Jumala on uskonut tärkeitä velvollisuuksia. Ne suloiset vaikutukset, joiden tulisi olla vallalla seurakunnassa, ovat riippuvaisia Jumalan sananpalvelijoista, joista tulee ilmetä Kristuksen rakkaus. Taivaan tähdet ovat hänen ohjauksessaan. Hän täyttää ne valolla. Hän säteilee ja ohjaa niiden liikkeitä. Jos hän ei näin tekisi, tähdet syöksyisivät pois radaltaan. Samoin on hänen sananpalvelijainsa laita. He ovat vain välikappaleita hänen käsissään, ja kaikki se hyvä,

minkä he saavat aikaan, tapahtuu hänen voimastaan. Heistä tulee loistaa hänen valkeutensa. Vapahtajan tulee olla heidän turvansa. Jos he kääntyvät hänen puoleensa niin kuin hän kääntyi Isän puolen, he kykenevät tekemään hänen työtään. Kun he panevat luottamuksensa Jumalaan, hän suo heille kirkkautensa välitettäväksi maailmalle. {AO6 404.3}

Vainottu mutta voittava seurakunta

Jo varhaisessa seurakunnan historian vaiheessa aloitti apostoli Paavalin ennustama laittomuuden salaisuus turmiollisen työnsä. Kun väärät opettajat, joista Pietari oli varoittanut uskovia, korostivat erheellisiä käsityksiään, monet joutuivat väärien oppien pauloihin. Jotkut horjuivat koettelemusten edessä ja tunsivat kiusausta luopua uskosta. Hetkellä, jolloin Johannekselle annettiin tämä ilmestys, monet olivat kadottaneet ensimmäisen rakkautensa evankeliumin totuuteen. Mutta laupeudessaan Jumala ei jättänyt seurakuntaa luopumuksen tilaan. Ääretöntä hellyyttä henkivässä sanomassa hän ilmoitti rakkautensa heitä kohtaan ja julisti toivovansa, että he tekisivät iankaikkisesti kestävää työtä. »Muista siis”, hän muistutti, »mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja» (Ilm. 2: 5). {AO6 404.4}

Seurakunta oli vajavainen ja kaipasi ankaraa nuhtelua ja kuritusta; ja Henki innoitti Johannesta kirjoittamaan muistiin varoituksen, nuhteen ja kehotuksen viestejä niille, jotka unohtaessaan evankeliumin perusperiaatteet vaarantaisivat pelastustoivonsa. Mutta aina ne nuhteen sanat, jotka Jumala näkee välttämättömäksi lähettää, ovat lausutut hel-lässä rakkaudessa ja sisältävät rauhan lupauksen jokaiselle katuvalle uskovalle. »Katso, minä seison ovella ja kolkutan», Herra julistaa; »jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani» (Ilm. 3: 20). {AO6 405.1}

Ja niitä varten, jotka ristiriitojen keskellä säilyttäisivät uskonsa Jumalaan, profeetalle annettiin kiitoksen ja lupauksen sanat: »Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt. — Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat.” Uskoville annettiin kehotus: »Heräjä valvomaan ja vahvista jäljelle jääneitä, niitä, jotka ovat olleet kuolemaisillaan.» »Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi» (Ilm. 3: 8,10, 2,11). {AO6 405.2}

Sellaisen henkilön välityksellä, joka sanoi olevansa »teidän vel-jenne, joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen» (Ilm. 1:9), Kristus ilmoitti seurakunnalleen, mitä kaikkea tämä joutuisi kärsimään hänen tähtensä. Luoden katseensa pitkiin pimeyden ja taikauskon vuosisatoihin tuo iäkäs karkotusvanki näki lukemattomien kärsivän marttyyrikuoleman totuudenrakkautensa tähden. Mutta hän näki myös, että Herra, joka

vahvisti varhaisia todistajiaan, ei hylkäisi uskollisia seuraajiansa niinä vainon vuosisatoina, jotka heidän olisi läpäistävä ennen aikojen loppua. »Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsi-mään», Herra julisti. »Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa —. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun» (Ilm. 2:10). {AO6 405.3}

Kaikille uskollisille, jotka kamppailivat pahaa vastaan, Johannes kuuli luvattavan: »Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa.» »Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaattei siin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä.” »Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa» (Ilm. 2: 7; 3: 5,21). {AO6 405.4}

Johannes näki Jumalan laupeuden, hellyyden ja rakkauden yhdistyvän hänen pyhyyteensä, oikeudenmukaisuuteensa ja voimaansa. Hän näki syntisten löytävän Isän hänestä, jota heidän syntinsä olivat saattaneet heidät pelkäämään. Ja luoden katseensa suuren taistelun loppuhuipentuman yli hän näki Siionin vuorella »niiden, jotka olivat saaneet voiton - seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet» ja he »veisasivat Mooseksen --ja Karitsan virttä» (Ilm. 15:2, 3). {AO6 406.1}

Voitto Kristuksen avulla

Vapahtaja ilmoitetaan Johannekselle vertauskuvallisilla ilmaisuilla »jalopeura Juudan sukukunnasta” ja »Karitsa, ikäänkuin teurastettu» (Ilm. 5: 5, 6). Nämä vertauskuvat tarkoittavat kaikkivoivan voiman ja uhrautuvan rakkauden yhdistymistä. Juudan leijona, joka on kauhistava hänen armonsa hylkääjille, on oleva Jumalan Karitsa tottelevaisille ja uskollisille. Tulipatsas, joka ennustaa kauhua ja vihaa Jumalan lain rikkojille, on valon ja laupeuden ja vapahduksen merkki niille, jotka ovat pitäneet hänen käskynsä. Käsi, joka on voimallinen lyömään kapinalliset, on voimallinen pelastamaan kuuliaiset. Jokainen uskollinen pelastetaan. »Hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin» (Matt. 24: 31). {AO6 406.2}

Verrattuna maailman miljooniin asukkaisiin Jumalan kansa on oleva, kuten se on aina ollut, piskuinen lauma. Mutta jos se puolustaa sitä totuutta, joka on ilmoitettu hänen sanassaan, Jumala on oleva sen turva. Se saa seistä Kaikkivaltiaan suuren kilven suojassa. Jumala on aina enemmistö. Kun viimeisen pasuunan ääni tunkeutuu kuolleiden vankihuoneeseen ja vanhurskaat astuvat esiin riemuiten ja huudahtavat: »Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?» (1 Kor. 15: 55) - niin seistessään silloin Jumalan rinnalla, Kristuksen rinnalla, enkelien rinnalla ja kaikkina aikoina eläneiden kuuliaisten ja uskollisten rinnalla Jumalan lapset muodostavat suuren enemmistön. {AO6 406.3}

Kristuksen todelliset opetuslapset seuraavat häntä ankarien ris-tiriitojen läpi. He kokevat kieltäymystä ja kohtaavat katkeraa pet-tymystä, mutta tämä opettaa heille synnin tuottaman syyllisyyden ja murheen, ja he ymmärtävät kammoksua sitä. Osallisina Kristuksen kärsimyksistä he tulevat vääjäämättömästi osallisiksi hänen kirkkaudestaan. Pyhässä näyssä profeetta näki Jumalan jäännösseurakunnan lopullisen voiton. Hän kirjoittaa: {AO6 406.4}

»Mina nain ikaankuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton —, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet. Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: 'Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas'» (Ilm. 15: 2, 3). {AO6 406.5}

»Ja minä näin, ja katso, Karitsa seisoi Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentä neljä tuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi» (Ilm. 14: 1). Tässä maailmassa heidän mielensä oli pyhitetty Jumalalle; he palvelivat häntä älyllä ja sydämellä; ja nyt hän voi kirjoittaa nimensä heidän »otsaansa”. »Ja he hallitsevat aina ja iankaikkisesti» (Ilm. 22:5). He eivät kuljeksi edestakaisin niin kuin paikkaa vailla olevat. He kuuluvat siihen joukkoon, jolle Kristus sanoo: 'Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.” Hän toivottaa heidät tervetulleiksi lapsinaan sanoen: »Mene Herrasi iloon» (Matt. 25: 34, 21). {AO6 407.1}

»Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee. Nämä ovat ostetut ihmisistä esikoiseksi Jumalalle ja Karitsalle» (Ilm. 14: 2-5). Profeetan näyssä he seisovat Siionin vuorella vyötettyinä pyhään palvelukseen, puettuina valkeaan liinavaatteeseen, mikä on pyhien vanhurskautus. Mutta kaikkien, jotka seuraavat Karitsaa taivaassa, on täytynyt ensin seurata häntä maan päällä, ei äksyillen eikä oikutellen vaan osoittaen luottavaista, rakastavaa, aulista kuuliaisuutta, kuten lauma seuraa paimenta. {AO6 407.2}

»Ääni, jonka minä kuulin, oli ikäänkuin kanteleensoittajain, kun he kanteleitaan soittivat. Ja he veisasivat uutta virttä valtaistuimen edessä —; eikä kukaan voinut oppia sitä virttä, paitsi ne sata neljäkymmentä neljä tuhatta, jotka ovat ostetut maastaeikä heidän suussaan ole valhetta havaittu; he ovat tahrattomat” (Ilm. 14: 2-5). {AO6 407.3}

Uusi Jerusalem

»Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin morsian, miehellensä kaunistettu.» »Sen hohto oli kaikkein kalleimman kiven kaltainen, niinkuin kristallinkirkas jaspiskivi; siinä oli suuri ja korkea muuri, jossa oli kaksitoista porttia ja porteilla kaksitoista enkeliä, ja niihin oli kirjoitettu nimiä, ja ne ovat Israelin lasten kahdentoista sukukunnan nimet.” »Ne kaksitoista porttia

olivat kaksitoista helmeä; kukin portti oli yhdestä helmestä; ja kaupungin katu oli puhdasta kul-taa, ikäänkuin läpikuultavaa lasia. Mutta temppeliä minä en siinä nähnyt; sillä Herra Jumala, Kaikkivaltias, on sen temppeli, ja Karitsa» (Ilm. 21: 2, 11, 12, 21, 22). {AO6 408.1}

»Eikä mitään kirousta ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan val-taistuin on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä ja näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsissansa. Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse lampun valoa eikä auringon valoa, sillä Herra Jumala on valaiseva heitä” (Ilm. 22: 3-5). {AO6 408.2}

»Hän näytti minulle elämän veden virran, joka kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä sen katua ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät, antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi.» »Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!» (Ilm. 22:1,2,14). {AO6 408.3}

»Ja minä kuulin suuren äänen
valtaistuimelta sanovan:
’Katso, Jumalan maja
ihmisten keskellä!
Ja hän on asuva heidän
keskellänsä, ja he ovat
hänen kansansa, ja Jumala
itse on oleva heidän
kanssaan, heidän
Jumalansa’»

(Ilm. 21: 3). {AO6 408.4}

Luku 58—Voitosta riemuitseva seurakunta

Yli kahdeksantoista vuosisataa on kulunut siitä, kun apostolit saivat levon työstänsä, mutta kuvaukset heidän uurastuksestaan ja uhrautumisestaan Kristuksen puolesta kuuluvat yhä seurakunnan kallisarvoisimpiin aarteisiin. Nämä kuvaukset, jotka on kirjoitettu Pyhän Hengen ohjauksella, merkittiin muistiin, jotta Kristuksen seuraajat kaikkina aikoina kykenisivät osoittamaan suurempaa intoa ja hartautta Vapahtajan asiassa. {AO6 409.1}

Opetuslapset täyttivät Kristukselta saamansa käskyn. Kun nämä ristin lähettiläät lähtivät julistamaan evankeliumia, Jumalan kirkkaus ilmeni tavalla, jota kuolevainen ihminen ei ollut milloinkaan aikaisemmin nähnyt. Jumalallisen Hengen myötävaikutuksella apostolit suorittivat työn, joka järisytti maailmaa. Jokaiselle kansakunnalle vietiin evanke-liumi yhden ainoan sukupolven aikana. {AO6 409.2}

Apostolien työn tuloksellisuus

Kristuksen valittujen apostolien palvelustyön aikaansaamat tulokset olivat loistavia. Toimintansa alkuvaiheessa muutamat heistä olivat oppimattomia miehiä, mutta he olivat varauksettomasti pyhittäytyneet Mestarinsa asialle, ja hänen ohjauksellaan he valmistautuivat suoriutumaan heille määrätystä suuresta tehtävästä. Armo ja totuus hallitsivat heidän sydämessään säädellen heidän vaikuttimiaan ja ohjaten heidän toimiaan. Heidän elämänsä oli kätkettynä Kristuksen kanssa Juma-lassa, ja oma minä oli unohduksissa, äärettömän rakkauden syvyyksiin uponneena. {AO6 409.3}

Opetuslapset olivat miehiä, jotka osasivat puhua ja rukoilla vil-pittömästi, miehiä, jotka osasivat turvautua Israelin Voiman väke-vyyteen. Kuinka lähellä Jumalaa he olivatkaan ja kuinka kiinteästi he yhdistivätkään henkilökohtaisen kunniansa hänen valtaistuimeensa! Jahve oli heidän Jumalansa. Hänen kunniansa oli heidän kunniansa. Hänen totuutensa oli heidän totuutensa. Jokainen evankeliumiin kohdistettu hyökkäys viilsi syvälle heidän sieluunsa, ja kaikella olemuksensa voi-malla he taistelivat Kristuksen asian puolesta. He osasivat pitää tarjolla elämän sanaa, koska he olivat saaneet taivaallisen voitelun. He odottivat suuria, ja siksi he yrittivätkin suuria. Kristus oli ilmoittanut itsensä heille, ja hänen ohjaukseensa he turvautuivat. He kykenivät tajuamaan totuutta ja kestämään vastustusta samassa määrässä kuin he mukautuivat Jumalan tahtoon. Jeesus Kristus, Jumalan viisaus ja voima, oli jokaisen saarnan aiheena. He ylistivät hänen nimeänsä - sitä ainoata nimeä taivaan alla, jossa ihmiset voivat pelastua. Kun he julistivat Kristuksen, ylösnous-seen Vapahtajan, täydellisyyttä, heidän sanansa koskettivat sydämiä, ja miehiä ja naisia voitettiin evankeliumille. Lukuisat Vapahtajan nimeä herjanneet ja hänen voimaansa halveksineet tunnustautuivat nyt Ristiinnaulitun opetuslapsiksi. {AO6 409.4}

Apostolit eivät suoriutuneet tehtävästään suinkaan omalla voimallaan vaan elävän Jumalan voimalla. Heidän työnsä ei ollut helppoa. Kristillisen seurakunnan

perustamistoimiin liittyi vaikeuksia ja katkeraa murhetta. Työssään opetuslapset kokivat jatkuvasti kieltäymystä, häväistystä ja vainoa. Mutta he eivät pitäneet henkeään itsellensä minkään arvoisena vaan iloitsivat siitä, että joutuivat kärsimään Kristuksen tähden. Epäröinnillä, neuvottomuudella, määrätietoisuuden puutteella ei ollut sijaa heidän toimissaan. He olivat valmiit uhraamaan kaiken, uhraamaan itsensäkin. Tietoisuus heidän harteillaan olevasta vastuusta puhdisti ja rikasti heidän kokemustaan, ja taivaan armo ilmeni niissä voitoissa, joita he saavuttivat Kristuksen hyväksi. Kaikkivoivalla väkevyydellään Jumala toimi heidän välityksellään viedäksensä evankeliumin voittoon. {AO6 410.1}

Seurakunnan rakentaminen Kristus-perustukselle

Apostolit rakensivat Jumalan seurakunnan Kristuksen laskemalle perustukselle. Raamatussa tuon seurakunnan rakentamista verrataan usein temppelin pystyttämiseen. Sakarja sanoo Kristusta Vesaksi, joka rakentaisi Herran temppelin. Hän toteaa, että pakanat auttaisivat siinä työssä: »Kaukana asuvaiset tulevat ja rakentavat Herran temppeliä”; ja Jesaja julistaa: »Muukalaiset rakentavat sinun muurisi» (Sak. 6: 12, 15; Jes. 60: 10). {AO6 410.2}

Kirjoittaessaan tämän temppelin rakentamisesta Pietari sanoo: »Tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia» (1 Piet. 2: 4, 5). {AO6 410.3}

Juutalaismaailman ja pakanamaailman louhimossa apostolit uurastivat tuottaen kiviä, jotka sitten asetettiin lasketulle perustukselle. Efesoksen uskoville lähettämässään kirjeessä Paavali sanoi: »Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä» (Ef. 2:19-22). {AO6 410.4}

Ja korinttilaisille hän kirjoitti: »Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on» (1 Kor. 3:10-13). {AO6 411.1}

Apostolit rakensivat varmalle perustalle, Aikakausien kalliolle. Tälle perustalle he toivat kivet, jotka he lohkaisivat maailmasta. Esteettömästi rakentajat eivät suinkaan päässeet

työskentelemään. Heidän työtään vaikeutti suuresti Kristuksen vihollisten harjoittama vastustus. Heidän oli taisteltava niiden kiihkomielisyyttä, ennakkoluuloisuutta ja vihaa vastaan, jotka rakensivat väärälle perustukselle. Monet seurakunnan rakentajista olivat verrattavissa Nehemian aikaisiin muurinrakentajiin, joista on kirjoitettu: »Jotka rakensivat muurilla» ja »jotka kantoivat taakkoja ja kuljettivat kuormia, tekivät toisella kädellänsä työtä ja toisessa pitivät keihästä» (Neh. 4:17). {AO6 411.2}

Rakentajat vainottuina

Kuninkaat ja käskynhaltijat, papit ja hallitusmiehet koettivat tuhota Jumalan temppelin. Mutta vankeutta, kidutusta ja kuolemaa uhmaten uskolliset veivät työtä eteenpäin, rakennus kasvoi kauniina ja tasasuhtaisena. Toisinaan työmiehet olivat miltei sokaistuneita niistä taikauskon huuruista, jotka heitä ympäröivät. Toisinaan he olivat miltei lannistuneita vastustajiensa väkivaltaisuudesta. Mutta herpaantumattomalla uskolla ja horjumattomalla rohkeudella he jatkoivat työtä. {AO6 411.3}

Ansioituneimmat rakentajat kaatuivat yksi toisensa jälkeen vihollisen kädestä. Stefanus kivitettiin, Jaakob surmattiin miekalla, Paavali mestattiin, Pietari ristiinnaulittiin, Johannes karkotettiin. Silti seurakunta kasvoi. Uudet työntekijät astuivat kaatuneiden tilalle ja kivi toisensa jälkeen liitettiin rakennukseen. Tällä tavoin Jumalan seurakunnan temppeli kohosi verkalleen. {AO6 411.4}

Kiivaan vainon vuosisadat seurasivat kristillisen seurakunnan perustamista, mutta milloinkaan ei ollut puutetta henkilöistä, jotka pitivät Jumalan temppelin rakentamista omaa henkeäänkin arvokkaampana. Tällaisista ihmisistä on kirjoitettu: »Toiset taas ovat saaneet kokea pilkkaa ja ruoskimista, vieläpä kahleita ja vankeutta; heitä on kivitetty, kiusattu, rikki sahattu, miekalla surmattu; he ovat kierrelleet ympäri lampaannahoissa ja vuohennahoissa, puutteenalaisina, ahdistettuina, pahoinpideltyinä - he, jotka olivat liian hyviä tälle maailmalle he ovat harhailleet erämaissa ja vuorilla ja luolissa ja maakuopissa» (Hebr. 11: 36-38). {AO6 411.5}

Vanhurskauden vihollinen ei jättänyt mitään tekemättä pyrkiessään pysäyttämään Herran rakentajille määrätyn työn. Mutta Jumala ei »ollut antamatta todistusta itsestään » (Ap.t. 14: 17). Ilmaantui työntekijöitä, jotka taitavasti puolustivat sitä uskoa,joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu. Historia todistaa näiden ihmisten lujuudesta ja sankaruudesta. Apostolien tavoin monet heistä kaatuivat vartiopaikalleen, mutta temppelin rakentaminen jatkui vääjäämättömästi. Työmiehiä surmattiin, mutta työ edistyi. Valdolaiset, John Wycliffe, Hus ja Hieronymus, Martti Luther ja Zwingli, Cranmer, Latimer ja Knox, hugenotit, John ja Charles Wesley ja lukemattomat muut toivat perustukselle rakennusaineita, jotka kestävät iäti. Ja myöhemmin ne, jotka ovat uljaasti pyrkineet edistämään Jumalan sanan leviämistä, ja ne, jotka ovat pakanamaissa palvelemalla

raivanneet tietä viimeisen suuren sanoman julistamiselle, ovat niin ikään auttaneet rakennuksen pystyttämisessä. {AO6 412.1}

Niinä vuosisatoina, jotka ovat kuluneet apostolien ajoista, ei Ju-malan temppelin rakentaminen ole milloinkaan keskeytynyt. Voimme luoda katseemme taaksepäin läpi vuosisatojen ja nähdä, kuinka ne elävät kivet, joista tuo rakennus muodostuu, loistavat valokiiloina läpi erheen ja taikauskon pimeyden. Halki iankaikkisuuden nämä kallisarvoiset jalokivet hohtavat yhä kirkkaampina. Ne todistavat Jumalan totuuden voimasta. Näiden hiottujen kivien välkkyvässä valossa erottuvat toisistansa jyrkästi valkeus ja pimeys, totuuden kulta ja valheen kuona. {AO6 412.2}

Rakennustyö jatkuu

Paavali ja muut apostolit sekä kaikki noiden aikojen jälkeen eläneet vanhurskaat ovat suorittaneet osuutensa temppelin rakentamisessa. Mutta rakennus ei ole vielä valmis. Meillä, jotka elämme nykyisenä aikana, on työ tehtävänä, osuus suoritettavana. Meidän tulee tuoda perustukselle rakennusaineita, jotka kestävät, kun niitä tulessa koetellaan - kultaa, hopeaa ja kallisarvoisia kiviä, jotka ovat »kuin temppelin veistetyt kulmapatsaat» (Ps. 144: 12). Niille, jotka näin rakentavat Jumalaa varten, Paavali lausuu rohkaisevia ja varoittavia sanoja: »Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan; mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi» (1 Kor. 3: 14, 15). Sellainen kristitty, joka uskollisesti julistaa elämän sanaa johdattaen miehiä ja naisia pyhyyden ja rauhan tielle, tuo perustukselle kestäviä rakennusaineita. Jumalan valtakunnassa häntä kunnioitetaan viisaana rakentajana. {AO6 412.3}

Apostoleista on kirjoitettu: »He lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta» (Mark. 16: 20). Kuten Kristus lähetti matkaan opetuslapsensa, samoin hän tänä päivänä lähettää matkaan seurakuntansa jäsenet. Sama voima, joka oli apostoleilla, kuuluu myös heille. Jos he asettavat turvaksensa Jumalan, hän vaikuttaa heidän kanssaan eivätkä he uurasta turhaan. Heidän tulee tajuta, että se työ, jossa he ovat mukana, on työtä, johon Herra on painanut sinettinsä. Jumala sanoi Jeremialle: »Älä sano: ’Minä olen nuori’, vaan mene, kunne ikinä minä sinut lähetän, ja puhu kaikki, mitä minä käsken sinun puhua. Älä pelkää heitä, sillä minä olen sinun kanssasi ja pelastan sinut.» Sitten Herra ojensi kätensä ja kosketti palvelijansa suuta sanoen: »Katso, minä panen sanani sinun suuhusi” (Jer. 1: 7-9). Ja hän käskee meidän lähteä julistamaan sanoja, jotka hän antaa meille, ja niitä julistaessamme me tunnemme hänen pyhän kosketuksensa huulillamme. {AO6 412.4}

Seurakunnan tehtävä

Kristus on antanut seurakunnalle pyhän velvollisuuden. Jokaisen jäsenen tulisi toimia kanavana, jota myöten Jumala voi välittää maailmalle armonsa aarteita, Kristuksen tutkimattomia rikkauksia. Vapahtaja ei toivo mitään hartaammin kuin lähettiläitä, jotka edustavat maailmalle hänen Henkeään ja luonnettaan. Maailma ei tarvitse mitään yhtä kipeästi kuin ihmisten ilmentämää Vapahtajan rakkautta. Koko taivas odottaa miehiä ja naisia, joiden välityksellä Jumala voi ilmaista kristillisyyden voiman. {AO6 413.1} Seurakunta on Jumalalle totuuden julistamisen välikappale, jonka hän on valtuuttanut suorittamaan erityistehtävää. Jos seurakunta on uskollinen hänelle, kuuliainen kaikille hänen käskyilleen, sen keskuudessa on vallitseva jumalallisen armon ihanuus. Jos seurakunta on uskollinen kuuliaisuudenlupaukselleen, jos seurakunta kunnioittaa Herraa, Israelin Jumalaa, niin mikään voima ei saata sitä vastustaa. {AO6 413.2}

Into Jumalan ja hänen asiansa puolesta kannusti opetuslapsia to-distamaan evankeliumista väkevällä voimalla. Eikö samankaltaisen innon tulisi sytyttää sydämeemme päättäväinen halu kertoa lähimmäisillemme lunastavasta rakkaudesta, Kristuksesta ja hänestä ristiinnaulittuna? Jokaisen kristityn etuoikeutena on jouduttaa eikä ainoastaan odottaa Vapahtajan tulemusta. {AO6 413.3}

Jos seurakunta pukee yllensä Kristuksen vanhurskauden viitan ja kieltäytyy kaikesta liittoutumisesta maailman kanssa, sillä on edessään kirkkaan ja ihanan päivän koitto. Lupaus, jonka Jumala on seurakunnalle antanut, on pysyvä voimassa iäti. Hän on tekevä seurakuntansa korkeaksi iankaikkisesti, iloksi polvesta polveen. Totuus on saavuttava voiton halveksijoistaan ja hylkääjistään. Vaikka sen kulku on toisinaan näyttänyt hidastuneen, se ei ole milloinkaan pysähtynyt. Kun Jumalan sanoma kohtaa vastustusta, hän antaa sille lisävoimaa, jotta sen vaikutus kasvaisi. Jumalallista voimaa saadessaan se raivaa tiensä vahvimpienkin esteiden läpi ja voittaa kaikki vastukset. {AO6 413.4}

Luvattu voittopalkinto

Mikä vahvisti Jumalan Poikaa elämässä, joka oli täynnä raadantaa ja uhrautumista? Hän näki sielunsa vaivan tulokset ja tuli ravituksi. Luodessaan katseensa iäisyyteen hän näki niiden onnen, jotka hänen nöyrtymisensä ansiosta saivat anteeksiannon ja iankaikkisen elämän. Hänen korvansa tavoitti lunastettujen huudon. Hän kuuli vapahdettujen veisaavan Mooseksen ja Karitsan virttä. {AO6 414.1}

Me voimme nähdä tulevaisuuteen, nähdä taivaan autuuden. Raamatussa on paljastettuna näkyjä tulevasta kirkkaudesta, kuvia, jotka Jumala on kädellään piirtänyt, ja ne ovat rakkaita hänen seurakunnalleen. Uskossa voimme seistä ikuisen kaupungin kynnyksellä ja kuulla suloisen tervetuliaistoivotuksen. Se lausutaan niille, jotka tässä elämässä ovat yhteistyössä Kristuksen kanssa pitäen kunnianaan kärsiä hänen tähtensä. Kun lausutaan sanat: »Tulkaa,

minun Isäni siunatut”, he laskevat kruununsa Lunastajan jalkojen juureen ja huudahtavat: »Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen. — Hänelle, joka val-taistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!» (Matt. 25: 34; Ilm. 5:12,13). {AO6 414.2}

Siellä lunastetut tervehtivät niitä, jotka johdattivat heidät Vapahtajan tykö. Kaikki ylistävät yhdessä häntä, joka kuoli, jotta ihmiset saisivat elämän, joka on Jumalan elämän vertainen. Taistelu on ohi. Ahdistus ja kiista on päättynyt. Voiton virret täyttävät koko taivaan, kun lunastetut kohottavat riemullisen laulun: Arvollinen, arvollinen on Karitsa, joka teurastettiin ja elää jälleen, riemuitseva voittaja. {AO6 414.3}

»Minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään, ja he huusivat suurella äänellä sanoen: ’Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta’” (Ilm. 7: 9,10). {AO6 415.1}

»Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.» »Eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt» (Ilm. 7: 14-17; 21: 4). {AO6 415.2}

Odottaa Loppua